

Đừng Nói Yêu Tôi

Contents

Đừng Nói Yêu Tôi	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	9
5. Chương 5	11
6. Chương 6	13
7. Chương 7	15
8. Chương 8	17
9. Chương 9	20
10. Chương 10	23
11. Chương 11	24
12. Chương 12	26
13. Chương 13	28
14. Chương 14	31
15. Chương 15	33
16. Chương 16	36
17. Chương 17	39
18. Chương 18	42
19. Chương 19	43
20. Chương 20	45
21. Chương 21	47
22. Chương 22	50
23. Chương 23	52
24. Chương 24	54
25. Chương 25	56
26. Chương 26	58
27. Chương 27	60
28. Chương 28	63
29. Chương 29	65
30. Chương 30	68
31. Chương 31	70
32. Chương 32	74
33. Chương 33	78
34. Chương 34	80
35. Chương 35	83
36. Chương 36	85
37. Chương 37	87
38. Chương 38	89
39. Chương 39	91
40. Chương 40	93
41. Chương 41	95

42. Chương 42	98
43. Chương 43	99
44. Chương 44	101
45. Chương 45	103
46. Chương 46	106
47. Chương 47	108
48. Chương 48	111
49. Chương 49	116
50. Chương 50	118
51. Chương 51	121
52. Chương 52	123
53. Chương 53	125
54. Chương 54	127
55. Chương 55: Phiên Ngoại	130

Đừng Nói Yêu Tôi

Giới thiệu

Edit : yurara Thể loại: đô thị tình duyên, nhất thụ nhất công, cường (tra) công x biệt nữ thụ, giường võ lại lành, 1×1,H

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dung-noi-yeu-toi>

1. Chương 1

Có tốt đẹp mấy rồi cũng sẽ phải quên, có bị thương mấy cũng chẳng thể dùng chống đỡ được cho ngày mai. Cuộc sống của con người vốn rất ngắn ngủi, nhưng mỗi cuộc hội ngộ, mỗi mối quan hệ giữa người và người lại làm cho nó trở nên thật đặc biệt, sinh động, rực rỡ sắc màu. Có câu “Thuỷ bốn vô ưu, nhân phong trứ diện.”(có ý là nước xanh vốn bình lặng, chỉ vì có gió thổi qua nên mới nổi thành sóng), trong thời buổi hỗn loạn, vui đó rồi buồn đây, yêu đó rồi hận ngay, hỉ nộ ái ố cứ luân phiên thay đổi như thủy triều lên rồi xuống, chỉ là một vòng tuần hoàn lặp đi lặp lại của cuộc sống.

Nơi đây chỉ là một tiểu trấn(xã nhỏ) giản dị, tự nhiên, không có phố lớn với âm thanh ồn ào thuyên náo, cũng không có kiểu đối xử với nhau lạnh lùng, tàn nhẫn. Thôn quê chỉ có tình cảm mộc mạc thanh khiết, khung cảnh thiên nhiên tươi đẹp như một bức tranh. Càng khó kiếm được hơn là, tuy chỉ là một tiểu trấn như lại cách thành phố lớn xa hoa truy lạc, phần hoa náo nhiệt chỉ hơn một giờ chạy xe, nhưng gần đây mới có đường cao tốc ngang qua.

Người ta thường nói: “Lộ thông tài thông”(nơi nào có đường chạy qua thì buôn bán tấp nập, tài lộc tự nhiên sẽ kéo đến). Từ khi đường cao tốc sắp thông xe, tiểu trấn đã nghênh đón trưởng phòng của một công ty bất động sản lớn, chuẩn bị xây một khu biệt thự đặc biệt thanh nhã tại phía đông nam. Quy hoạch được thông qua rất nhanh, từng đoàn xe bốc xếp vận chuyển vật liệu xây dựng nối đuôi nhau âm ỉ kéo đến.

Đầu tư xây dựng khu biệt thự ở đây chính là một công ty danh tiếng lẫy lừng cả nước” Bất động sản Lợi Hải.” Họ chuyên khai thác phát triển các cao ốc với thiết kế hiện đại trẻ trung, chất lượng rất đáng tin cậy, đã trở thành một thương hiệu lớn trong ngành bất động sản. Ban đầu, khi Lợi Hải có kế hoạch phát triển nơi này, mọi người đều rất hoang mang. Vì tiểu trấn này tuy nói là phong cảnh tươi đẹp, phong tục giản dị nhưng lại không cùng tuyến đường với thành phố lớn.

Xây biệt thự ở chỗ này, người nào sẽ đến mua a? Người trong tiểu trấn khả năng mua cũng không cao, hơn nữa cũng không ở quen mấy chỗ xa hoa như vậy. Người ở đây chính là thích những ngôi nhà kiểu cũ, cùng cuộc sống nhàn nhã thoải mái.

Thế nhưng Lợi Hải lại không lo lắng vấn đề này, ngược lại dùng thái độ “Nghĩa vô phản cổ”(làm việc nghĩa thì không chùn bước) thu mua đất, quy hoạch, xem xét thương lượng việc xây dựng...

Quay qua quay lại sau một năm, cuối cùng thì công trình cũng chính thức khởi công.

Khu biệt thự này có tên là “Thế ngoại đào nguyên”, rõ ràng mà nói với người khác rằng mình chính là “chôn bồng lai tiên cảnh”, một cái tên theo lối cũ có phần tầm thường. Thế nhưng nó lại có thiết kế vô cùng đặc biệt, không giống những khu biệt thự khác. Khu “Thế ngoại đào nguyên” không theo lối kiến trúc sắp xếp bố cục cân đối, ngược lại còn có chút rối rắm rất thú vị. Từ xa nhìn lại, dường như không gian chìm ngập trong sắc hoa đào nở rộ, cỏ cây xanh mướt, đẹp không sao tả xiết.

Hiện tại, cả khu biệt thự đang hừng hực khí thế triển khai.

“Bạch Hy! Bê tông đổ xong chưa? Nhanh một chút!” Đầu đội nón bảo hộ Đại Vỹ cao giọng kêu la, nhưng thanh âm của hắn đã bị cơn gió lồng lộng của ngày hè xô nghiêng ngã, vỡ tan thành những mảnh nhỏ.

Cũng may là anh chàng tên Bạch Hy kia tai thính kinh người a, hai tay liên tục đẩy mạnh cái ống bằng plastic thô ráp đen thui to cỡ bắp đùi, từng giọt mồ hôi to như hạt đậu men theo cái nón bảo hộ màu vàng trên đầu nhỏ xuống, đọng lại một ít trên cằm. Cậu dùng mu bàn tay xoa xoa cằm, cố sức chớp mắt mấy cái, sau đó quay đầu trả lời: “Tầng này không đủ bê tông, xe trở vật liệu còn chưa tới sao?”

“Kẹt xe rồi, đêm nay phải tăng ca, nếu không không theo kịp tiến độ mất.” Đại vỹ bước lại gần rồi nói thêm: “ Bên kia không đều, đem bê tông qua đó đổ đi.”

“Nga”. Bạch Hy nhướng mắt nhìn quanh một lượt, quả thật là có chút mấp mô, vì vậy lại lè rề lè chân dời đi. Thật vất vả mới chờ được việc đổ bê tông hoàn tất, kế tiếp chính là phải đẩy đều nhịp độ công việc.

Mặt trời ngả dần về phía tây, ánh tà dương rực rỡ chiếu lên đám công nhân, cứ như khảm lên người họ một viền vàng lấp lánh. Gió mát hiu hiu thổi tan đi cái nóng bức ngột ngạt trên người.

Bạch Hy đưa tay xoa xoa thắt lưng đau nhức, cởi bỏ tạp dề dính đầy bùn nhão, thuận lợi bàn giao công việc.

Trên đường trở về lán, đụng phải tốp năm tốp ba công nhân trực ca đêm, Bạch Hy đều mỉm cười chào hỏi. Sau đó nhìn cho đã mắt sắc xanh của hoa cỏ, mới khẽ nở một nụ cười. Cậu đã sống ở tiểu trấn này đã nửa năm, khi ấy bị người kia dẫn vào đường cùng, có nhà mà không về được, bằng cấp, lý lịch có được lúc trước cũng hoá thành phù vân(mây trôi đi).

Tự tạo nghiệt, không thể sống a! Bạch Hy nhìn phía chân trời đỏ rực xa xăm, lộ ra một nụ cười tự giễu. Ký ức về người kia khắc sâu trong tâm khảm, người đó đã từng dùng khí ngữ lạnh lẽo tới tận xương nói: “Bạch Hy, ta yêu người.” sau đó lại gọn gàng lưu loát bày ra một cái bẫy lớn nuốt trọn sinh ý của cậu, đến lông mao cũng không chừa lại!

Bạch Hy bởi vì làm mất hơn phân nửa gia sản Bạch gia, liền bị lão thái gia không chút lưu tình đuổi khỏi cửa, còn cao giọng tuyên bố với báo chí: Bạch Hy không còn chút liên quan nào với Bạch gia, đoạn tuyệt quan hệ.

Bạch Hy trong tình trạng mơ hồ, không còn công ty, không còn người thân, không còn tôn nghiêm, thậm chí không còn cả khả năng kiếm một công việc để mưu sinh.

Người kia quả nhiên đủ độc, đề phòng cậu có cơ hội trả thù, đã dùng hết mọi phương thức để ngăn cản cậu xin được việc. Sau cùng, Bạch Hy cũng suy sụp hoàn toàn.

Trong cơn giận dữ, cậu đem hết mớ chứng nhận, học vị, văn bằng tốt nghiệp, niềm tự hào, ngạo nghễ một thời của mình quăng vào thùng rác. Sau đó dùng mấy trăm đồng duy nhất còn sót lại tùy tiện mua một vé xe lửa, ngồi được nửa đường thì xuống xe, chẳng thêm phân biệt đông tây nam bắc, cứ thế mà đi bừa.

Dọc suốt đường đi, để sinh tồn cái gì cậu cũng làm. Khổ sở nhất, mệt mỏi nhất như đào đường, thông cống thoát nước, làm vệ sinh tường ngoài của cao ốc, thậm chí là đi gom xác người tự tử...Có vài lần, cậu định tự sát rồi lại chần chừ, thế nào cũng không thể đến chỗ Diêm Vương báo danh a.

Bạch Hy bây giờ chính là trải qua cảnh bán sức lao động để kiếm sống. Bởi vì người kia đã đoạt hết công việc lẫn quyền lợi của cậu. Cho dù có công ty mới, thì khẳng định tới ngày thứ hai cũng sẽ bị đã kích trí mạng, cho tới khi đem cậu đuổi việc mới mong thoát khỏi thảm cảnh bị đóng cửa công ty.

Nguyên lai, đây là tác phong người cậu yêu. Nguyên lai, tình yêu cũng là thứ công cụ, thủ đoạn giúp hấn chiến thắng trên thương trường. Như vậy, Bạch Hy tự nhận là thua tâm phục khẩu phục, không hề oán trách nửa câu.

Trở lại lán trại phía sau, Bạch Hy cởi nón bảo hộ, thả người lên chiếc giường chật hẹp của mình. Trên giường có chiếc túi du lịch màu đen với một cái thùng nhỏ màu hồng, vài cái móc áo, đó chính là toàn bộ gia sản của cậu.

“Bạch Hy, mai người làm ca sớm a?”

Trong lúc Bạch Hy lôi cái thùng hồng dưới giường ra, bên cạnh liền truyền tới thanh âm của Đại Vỹ.

Đại Vỹ là tổ trưởng của cậu, phụ trách giao ban và phân công công tác. Bình thường thái độ làm người có chút khôn khéo, nhưng mà đối với Bạch Hy cũng không tệ.

“Có chuyện gì?” Bạch Hy xoa xoa cổ, mở to hai mắt hỏi.

“Không có gì, chính là ngày mai, chủ quản cao cấp của bất động sản Lợi Hải muốn tới thị sát công trình, lại còn dặn chúng ta nhớ phải đội nón bảo hộ, quần áo lao động cũng mặc đằng hoàng một chút.” Đại Vỹ vỗ vỗ vai Bạch Hy, rất có dáng của ông anh tốt.

Bạch Hy nhú mày, chủ quản cao cấp của Lợi Hải sao lại đến đây? Cứ cho là đến thị sát, cũng có thể là muốn đẩy nhanh thời gian hoàn công a? Hiện tại công trình chưa xong được một phần mười, có gì mà coi? Lẽ nào lại có hứng thú đặc biệt với hoàng thổ(đất bazan) ở đây?

Đại Vỹ đảo đảo đôi con ngươi: “Nghe chú của ta nói, khu “Thế ngoại đào viên” này là do lão tổng của Lợi Hải chính tay thiết kế. Người cũng biết, khu này có tới 55 căn biệt thự, so với mấy cao ốc trước đây của Lợi Hải cũng không kém hơn là mấy. Có người nói hẳn dùng khu biệt thự này để tưởng nhớ người yêu đã bỏ đi ba năm trước.”

Nếu không phải đã hiểu rõ thái độ làm người của kẻ đó, Bạch Hy chắc chắn cũng hứng thú dạt dào, thậm chí có thể sẽ gia nhập vào hàng ngũ phần kích kia. Nhưng giờ khắc này, cậu chỉ thấy vô cùng nhàm chán. Kỷ niệm rời nhà trốn đi của người yêu? Nói đùa cái gì chứ, bọn họ trong lúc đó đã sớm không còn bất kỳ mối liên quan nào, cho dù có, cũng chỉ là huyết hải thâm thù mà thôi.

“Kỷ niệm cũng phải có tiền a!” Khu biệt thự này vốn đầu tư ít nhất cũng phải trên một tỷ đồng(nhân dân tệ), lão tổng kia thật đúng là chịu chi.” Đại Vỹ tấm tắc tán dương: “ một tỷ đồng, viết thế nào a? Người nói xem nó nặng cỡ bao nhiêu? Dùng xe vận chuyển bê tông trở thì phải bao nhiêu chiếc mới đủ?”

Bạch Hy đẩy Đại Vỹ ra, đem khăn mặt vắt lên vai, mạn bất tâm kinh(thờ ơ) nói: “Chuyện của mấy kẻ lăm tiền, người quan tâm làm gì, mau mau đi tắm.” Một tỷ tiền đầu tư thì có là cái gì? Dem dự án lớn nuốt mất, không biết sau khi làm xong lợi nhuận thu về có bao nhiêu tỷ a! Mới ở đó chiếm được ít lợi lộc đã vội đi khoe mẽ!

2. Chương 2

Công trường thi đang công, công nhân giải quyết các vấn đề sinh hoạt cá nhân như ăn uống, tắm giặt hay đi vệ sinh... tất cả đều phải chấp nhận điều kiện rất thô sơ, tạm bợ. Bạch Hy vội vàng tắm rửa, vừa vận lúc Lưu đại tẩu giờ cao cái tô găm lên: “ Ăn cơm a...”

Ba chữ kia phải nói là vô cùng có tính công phá, tiếng nói Lưu tẩu vẫn còn đang quanh quẩn chưa tán, đã thấy một đám đục rửa thô kệch, nhất loạt từ lán chui ra, như thủy triều từ bốn phía hăm hở tràn về phía nhà ăn tạm

Lưu đại tẩu là dân trong trấn, đang lúc nông nhàn mà công trường lại kiếm người linh hoạt, biết nấu bếp phụ trách suất ăn cho công nhân nên xin làm đặng kiếm thêm chút thu nhập, tay nghề nài không ai dám khen tặng nhưng bất quá vẫn là có thể đem cơm nấu chín, ăn vào cũng không đến mức bị tiêu chảy.

Cải trắng, thịt mỡ, canh bí đao, lại thêm cơm tẻ, đây chính là thực đơn hôm nay của công trường. Bạch Hy bưng lên cả mâm tự chế bằng nhôm, đứng cạnh cái bàn tròn dính ầy dầu mỡ ăn đến vui sướng tràn trề.

Hồi mới vào làm, hần gần như không thể thích nghi với điều kiện sống như vậy, cái gì cũng ăn không vô. Thế nhưng, “bụng đói thì đầu gối phải bò” bị cơn đói đánh gục, cái gì cũng có thể nhét vô miệng nuốt rồi xuống dạ dày. Dù sao cảm giác bụng quặn thắt, cồn cào, sôi lên ục ục còn khó chịu hơn so với thất tình nhiều lắm nha. Mấy cái người tự sát vì tình ấy mà, chắc chắn là chưa có hưởng qua tư vị đói khát đến cùng cực a.

Có đôi khi, Bạch Hy cảm thấy bản thân thực lớn mạng, cùng với “Tiểu Cường” [con gián nhỏ] chính là sống dai như nhau, đập hoài mà không chết. Rõ ràng vừa mới nghĩ chết quách cho rồi, thế mà hết lần này tới lần khác, vào thời khắc mấu chốt thì vẫn chính là không chết được. Sau vài ba lần, Bạch Hy cuối cùng cũng tỉnh ngộ, hần chính là “Thiên tương hàng đại nhân vu tư nhân dã [zời giao trọng trách] a, vì vậy mới từ bỏ ý niệm tự hủy hoại trong đầu, thực kiên cường mà sống.

Sau bữa chiều, Bạch Hy có thói quen đi xung quanh dạo một vòng. Thế ngoại đảo nguyên được xây cách tiểu trấn không xa, ước chừng khoảng 1km. Ven đường ngập tràn sắc hoa đào rực rỡ, thật rất xứng với cái tên.

Lúc trở về, trời cũng sẩm tối, phía rừng cây, thỉnh thoảng vọng lên tiếng chim kêu chiều, tầng mây phía chân trời bị bao phủ trong sắc trần bì [màu vỏ quýt], vô cùng đẹp mắt. Cả công trường chìm trong không khí yên tĩnh. Bạch Hy tay cầm túi mạn, lẻ về đi về phía công trường.

Một ngày lại cứ thế mà chậm chạp trôi qua, làm việc, ăn cơm, ngủ. Từ nay về sau không nghĩ đến chuyện yêu đương, mặc cho đêm dài trắng sáng. Tất cả, thôi thì cứ để gió cuốn mây trôi.

Hôm sau, Bạch Hy mang theo nón bảo hộ tới căn biệt thự đang xây. Hôm qua mới đổ sàn tầng hai, trước khi mặt bê tông khô, bọn họ cũng chỉ có thể làm vài việc vặt khác.

Căn biệt thự này không tính là lớn, chính là hần rất thích tổng thể sắp đặt không gian nơi đây.

Mặt trời tháng sáu đúng là đủ ác a, mới được một lát mà bộ đồ bảo hộ đã ướt sũng mồ hôi, chẳng khác bị nhúng vô nước là mấy.

“Bạch Hy, dừng ngay người nữa!” Đại Vỹ bên cạnh kêu hần một tiếng.

“Nha.” Bạch Hy nháy mắt vài cái, cố gắng làm bản thân thanh tĩnh. Không biết tại sao, sớm nay, sau khi rời giường hần đều thấy cả người lạ lạ. Cũng không phải thân thể không khỏe, mà chính là loại cảm giác tinh thần bất ổn, làm như có mấy ngàn con kiến bò tới bò lui trong lòng, khiến cho hần ngứa ngáy bồn chồn lại không thể làm gì được.

Sau khi làm tốt công việc, Bạch Hy bị sai đến tổ vận chuyển. Bởi hôm qua xe trở bê tông tới muộn, làm công việc có chút chững lại nên chỗ nào cũng muốn hần qua phụ một tay.

Gần hai giờ dùng xe goòng chở đá đỏ, Bạch Hy càng không xong, quần áo ướt đầm mồ hôi lại nổi lên một tầng muối. Cả người dính dính, vô cùng khó chịu, hần chỉ hận không thể lập tức tắm rửa, sau đó cứ thế mà đâm đầu vào thủy đường [ao, hồ] cho thống khoái.

Nhất là phía dưới, càng khổ không thể tả. Quần lót rỏ tiền bị mồ hôi hồ cứng, chà xát vào đùi non thực rất.

Trước giờ ăn trưa, Bạch Hy lén trở về thay quần lót. Thời điểm lúc đó, hần đau lòng mà phát hiện ra cái cuối cùng cũng đã dùng a. Rơi vào đường cùng, đành phải mặc mỗi quần dài, tuy có chút lạnh lẽo quái dị, nhưng so với bị cạo rạch da thịt vẫn là hơn đi. Tranh thủ dùng nước giặt sơ, buổi tối đi tắm còn phải dùng đến a. Nếu không chỉ có thể “tắm trường”, nghĩ đến cái này, Bạch Hy không khỏi nổi lên một tầng chán ghét.

Thời điểm chạy về lán ăn, khẩu vị Bạch Hy có điểm tốt, ăn nhiều hơn bình thường một chút. Sau khi ăn còn muốn ngủ, nhưng chưa kịp chớp mắt, lại phải tiếp tục làm việc.

Mặc dù nói tiểu trấn này rất nhiều cây xanh, nhiệt độ không tính là cao, nhưng mặt trời chói chang trên đỉnh đầu cũng đủ làm đám công nhân mồ hôi như tắm.

Bận rộn đến khoảng ba giờ, đột nhiên lại được thấy loại xe cao cấp có rèm che rất ít khi xuất hiện ở trấn dừng lại ngoài công trường. Sau đó, đốc công của Bạch Hy và Đại Vỹ, kêu bằng Đặng thúc lập tức mang theo vài người vội vã đi ra tiếp đón các vị khách nhân.

Bạch Hy liếc một cái, lập tức thu hồi ánh mắt, trong lòng nháy loạn. Quản lý cấp cao của Lợi Hải thực con mẹ nó rảnh, ai cũng muốn tới làm ôn thần! Ba năm không gặp vẫn làm làm người ta sinh lo, tên hỗn đản này sao còn chưa nằm trong quan tài a, rõ ràng một kẻ vô tâm vô phế không phải người, lão thiên sao còn không chịu thu về! Thật sự là quá bất công đi.

Tên kia sẽ không nhận ra mình đi? Dù sao thì cũng đã ba năm... Phi, nghĩ cái quái gì a? Chính mình đã không còn là Bạch đại thiếu gia phong thái nhẹ nhàng trước kia, y nhận ra được mới lạ a! Với người không có giá trị lợi dụng, tên đó căn bản là liếc tới còn lười, cảm thấy dư thừa.

Bạch Hy thu liễm tinh thần, tranh thủ đem nón bảo hộ kéo xuống, cơ hồ đủ che kín hơn nửa khuôn mặt, tiếp tục vội vã làm việc.

“Diệp tổng, ngài đã hạ cố tới xem tiến độ công việc, lại còn chu đáo cấp cho nước khoáng, thật sự vất vả cho ngài rồi. Được ngài chiếu cố, coi trọng như vậy, chúng ta nhất định dốc sức, không dám chậm trễ, nhất định giao cho ngài một thể ngoại đào viên hoàn mỹ! Ngài nhìn xem, công trình rất đúng tiến độ, chất lượng cam đoan đúng hợp đồng” Đặng thúc chăm chú theo sát nam nhân lạnh lùng phía trước, cố nói vài lời tốt đẹp.

Nam nhân mang kính râm không trả lời, thân hình y cao lớn, tỉ lệ rất cân đối, khuôn mặt trầm tĩnh như nước, trên người mặc áo sơ mi trắng như tuyết, quần tây không có một nếp nhăn, đôi giày da cao cấp sáng bóng, thân nhiên tản ra một loại khí chất đế vương cao ngất cùng với công nhân ở đây có vẻ không hợp. Y hơi quay đầu, hiển nhiên đã đem tình huống cả công trường xem rõ.

Cuối cùng, Y hướng về một phía, thấp giọng nói: “Có thể hoàn công trước tết trung thu không?”

“Đi? Cái này...” Đặng thúc ngăn người, mặt lộ vẻ khó khăn: “Diệp tổng, chúng ta không phải đã làm hợp đồng là trước tết ah? Hiện tại cách trung thu bất quá chỉ hơn ba tháng, chỉ sợ...”

“Ta sợ trước trung thu đã hết kiên nhẫn.” Đại lão bản của bất động sản Lợi Hải cau mày, ngữ điệu hơi trầm xuống, mang theo một cỗ áp lực khó tả, làm mọi người xung quanh không nhịn được mà rung mình.

Đặng thúc gian nan nói: “Căn biệt thự này tuy không quá lớn, nhưng kết cấu lại quá mức tinh xảo, phần trang trí nội thất sau đó lại càng đòi hỏi tinh tế hơn nữa, cái này cần phải có thời gian...”

“Ta biết.” Diệp Ý Tiêu cũng không tiếp tục nói thêm, thoáng trầm tư rồi chuyển chủ đề: “Đây chính là trung tâm của thể ngoại đào viên, các người nên để tâm hoàn thành cho tốt.”

“Vâng, vâng, chúng ta nhất định sẽ dốc hết sức, sẽ hoàn thành tốt nhất.”

“Không phải là cố hết sức, mà phải bằng mọi cách làm tốt nhất. Bảo bối của ta có chịu về hay không, còn phải trông cậy vào đây.” Diệp Ý Tiêu ngoài ý định buông ra một câu làm mọi người đều kinh ngạc đến trợn to hai mắt mà nhìn.

Cách đó không xa, Bạch Hy đang làm việc liền nghe được một câu như vậy, không khỏi toàn thân run rẩy. Tên Diệp tổng này từ khi nào có vẻ mặt thâm tình như vậy a? Còn cái gì mà trông đợi vào căn biệt thự này! Bạch Hy hấn trên người đã không còn bất kỳ giá trị lợi dụng nào. Tên chết bầm đó còn ở đây diễn trò cho ai coi a?

Diệp Ý Tiêu nhìn trong chốc lát, người đi theo hấn liền đem nước khoáng chia cho công nhân. Bạch Hy nhận chai nước rồi tiện tay ném vào bên trong xe goòng, kéo thấp vành nón tiếp tục công việc.

Ngay sau khi Diệp Ý Tiêu cũng đoàn người di chuyển tới địa phương khác. Bạch Hy liền lấy chai nước trong xe, cười lạnh một tiếng, vụn nắp, trực tiếp đổ xuống đất! Diệp Ý Tiêu, lão tử chính là chết khát cũng sẽ không thêm uống nước của người a!

“Ai nha!, Bạch Hy, người không uống cũng đừng lãng phí.” Đại Vỹ bên cạnh hần với qua, xột ruột túm lấy cái chai đã vơi phân nửa, lải nhải nói: “ Cho ta đi, thiệt là, lãng phí quá đi mà.”

Bạch Hy nhún vai, vẻ mặt thản nhiên tiếp tục công việc.

3. Chương 3

Đám người của Diệp Ý Tiêu dừng lại ước chừng bốn mươi phút, Bạch Hy ngẩn đầu nhìn đoàn xe nối đuôi nhau rời đi, đưa tay gỡ nón bảo hiểm trên đầu, cực kỳ bất mãn lầu bầu: “ Tên khốn Diệp Ý Tiêu nhà người, làm ta không dám cởi nón bảo hộ cả giờ. Đúng là thứ ôn thần đáng ghét!”

Mùa hè, mặt trời xuống núi thường đã là hơn bảy giờ. Bạch Hy vung vẩy cánh tay đau nhức trở lại lán, đem lột sạch quần áo trên người, mặc quần lót mới giặt hồi trưa, cứ thế mà xích lô đi ra chỗ thường dùng để tắm rửa, vòi nước duy nhất của công trường.

Công trường ngoại trừ Lưu tẩu ra thì toàn là đàn ông, lại nằm giữa sườn núi đương nhiên là không có nhà tắm. Cả một ngày làm việc mệt nhọc, cả người đều là mùi mồ hôi hôi hám, không tắm không chịu được. Vốn ở dưới chân núi có một đập chứa nước khá lớn, lúc đầu cánh công nhân đều là ra đó tắm, nhưng chủ nhật tuần trước, đám trẻ trong trấn rủ nhau ra bơi, chết đuối mất ba người, vì vậy bọn họ cũng không dám ra chỗ đó tắm nữa.

Thế nên, bây giờ chỗ tắm duy nhất cũng chỉ còn cái vòi nước kia. Khi Bạch Hy mang theo cái thùng hồng tới thì đã có bốn năm người đang giặt giũ.

“Bạch Hy, đêm nay có đi xem ti vi không?” Một gã công nhân có nước da ngăm đen cười cười hỏi.

Bạch Hy đẩy cái thùng vào húng nước, cầm khăn mặt ướt sũng chà lên người, cảm giác mát lạnh như quét sạch mọi mệt mỏi buồn bực tích tụ cả ngày, vừa lau rửa thân thể cậu vừa nói: “Có gì hay à?”

“Khai mạc giải Châu Âu, có trận bóng người thích nhất a.”

“Không đi, bữa nay ta thấy không khỏe, chỉ muốn ngủ.” Bạch Hy thấy thùng nước đã đầy liền nhấc qua một bên, nhường chỗ cho người khác tắm.

Những tia sáng cuối cùng của ngày hè phủ xuống thân thể cường tráng của đám đàn ông, càng làm nổi rõ những đường cong, khối cơ vạm vỡ động lòng người. Bất quá, thời điểm này cũng có chút xấu hổ. Vì tắm lộ thiên nên đều mặc quần lót, nếu muốn vệ sinh bên dưới thì phải luồn tay vào, muốn chà xát bao lâu liền chà xát bấy lâu.

Bạch Hy như thường lệ, chuyên tâm lau rửa tiểu đệ đệ của mình, hoàn toàn không để ý đến một người có sắc mặt đáng sợ phía sau lưng.

Diệp Ý Tiêu thế nào cũng không thể nghĩ ra, hần cùng Bạch Hy sẽ gặp lại trong hoàn cảnh có phần nóng mắt như vậy – Một đám đàn ông trần trụi, chỉ có độc cái quần lót, vừa nói vừa cười, dùng nước dội lên, có vài ba người còn với tay vào bên trong. Mà cái người hần tìm kiếm suốt ba năm nay, cứ nhiên cũng ở trong đó.

Cứ nghĩ đến khối thân thể làm hần trầm mê không cách nào thoát ra được kia lại không hề che lấp, hoàn toàn phơi bày trước mặt người khác, điều này làm Diệp Ý Tiêu tức giận đến muốn giết người!

“Uy, Bạch Hy, người biết tên kia sao? Hần nhìn người chằm chằm này giờ đó.” Phát hiện ra Diệp Ý Tiêu, gã công nhân liền lấy cùi chỏ huých cái tay đang chà xát tiểu đệ đệ đến đặc chí của Bạch Hy.

“ Người nào? Không quen.... Á!.. Á!” Bạch Hy ngẩng đầu liền thấy cái người đang lửa giận ngút trời, sợ đến mức nhảy dựng lên, xoay người muốn tìm đường trốn. Lúc này Diệp Ý Tiêu đã bỏ kính râm, lộ ra cặp mắt sắc bén đang nhìn chằm chặp vào Bạch Hy, đôi môi mỏng khẽ nhếch, cứ như đập gió mà đi, bước chân càng lúc càng lớn!

Bất chấp toàn thân còn ướt sũng, Bạch Hy ba bước liền phóng về tới lán, muốn đóng cửa nhưng khốn nỗi lại phát hiện ra chính là không có cánh cửa a! Thôi xong rồi, cái tên biến thái kia đúng là muốn đuổi cùng giết tận mà, chính là muốn giết người diệt khẩu a! Không được, không được, tuyệt đối không thể tùy ý tên

hỗn đản kia bài bố! Bạch Hy gấp đến độ đi vòng vòng trong cái lán chật chội, đứng rồi, chạy lên núi! Cậu cũng không tin kẻ đã từng lẩn trốn mấy năm như mình lại không bằng cái tên công tử an nhàn sung sướng kia.

Đáng tiếc, cậu đã chậm một bước, vừa muốn chạy ra, Diệp Ý Tiêu đã đứng chắn trước lối ra.

Thôi xong – Chờ chút đã! Làm quái gì phải sợ hấn, người đuổi lý phải là Diệp Ý Tiêu chứ không phải Bạch Hy cậu, chạy cái rầm mà chạy! Nhận ra điều này, Bạch Hy lập tức bình tĩnh lại, hừ một tiếng lấy thêm can đảm: “ Không biết Diệp Tổng đến đây có việc gì a?”

Biết chắc Bạch Hy lần này vô luận thế nào cũng chạy không thoát, Diệp Ý Tiêu thoáng chút thả lỏng, khoanh tay trước ngực liếc sơ qua khu lán, hấn nhíu mày khó chịu nói: “ Người sao có thể ở cái chỗ này? Mau theo ta về.”

Bạch Hy trợn trắng mắt nhìn hấn: “Cái chỗ này thì sao a? Ta ở đây rất thoải mái nha! Diệp tổng cao quý, Diệp tổng phi phạm người từ đâu tới thì xin mời lắng lắng mà xéo về nơi đó, Bạch Hy ta đây không tiếp!”

“Tiểu Hy, không cần phải cố gắng khiêu khích sự nhẫn nại của ta.” Diệp Ý Tiêu chậm rãi tới gần, khí thế áp đảo khiến Bạch Hy vô thức mà lùi về phía sau mấy bước, cuối cùng không còn đường lui, chỉ có thể ngã xuống cái giường nhỏ của mình.

“Diệp Ý Tiêu! Người một vừa hai phải thôi nga! Người, cái tên ôn thần, hại ta.... A! Buông ra!” Bạch Hy bị Diệp Ý Tiêu nắm lấy cổ tay, đụng chạm ầm ập làm lông mao toàn thân hấn đều dựng ngược. Cậu muốn hét lên, muốn chạy trốn, chính là có chết cũng không muốn gặp lạ tên này a!

Đáng tiếc, dù cho lúc này có nói gì thì Diệp Ý Tiêu cũng sẽ không thả cậu đi, hấn nắm chặt tay Bạch Hy, dùng sức kéo vào lồng ngực, quyết ôm thật chặt, sau đó khẽ thì thầm: “Tiểu Hy, Thế Ngoại Đào Viên này ta vì người mà xây.”

Chỗ miễn cảm ở tai bị truyền đến tầng tầng nhiệt khí làm Bạch Hy không tự chủ được mà run rẩy, hết lần này tới lần khác lại bị Diệp Ý Tiêu khống chế được, một chút sức lực cũng không dùng được. Thân thể mất tự do nhưng cái miệng thì quyết không chịu thiệt, cậu nghiêng răng nghiêng lợi mà nói: “Bất động sản Lợi Hải chuyên làm mấy chuyện nhảm chán này sao? Diệp tổng, Bạch Hy ta đã không còn chút giá trị lợi dụng nào, xin người giờ cao đánh khẽ, tha cho ta, coi như cho ta một con đường sống? Sao lại phải đuổi cùng giết tận?”

“Cùng một sai lầm ta sẽ không phạm hai lần.” Diệp Ý Tiêu dứt khoát lôi từ túi du lịch của Bạch Hy ra một chiếc áo sơ mi rộng thùng thình, trực tiếp mặc lên người cậu, sau đó khéo Bạch Hy từ trên giường đứng lên: “Đi theo ta.”

“Này!” Bạch Hy cảm thấy tên hỗn đản này thế nào lại thay đổi lớn vậy, cư nhiên lại khó khai thông đến mức này. Rõ ràng bọn họ trong đó có mối huyết hải thâm thù, là Diệp Ý Tiêu hấn đem cậu dồn vào bước đường cùng, mất hết tất cả, phải lẩn lộn đến mức này, thế mà vì sao vừa gặp đã trở mặt sấm vai tình thâm ý thiết? Hấn rút cuộc là muốn chơi cái trò gì a!

Diệp Ý Tiêu kéo một bên lưng quần, tranh thủ sờ soạng tiểu đệ đệ của Bạch Hy: “ Muốn ta giúp người mặc không?”

“ Tên biến thái chết tiệt, đừng đụng vào ta!” Bạch Hy hận không thể một cước đạp ra sau, đạp chết cái tên vô nhân đạo này. Tiếc là chỉ nghĩ chứ không làm được, vô luận là thể lực hay trí tuệ tên kia đều hơn cậu một bậc.

Hai hàng lông mày Diệp Ý Tiêu chột nhíu lại, ánh mắt lóe lên một tia nguy hiểm: “ Như thế nào? Hay cứ ở chỗ này liên đề người? Ta cũng không ngại, dù sao cũng đã tính mệnh ba năm, cũng sắp nghen chết, chịu hết nổi rồi nga.”

Bạch Hy kinh ngạc:” Người... người...”

“Đi.” Diệp Ý Tiêu dùng khí lực thật lớn, đè lại hai chân, dứt khoát giúp Bạch Hy mặc quần, trực tiếp đem người từ ván giường túm lên, đẩy đám công nhân đang lơ nhố đứng nhìn sang hai bên, kéo thẳng Bạch Hy đến bên chiếc Mercedes ML 63 AMG.

“Bạch Hy, ôi! Bạch Hy, người thế nào... “ Đại Vỹ cùng Đặng thúc vội vã từ công trường chạy lại, đáng tiếc chỉ kịp trông theo khói xe của Diệp Tổng.

Đặng thúc chau mày: “ Đại Vỹ, Bạch Hy sao lại có liên quan đến Diệp tổng? Lẽ nào bọn họ có quen trước sao?”

“Đặng thúc, người đừng hỏi ta, ta cũng không giải thích được a.”

Đại Vỹ nhìn theo chiếc xe đã mất dạng, lòng thầm nghĩ: chiếc xe kia tính năng thật tốt nha! “ có hay không phần cơm cho Bạch Hy? Ân, cùng Diệp tổng đi khẳng định là được ăn sơn hào hải vị rồi, không cần ăn cơm rau dưa kham khổ ở công trường nữa.”

4. Chương 4

Trên đường đi, tâm tình Diệp tổng tài phi thường tốt, xe lao vun vút trên con đường vắng vẻ của trấn nhỏ, lưu lại phía sau từng mảnh lá rụng bay bay.

Chính là, ngồi ngay kế bên, Bạch Hy buồn bực tới mức muốn nhảy xe. Tại sao, vì cái gì còn cho cậu dừng mặt tên kia? Minh rõ ràng đã muốn về quê cày ruộng, tại sao Diệp Ý Tiêu vẫn không chịu buông tha? Ngón tay xẹt qua xẹt lại trên cửa sổ xe, nội tâm lại rối thành một nùi.

“ Chúng ta đi ăn trước đã.” Diệp Ý Tiêu vừa lái xe vừa nói. Đồ ăn ở trấn này không tệ, không kém thành phố, chúng ta đi ăn gà nướng.”

“Không đi.” Bạch Hy trực tiếp cự tuyệt, hiện tại có cho ăn thịt rồng cậu cũng không thấy vui nổi.

Lông mày không thèm nhíu lấy một lần, Diệp Ý Tiêu vẫn hào hứng đưa ra đề xuất: “Hải sản thì sao? Sông suối ở đây không bị ô nhiễm, tôm cá rất tươi ngon.”

“không có khẩu vị.” Bạch Hy vẫn trầm lặng, cúi thấp đầu tỏ ý kháng nghị.

“Vậy người muốn ăn cái gì?” Cuối cùng, Diệp Ý Tiêu đem quyền lựa chọn cấp cho Bạch Hy.

Bạch Hy ngẩng đầu, quay sang Diệp Ý Tiêu lộ cười, nhe ra răng hàm răng trắng nõn, còn cố ý nghiêng kèn kệt rồi mới nói: “ Ta chỉ muốn ăn thịt người.”

Diệp Ý Tiêu không chút sợ hãi, khí định thần nhàn trả lời: “ Hảo, chờ một lát ta cho người ăn thịt heo bông.” Nói xong, khoe miệng hân nhếch lên thành một đường cong, hiển nhiên là rất hài lòng với lựa chọn của Bạch Hy

Ý thức được Diệp Ý Tiêu có ám chỉ khác, Bạch Hy lập tức mặt đỏ, tức giận đến lồng ngực kịch liệt phập phồng, cắn răng rống giận: “Đừng có bẻ cong ý của ta! Đừng xe, ta muốn xuống!”

“Nghĩ cũng đừng nghĩ.” Diệp Ý Tiêu u ám liếc nhìn Bạch Hy, rõ ràng có ý cảnh cáo: “Đã để cho ta tìm được người, từ nay về sau đừng mơ tưởng có thể rời khỏi tầm mắt của ta. Bạch Hy, người tốt nhất hãy chuẩn bị tư tưởng cả đời liền ở bên cạnh ta.”

Bạch Hy lạnh lùng nhìn lại, cái gì mà ở cùng hắn! Cậu đúng là có yêu tên khốn Diệp Ý Tiêu này, nhưng tất cả đã đều chấm hết ở ba năm trước.

Bất quá.... Nếu Diệp Ý Tiêu đối với thân thể này vẫn còn chút hứng thú, những tưởng cậu còn đang ngượng ngùng, như vậy cậu cũng không ngại mà móc của hắn một mớ tiền.

Đã thông tư tưởng xong, thần sắc đang cứng ngắc của Bạch Hy liền trở nên mềm mại. Thế giới này tiền không phải là vạn năng, nhưng chính là không có thì tuyệt đối không sống nổi a.

Trong đầu có toan tính khác tất nhiên cũng sẽ không phản ứng kịch liệt nữa, khi Diệp Ý Tiêu dừng xe ở một nhà hàng rất nổi tiếng trong trấn, cậu không những theo vào còn khẽ cười.

Trước thái độ trước sau quay ngoắt 180 độ của Bạch Hy, dù cho là kẻ hiểu sâu biết rộng như Diệp Ý Tiêu cũng cảm thấy có chút nghi hoặc, đối với nhất cử nhất động của cậu càng thêm chú ý. Hao hết tâm tư mới tìm được người này, hắn không thể vì sơ ý nhất thời mà một lần nữa lại mất đi.

Bữa tối có canh bí đao nấu thịt, gà xiên nướng, bò hầm khố qua cùng rau cải xào. Toàn là món ăn gia đình thông dụng, nhưng đã có hơn ba năm Bạch Hy chưa được nếm qua bữa ăn phong phú và “tinh xảo” như vậy, vì thế cậu liền hào hứng kéo dài bữa tối, liên tiếp ăn tới tận bốn chén cơm.

Diệp Ý Tiêu chỉ uống độc một chén canh liền ngừng lại, lẳng lặng nhìn Bạch Hy đang ăn đến lang thôn hổ yết [ăn ngấu nghiến như hổ đói], ánh mắt có chút phức tạp. Người đang ngồi trước mặt y đã từng cơm áo không lo, có thể coi là một công tử phong độ nhẹ nhàng thoát tục trong thời buổi này, dùng “Ngọc thụ lâm phong”, “Phong lưu phóng khoáng” để hình dung cũng còn không đủ.

Thế nhưng lần này gặp lại, cậu lại giống như một tên công nhân tầm thường. Bộ đồ mặc trên người may từ thứ vải rẻ tiền, làn da vì trường kỳ lao động dưới nắng đã không còn trắng nõn, khuôn mặt vốn đã nhỏ nay càng gầy gò, chỉ là cơ bắp rắn chắc lên không ít. Điều duy nhất không hề thay đổi chính là đôi mắt sáng ngời, trong suốt đến mê hoặc lòng người kia.

Nghĩ lại cảnh Bạch Hy vừa rồi lộ lưng hở ngực trước đám công nhân, thậm chí còn thản nhiên cọ rửa tiểu đệ đệ, tuy là cách một lớp quần lót vẫn làm cho Diệp Ý Tiêu phát hỏa.

Đối với việc Diệp Ý Tiêu đang nghĩ gì, Bạch Hy một chút cũng không muốn biết, vẫn thoải mái ăn uống như cũ. Nhưng mà tiền dù sao cũng là do người ta móc ví trả, Bạch Hy đành tốt bụng hỏi: “Người thế nào lại không ăn?”

“Ta là chờ ăn người.” Diệp Ý Tiêu tỏ vẻ không để ý nói, thế nhưng đôi mắt thâm thúy sáng rực lại chăm chăm chiếu vào Bạch Hy.

Lời nói có chút lộ liễu làm Bạch Hy không tự chủ mà rụt vai, trong đầu thoáng hiện qua vài đoạn ký ức nóng bỏng, liền có chút ngưng ngừng. Diệp Ý Tiêu trên thương trường thủ đoạn tàn bạo, trên giường cũng mạnh mẽ không kém. Thời gian còn ở chung trước đây, Bạch Hy cũng không hoàn toàn thỏa mãn được nhu cầu của hắn, thường bị làm cho tới hữu khí vô lực. Giờ nghĩ tới, phần eo mơ hồ có chút đau nhức. Xem ra thân thể cậu đối với người nào đó vẫn còn ghi nhớ rất rõ.

Nhìn thấy Bạch Hy chưng ra bộ dạng tiểu tức phụ [cô vợ nhỏ], căng thẳng trên mặt Diệp Ý Tiêu liền hóa thành một đường cong, kéo lên một mặt cười nhàn nhạt. Vươn tay với qua bàn, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt Bạch Hy: “Yên tâm, ta sẽ rất ôn nhu.”

“Xéo!” Bạch Hy dùng đũa hung hăng hướng cái tay kia mà gõ, đáng tiếc người ta thần kinh phản xạ rất cao, cậu căn bản là không có gõ trúng, ngược lại còn tự gõ lên vai mình, đau đến mức có chút hối hận.

Tự làm tự chịu, Bạch Hy phần hận cắn miếng gà quay trong miệng, hướng Diệp Ý Tiêu phát ra vô số ánh mắt công kích sắc như dao. Nhưng tiếc là những mắt dao này sức chiến đấu cực kém, không có chút ảnh hưởng tới Diệp đại tổng tài, hắn vẫn ưu nhã lấy điện thoại di động ra gửi tin tức.

“Ta ăn no!” Bạch Hy ăn đau liền mất hứng, dứt khoát quăng đũa nói.

Diệp Ý Tiêu chậm rãi gọi người tính tiền, sau đó túm lấy cổ áo Bạch Hy, kéo lên xe.

Bạch Hy phát hỏa, nổi giận mắng: “Ta tự biết đi, không cần người động thủ! Thật đáng ghét! Người, cái tên thấy lợi quên nghĩa, tên bạch nhãn lang khôn khiếp. Người, cái tên quỷ hút hút máu vô lương tâm, nghĩ sao cũng thấy là tên đại sắc lang...”

Đáng tiếc, ngang dọc thương trường hơn mười năm đã sớm tạo cho Diệp Ý Tiêu da mặt siêu cấp dày, miễn nhiễm mọi loại mắng chửi, tùy ý Bạch Hy âm ỉ, sắc mặt hắn vẫn trước sau không đổi, tứ bình bát ổn [sống yên bình lặng] mà lái xe.

Chờ tới khi hắn đem xe dừng lại, Bạch Hy cũng đã mắng đến cuống họng đều đau, núp ở trên chỗ ngồi thở hổn hển. Diệp Ý Tiêu trong nội tâm buồn cười, nghiêng thân thể dùng cái trán đẩy đẩy trán hắn, trầm giọng nói ra: “Tiểu Hy, người mắng ta lâu như vậy, nhưng ta một ít tổn thất cũng không có. Lần sau học khôn một điểm a, chỉ nói không được việc, phải hành động.”

“Ta hiện tại liền động thủ!” Bạch Hy bị lời nói của y chọc đến cơ hồ muốn bạo phát, tay vừa muốn hung hăng cho tên kia một cái tát, ai ngờ mới có chút vừa động, Diệp Ý Tiêu cả người đều đè ép tới, đôi môi nóng

hỏi hôn liền áp sát vào lỗ tai Bạch Hy: “Còn có a, Tiểu Hy, trước khi động thủ còn phải xem xét, người có thể chống lại đối phương hay không.”

Sức nặng cả người Diệp Ý Tiêu đều áp lên Bạch Hy, phía dưới cương cứng chĩa vào, rõ ràng chưa thỏa mãn dục vọng, kêu gào muốn được phóng thích.

Bạch Hy bị cái tiểu đệ đang trong trạng thái sôi sục chiến đấu kia dọa sợ tới mức một cử động nhỏ cũng không dám. Cậu biết chắc, chỉ cần dây dụa chút thôi, liền bị xử ngay chỗ này, chơi trò rung xe... có gì mà Diệp Ý Tiêu không dám làm

“Ngoan.” Hiển nhiên Diệp ý Tiêu rất hài lòng với sự nhu thuận của Bạch Hy, hôn lên môi cậu một cái tán thưởng. Sau đó liền đứng dậy, mở cửa xe, kéo Bạch Hy vào khách sạn.

5. Chương 5

Trần nhỏ cũng không có khách sạn năm sao cao cấp, Diệp Ý Tiêu ngủ lại xem như đã là cái tốt nhất trong trần. Bạch Hy mới bước vào gian phòng, một trận mưa hôn liền rơi điên cuồng rơi xuống, đầu lưỡi linh hoạt cùng bá đạo xông thẳng trong miệng, không cho cậu kháng cự, trêu chọc dục vọng đã ngủ say ba năm.

Bạch Hy nhắm mắt, cho mặc Diệp Ý Tiêu tùy ý cướp đoạt, thậm chí còn cao hứng đáp lại, dùng đầu lưỡi của mình trêu đùa đối phương, sau đó chờ lúc hân phần công lại nhẹ nhàng né tránh, nội tâm có vui sướng khi phản kháng thành công.

Diệp Ý Tiêu không thèm để ý chút tiểu xảo đó, hai tay trực tiếp cởi bỏ quần áo của cậu, thương tiếc vuốt ve cơ thể rắn chắc mà bóng loáng kia.

“Diệp Ý Tiêu, cùng người làm một lần có lợi gì a?.” Sau khi môi tìm được tự do, Bạch Hy mở ra đôi mắt mê hoặc, mang theo chút lưỡi biếng hải.

“Ta đủ khả năng cho người mọi thứ.” Diệp Ý Tiêu cũng không keo kiệt mà cho cậu câu trả lời.

Bất quá, hứa hẹn càng lớn thất vọng càng nhiều, đây chẳng qua cũng chỉ là chi phiếu không, tỉ lệ lấy ra tiền mặt cực thấp a. Bạch Hy nâng mặt Diệp Ý Tiêu lên: “Trên người người có bao nhiêu tiền mặt? Trong thẻ có bao nhiêu?”

Diệp Ý Tiêu có chút ngạc nhiên, sau đó ý vị thâm trường cười: “Người hỏi cái này làm gì? Lẽ nào sợ ta không trả nổi tiền phòng?”

“Người không nói ta liền không làm với người.” Bạch Hy cũng không muốn lãng phí thời gian cùng hắn. Số cậu không may nên bây giờ đã bị tên hỗn đản này tìm được, cũng không nghĩ sẽ tiếp tục dây dưa cùng hắn, chắc chắn là phải chuồn. Bất quá trước khi trốn đi nơi khác, cậu phải từ trên người tên khốn này kiếm một mớ.

“Chờ lát nữa chính người tự kiểm tra đi.” Diệp Ý Tiêu bất mãn dùng môi chặn miệng Bạch Hy, tiếp tục cưỡng đoạt. Chút tâm tư nhỏ nhỏ của Bạch Hy hẳn còn không biết sao? Bất quá bây giờ không phải là lúc bóc mẽ cậu, cho cậu chút cảm giác thành công, lát vận động mới có tình thú.

Bạch Hy không vui, cái này rõ ràng là trả lời lấy lệ! Diệp đại tổng tài y cái tiếng đem bán cũng trên trăm vạn, khả năng mang tiền mặt theo là rất thấp. Lúc này cũng không thể làm chuyện lỗ vốn, con mắt Bạch Hy đảo một vòng, đẩy đẩy cái tên còn đang mãi chìm đắm trên người mình: “Diệp tổng, người đi tắm trước đi a.”

Cách xưng hô của Bạch Hy làm ánh mắt Diệp Ý Tiêu có chút sa sầm, liền gật đầu nói: “Cũng tốt, ta chán ghét mùi đàn ông khác trên người người.” Nói xong, hắn xoay người ôm lấy Bạch Hy, vừa hôn vừa đi về phía nhà tắm.

Bạch Hy không cao, khoảng một mét bảy năm, trời sinh khung xương tinh tế, ôm cũng không mấy tổn sức. Cảm giác thân thể trong lòng thực gầy, Diệp Ý Tiêu âm thầm quyết sau này nhất định phải mời giáo sư dinh dưỡng tốt nhất, hảo hảo điều dưỡng cậu. Thực sự thiếu thịt, ôm vào có cảm giác gầy trơ cả xương.

Phòng tắm vốn nhỏ, nhét hai đại nam nhân vào càng chật chội. Diệp Ý Tiêu trước đem quần áo Bạch Hy lột sạch, sau đó đặt cạnh bồn tắm, vặn nước nóng, chờ đến khi nước đủ ấm mới cẩn thận đặt cậu vào trong, thấy bộ dáng nghiêm trang như ra trận của hắn, Bạch Hy chợt nhớ lại, lúc trước khi còn ở chung cho tới giờ bọn họ cũng chưa từng tắm chung.

Nghĩ tới đây, Bạch Hy thoáng nhìn cậu nhỏ của mình, lại nhìn Diệp Ý Tiêu vẫn đang quần áo chỉnh tề, không khỏi dương dương tự đắc cười: “Diệp tổng, ta giúp người cởi đồ.” Nói xong, không đợi hắn gật đầu đồng ý, một đôi tay đầy kín vết chai sẹo liền đưa lên, linh hoạt cởi bỏ từng nút áo.

Diệp Ý Tiêu cúi đầu nhìn đôi tay kia, khó nói lên lời.

Bạch Hy đang hăng hái cởi đồ Diệp Ý Tiêu, chợt phát hiện hắn đang nhìn chằm chằm vào tay mình, không khỏi lại nhếch miệng cười: “Rất khó coi đúng không? Haha, chính ta cũng hiểu được là không thể tưởng tượng nổi, trước kia đôi tay này chính là điều mà ta tự hào nhất, ngón tay thon dài, khớp xương rõ ràng, có thể lập trình, có thể đánh được một bản Piano hoàn hảo, còn có thể vẽ ra những bức họa ý nghĩa. Bất quá rất đáng tiếc, hiện tại đôi tay này chỉ có thể làm được một ít việc nặng. Người xem, đều biến thô, còn có đầy vết thâm, đến cả ngón tay cũng đầy sẹo lớn nhỏ. Nếu như có không sạch sẽ, làm bẩn mắt Diệp tổng thì mời người thông cảm nga.”

Diệp Ý Tiêu ngẩng lên, bất mãn trừng mắt nhìn Bạch Hy, sau đó cầm đôi kia tay, cúi đầu tinh tế hôn, thần sắc nghiêm túc, phảng phất đây không phải là tay Bạch Hy mà là một kiện trân bảo hiếm có

Cảm giác ướt át từ ngón tay truyền đến, đem Bạch Hy đang kinh ngạc tỉnh lại, chứng kiến bộ dạng Diệp Ý Tiêu vô cùng trân ái, chỉ cảm thấy một trận chua xót dâng lên mắt. Hắn là đang hỏi hận sao? Phải biết rằng, đây hết thảy, đều là Diệp đại tổng tài hắn một tay tạo thành!

“Tiểu Hy, từ nay về sau sẽ không để cho người chịu khổ như vậy nữa.” Diệp Ý Tiêu tiến lên phía trước, nhẹ nhàng hôn lên cánh môi mềm mại của Bạch Hy, ngữ điệu mang theo ôn nhu trước nay chưa từng có.

Bạch Hy trong nháy mắt cứng ngắc, ngơ ngác nhìn biểu cảm chưa từng xuất hiện trên mặt Diệp đại tổng tài.

Trước kia, thái độ làm người của Diệp Ý Tiêu vô cùng cường ngạnh, không coi ai ra gì, lạnh lùng được tựa như băng sơn ngàn năm, tâm địa càng cứng rắn như sắt. Trên thương trường, đem đối thủ bức đến nhảy lầu cũng sẽ không nháy mắt một cái, thậm chí còn sẽ ở lúc người ta chưa kịp nhảy, liền ở sau lưng đạp thêm một cước, sau đó nhìn qua cái thân thể máu chảy đầm đìa kia mà cười lạnh. Giống như đối đãi Bạch Hy cậu cũng chính là như thế, tâm ngoan thủ lạt, thu mua thôn tính không có chút mềm lòng, đem người bên gối bức đến tuyệt lộ.

Trước kia a.... Nghĩ lại cũng vẫn còn thấy kỷ ức đó cực kỳ đau thương.

Bạch Hy quyết định đêm nay phải hảo hảo diễn tròn vai nhất danh trai bao, hết thảy chỉ vì tiền. Nhân sinh như đùa giỡn, ta và người đều là con hát; Con hát vô tình, ngại gì say mê không tỉnh, đã như vậy, cần gì tính đến cảm tình giữa nhân sinh? Sống được khoái hoạt mới là căn bản, cái gì mà tình với chả yêu a, đều gặp quỷ đi thôi! Diêm vương tiên sinh cũng sẽ không nói yêu thương, người cần gì tự nhiều!

“Diệp tổng, người không cần nói những lời gió mây mờ mịt.” Bạch Hy chủ động ôm cổ của y, cười dịu dàng, con mắt ôn nhu như nước, bị một tầng nhiệt khí bao phủ, càng có vẻ trơn bóng sáng ngời, nhìn thẳng vào làm lòng người say đắm: “Hôm nay có rượu hôm nay say, nhân sinh vui vẻ tận hưởng, quản gì ngày mai là tận thế!”

Cắm dục lâu ngày, Diệp Ý Tiêu cơ hồ đã không nhẫn nổi, may mắn kinh nghiệm lâu năm ở thời khắc máu chót nổi lên tác dụng, tại thời điểm hùng hực khí thế vẫn không quên làm đủ các bước chuẩn bị cho Bạch Hy.

Dục hỏa bừng bừng khiến cho thời gian tắm rửa bị cắt xén không ít, Diệp Ý Tiêu ôm Bạch Hy còn đang ướt sũng rời khỏi phòng tắm, đem đặt lên giường liền trực tiếp đè xuống.

Đây là lần lên giường tỉnh táo nhất từ xưa tới nay của Bạch Hy, hắn hoàn toàn dùng tâm trạng của người đứng xem mà tiếp nhận mỗi động tác của Diệp Ý Tiêu, coi thường hết thảy cảm giác của bản thân. Diệp Ý Tiêu hôn môi, vuốt ve, tiến vào, hắn hoàn toàn nhất tâm thanh nhị sở [tĩnh như sáo luôn], trong nội tâm thậm

chỉ còn suy nghĩ: Tên này kỹ thuật thật không tồi, là kinh nghiệm thu được từ không ít kẻ bò lên giường hắn ni?

Càng về sau, Diệp Ý Tiêu phát giác được Bạch Hy không hề phản ứng, thân dưới không khỏi tăng thêm lực, thẳng đến khi nghe thấy Bạch Hy chịu không được rên rỉ, hắn mới ghé sát tai người dưới thân trầm giọng nói: “Lúc này ngươi chỉ có thể nghĩ tới ta, chỉ có thể cảm thụ ta.”

Thật sự là bá đạo! Bạch Hy thân thủ ôm lấy cổ của hắn, cố gắng ngẩng đầu lên gần sát cổ, thừa nhận va chạm ngày càng kịch liệt. Dù sao Diệp Ý Tiêu lần đầu tuyệt đối sẽ không thỏa mãn, hà tất để cho bản thân trầm luân. Trên con đường tình này, ngã quỵ một lần là đủ rồi, không cần phải lại có lần thứ hai. Bạch Hy cậu cũng không có can đảm nữa, bị yêu gây thương tích đau đớn tận tâm can, cậu đã chịu đủ rồi.

Sau mấy lần thúc mạnh thật sâu, Diệp Ý Tiêu xuất vào trong thân thể Bạch Hy. Hắn cũng không có vội vã rời khỏi, cúi đầu hôn lên môi, linh hoạt mà bá đạo cạy mở hàm răng, trực tiếp với vào, khí tức mãnh liệt sau cao trào toàn bộ tiến nhập vào miệng đối phương.

“Ân...” Bạch Hy nhú mày, dùng cả hai tay đẩy lồng ngực Diệp Ý Tiêu, muốn thoát ra khỏi kiềm chế của y. Nhưng chỉ một thoáng đã bị đối phương túm cổ tay, giơ cao khỏi đầu.

Một lúc lâu, Diệp Ý Tiêu mới há miệng thả lỏng, cúi xuống nhìn khắp mặt cậu: “Chưa tận hết hứng? Hay kỹ thuật của lão công ta lụt nghề, không cho ngươi dục tiên dục tử?”

“Là đàn ông thì đừng nói mình không được.” Bạch Hy không thèm đếm xỉa đến, mở to con mắt nhưng không nhìn hắn.

“Ta cũng chưa có nói ta không được.” Diệp Ý Tiêu giật giật eo, nghe được tiếng rên rỉ nhỏ nhỏ thì lộ ra nụ cười thỏa mãn: “Nghỉ giữa hiệp vậy đủ rồi, chúng ta làm tiếp.”

Bạch Hy còn chưa kịp cự tuyệt, một trận thân thể đã đưa kịch liệt lại tiếp diễn.

Giờ này khắc này, Bạch Hy rất cảm kích chính mình ba năm qua đã lao động vất vả, để thân thể có thể thừa nhận đòi hỏi dục vọng vô độ của Diệp Ý Tiêu. Khi cậu tỉnh lại, người bên cạnh còn đang ngủ mê man. Tia nắng ban mai nhu hòa chiếu xuống, cái mặt lạnh như băng của Diệp đại tổng tài cũng đẹp lên không ít a.

6. Chương 6

Bạch Hy di chuyển thân thể bủn rủn, kéo rèm cửa rồi thực hiện kế hoạch tối qua đã tưởng tượng.

Khi cầm cái đồng hồ tình xảo Diệp Ý Tiêu để trên đầu tủ, trong mắt Bạch Hy thoáng có chút ngạc nhiên. Cái này chính là do nghệ nhân bậc nhất tại Thụy Sĩ chế tác, là sinh nhật hai mươi tám tuổi của Diệp Ý Tiêu, cậu đã cố tình kiểm soát đi Thụy Sĩ đặt làm. Lúc đó Bạch Hy đã nghĩ chuyện tình của cậu và Diệp Ý Tiêu sẽ giống như chiếc đồng hồ này, có thể là vĩnh cửu.

Đáng tiếc, sự thật luôn vô tình.

Bạch Hy có chút chán ghét cau mày, mau chóng đem món đồ xa xỉ kia nhét vào túi quần, lát còn lấy làm phí đi taxi a.

Sau khi vợ vết hết thấy, Bạch Hy quay đầu liếc cái người còn đang chìm trong giấc ngủ kia, cười lạnh: “Diệp Ý Tiêu, đừng tưởng ngươi là đại tổng tài thì muốn gì cũng được, ta cũng không còn là tên Bạch đại thiếu gia ngu ngốc a! Ngươi cứ chờ xem a!”

Rời khỏi khách sạn, cơn gió mát rượi sáng mùa hè làm cho Bạch Hy vô cùng sáng khoái. Vừa từng ngụm từng ngụm hít thở thiên nhiên trong lành, Bạch Hy vừa chui vào taxi đậu sẵn bên ngoài. Tài xế taxi đang đọc báo liền vội vàng gấp lại, cười hỏi cậu muốn đi đâu, Bạch Hy nói địa chỉ rồi ngồi vào ghế phụ, thoáng nhìn tờ báo mới bị nhét vào góc, nói: “Cái kia có thể cho ta mượn xem không?”

“A, cứ tự nhiên. Cũng không có tin tức lớn gì, chỉ có vài tin giải trí.” Tài xế khởi động xe, vừa nói vừa quan sát hai bên, sau đó thuận lợi đánh xe ra đường.

Bạch Hy tùy tiện đọc qua, ngậy người nhìn mấy thông tin về giới giải trí. Trên trang đầu nổi bật là “Đại minh tinh đang nổi, Nghiêm Huyền Hi đính nghi án kim ốc tàng kiều?” Kế đến là “Tập đoàn bất động sản đầu tư tiền tỷ, vì vợ xây dựng Thế Ngoại Đào Nguyên” toàn là tin tức thích hợp với người nhàn rỗi.

Bạch Hy có chút nặng nề, ần ần phát giác việc này cùng Diệp Ý Tiêu có chút quan hệ. Cậu day day ấn đường, miễn cưỡng đọc cho hết cái tin bất quá này.

Bài báo tập trung giới thiệu về cuộc sống ba năm gần đây của Nghiêm Huyền Hi, sau đó lại nói tới đề tài: “Có nguồn tin cho biết, Nghiêm Huyền Hi có mối quan hệ không bình thường với ông chủ một tập đoàn bất động sản lớn. Vị tổng tài thần bí kia, chỉ vì muốn dỗ ngọt người yêu, đã cho xây dựng một khu biệt thự cao cấp tại tiểu trấn nhỏ hẻo lánh, không có mấy tiềm năng kinh tế. Khu nhà ở cao cấp này được mệnh danh là thế ngoại đào nguyên, trong đó, trọng tâm là khối kiến trúc gọi là Hy uyển. Nguồn tin còn cho biết, hai chữ Hy uyển kia chính là mời nhà thơ pháp nổi danh nhất nước đề bút. Vì vậy công chúng không khỏi bội phục số tiền mà vị tổng tài kia bỏ ra thể hiện tâm ý.”

Xem xong, Bạch Hy ngoại trừ cười lạnh thì cũng chẳng biết làm gì. Tuy là mấy tin bất quá có độ tin cậy cực thấp, nhưng chính là không có lửa làm sao có khói, Diệp Ý Tiêu nhất định có quan hệ không tầm thường với Nghiêm Huyền Hi, nếu không dám phóng viên cũng không có khả năng viết thành như vậy.

May mắn chính mình từ đầu đã không tin tưởng hẳn, nếu không hiện tại nhất định lại bị tổn thương.

Cái gì mà vì để người yêu đã ra đi ba năm trở về, kỳ thật là chỉ muốn làm vui lòng tình mới mà thôi! Diệp Ý Tiêu, người con mẹ nó thật là thứ hỗn đản!

“Chỉ có thể nghe thấy tiếng người nay cười chứ ai có nghe thấy tiếng người xưa khóc, hai chữ tình ái thật đau khổ...”

Thật muốn phiền chết a, tài xế lại cứ nghe đi nghe lại bài hát này, làm cho nội tâm Bạch Hy không nén nổi thổn thức.

Tất cả chuyện phát sinh tối qua, cứ coi như một giấc mộng được rồi. Mặc kệ mục đích của Diệp Ý Tiêu là cái gì, Bạch Hy cũng không muốn để trong lòng, chuyện cấp bách bây giờ là... CHẠY.

Đem tạp chí nhét trở lại chỗ cũ, Bạch Hy nhắm mắt, cố gấp áp chế đau khổ trong lòng. Cậu rất muốn đường đường chính chính đối mặt Diệp Ý Tiêu, bất quá, đối phương cứng không được mềm cũng không xong, hiện tại không cách nào phản kích được hẳn, thực sự chỉ có rời đi là tốt nhất.

Chỉ là có chút không nỡ rời cái trấn nhỏ này, không nỡ bỏ đám huynh đệ đồng kham cộng khổ ở công trường, không nỡ rời bỏ người khi gian nan nhất trong đời đã đưa tay về phía hắn – Đặng thúc. Nhưng là, trước mắt tình huống nguy cấp, cũng không thể nghĩ nhiều như vậy. Thua thiệt Đặng thúc cùng đám huynh đệ, đợi Diệp Ý Tiêu đi sẽ về tạ lỗi cùng bọn họ.

Đem chiếc đồng hồ khảm đầy kim cương cho bác tài làm tiền xe, không để ý bộ dáng há mồm kích động của người ta, Bạch Hy không chút lưu luyến, đi trong nắng sớm trở lại lán.

Công nhân trực đêm vừa mới trở về, nhìn thấy Bạch Hy đang vội vã thu xếp hành lý thì kinh ngạc hỏi: “Bạch Hy, người làm gì đó, có quỷ đuổi sau người a?”

“Là quỷ thì tốt rồi, cùng lắm thì thỉnh pháp sư về thu thập hết, hiện tại là người a, so với quỷ còn đáng sợ hơn, ăn thịt không nhả xương cốt, mẩu vụn cũng không tha.” Bạch Hy đem ý phục của mình hết thảy nhét vào túi du lịch, đi thẳng đến một mặt khác của công trường. Đốc công Đặng thúc chính là đang ở đó.

Đặng thúc hiển nhiên là vừa mới rời giường, đang bưng ca nhựa đánh răng, nhìn thấy Bạch Hy tinh thần hoảng hốt, dọn theo đồ như chạy nạn thì bất chấp khóe miệng còn dính bọt, chưa có lau sạch sẽ, vội vã túm tay của cậu: “Bạch Hy, người làm cái gì vậy?”

“Ách, Đặng thúc, ta... Trong nhà ta có chút việc, phải về gấp.” Bạch Hy trợn mắt nói dối, không biết Đặng thúc có tin hay không.

Đặng thúc đem ca súc miệng rồi quăng xuống bên cạnh tấm ván gỗ, sau đó nhanh chóng dùng hành động sét đánh không kịp bưng tai bắt lấy túi du lịch của Bạch Hy, trợn tròn con mắt: “Đừng có ở đây giả trò lừa gạt đại gia ta! Lúc trước là ai nói mình không có nhà để về? Người khai thật cho ta, có phải là đắc tội Diệp

tổng a? Đêm hôm qua, ta trông thấy người lên xe của hắn đi ra ngoài, cả đêm chưa có trở về. Không phải tiểu tử người thấy tiền sáng mắt, cướp của Diệp tổng a?”

Bạch Hy dở khóc dở cười, tuy nhiên sáng nay cậu không có thông qua sự đồng ý của người khác liền đem toàn bộ tiền mặt thu vào trong túi, chính là cậu cũng đã cho người nọ đâm tiểu cục hoa, hầu hạ dục vọng của đối phương. Đây là do cậu lao động chân chính có được a! hơn nữa, Diệp đại tổng tài trên người tiền mặt thật con mẹ nó ít ỏi.

“Đặng thúc, người đừng hiểu lầm. Ta cùng Diệp tổng không có gì, hơn nữa, người ta tiền nhiều như vậy, bên người có bao nhiêu bảo tiêu a? Ta sao động được hắn?”

“Được, người cái gì cũng không cần theo ta giải thích. Người đã cùng Diệp tổng không có gì, vậy thì ngoan ngoãn bắt đầu làm việc cho ta! Hiện tại công trình gấp như vậy, ta đây muốn sút đầu mẻ trán, người đi tìm ai thay ca người? Mau một chút đi, trở về bắt đầu làm việc! Đại Vỹ! Đại Vỹ! Người tới, hảo hảo coi chừng tiểu tử này, ngàn vạn lần đừng cho hắn lười biếng chạy mất!” Đặng thúc đem túi du lịch của Bạch Hy ném vào chỗ mình ở, hét lớn kêu Đại Vỹ đem “đào binh” áp giải ra chỗ thi công.

Bạch Hi lần này thật sự không khỏi kêu trời, sớm biết như vậy sẽ không cùng Đặng thúc chào hỏi, cứ thế nhấn nút biến là tốt rồi! Định mệnh, người đúng là biết trêu người a!

Bị cưỡng chế bắt đầu làm việc, thỉnh thoảng Bạch Hy lại liếc nhìn mặt trời trên đỉnh đầu, tính toán xem Diệp Ý Tiêu tỉnh lại lúc nào. Tên kia là người có cừu oán tất báo, nếu như biết mình bị lấy hết quần áo, tiền mặt toàn bộ đều mất sạch, pin điện thoại bị tháo — hậu quả nhất định là không thể tưởng tượng được.

7. Chương 7

Trên thực tế, điều Bạch Hy lường trước tương đối chính xác. Cái tên Diệp Ý Tiêu bị cho leo cây kia chính là mới vừa tỉnh lại, trong trạng thái vẫn còn ngái ngủ liền sờ sang bên cạnh, cảm xúc trống trơn trên tay làm y hoàn toàn thanh tỉnh. Bạch Hy đã đi? Ý nghĩ mới thoáng qua, Diệp Ý Tiêu lập tức bật dậy, xoay người xuống giường, sau đó liền phát hiện toàn bộ quần áo, cả vật, thậm chí cả đồ lót của mình đều biến mất.

Y vốn mang theo hai bộ quần áo để thay đổi khi tới thị sát công trình, thế nhưng bây giờ lại không cánh mà bay. Không chỉ có thế, ví tiền cũng rỗng tuếch, hơn một ngàn tệ tiền mặt cùng mấy tấm thẻ ngân hàng đều theo quần áo biệt tăm.

Diệp Ý Tiêu đi một vòng quanh phòng, phát hiện đồ vật bị Bạch Hy mang đi không ít a, pin điện thoại mang đi, kể cả cái đồng hồ y quý như mạng cũng nhấc mất. Đến lúc này, Diệp Ý Tiêu rốt cục cũng phải chấp nhận Bạch Hy đã chơi trò “Ăn bánh trả tiền” [gốc là dùng sắc mưu tài].

Hiện tại, Diệp Ý Tiêu không một xu dính túi, cả quần áo che thân cũng không có, Bạch Hy rõ ràng có ý muốn cầm chân y, tranh thủ thời gian mà chạy trốn! Bắt quá...

Diệp Ý Tiêu dùng khăn tắm của khách sạn quấn quanh nửa thân dưới, đối với hình phản chiếu của chính mình trong gương cười âm hiểm. Được a, Bạch Hy cái tên tiểu đồng tây bằng mặt không bằng lòng này, cũng may ta đã sớm có chuẩn bị, nếu không thật đúng là đã để người trốn mất! Đợi tới khi bắt được, xem ta thế nào dạy dỗ người!

Không chút hoang mang đi tẩy sơ mặt mũi, Diệp Ý Tiêu cầm điện thoại của khách sạn gọi cho trợ lý cùng thư ký, phân phó vài câu rồi cúp máy.

Bạch Hy, người cứ chờ xem.

Mặt trời lên tới đỉnh đầu, Bạch Hy không khỏi rung mình mấy cái. Hắn biết rõ lúc này Diệp Ý Tiêu đã tỉnh lại, còn không trốn thì đúng là gặp đại họa a!

“Ai ôi!!!, Đại Vỹ, ta đau bụng quá.” Ném công cụ trong tay đi, Bạch Hy ôm bụng rên hừ hừ. Mặc dù dùng chiêu cũ rích trong mấy bộ phim truyền hình, bắt quả thật đúng là vẫn có tác dụng a. Đại Vỹ nhìn khuôn mặt không chút máu của Bạch Hy, vội vàng hỏi: “Người làm sao a? Có muốn ăn chút gì để dần bụng không?”

“Không cần, không cần, ta đi wc là được rồi, có thể bữa sáng ăn phải đồ không sạch sẽ.” Bạch Hy hai tay ôm bụng, một đường chạy thẳng tới chỗ hẻo lánh trong công trường.

Đại Vỹ mới không lo tên này bỏ trốn, vì lúc này hẩn chính là tên vô sản a, toàn bộ gia tài của Bạch Hy đều ở chỗ Đặng thúc a!

Bạch Hy lén lút trở lại phía sau lán của Đặng thúc, muốn tranh thủ thời gian vào lấy lại đồ đạc của mình. Ai ngờ Đặng thúc không biết tự dừng lại trở chứng, cầm bút ngồi tính toán cái gì, gần nửa giờ cũng không thấy nhúc nhích.

Bạch Hy nóng lòng a, thực hi vọng có ai tốt bụng đem nhắc Đặng thúc đi, đang lúc hẩn chờ tới mức muốn rơi lệ thì chuông điện thoại của ông chợt đổ.

“Này, xin hỏi... ah, là Diệp tổng ah, ngài khỏe, ngài khỏe. Cái gì? Bạch Hy thực sự làm vậy? Diệp tổng, ta xem ngài có phải hay không đã hiểu nhầm? Tên nhóc Bạch Hy này rất ngay thẳng, tuy cuộc sống có chút kham khổ nhưng hẩn cũng sẽ không làm mấy chuyện thiếu đạo đức... Ngài muốn cùng hẩn đối chất? đi, hẩn chưa có trốn, còn đang làm việc tại công trường. Ngài lúc nào thì tới? tốt, ta sẽ kêu hẩn chờ ngài.”

Núp bên ngoài, Bạch Hy nghe rõ mồn một cuộc đối thoại của Đặng thúc, tuy cảm kích sự tín nhiệm của lão nhân gia đối với mình nhưng tin tức vừa rồi cũng làm trong lòng hẩn như có lửa đốt! Nói đùa cái gì, Diệp Ý Tiêu muốn hưng sư vấn tội? Hẩn cũng không thể ở lại đây chờ chết a!

Mới vừa nhắc chân, Bạch Hy đã bị thanh âm sau lưng gọi lại: “ Tên tiểu tử kia, đều đã đứng đó nửa ngày, có mệt không? Vào uống chén nước a.”

Bạch Hy đành cởi nón bảo hộ, mang theo nụ cười xấu hổ đi vào căn phòng có điểm tốt của Đặng thúc.

Lão nhân gia mang một chai nước khoáng phóng tới tay cậu: “Nói đi, Bạch Hy, rốt cục là có chuyện gì. Nếu người không thẳng thắn, chờ lát nữa ta cũng không thể giúp người nói chuyện, Người phải biết rằng, đắc tội với Diệp tổng kia, kết cục có bao nhiêu bi thảm.”

Bạch Hy lắc đầu: “ Đặng thúc, ta không có làm cái gì.”

“Tiểu tử ngươi đem Đặng thúc ta trở thành người thế nào ah? Tốt xấu gì ta cũng đã lộn trong giới xây dựng này hai mươi mấy năm rồi, loại người nào mà chưa thấy qua? Người chính là điển hình của kẻ toàn thân mang đầy chuyện cũ. Ta sớm đã nhìn ra, người cùng cái... đám công nhân thô lỗ kia bất đồng. Trước kia nhất định là cậu ấm có tiền a?” Đặng thúc khí ngữ hòa ái, kéo Bạch Hy ngồi xuống ghế đối diện.

Bạch Hy nhìn lão trung niên trước mắt, cắn môi không nói. Chuyện xưa của mình chính là tấn bi kịch, nói làm gì cho người thương tâm? Đặng thúc đã chiếu cố hẩn đủ rồi, không nên đem thêm phiền toái cho ông.

“Bạch Hy, nếu người thực sự muốn đi, vậy cũng phải đợi ráp mặt Diệp tổng rồi mới tính. Dù sao người ta cũng chỉ đích danh người trộm tiền, việc này phải hạo hạo làm cho rõ.” Đặng thúc thấy bộ dáng hẩn không muốn nhắc lại chuyện cũ, cũng không miễn cưỡng, thở dài nói.

“Đặng thúc, ta đã rõ.” Đã trốn không thoát, cái kia liền cứ ba mặt một lời a. Bạch Hy hẩn đến chết còn không sợ, còn chuyện gì mà làm khó được a!

Sự thật đã chứng minh, Bạch Hy chưa bao giờ lường trước được những hành động luôn nằm ngoài dự đoán của tên kia. Khoảng một giờ sau, Diệp Ý Tiêu đến công trường Thế Ngoại Đào Viên, bắt quá ngoài vài vị cấp dưới hôm qua đi cùng hẩn còn có thêm một người.

Người này, sáng nay Bạch Hy mới thấy trên báo, minh tinh đang nổi – Nghiêm Huyền Hi.

Trước kia, đối với chuyện xấu của Diệp Ý Tiêu, Bạch Hy cơ bản là lựa chọn bỏ qua, bởi hẩn hoàn toàn tin tưởng Diệp Ý Tiêu, chỉ cần y nói không, mọi chuyện chính là không có. Bất quá hiện tại, Bạch Hy chỉ tin những gì mình tận mắt thấy.

Nghiêm Huyền Hi không hổ là đại minh tinh, vừa tiến vào phòng liền cau đôi mày đẹp, thậm chí còn khoa trương bịt mũi, chán ghét nói: “hương vị gì a, khó ngửi như vậy! Đây là chỗ người ở sao? Cùng ổ chó cũng không khác mấy! Tiêu, chúng ta mau đi thôi.”

Bạch Hy phần nộ trùng hần, những kẻ... áo quần hàng hiệu, sao có thể hiểu được vất vả của tầng lớp lao động! Nếu không có đám công nhân nhếch nhác bọn họ cực khổ cần cù, đám gọi là xã hội thượng lưu kia lấy đâu ra nhà lầu xa hoa? Ghét bỏ? Hừ! ta chính là khinh bỉ người trước nga!

Diệp Ý Tiêu hôm nay ăn mặc có chút tùy tiện, giống như đại nhân vật cải trang vi hành, chỉ đơn giản là quần jean đen phối cùng áo sơ mi trắng, nhìn sơ cũng biết mua tạm trong trấn, bất quá chỉ là như vậy, cũng đủ cho khí chất lạng lạng cao ngạo khó bì của y phát ra ánh sáng thanh xuân chói lọi.

Đặng thúc ân cần nhường chỗ ngồi, Diệp Ý Tiêu cũng không khách khí, liền trực tiếp ngồi xuống, đôi con ngươi ẩn chứa lửa giận ngút trời chăm chú nhìn thẳng Bạch Hy đang ngồi đối diện, vừa thấy cậu chú ý đến Nghiêm Huyền Hi phía sau, lửa giận như được tiếp thêm dầu, càng cháy càng to.

“Bạch Hy, ngươi còn thiếu ta một lời giải thích!” Diệp Ý Tiêu hạ giọng hỏi, toàn thân tỏa ra hàn khí bức người. Những người hiểu rõ tình hình hần đều biết, Diệp đại tổng tài đã tới điểm giới hạn rồi a.

Bất quá, tự xưng là chết cũng không sợ, lãnh diễm cao quý – Bạch Hy chỉ trừng mắt liếc Diệp Ý Tiêu một cái, không thêm vì hàn khí của y mà thay đổi: “Diệp tổng, chuyện tối qua đã chấm dứt tại tối qua. Ta không có hứng thú kể chuyện riêng tư trước mặt nhiều người như vậy.”

Diệp Ý Tiêu nghe vậy liền quét mắt nhìn mọi người trong phòng, thuộc cấp đã quen nhìn sắc mặt hần mà làm việc nên lập tức rời đi, Đặng thúc lúc đi còn ngoái lại nháy mắt với Bạch Hy, ý bảo hần tùy theo hoàn cảnh mà hành động, cuối cùng cũng chỉ còn đại đại minh tinh Nghiêm Huyền Hi ở lại.

8. Chương 8

Đại minh tinh không những không đi, còn đến sát bên cạnh Diệp Ý Tiêu, hung hăng trừng mắt nhìn Bạch Hy: “Tiêu, các người có bí mật gì không thể nói cho ta?”

“Cút.” Diệp Ý Tiêu lúc này bắt đầu bạo phát, không để cho đại minh tinh chút mặt mũi nào, cẩu khinh đuổi người.

Nghiêm Huyền Hi thấy thật ủy khuất. Diệp Ý Tiêu trước giờ chưa từng đối với hần nặng lời. Bất quá cũng không dám phản kháng, chỉ lẩn nữa hung hăng trừng mắt liếc Bạch Hy, không cam tâm tình nguyện mà đi ra ngoài.

Bạch Hy nhìn theo bóng lưng kia mà ngây người. Tiêu? Xưng hô thật thân mật. Nhớ ngày đó cùng Diệp Ý Tiêu còn mạn nông, nhiều lắm cũng chỉ gọi hần “ Ý Tiêu”. Ân, cái này chính là đối đãi khác biệt a.

“Tiểu Hy, qua đây.” Người không có phận sự toàn bộ đã lui ra, Diệp Ý Tiêu dang hai tay, ý bảo Bạch Hy trực tiếp nhào vào ngực mình.

Bạch Hy lắc đầu cự tuyệt: “Đừng, Diệp Tổng, chúng ta không quen.” Trời nóng a, hai gã đực rửa ôm áp, thực khó coi. Huống chi hai người cũng chẳng phải bằng hữu, cùng lắm thì là quan hệ cự MB[aka zai bao] và khách làng chơi mà thôi.

“Tiểu Hy, ta đã nói, đừng kiêu chiến sự nhẫn nại của ta. Nếu bây giờ ngươi chủ động qua, những chuyện sáng nay ta coi như không tính toán với ngươi.” Diệp Ý Tiêu nhú mày, khí ngừ lộ rõ điểm không kiên nhẫn.

“Ngươi không muốn nhưng ta muốn so đo nga!” Bạch Hy xụ mặt, ba năm lẫn lộn cũng đủ cho hần hiểu thế nào là ‘Ác nhân cáo trạng trước’. “Tối qua rõ ràng Diệp tổng đã hứa, chỉ cần lên giường với ngươi sẽ có hậu đãi tốt. Ta không cần gia tài bạc tỉ, chỉ lấy chút tiền lẻ trên người ngươi. Như thế nào? không có giấy trắng mực đen rõ ràng, Diệp tổng muốn nuốt lời a?”

Diệp Ý Tiêu ánh mắt sắc nhọn, nhanh chóng tóm lấy cổ tay Bạch Hy: “Cũng bởi vậy nên ngươi đem quần áo của ta ném đi? Cái đồng hồ đâu? Ngươi đem ném chỗ nào rồi hả?”

“Đồng hồ? Diệp tổng quý nhân bận rộn, để ta nhắc ngươi một câu, cái kia là do ta tặng ngươi nga, cho nên ta lấy lại cũng là chuyện đương nhiên!” Bạch Hy cố hết sức giãy khỏi tay hần, nhưng tiếc là không được.

“Ngươi đã cho ta thì chính là của ta.” Diệp Ý Tiêu giận muốn điên rồi.

Bạch Hy không để ý Diệp Ý Tiêu, hạ mắt, không nói một lời. Hắn thật không biết, y lại coi trong chiếc đồng hồ kia như vậy. Hôm nay, Bạch Hy đã là kẻ thất bại, mà Diệp tổng y cái gì cũng có, vì sao còn ở đây giầy vò hần?

Trong thoáng chốc. Bạch Hy đã nghe Diệp Ý Tiêu thở dài, thấp giọng nói: “Tiểu Hy, người đừng như vậy, quá khứ đều đã qua, chúng ta vẫn là hảo hảo cùng nhau một chỗ. Đêm hôm đó, lời ta nói không phải chỉ là hống người, tiểu Hy, ta yêu người.”

Bạch Hy nghe xong liền nhảy dựng lên, liên tiếp lùi về phía sau ba bước, mắt mở to, môi run rẩy nói: “Diệp... tổng, có chuyện... có chuyện hảo hảo nói... đừng đề cập tới mấy chữ kia được không? Người nói gì ta cũng đều sẵn lòng... đều sẵn lòng, chỉ là... chỉ cần là không nói... không cần phải nói, ta chịu không nổi.”

Bạch Hy thấy như trời đất quay cuồng. Tháng ngày cũ như ác mộng phẳng phất tái hiện trước mắt. Giấy trắng bay loạn, bất lực đối diện nhân viên, tiếng phụ mẫu thân thích trách mắng văng vẳng làm Bạch Hy cơ hồ không thở nổi. Một lần kia Diệp Ý Tiêu thâm tình mà nói: “Ta yêu người ” Bạch Hy còn chưa kịp trải nghiệm hết niềm ngọt ngào thì ngày hôm sau, công ty Bạch gia đã bị y ác ý thu mua a!

Yêu, rốt cục là cái gì ah!

Ánh mắt mê mang hỗn loạn của Bạch Hy đã dọa sợ Diệp Ý Tiêu, y không nghĩ tới ba chữ kia có thể làm Bạch Hy phản ứng mạnh như vậy.

“Tiểu Hy, người sao vậy?” Diệp Ý Tiêu ôm lấy Bạch Hy, nhu hòa hỏi.

“Diệp tổng... thả ta ra.” Bị kéo vào ôm ấp của người khác, Bạch Hy lúng túng nói, lại càng bị siết chặt hơn. Hắn hiện tại hoàn toàn không biết phải làm sao, tựa hồ làm gì cũng đều là sai.

Diệp Ý Tiêu vỗ nhẹ lưng Bạch Hy, ôn nhu trấn an: “Tiểu Hy, ta thật sự rất yêu người. Ba năm nay, mỗi giây mỗi phút đều tìm kiếm người. Người biết không? Khi ta biết mất đi tung tích của người, mấy ngày đêm liền ngủ không ngon giấc. Ta luôn nghĩ, vạn nhất tiểu Hy bên ngoài gặp người xấu thì làm sao? Tiểu Hy hồn nhiên lương thiện như vậy, căn bản là không biết tự bảo vệ. Cho nên ta mới khiến mọi người không thuê người, ta chính là muốn người chủ động trở lại bên cạnh ta. Nhưng là, người lại khẳng khái cố chấp, đem bằng tốt nghiệp, học vị đều ném hết, sau đó lưu lạc chân trời, để ta trong lòng như lửa đốt. Hiện tại, ta đã tìm được người, chỉ muốn đem người về hảo hảo mà yêu thương, không bao giờ... để người chịu khổ nữa.”

“Không!” Bạch Hy bỗng nhiên hét âm lên. Không biết lấy đâu ra sức lực đẩy Diệp ý Tiêu ra, hai mắt đỏ quạch gào thét: “Im ngay! Người im ngay cho ta! Ta không cần người yêu. Ta chán ghét người yêu. Ta sợ hãi người yêu! Diệp Ý Tiêu, người mau rút! Từ chỗ nào tới liền trở về chỗ đó! Ta đang sống rất tốt, vì cái gì người còn muốn tới xáo trộn? Người hoàn toàn yêu tâm, ta sẽ không nghĩ trả thù, ta sẽ triệt để quên người!”

Gầm rú cho đã, Bạch Hy thật mất mặt mà quay người bỏ chạy!

Động tác của Diệp Ý Tiêu thoáng chút khựng lại, một câu “Ta sẽ triệt để quên người” kia lại làm y vô cùng để tâm! Y sao có thể cho phép Bạch Hy quên mình!

Mặt đầy hắc tuyến, Diệp đại tổng tài lập tức đuổi theo.

Bạch Hy hoảng hốt chạy bừa, xông thẳng vào công trường. Trong đầu rất hỗn loạn, chỉ biết phải tới nơi nhiều người nhất, nơi đang phát ra âm ồn ào nhất.

“Bạch Hy! Người mau đứng lại!” Diệp Ý Tiêu tuy là kiện tướng chạy bộ nhưng công trường đầy dẫy chướng ngại vật, y một chút tiện nghi cũng không chiếm được, người lại, chậm rãi tụt lại phía sau.

Bạch Hy chạy bừa vào một khu biệt thự đang xây, lách qua một rừng giàn giáo san sát nhau, bắt chấp ánh mắt kinh ngạc của nhân viên tạp vụ, một hơi chạy lên lầu hai, núp ở một góc hẻo lánh run rẩy.

Hắn thật không có dũng khí nghe Diệp Ý Tiêu nói mấy lời kia.... Sợ hãi một màn ba năm trước lại tái diễn. Trên người hắn rõ ràng không còn gì để lợi dụng, vì cái gì Diệp Ý Tiêu còn muốn dây dưa quấn chặt?

Bạch Hy ôm đầu, tận lực thu nhỏ thân thể, lừa mình dối người cầu Diệp Ý Tiêu sẽ không tìm thấy, như vậy hẳn có thể khôi phục lại bình tĩnh mà sống tiếp.

Đáng tiếc, lão thiên gia chưa bao giờ đứng về phía Bạch Hy. Tuy Diệp Ý Tiêu không quen địa thế ở công trường, nhưng không phí nhiều thời gian đã tìm được Bạch Hy.

Một vòng dương quang sáng lạn xuyên qua khung cửa sổ làm căn phòng tràn ngập ánh sáng, nhưng Bạch Hy lại co ro trong góc tối, cự tuyệt ánh mặt trời vuốt ve.

Diệp Ý Tiêu thở dài, y thật không ngờ sự việc trước đây lại tổn thương Bạch Hy sâu đến vậy. Những cái kia... vốn là xảo trá, đã kích thông thường trên thương trường. Chỉ là do Bạch Hy quá mềm lòng, quá thuần lương đơn giản, lại toàn tâm toàn ý tin tưởng người chung chăn gối. Hơn nữa điều này càng chứng tỏ hẳn không thích hợp lẫn lộn trên thương trường.

“Tiểu Hy nghe lời, cùng ta trở về.” Diệp Ý Tiêu tận lực làm khí ngũ hòa, từng bước tới gần.

Bạch Hy ngẩng lên nhìn y, ánh mắt mê ly mờ mịt chợt biến đổi. Hào quang sắc lạnh từ đôi mắt đẹp chợt bùng cháy, người cũng xoát một cái đứng lên, nhẹ nhàng nhảy lên một bệ cửa sổ: “Người không được qua đây!”

Uy hiếp? Rất tốt, Bạch Hy cuối cùng cũng học được chiêu này. Bất qua, với Diệp Ý Tiêu mà nói thì cũng chỉ là vô dụng a. Kiên nhẫn để lại tính khí của mình, Diệp Ý Tiêu ôn nhu khuyên nhủ: “Tiểu Hy, đừng làm chuyện điên rồ.”

“Diệp Ý Tiêu, thực sự bức chết ta người mới hài lòng sao?” Bạch Hy bỗng nở nụ cười. Tuy đứng ngược nắng khuất bóng, nhưng tươi cười kia lại sáng lạn kinh người. Hắn nhìn về phía Diệp Ý Tiêu, trong mắt đã không còn hoảng loạn, chỉ còn tràn ngập thần nhiên.

Đầu óc nhạy bén của Diệp Ý Tiêu chợt kêu không tốt. Vừa muốn xông qua, liền thấy được thân thể Bạch Hy thẳng tắp nhào ra ngoài, chỉ còn lại âm thanh bình ổn, nhàn nhạt như nước vọng lại: “Ta đây một lần cuối cùng thành toàn cho người.”

“Không!” Diệp Ý Tiêu kêu đến xé lòng, con mắt chăm chú nhìn vào nhân ảnh đang từ từ ngã vào khoảng không phía sau. Y muốn vươn tay bắt lấy. Nhưng là, thời điểm vọt tới, Bạch Hy đã biến mất khỏi khung cửa.

“Bạch Hy!” Diệp Ý Tiêu vội nhìn xuống, trong nháy mắt, máu toàn thân như đông đặc lại! Bạch Hy nằm trên mặt đất, một cây thép to bằng ngón cái thẳng tắp xuyên qua bụng, máu tươi đỏ thẫm từ từ chảy ra, nhuộm hồng cả nền cát trắng dưới thân hắn.

Bạch Hy toàn thân run rẩy, nhưng vẫn nhìn về phía Diệp Ý Tiêu, ánh mắt sáng ngời như ánh dương, hắn há to miệng, nhưng một câu cũng không nói nổi.

“Trời ạ! Bạch Hy té xuống a!”

“Còn có thanh thép xuyên qua bụng hắn! Mau gọi cứu thương!”

“Đặng thúc, Đặng thúc!”

Công trường lập tức loại thành một đoàn, tiếng kêu sợ hãi liên tiếp vọng tới. Nhưng Diệp Ý Tiêu cái gì cũng không nghe được. Y đứng bên cửa sổ, sững sờ nhìn người đang nằm hấp hối trên mặt đất. Trong đầu như có một đoạn phim quay chậm lại nụ cười của Bạch Hy lúc ngã xuống.

Nụ cười kia có buồn bã, đau đớn cùng giải thoát, giống như quyết tuyệt mà ném đi tất cả! Nguyên lại, y như vậy lại đem Bạch Hy bức đến tuyệt lộ.

Nhìn qua đám người tụ tập phía dưới, Diệp Ý Tiêu chợt giật mình thanh tỉnh, liền phóng thẳng xuống dưới. Vừa mới nghe động tĩnh, Đặng thúc đã đuổi tới, canh giữ bên người Bạch Hy.

“Bạch Hy, người làm sao lại bất cẩn vậy ah! Có phải rất đau không? Cố chống đỡ, ta đã kêu bọn họ gọi cấp cứu, rất nhanh sẽ không đau nữa.” Đặng thúc nhìn Bạch Hy từng ngum từng ngum thở dốc, tay chân có chút luống cuống.

Bạch Hy phản ứng rất tỉnh táo, chỉ có vùng bụng đau đớn kịch liệt khiến hắn nói không ra lời. Kỳ thật Bạch Hy không nhìn thấy mấy thanh thép phía dưới, nếu không đánh chết cũng không nhảy xuống a. Hiện tại chỉ thấy rất đau, đầu óc đã trắng xóa một mảnh.

Trải qua một vòng truy đuổi, Diệp Ý Tiêu đã hoàn toàn tỉnh táo lại. Sợ hãi lo lắng được mất đều đem ném tới tận cuối trời. Hiện tại y biết rõ bản thân muốn làm gì, tính mạng tiểu Hy quan trọng hơn so với bất cứ cái gì.

Thanh thép cắm từ phía bên phải lưng, xuyên ra ở chính giữa bụng. Máu tươi từ miệng vết thương không ngừng trào ra. Nhìn lại Bạch Hy, thấy sắc mặt tuy tái nhợt, đôi môi run rẩy không có huyết sắc, nhưng Diệp Ý Tiêu biết hắn vẫn còn tỉnh táo.

“Dừng tay! Dừng đừng hấn!” Diệp Ý Tiêu đang xem xét thương thế của Bạch Hy, thấy Đặng thúc gọi hai người tới muốn chuyển hắn tới nơi rửa vết thương lập tức quát.

“Diệp tổng, ở đây mặt trời gay gắt, xe cứu thương cũng không tới ngay được...”

“Ít nói nhảm!. thương thế của hắn như vậy, nếu tùy tiện di chuyển chỉ làm nặng thêm! Mau tìm ô che nắng, lấy chút nước đường ấm ủ hắn uống để bảo trì thanh tĩnh” Diệp Ý Tiêu đưa tay, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt Bạch Hy: “Tiểu Hy, không có chuyện gì đâu, tin tưởng ta.”

Bị đau đớn tra tấn, Bạch Hy cơ hồ đã quên đi màn đối kháng kịch liệt cùng Diệp Ý Tiêu, mở to hai mắt, gắng gượng cầm tay y, đáng thương nói: “ Ý Tiêu, ta đau.”

Chỉ có lúc này Bạch Hy mới ỷ lại vào y ah! Diệp Ý Tiêu thở dài, trở tay xiết chặt tay Bạch Hy, ôn nhu an ủi: “ Không việc gì, rất nhanh sẽ không đau nữa.”

“Ý Tiêu, người lại lừa gạt ta.” Bạch Hy bĩu môi, đột nhiên hít một hơi lạnh, trên trán toát ra tròng trợn mồ hôi to như hạt đậu, thân thể đang đau nhức bỗng lạnh run. Loại hành hạ thống khổ này làm ý thức hắn dần mơ hồ, ý niệm tránh xa Diệp Ý Tiêu cũng chẳng còn.

“Không, tiểu Hy, ta không có lừa ngươi. Nghe lời, chỉ cần cố chịu, ta cái gì cũng đều đáp ứng ngươi. Nếu không ta hát cho ngươi nghe một bài? Ta hát nghe rất được nga, năm đó đã từng có danh thập đại ca sĩ giảng đường.” Diệp Ý Tiêu cúi đầu, khẽ sát tai Bạch Hy nhẹ nhàng hát. Bạch Hy nghe được, khóe môi có chút cong lên, đôi mắt sáng bóng trong trẻo.

Hắn thấp giọng nỉ non: “ Thật tốt, lại có thể được nghe Ý Tiêu hát a.”

9. Chương 9

Xe cứu thương đã đến, nhân viên y tế nhanh chóng sơ cứu miệng vết thương, họ cho rằng rút cây thép ở tại đây quá nguy hiểm nên quyết định vẫn là đem người tới bệnh viện. Trên đường đi, Diệp Ý Tiêu liên tục hát, bỏ qua ánh mắt kinh ngạc của người khác, chỉ một mực chăm chú cầm tay Bạch Hy.

Cổ trấn nhỏ, phương tiện chữa trị không cao, Diệp Ý Tiêu đành Bạch Hy đành đeo bình dưỡng khí trực tiếp chuyển lên bệnh viện thành phố lớn.

May mắn có đường cao tốc thuận lợi, chuyển viện ước chừng bốn mươi phút. Diệp Ý Tiêu Trên đường liên tục gọi điện thoại, đợi xe cấp cứu dừng lại trước cổng bệnh viện, phòng giải phẫu đã chuẩn bị xong.

“Bệnh nhân vẫn còn khá tỉnh, huyết áp tương đối ổn” bác sỹ phẫu thuật hàng đầu Long Diệp Thanh, bạn tốt của Diệp Ý Tiêu nói sau khi kiểm tra cẩn thận tình trạng của Bạch Hy. Hiện tại Bạch Hy đã được đưa vào phòng phẫu thuật, bác sỹ gây mê cũng đã sẵn sàng.

Tảng đá đè nặng trong tâm Diệp Ý Tiêu cũng theo lời Long Diệp Thanh nói mà buông xuống, nhưng vẫn lo lắng hỏi: “Ta có thể theo dõi quá trình giải phẫu?”

“Người cho rằng đây là phòng sản a?? Yên tâm đi, có ta ở đây, hắn sẽ không việc gì. Xem tình trạng trước mắt, cơ quan nội tạng cùng mạch máu lớn cũng không bị tổn thương. Nhưng có lẽ động mạch ở bụng đã vỡ, thanh thép kia lại bị gỉ sét, sau phẫu thuật cần chú ý. Ta cũng đã liên lạc với kho máu, truyền máu không

có vấn đề. Xét nhiệm siêu vi B rất nhanh sẽ có kết quả, sau đó có thể phẫu thuật ngay.” Long Diêu Thanh mặc vào bộ đồ vô khuẩn, đeo khẩu trang, y tá bên cạnh giúp y mở cửa phòng giải phẫu.

Cánh cửa khép lại, ca mổ chính thức bắt đầu.

Diệp Ý Tiêu ngồi trên băng ghế bên ngoài, thở dài một hơi. Thời điểm hoàn toàn bình tĩnh lại hẳn mới phát giác chính mình đã ướt đầm một thân mồ hôi. Sóng lưng lạnh buốt, bị điều hòa trong bệnh viện thổi khiến lông tơ đều dựng lên.

Long Diêu Thanh nói vậy có nghĩa là Bạch Hy vô cùng may mắn, tính mạng tạm thời không đáng lo. Diệp Ý Tiêu lúc này có chút ảo não, chính mình lúc này ép Bạch Hy quá đà, vạn nhất hẳn có việc gì, y sẽ ân hận cả đời.

Ca mổ được khoảng một giờ, đám người ở công trường cũng tìm được tới bệnh viện. Diệp Ý Tiêu miễn cưỡng giữ vững tinh thần, phân phó trợ lý cùng thư ký vài câu, để bọn họ lại còn mình lập tức trở về công ty, còn đem hội nghị hai ngày sau dời thành ba ngày. Hai ngày này, một bước y cũng sẽ không rời bệnh viện.

Xử Lý xong công sự, Diệp Ý Tiêu đang cố kìm nén cảm giác bức bối trực bùng nổ thì đại minh tinh Nghiêm Huyền Hi vừa tiến vào đã trưng khuôn mặt có chút ủy khuất hỏi: “Tiêu, hẳn là ai a?”

Diệp Ý Tiêu lúc này mới nhìn lên, thấy khuôn mặt có đến tám phần giống Bạch Hy mới bình tĩnh được vài phần, thấp giọng nói: “Huyền Hi, người về trước đi.”

“Tiêu, hẳn là người người vẫn đợi sao?” Nghiêm Huyền Hi ngoan ngoãn ngồi xuống, chăm chú nhìn đôi tay đang siết chặt, ánh mắt thoảng trầm xuống, sau đó lớn mật nắm lấy, giống như an ủi nói: “Không có chuyện gì, người không cần lo lắng a.”

Diệp Ý Tiêu có chút ngạc nhiên, nhưng rất nhanh rút tay lại, gật đầu nói: “Ta biết hẳn sẽ không sao, thật vất vả mới tìm được, ta sao có thể cho phép hẳn có chuyện? Huyền Hi, người ngày mai có hoạt động, mau về. Ở đây đông người, thân phận người không tiện lộ diện.”

Nghiêm Huyền Hi có chút không cam lòng, liều mạng dè xuống ghen tuông trong lòng, ghe lời mà đứng lên: “Tiêu, việc ở Thế Ngoại Đào Viên phóng viên đã biết, chỉ sợ sẽ đưa tin không xác thực, nếu như người lên tiếng...”

“Chuyện khi nào?” Diệp Ý Tiêu bỗng nhiên đành mặt, đôi con ngươi ngoan độc ác liệt tựa như dao bắn về phía Nghiêm Huyền Hi. Hôm nay y vội vã đuổi theo Bạch Hy, những chuyện khác không mấy lưu ý. Nếu tin tức không chính xác kia bị tiểu Hy thấy được, hẳn sẽ nghĩ gì a? Hay là, thái độ thất thường lần này của Bạch Hy cùng đám tin vệt kia có liên hệ?

Nghiêm Huyền Hi không ngờ Diệp Ý Tiêu lại đột nhiên nổi giận, liền mở to hai mắt nhìn, một hồi lâu mới lấy lại tinh thần nói: “ Là... tạp chí XX sáng nay đăng, ta.. ta đã báo đại diện tới chỗ họ thương lượng... Tiêu, tin tức này không phải ta truyền đi, Không biết sao tạp chí ngu ngốc kia dò ra được Hy Uyển, sau đó liền nhanh chóng kéo tới, còn loạn ghi một trận...”

“Cút!!” Diệp Ý Tiêu lúc này căn bản đã không còn muốn nghe Nghiêm Huyền Hi nói dài dòng. Diệp Ý Tiêu dám chắc Bạch Hy đã thấy đám tin tức bát quái kia, hiểu lắm động cơ y xây dựng Thế Ngoại Đào Viên. Thiên a, cái này thật là đủ loạn!

Nghiêm Huyền Hi thấy thực ủy khuất, nhưng hẳn cũng hiểu, lúc này tốt nhất không nên trái ý Diệp Ý Tiêu, vì vậy đành xám mặt rời đi.

Bạch Hy giải phẫu mất sáu giờ, lúc y tá đưa về khu hậu phẫu, hẳn vẫn thanh tỉnh. Long Diêu Thanh nói, để tốt cho cơ thể, chỉ nên áp dụng biện pháp gây tê nửa người. Hiện tại thanh thép trong bụng đã được rút ra, ca phẫu thuật rất thành công, kể đến chỉ cần chú ý khâu kháng khuẩn cùng nghỉ ngơi cho tốt, nằm viện điều dưỡng chừng một tháng.

Diệp Ý Tiêu là người đầu tiên nhào tới cạnh Bạch Hy. Vừa thấy, Bạch Hy đã thò tay bắt được cánh tay y, dùng một loại khí ngữ gần như làm nũng nói: “Ý Tiêu, ta sợ.”

Lúc này, Bạch Hy yếu đuối đến mức làm người ta đau lòng. Diệp Ý Tiêu sờ đầu hẳn, vạn phần sùng nịnh nói: “ không việc gì, mổ cho người là bác sỹ nổi danh nhất Long Diêu Thanh, người còn nhớ hẳn không?

Chính là tên gia hỏa thường đem dao mổ trong người”

Long Diệu Thanh bên cạnh nhìn nhìn, hết sức bất mãn dùng đầu ngón tay chĩa chĩa bả vai Diệp Ý Tiêu: “Này, người tạm thời cắt vai tình nhân thẩm thiết đi, mau quyết định Bạch Hy ở phòng nào. Bệnh viện chúng ta có phòng VIP, một mình một phòng, còn phòng thường thì hai ba người ở chung.”

Nghe vậy, Diệp Ý Tiêu lạnh lùng đảo mắt liếc Long Diệu Thanh.

Long Diệu Thanh vô tội sờ sờ mũi, được rồi, hẳn biết rõ Diệp đại tổng tài rất nhiều tiền a, đương nhiên là phải ở phòng VIP cao cấp nhất, hưởng dịch vụ chăm sóc đặc biệt nhất a!!

Đem Bạch Hy đưa tới phòng hậu phẫu, chuyển hẳn lên giường cũng làm Diệp Ý Tiêu mệt toát mồ hôi. Bởi còn tác dụng của thuốc tê, toàn thân Bạch Hy đều bất động, hoàn toàn phải dựa vào sức của y.

Bạch Hy vẻ mặt đau khổ, nằm bẹp trên giường, nhất quyết không chịu buông Diệp Ý Tiêu ra. Long Diệu Thanh tinh ý phát hiện quan hệ của hai người, cũng không thấy quái dị. Nhưng cái kia... mấy y tá đi theo lại bất đồng, vừa cẩn thận chăm sóc Bạch Hy, vừa lén lút đánh giá hai người.

“Bởi vì miệng vết thương lớn, tiếp theo phải hết sức chú ý thân nhiệt bệnh nhân, vượt quá 39 độ phải lập tức báo cho ta. Mặt khác, trong lúc giải phẫu, phát hiện tràng đạo bệnh nhân bị thương. Tuy đã khâu lại, nhưng trong vòng sáu giờ tới không thể uống nước, sau mười hai giờ mới được ăn thức ăn lỏng hoặc truyền dinh dưỡng.” Long Diệu Thanh một bên căn dặn, một bên cầm lấy 1 bình nhựa: “Sau khi tan thuốc tê, bệnh nhân sẽ vô cùng đau nhức, cho nên ta tự ý cấp hẳn thiết bị giảm đau Bên trong có lượng thuốc vừa đủ, lúc cảm thấy đau không chịu được thì ấn một cái, sẽ giảm bớt phần nào.”

Sau khi bàn giao, dặn dò đầy đủ, Long Diệu Thanh tới sát bên Bạch Hy, không nhịn được sờ lên khuôn mặt thon gầy, thở dài: “Ai, Diệp Ý Tiêu ah Diệp Ý Tiêu, nhìn coi người đã tạo nghiệt gì, đem một tiểu Bạch hoạt sắc sinh hương [sống động hoạt bát] biến thành một bộ dạng đáng thương như vậy. Thực sự quá gầy a, vừa nãy, khi giải phẫu ta còn phát hiện trên người hẳn có không ít sẹo. Trong ba năm này, tiểu Bạch đúng là chịu không ít khổ nạn.”

Diệp Ý Tiêu tức giận, túm tay Long Diệu Thanh gỡ ra, nói: “Người đừng đụng hẳn!”

“Đi đi, bảo bối của người mời người tới đau a.” Long Diệu Thanh ký lên bệnh án y tá vừa đưa tới, sau đó còn nói: “Từ khi đưa Bạch Hy vào phòng mổ, ta chính là bác sỹ phụ trách hẳn. Nếu người muốn biết thêm tình trạng của Bạch Hy, bớt chút thời gian tới văn phòng tìm ta.” Nói xong, liền dắt theo y tá ra ngoài.

Bạch Hy mở to to đôi mắt sáng long lanh, lẳng lặng nhìn Diệp Ý Tiêu, đợi Long Diệu Thanh đi rồi mới nhẹ nhàng nói: “Bác sỹ Long vẫn là không thay đổi a.”

“Ấn, vẫn là loại miệng cứng lòng mềm.” Diệp ý Tiêu cúi xuống, ôn nhu hôn lên trán hẳn: “Tranh thủ còn thuốc tê, mau ngủ một lát.”

“Ý Tiêu, ta đã hối hận.” Bạch Hy nhắm mắt, không cách nào che dấu một mối trên mặt. Lúc này, hẳn lại một lần nữa đạo qua quỷ môn quan, rất may không chết nhưng vẫn là đang sống sờ sờ lại bị đem rạch ra rồi khâu lại. Vì chỉ gây mê nên lúc mổ Bạch Hy hoàn toàn tỉnh táo, tỉnh tường cảm nhận được tất cả sự việc diễn ra trong sáu giờ kia. Bản thân là người tương đối miễn cảm, nên cho dù một mối cũng không ngủ được. Gây tê tuy làm hẳn không đau đớn nhưng cảm giác ê ẩm, căng cứng vẫn thực không thoải mái.

Thời điểm dao mổ hạ xuống hẳn thoáng run rẩy, Long Diệu Thanh bất ngờ tiến tới bên tai hỏi nhỏ chút chuyện. Khi ... rút thanh thép. Bạch Hy có cảm giác phần bụng bị kéo lên, huyết dịch ồ ạt chảy ra ngoài. Thời điểm khâu lại cũng có thể cảm nhận được đau nhức. Tóm lại Bạch Hy không muốn có lần thứ hai trải qua cảm giác đó.

“Không có chuyện gì, hết thấy đều đã qua.” Diệp ý Tiêu giúp hẳn kéo kín chăn, cầm tay Bạch Hy đưa lên môi, ôn nhu hôn.

Chỉ hy vọng như vậy. Bạch Hy nghe được lời y, lập tức chìm vào giấc ngủ.

10. Chương 10

Tỉnh lại đã là buổi tối, chiếc đèn tinh xảo trong phòng bệnh hắt lên ánh sáng thực nhu hòa, làm cho người ta có cảm giác thả lỏng rất thoải mái. Bạch Hy quay đầu, nhìn thấy Diệp Ý Tiêu ngồi bên giường, hết sức chăm chú theo dõi nhiệt kế mới lấy ra, sau đó thở dài một hơi.

“Ý Tiêu...” Bạch Hy thấp giọng kêu, hẳn mới bị đau đớn làm tỉnh giấc. Thuốc tê đã hết tác dụng, phần bụng cùng phía sau lưng, truyền đến từng trận đau nhức, khiến người ta khó có thể chịu nổi.

Diệp Ý Tiêu buông nhiệt kế, mau chóng tới bên cạnh hỏi: “Làm sao vậy? có phải không thoải mái? Váng đầu sao?”

Bạch Hy lắc đầu, có chút khó khăn há miệng: “Ta khát.” Mất máu quá nhiều khiến cơ thể mất nước nghiêm trọng, tuy không còn nguy hiểm nhưng đối với bệnh nhân, cơn khát là không cách nào ức chế được.

“Ngaoan, người chưa thể uống nước.” Diệp ý Tiêu nhìn đôi môi khô khốc, rất đau lòng nhưng lúc này không thể để Bạch Hy uống nước, chỉ dám dùng bông mềm thấm nước, bôi lên đôi môi hắn.”

Bạch Hy tham lam liếm môi, nhưng chính là ít đến đáng thương, căn bản là không cách nào thỏa mãn cơn khát. Hắn dùng ánh mắt tội nghiệp nhìn Diệp ý Tiêu, cầu y ụy mình uống nước.

“Không được ah, bảo bối.” Diệp Ý Tiêu cứng ngắc cự tuyệt, lại dùng bông chấm nước cho Bạch Hy: “Theo lời bác sỹ dặn, người mới mau khỏe.”

Bạch Hy từ bỏ, có chút hờn dỗi quay đầu, không nhìn Diệp Ý Tiêu nữa. Hắn bây giờ toàn thân đều không thoải mái, một chút khí lực để nói cũng không có.

Đối với cử chỉ trẻ con đó, Diệp Ý Tiêu chỉ đành cười trừ. Vuốt ve cánh tay Bạch Hy, y nhẹ giọng an ủi: “Tiểu Hy, nghe lời, chờ người đỡ hơn, muốn ăn gì đều được.”

Cả đêm Bạch Hy đều không ngủ được, Diệp Ý Tiêu cũng thức trắng cùng hắn. Mỗi lần y tá vào thay nước, đo nhiệt độ, kiểm tra điện tâm đồ, y đều theo dõi rất cẩn thận.

Gần về sáng, Bạch Hy mới thiếp đi. Lúc Long Diệu Thanh tới phòng, Diệp Ý Tiêu mới an tâm giao lại hắn chiếu cố Bạch Hy, bản thân quay về thu thập một ít vật dụng hàng ngày.

Thân thể Bạch Hy dần tốt lên, miệng vết thương cũng khép lại nhanh hơn so với dự liệu, cái này lại làm Long Diệu Thanh khinh ngạc. Bất quá rất nhanh đã bị cái nhìn chăm chăm lạnh lẽo của Diệp ý Tiêu đánh tan thành mây khói. Hiện tại Diệp đại tổng tài chỉ hận không thể làm Bạch Hy lập tức xuống giường đi lại được, cho nên không chút nào thông cảm cho cơn mất ngủ của Long đại phu a!

Buổi chiều, Bạch Hy đã có thể rút ống thông tiểu, đau đớn cũng giảm bớt, có thể uống chút nước. Bạch Hy làm một hơi gần cả lít nước, theo cách nói của Long đại y sĩ thì chính là nuốt chửng a!

Đến tối hôm sau, Bạch Hy đã có thể ăn chút đồ ăn lỏng. Diệp Ý Tiêu sớm đã dặn nhà bếp nấu chút cháo trắng thịt băm, đợi lúc có thể, liền chậm chậm ụy hắn ăn.

Khát nước suốt sáu giờ, đói bụng hai tư tiếng, Bạch Hy chỉ hận không đem cả thìa mà nuốt vào. Bất quá, vùng bụng đau nhức khiến hắn chỉ có thể từng ngụm, từng ngụm nhỏ mà ăn, nhưng như vậy cũng đủ làm cảm giác trống rỗng trong dạ dày biến mất.

Lần đầu tiên trong đời Diệp đại tổng tài ụy người khác ăn, nhìn thấy bộ dạng long sinh hoạt hổ của Bạch Hy, y cũng cảm thấy vui lòng. Đợi khi chén cháo đã thấy đáy, Diệp Ý Tiêu rút ra chiếc khăn tay, cẩn thận lau miệng cho Bạch Hy. Sau đó mở tivi, để hắn coi cho đỡ buồn.

Bạch Hy nằm trên giường bệnh có thể tùy chỉnh cao thấp, nhìn nhìn Diệp ý Tiêu, hỏi: “Diệp tổng, người không cần đi làm sao?” Hai ngày nay, chỉ cần mở mắt ra là thấy Diệp Ý Tiêu, tựa như y chưa từng rời khỏi mình. Như vậy sao được a? dù sao y cũng là ông trùm ngành địa ốc, mỗi ngày công việc đều ngập đầu, đứng đầu tập đoàn nổi tiếng cả nước chính là phải làm việc liêu mạng a,

Một tiếng “Diệp tổng” kia liền làm sắc mặt Diệp ý Tiêu trầm xuống, ném điều khiển từ xa, về mặt âm trầm đi tới bên giường Bạch Hy, từ trên cao nhìn xuống: “Người gọi ta là gì?”

Bạch Hy bị khí thế áp người kia dọa sợ, thân thể không tự chủ mà co lại, liền động tới hai đầu vết thương, đau đớn kịch liệt làm hắn không chịu được mà rên rỉ: “Nha...”

“Đừng nhúc nhích!” Diệp Ý Tiêu vội vàng đè thân mình Bạch Hy lại, ngăn không cho tiếp tục lộn xộn, lửa giận vừa rồi đã ném tận chín tầng mây, ngữ điệu đầy ân cần: “Làm sao? Rất đau? Ta nhìn xem.” Vừa nói vừa vén áo Bạch Hy, thấy vết thương chỗ bụng không rớm máu. liền nhanh chóng kiểm tra phía sau.

Bạch Hy tùy ý Diệp Ý Tiêu, bị đau đớn hành hạ, hắn sớm đã không còn khí lực. Sau một hồi lâu, cơn đau mới thuyên giảm.

“Tiểu Hy, về sau không cho phép người gọi ta Diệp tổng.” Diệp Ý Tiêu nghiêm trang nói, ngón tay nhẹ nhàng mát xa lưng Bạch Hy: “Ta không thích.”

Bạch Hy trầm mặc, tầm mắt sụp xuống, như là đang tự hỏi. Rốt cuộc, khi đã quyết định, liền ngẩng cao đầu, ánh mắt kiên định nhìn về phía Diệp Ý Tiêu: “Hảo, chỉ cần người không nói ba chữ kia, ta sẽ một mực ở lại bên cạnh người, thẳng cho đến khi người chán ghét mới thôi.”

Hắn biết rõ, chỉ cần Diệp ý Tiêu không chết hy vọng, bản thân cũng sẽ không có một ngày yên ổn. Đã như vậy, sao lại không phóng túng chính mình, cứ tạm thời sa vào ôn nhu giả tạo này. Bạch Hy cho rằng mình đã không còn gì, cho nên rất muốn biết, cuối cùng, Diệp Ý Tiêu còn cần gì ở hắn đây.

“Ba chữ nào?” Diệp ý Tiêu có chút ngạc nhiên, bất quá hắn trước nay vốn thông minh, thoáng cái liền biết Bạch Hy muốn nói gì, vì vậy rất nhanh liền gật đầu: “Hảo.” Lúc này, y sẽ không nói, nhưng chính là sẽ dùng hành động để chứng minh cho Bạch Hy thấy, y yêu hắn, cả đời này cũng chỉ có mình hắn.

Diệp ý Tiêu ở cạnh Bạch Hy trọn ba ngày đêm, ngày thứ tư, không thể không đi làm. Trước khi rời đi, còn túm Long Diêu Thanh qua căn dặn tìm một điều dưỡng viên cao cấp, ban ngày đặc biệt chiếu cố Bạch Hy, buổi tối y sẽ vào thay.

Được Long Diêu Thanh sắp xếp, phòng Bạch Hy chính là phòng VIP siêu cấp, tốt nhất trong bệnh viện. Cho nên, dù Diệp Ý Tiêu có rời đi cũng không ảnh hưởng gì.

Cơ thể Bạch Hy khôi phục rất nhanh, Long Diêu Thanh dùng toàn những loại thuốc tốt nhất, lại thêm vật lý trị liệu, dinh dưỡng hợp lý, cộng thêm tâm trạng thoải mái. Miệng vết thương rất nhanh đã khép lại.

Trong thời gian này, Đặng Thúc cùng công nhân trong công trường cũng đã đến thăm Bạch Hy. Bọn họ đối với phòng bệnh vô cùng tán thưởng, thậm chí còn hâm mộ Bạch Hy có thể ở căn phòng tốt như vậy. Đối với việc này, Bạch Hy dở khóc dở cười. Huynh đệ ạ, các người cũng không chịu nhìn, người ta thủng hai cái lỗ, thậm chí còn có thể bị uốn ván, nguy hiểm là nguy hiểm a!!

Đặng thúc trước khi về còn nói, Diệp Ý Tiêu đã ký với ông một hiệp nghị kéo dài năm năm. Về sau chỉ cần bất động sản Lợi Hải muốn xây mới cao ốc bán hoặc cho thuê, Đặng thúc không cần tham dự đấu thầu cũng có thể nhận công trình. Đây chính là lộc trời rơi xuống ă! Không cần tham gia đấu thầu, nói trắng ra chính là không cần nhét phong bì bôi trơn, bồi dưỡng, khẫu trừ, chỉ vậy thôi cũng tiết kiệm được không ít. Đặng thúc lập tức cho anh em công nhân lãnh lương sớm, lại thêm vào một tháng tiền thưởng!

Ngay lúc Đặng thúc cùng đám công nhân chuẩn đi, Diệp Ý Tiêu lại vừa tới bệnh viện. Vì vậy, liền mời bọn họ tới một nhà hàng sang trọng kế bên, ăn một bữa sơn hào hải vị. Cuối bữa tiệc, Diệp Ý Tiêu còn hoan nghênh bọn họ thường xuyên bớt chút thời gian tới thăm Bạch Hy. Còn hứa hẹn, chỉ cần Bạch Hy còn ở đây, y liền bao toàn bộ tiền xe cùng cơm trưa, công trường cũng không trừ lương! Đương nhiên là chỉ giới hạn ở ban ngày.

Vì vậy, người đến thăm Bạch Hy nhiều vô cùng, Đặng thúc còn phải lấy giấy trắng sắp xếp thành từng nhóm.

11. Chương 11

Nửa tháng sau, vết thương của Bạch Hy có thể cắt chỉ, cả phía sau lưng cũng đồng dạng.

Hôm nay Diệp Ý Tiêu cố ý nghỉ làm, nói cũng muốn tới, liền bị Long Diệu Thanh hung hăng cười nhạo một phen, cuối cùng vẫn là bị trợ lý dùng điện thoại đoạt mệnh truy hồn gọi về. Trước khi đi vẫn còn chưa yên tâm, đi qua đi lại vòng vèo, dặn dò Bạch Hy vài câu mới chịu rời bệnh viện.

Sau khi cắt chỉ, Bạch Hy hoạt động thuận tiện hơn rất nhiều, có thể tự mình xuống tiểu hoa viên dưới lầu, đi dạo, thả lỏng tâm tình, hít thở không khí trong lành. Cũng không phải phòng bệnh không tốt, chỉ là ở trong nhà lầu, cả người sắp mọc meo. Hơn nữa, dù cho là lầu vàng cũng chỉ là lồng giam, sao có thể vui tươi sống động như cảnh đẹp bên ngoài a?

Bạch Hy đi dạo một vòng quanh hoa viên, cảm thấy có chút mệt, liền tìm đến ghế đá nghỉ ngơi. Điều dưỡng viên thấy hẳn không có gì trở ngại, liền về phòng thu thập một chút.

Ngày hè tháng sáu, ánh nắng mặt trời chói chang gay gắt, cho dù ở dưới tán cây vẫn thấy nóng kinh người. Bạch Hy ngồi một lát, liền muốn chui về phòng có điều hòa mát lạnh.

Vừa đứng lên, chợt nghe thấy âm thanh quen thuộc vang lên: “Tiểu Hy?”

Bạch Hy toàn thân cứng ngắc, một hồi lâu mới lấy lại được tinh thần, quay đầu, miễn cưỡng cười: “Mẹ.”

Phía sau lưng là một phụ nữ trung niên được bảo dưỡng phi thường tốt, một thân quần áo hàng hiệu sang trọng, trên mặt lộ vẻ kinh hãi. Nàng bước nhanh trên đôi giày cao gót, vươn tay níu Bạch Hy: “Tiểu Hy, người tại sao lại ở chỗ này? Sinh bệnh sao? Ai chiếu cố người?”

Bạch Hy có chút xấu hổ, dù sao thời điểm bị Bạch lão gia đuổi khỏi nhà, người mẹ sinh ra mình cũng là mang về mặt chán ghét, thậm chí bà từng nói thật hối hận vì đã sinh ra đứa nghịch tử như hắn.

“Tiểu Hy, người hãy nghe ta nói.” Bạch phu nhân hiển nhiên đã quên đi lúc trước ghét bỏ đứa con ra sao, vẻ mặt vội vàng, kéo theo Bạch Hy: “Gia gia người trúng gió nhập viện rồi, người mau trở lại Bạch gia a. Đệ đệ người còn nhỏ, chưa được việc, người còn không trở lại, toàn bộ gia sản sẽ bị đại bá người cướp hết nga!”

Nguyên lai là lý do này. Nội tâm Bạch Hy hiểu rõ, lão thái gia nhập viện, chỉ sợ lành ít dữ nhiều, cho nên các thúc bá trong nhà đều bắt đầu hành động, chuẩn bị tranh cướp số gia sản cuối cùng của Bạch gia.

“Thực xin lỗi, Bạch phu nhân, ta đã không còn là người của Bạch gia.” Bạch Hy cương chế khó chịu trong lòng, cổ gồng dùng khí ngữ lạnh lùng nói.

Bạch mẫu nghe xong, gấp đến độ mồ hôi đầy đầu, xiết chặt cánh tay Bạch Hy không buông: “Tiểu Hy! Người hiện đừng làm rộn, lão gia gia trước khi hôn mê cũng chỉ gọi tên người. Hiện tại đã thanh tỉnh một chút, trước tiên vẫn là muốn gặp người. Hy vọng thu được gia sản của người vẫn là rất lớn! Cho dù không nghĩ cho mình, người cũng nên vì đệ đệ người a, hắn mới mười lăm tuổi.”

Bạch Hy trầm mặc không nói, trước kia lão gia gia quả thật thương nhất là hắn, bất quá đó là trước kia. Hiện tại tất cả đều đã bất đồng.

“Thực xin lỗi, Bạch phu nhân. Sự tình của Bạch gia sớm đã không liên quan tới ta nữa. Trước đây ít lâu ta bị thương, hôm nay vừa cắt chỉ, ta không thể đứng quá lâu.” Nói xong, tâm tình hẳn phức tạp, rút khỏi tay Bạch mẫu, quay người, đi về phía khu an dưỡng của bệnh viện.

Bạch lão gia tử trúng gió nhập viện, hẳn là cũng ở phòng VIP a? như thế nào không nghe Long Diệu Thanh nhắc qua chuyện này? Bạch Hy thất thần nhìn bảng điều khiển thang máy trong tầng trệt.

Hắn làm sao biết, vì để Bạch Hy có thể an tâm dưỡng bệnh, Diệp Ý Tiêu đã phong tỏa mọi tin tức, thậm chí còn cố ý để bệnh viện an bài phòng Bạch lão gia cách xa thang máy.

Bạch Hy trở lại đại sảnh khu an dưỡng cũng không vội về phòng ngay, ngược lại, tìm y tá hỏi thăm bệnh viện có bao nhiêu phòng VIP. Tiếp chuyện hẳn là một y tá còn trẻ, nghe xong liền rất nhanh trả lời. Nguyên lai bệnh viện chỉ có mười phòng VIP, năm căn tại lầu bốn, năm căn ở lầu sáu. Hiện tại, phòng của Bạch Hy ở lầu sáu, cho nên hẳn có thể kết luận gia gia mình đang ở lầu bốn.

Bữa tối do Diệp Ý Tiêu đích thân mang tới, cùng ăn vài miếng liền phát hiện Bạch Hy có điểm bất an, một hơi đoạt lấy đôi đũa, nghiêm túc hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Không có gì.” Bạch Hy đang dùng đũa ăn cơm, đột nhiên bị đoạt mất, liền sững sờ ngẩng đầu lên.

“Tiểu Hy, người cho tới bây giờ cũng chưa từng giấu được tâm sự.” Diệp Ý Tiêu cảm thía uy tới một ngụm súp. Bạch Hy ngoan ngoan uống xong, hơi suy tư một lát mới nói: “Ông nội ta nhập viện rồi.”

Diệp Ý Tiêu nhúu mày, việc này y che dấu vô cùng kỹ, làm sao Bạch Hy biết được?

“Con cháu Bạch gia đều xoa tay chuẩn bị tranh đoạt gia sản, mẹ ta nói, ta coi như vì đệ đệ mà suy nghĩ, cũng nên kiếm một phần. Còn nói gia gia rất nhớ ra, lúc trúng gió, hôn mê chỉ gọi tên ta.” Bạch Hy máy móc ăn đồ Diệp Ý Tiêu đưa qua, trong mắt lộ ra mờ mịt,

“Bản thân người nghĩ thế nào?” Diệp Ý Tiêu lấy ra một cái đùi gà, dùng đũa gỡ xuống phần thịt trơn mềm, từng khối, từng khối uy đến miệng Bạch Hy.

Bạch Hy lắc đầu: “Ta không biết. Gia gia mặc dù có chút cố chấp, nhưng rất thương ta. Hiện giờ nhập viện, nếu ta không tới nhìn ông, giống như thật bất hiếu.”

“Ông ta đã từng tuyên bố cùng người đoạn tuyệt quan hệ, đã không còn là gia gia của người nữa.” Diệp Ý Tiêu lại uy Bạch Hy một miếng cơm, sau đó lại kẹp một chút đồ ăn đưa vào miệng hẳn.

Bạch Hy nhai một lát rồi nuốt xuống, đùi gà liền bị Diệp Ý Tiêu đưa tới, hẳn chỉ có thể tiếp tục há miệng ăn. Một hồi lâu sau, Bạch Hy mới nói: “Dù sao đó cũng là ông nội ta, ngày mai ta muốn đi thăm ông.”

“Ngày mai không được.” Diệp Ý Tiêu lập tức cự tuyệt. Y biết Bạch lão gia tử chuẩn bị công bố di chúc vào ngày mai, nếu Bạch Hy tới đó, nhất định sẽ rất xấu hổ, thậm chí bị thương tổn. Hẳn tuyệt không muốn Bạch Hy lại chịu khổ.

“Vì cái gì ngày mai lại không được?” Bạch Hy rất chân thành hỏi.

“Bởi vì ngày mai người phải kiểm tra tổng quát.” Diệp Ý Tiêu lập tức tìm ra lý do, tính toán chờ một lát sẽ gọi điện cho Long Diệu Thanh, ngày mai sẽ để Bạch Hy làm một cái kiểm tra tổng quát, làm xét nghiệm máu thông thường, thậm chí xét nghiệm nhiễm sắc thể đều muốn làm! Miễn sao cả ngày Bạch Hy đều không rảnh.

Bạch Hy ah một tiếng liền yên tĩnh ăn cơm, đợi hai người đều ăn no mới hỏi: “Ta lúc nào mới có thể đi thăm ông?”

“Ngày mốt, ta cùng người đi.” Chỉ cần đợi lão gia tử tuyên bố di chúc xong, là có thể quang minh chính đại đi gặp. Hơn nữa có Diệp Ý Tiêu y đi cùng, người Bạch gia muốn khinh dễ Bạch Hy cũng phải nghĩ lại!

Sau bữa cơm chiều, Diệp Ý Tiêu cùng Bạch Hy xem tivi một lát liền chuẩn bị tắm rửa. Trong nửa tháng qua, Bạch Hy đều không có hảo hảo mà tắm qua. Mỗi lần đều chỉ chà lau qua loa, đêm nay cuối cùng cũng có thể hảo hảo mà tẩy một phen a!

12. Chương 12

Bạch Hy vừa cầm áo đi vào phòng tắm, Diệp Ý Tiêu cũng tiến vào theo. Bạch Hy đỏ mặt: “Ý Tiêu, ta muốn tắm rửa.”

“Ta biết rõ, nhần nhin nửa tháng không có tắm rửa thực khổ, ta giúp người.” Diệp Ý Tiêu khước miệng hơi vênh, cười đến ý vị thâm thường, hai tay liền cởi bỏ cúc áo Bạch Hy. Bạch Hy theo phản xạ liền dè lại tay của y: “Ta tự mình làm...”

“Người tự tắm không tốt.” Diệp Ý Tiêu ghé sát, hôn lên vành tai của hẳn, ngửi mang theo mê hoặc: “Ta sẽ rất cẩn thận. Hơn nữa ta nghĩ, cần hảo hảo nhìn xem miệng vết thương của người khép lại được như thế nào. Không nhìn qua, ta thực lo lắng.”

Bị Diệp Ý Tiêu tận lực trêu chọc, cơ thể Bạch Hy rất nhanh liền mềm nhũn, cả người tựa lên y, tùy ý đối phương muốn làm gì thì làm.

Diệp Ý Tiêu để Bạch Hy dựa vào ngực mình, đưa tay nâng cằm hẳn, nhìn qua đôi môi đã khôi phục huyết sắc hồng nhuận, cúi người, đặt lên đó một nụ hôn bóng rât. Bạch Hy “ưm” một tiếng rồi nhắm nghiền hai

mắt, hé miệng tiếp nhận nụ hôn cuồng nhiệt kia. Đầu lưỡi bị đối phương cuốn lấy, một lần lại một lần liếm láp, vỗ về chơi đùa khiến hắn hô hấp bất ổn, liên tục thở dốc.

Cảm nhận được phản ứng của Bạch Hy, Diệp Ý Tiêu tương đối thỏa mãn, một bên hôn, một bên cởi bỏ nốt cúc áo của hắn, hai tay thành thạo vuốt ve, mơn trớn khối thân thể rắn chắc mà thực co giãn kia. Trải qua nửa tháng điều dưỡng, thân thể Bạch Hy rõ ràng đã tốt lên nhiều, làn da vốn mang màu lúa mạch đã trắng lên một chút, trên người cũng có thêm không ít thịt, sờ tới sờ lui cũng không cảm thấy gầy gò như lúc mới gặp lại.

Bạch Hy ôm Diệp Ý Tiêu, cảm giác được một vật thô to, cọ sát dưới hạ khối. Đều là nam nhân, hắn tự nhiên biết rất rõ đó là thứ gì. Bạch Hy đột nhiên mở mắt, lại ngoài ý muốn nhìn thấy đôi mắt tràn đầy yêu thương của Diệp Ý Tiêu.

Hắn lại càng hoảng sợ, chớp mắt vài cái. Đang muốn nhìn lại cho rõ ràng thì Diệp Ý Tiêu đã cúi xuống, cái lưỡi vừa rồi còn tàn sát bờ bãi trong miệng giờ đã liếm lên điểm nhỏ trước ngực. Cảm xúc trơn mềm, ướt át làm Bạch Hy không khỏi run lên, trong miệng phát ra thứ âm thanh rên rỉ ngọt lịm: “Ah...”

Cơ thể phản ứng rất thành thật. Bạch Hy biết rõ bản thân khát vọng điều gì. Chỉ là, cái kia mãi mãi cũng chỉ có thể là khát vọng.

Diệp Ý Tiêu tuy cường thế bá đạo, nhưng khi làm tình cũng có thể coi là để ý cảm xúc của đối phương, vì bạn tình mà suy nghĩ. Bạch Hy ôm đầu y, nhắm mắt lại, ngửa cổ về phía sau, tạo ra một đường cong tuyệt mỹ.

Dưới kỹ xảo cao siêu của Diệp Ý Tiêu, chẳng mấy chốc quần lót cũng thoát xong, hiện tại Bạch Hy đã hoàn toàn xích lõa trước mặt y.

Nhìn qua miệng vết thương như hình cánh hoa dưới bụng hắn, Diệp Ý Tiêu thực đau lòng. Ngón tay cẩn thận từng chút phủ lên, dùng thanh âm hơi khàn khàn hỏi: “Còn đau không?”

“Không đau, nhưng có chút ngứa.” Bạch Hy rũ mắt đáp.

“Người vẫn còn ở đây, thật tốt.” Diệp Ý Tiêu thấp giọng lẩm bẩm, nửa quỳ xuống, tay lướt qua khu rừng rậm rạp, cầm lấy tiểu đệ đang bùng bùng phần chấn kia. Một hồi cuồng nhiệt nửa tháng trước đã hoàn toàn đánh thức tiểu gia hỏa đã ba năm tĩnh mịch này. Chỉ hơi chạm nhẹ liền không nhịn được kích thích mà trướng to, linh khẩu nhỏ nhỏ cũng lóng lánh bọt nước, run rẩy vô cùng khả ái.

Bạch Hy ngưỡng ngừng, đưa tay muốn che khuất tiểu gia hỏa cực không nghe lời kia. Nhưng vừa động đã bị Diệp Ý Tiêu phát giác, liền bắt lấy cổ tay hắn, mang theo ý chọc ghẹo nói: “Đừng vội, để ta nhìn thật kỹ.”

“Có gì đẹp mắt a, ta có người cũng có.” Bạch Hy cúi đầu nhìn Diệp Ý Tiêu vẫn đang quần áo chỉnh tề. Sơ mi trắng cùng caravat không chút nào xô lệch, còn chính mình thì đang khoác áo bệnh nhân, vạt áo lại mở rộng lộ ra lồng ngực xuân phong vô hạn. Phía dưới hoàn toàn quang lỏa, căn vật thẳng tắp giữa hai chân. Hắn liền cảm thấy rất không tự nhiên, trên mặt sớm đã nhiễm một tầng đỏ ửng. Cho tới bây giờ, hắn vẫn chưa quen làm những chuyện thân mật cùng Diệp Ý Tiêu.

Diệp Ý Tiêu nghe xong, nhướn mày: “Không, người so với ta còn tốt hơn.” Miệng nói những lời này, hai tay càng thêm dụng lực, ngón tay lướt xuống, xoa nắn hai tiểu cầu đáng yêu làm cho Bạch Hy lại một hồi run rẩy.

“Ý Tiêu, chúng ta... chúng ta... mau tắm là tốt rồi...” Chỉ mới dạo đầu như vậy, Bạch Hy đã có cảm giác mình không chịu nổi, nếu chờ một lát càng thêm kịch liệt..., hắn sợ miệng vết thương sẽ toác ra mất.

“Đừng nóng vội, bảo bối, để ta hảo hảo chăm sóc người.” Diệp Ý Tiêu nói xong, thật nhanh điều chỉnh nhiệt độ nước ấm, sau đó cầm lấy vò sen, xối nước lên cơ thể Bạch Hy.

Y dùng ngón tay lướt qua từng tác thịt trên người ái nhân, thỉnh thoảng lại in xuống những dấu hôn nồng nhiệt. Bạch Hy thở hổn hển, gian nan nhắc nhở: “Ngày mai ta còn kiểm tra tổng quát, không... không muốn lưu lại hôn ngân.”

Diệp Ý Tiêu nở nụ cười, đứng thẳng dậy, rất nhanh đã đem quần áo vướng bận trên người cởi sạch, sau đó lại đem Bạch Hy ôm vào ngực, nước ấm như xua tan hết mệt mỏi trên cơ thể hai người.

Tư thế này càng làm Bạch Hy càng cảm nhận rõ ràng khối thịt nóng cực đại phía sau đang cứng ngắc chĩa vào mình, làm như vô ý nhưng cố tình, hướng khe hông mà chui vào.

“Đừng...” Bạch Hy chưa kịp phản ứng, cả người liền bị xoay lại. Diệp Ý Tiêu lại chụp lấy tiểu đệ đệ của hắn. Bất quá, lần này không phải cao thấp bộ lộng mà là cẩn thận lau rửa. Nước ấm cọ rửa lỗ nhỏ ẩn cảm trên đỉnh, khoái cảm khác thường đánh úp làm hai mắt Bạch Hy hoa lên, đầu óc quay cuồng choáng váng.

Một hồi lâu sau Diệp Ý Tiêu mới chuyển sang địa phương khác, Bạch Hy chưa kịp thở phào, đã bị Diệp Ý Tiêu đem tiểu đệ đệ một ngụm ngậm lấy. Đầu lưỡi cực kỳ kỹ xảo quấn quýt lấy phần đỉnh. Đường như nơi đó có dòng chất lỏng trong suốt chảy ra, y không chút do dự, toàn bộ đều nuốt vào.

“Àn..Ah...” Bạch Hy thở gấp càng lợi hại, cảm giác như huyết mạch toàn thân cơ hồ đều tập chung xuống chỗ kia, kêu gào muốn được giải phóng.

Diệp Ý Tiêu nhu tình hôn liếm, hai mắt chăm chú nhìn Bạch Hy, sợ bỏ qua phản ứng dù nhỏ nhất của người yêu. Trong miệng càng thêm làm càn, ra sức phun ra nuốt vào, đầu lưỡi quấn quýt chà sát quy đầu. Cảm giác lên đỉnh khiến Bạch Hy mơ hồ, chỉ thấy trong cơ thể như có một cơn sóng dữ, chỉ trực bùng lên... rất nhanh, Bạch Hy hét lên một tiếng tiền phóng ra,

Không né tránh, Diệp Ý Tiêu đem toàn bộ tinh dịch nuốt xuống. Cuối cùng, còn làm như mùi vị rất ngon mà liếm liếm môi, nhẹ giọng cười nói: “Hương vị của Tiểu Hy đúng là không tệ a.”

Bạch Hy ngồi rũ trong lòng y, nghe vậy càng hận không thể vùi đầu trong ngực đối phương. Mình đã thỏa mãn nhưng đối phương vẫn là cứng rắn như thép a. Bạch Hy nghĩ nghĩ, liền vòng tay ra phía sau.

“Người làm gì!” Diệp Ý Tiêu phát hiện động tác của Bạch Hy, nhú mày, kéo tay hắn lại.

“Ta...” Bạch Hy liếc nhìn chỗ đang còn bùng bùng phấn chấn của Diệp Ý Tiêu, ý đồ rất rõ ràng. Hắn không thể chỉ để bản thân sung sướng, còn phải toàn lực giúp người nào đó giải quyết vấn đề nga.

Thoáng cái Diệp Ý Tiêu đã rõ ý định của Bạch Hy, rất đặc ý nở nụ cười. Diệp Ý Tiêu cúi đầu hôn môi Bạch Hy, ôn nhu nỉ non: “Cái kia chỉ để ta phục vụ, chủ nhân như ngươi không cần làm gì. Còn có, chúng ta ra bên ngoài làm, trong phòng tắm quá ẩm ướt rồi.”

Làm bên ngoài??? Bạch Hy kinh ngạc mở to hai mắt nhìn: “Thế nhưng y tá sẽ kiểm tra phòng a...”

“Yên tâm, các nàng đêm nay sẽ không tới quấy rầy chúng ta.” Diệp Ý Tiêu lấy ra một chiếc khăn bông lớn, đem Bạch Hy cuộn vào trong. Vừa ra khỏi nhà tắm đầy hơi nước, lại tiếp xúc ngay với máy lạnh rất dễ làm người ta cảm mạo. Xác định đã đem người yêu bọc kỹ, Diệp Ý Tiêu mới ôm hắn thẳng đến giường bệnh lớn.

Đem Bạch Hy cẩn thận đặt lên giường, Diệp Ý Tiêu tinh tế lau đi từng giọt nước trên người hắn. Dư vị cao trào chưa kịp tan làm toàn thân Bạch Hy nổi lên một tầng hồng nhạt, dưới ánh sáng nhu hòa của ngọn đèn, càng lộ ra tự vị mê người.

13. Chương 13

Ngày hôm sau, Bạch Hy bị điều dưỡng viên mang đi kiểm tra tổng quát, cơ hồ mỗi khoa, mỗi phòng đều lạng vào một lần, lại thêm đêm qua mới làm vận động trên giường, chờ mọi việc xong xuôi, Bạch Hy đã mệt tới mức ngủ suốt một buổi chiều.

Đến khi hắn tự tỉnh lại, đèn trong phòng đều đã được bật. Bạch Hy chống tay ngồi dậy, hướng chiếc đồng hồ kiểu dáng châu Âu xa hoa treo trên vách tường nhìn xem. Hắn là đã 8:30, nói cách khác, Bạch Hy đã ngủ suốt sáu tiếng!

Trong phòng không có người, Bạch Hy có chút ngần ngại, tới tận khi Diệp Ý Tiêu mang theo một chiếc thực hộp [hộp đồ ăn] đi vào.

“Tĩnh rồi? Người vẫn có thể ngủ a.” Diệp Ý Tiêu đem đồ đặt xuống đầu giường, nói lỏng caravat: “Ta lúc bấy giờ đã trở lại. Thấy người ngủ ngon như vậy, không đành lòng đánh thức nên đã ăn tối trước. Người đói bụng không? Nhanh đi đánh răng sau đó ăn cơm. Ăn xong, ta mang người ra ngoài tản bộ một chút.”

“Thật a?” Bạch Hy nghe xong lập tức tinh thần tỉnh táo: “Đi chỗ nào a?”

“Đi bộ nửa giờ là tới a.” Diệp Ý Tiêu biết rõ Bạch Hy buồn chán tới sắp mốc, nên hôm nay mới cố ý đem hân ranoài.

Bạch Hy nhú mày, phạm vi này cũng quá nhỏ đi, nhiều lắm chỉ có thể tới công viên kế bệnh viện, vì vậy liền đề nghị: “Có thể lái xe đi không a? Ta muốn đi nhà sách.”

“Không được, thân thể người còn chưa hoàn toàn khôi phục, đi xa như vậy, vạn nhất xảy ra chuyện gì thì làm sao bây giờ? Ngoan, nghe lời ta.” Diệp Ý Tiêu vò vò đầu Bạch Hy, rất có kiên nhẫn mà dụ dỗ.

“Đã biết rõ lão tử chưa khỏi hẳn, tối qua người còn đề a...” Bạch Hy vừa bắt mân làu bàu, vừa vào nhà tắm đánh răng rửa mặt.

Bóng lưng Bạch Hy vừa khuất, tươi cười trên mặt Diệp Ý Tiêu lập tức bị thu lại. Buổi sáng hôm nay, Bạch lão gia tử vừa kêu luật sư cùng công chứng viên tới phòng bệnh, trước mặt tất cả mọi người đọc di chúc. Nội dung cụ thể Diệp Ý Tiêu tạm thời chưa rõ, nhưng nhìn theo phản ứng của mọi người trong Bạch gia cũng đủ biết, trong bản di chúc này, Bạch Hy chiếm một phần rất quan trọng.

Lúc chiều, mẹ Bạch Hy đã trực tiếp lên đây. May mà y tá nghe theo căn dặn của Diệp Ý Tiêu, kịp thời ngăn lại, kiên quyết không cho nàng bước chân vào lầu sáu. Nếu không, lúc này không biết Bạch Hy đã bị quấy rối thành cái bộ dạng gì rồi.

Tận khi Diệp Ý Tiêu đi lên, Bạch mẫu mới không cam lòng rời đi, trước khi đi còn hung hăng trợn mắt nhìn y. Còn nghĩ muốn lợi dụng Bạch Hy? Diệp Ý Tiêu cười lạnh. Lúc trước, việc Bạch Hy trở thành người yêu của y, vợ chồng Bạch nhị thiếu gia đã tốn không ít công phu a! Cái này chính là, vì lợi ích của bản thân, đến con ruột cũng có thể hi sinh. Hiện giờ, cục diện trở thành như vậy, bọn họ tuyệt đối sẽ không buông tha cơ hội tranh đoạt số gia sản lớn kia.

Đưa mắt nhìn Bạch Hy xoa xoa mặt từ nhà tắm đi ra, Diệp đại tổng tài lập tức bước qua, nắm tay hân kéo lại ghế salon. Sau đó, từ thực hộp lấy ra bữa tối đầy đủ sắc vị.

Bạch Hy sớm đã bụng đói kêu vang, nhìn thấy mỹ vị thì hai mắt liền sáng lên. Không chờ sự đồng ý của Diệp Ý Tiêu, trực tiếp tự mình đi bới cơm.

Diệp Ý Tiêu ngồi bên cạnh vội vàng đổ canh. Thấy hân ăn thực vui vẻ, thần sắc trên mặt liền thả lỏng rất nhiều. Chờ khi Bạch Hy đem đồ ăn tiêu diệt bằng hết, không thừa miếng nào, lập tức đưa hân một chén canh siêu cấp bổ dưỡng.

“Ý Tiêu, ngày mai ta thật sự có thể đi gặp gia gia sao?” Bạch Hy chớp mắt, một bên ăn canh một bên hỏi.

“Ân, ta cùng người đi gặp lão.” Diệp Ý Tiêu gật đầu, tiện tay cầm tờ báo trên bàn trà lên xem. Nào ngờ mới liếc một cái, sắc mặt của lập tức tái nhợt, toàn thân lộ ra hàn khí bức người.

Bạch Hy kinh ngạc, lóp ngóp ngó qua coi, chỉ thấy trang báo Diệp ý Tiêu đang xem là chuyên mục giải trí, lại nhìn sắc mặt âm trầm dọa người của y, chợt nhớ tới đại minh tinh điện ảnh nào đó, ngượng ngùng mở miệng: “Nghiêm Huyền Hi kia chuyện xấu thật nhiều, một chốc là người, một chốc đã là thiếu gia họ Hồng.”

Diệp Ý Tiêu sắc mặt đen thui, không nói câu nào, đem tin tức trong bài báo đọc hết, rồi trầm mặc một lát mới lên tiếng: “Bạch Hy, lát nữa ta không thể ra ngoài tản bộ cùng người. Người ở trong phòng coi tivi hoặc lên mạng a. Ta có chút việc cần xử lý.”

Bạch Hy đáp ứng, cúi đầu im lặng ăn canh, trong lòng thập phần thất vọng. Người kia vẫn giống như trước, tựa như một câu chuyện cổ tích thật đẹp, đây huyền hoặc nhưng không thể tới gần.

Diệp Ý Tiêu đi rồi, Bạch Hy mở máy tính lướt mạng. Suốt ba năm không tiếp xúc với internet rất nhiều thứ đều đã không quen. Hân cũng chẳng dậy nổi hứng thú gì nữa. Lúc trưa lại ngủ quá nhiều, giờ cũng không buồn ngủ, suy nghĩ một lát liền quyết định vẫn là đi ra ngoài một chút a.

Mặc nguyên bộ đồ bệnh nhân ra ngoài thì quá gây chú ý. Bạch Hy trái lo phải nghĩ, cuối cùng vẫn mở tủ đồ của Diệp Ý Tiêu. Bên trong cũng không có nhiều quần áo, đa số là áo sơ mi cùng quần tây. Bạch Hy chớp chớp mắt, tại vị trí khuất tìm được một kiện áo pull cùng một chiếc quần hờn màu kem. Mặc vào mới thấy vô cùng vừa vặn, có lẽ là do Diệp Ý Tiêu cố tình mua.

Bạch Hy thay một thân quần áo thoải mái cùng giày thể thao, lại từ tủ đầu giường móc ra cái ví cũ. Đây là lần trước, thời điểm qua thăm, Đặng thúc đem trả hũn túi du lịch bỏ lại công trường. Nhưng cái túi kia cùng quần áo bên trong chỉ trụ lại được vài giờ liền bị Diệp đại tổng tài coi như rác mà ném đi, chỉ để lại ví tiền.

Lúc đó vẫn là nên ngăn cản y nga... Bạch Hy thở dài, sau đó rời khỏi phòng. Lúc ngang qua chỗ phòng trực, một y tá rất có trách nhiệm liền gọi lại, hỏi thăm hũn muốn đi đâu.

Bạch Hy mỉm cười nói: “Ồ trong phòng quá buồn chán, thừa dịp gió mát ra ngoài đi tản bộ, rất mau sẽ trở về.”

Vị y tá cầm một xấp giấy đăng ký ra vào để hũn điền lại danh tính cùng thời gian ly khai, Bạch Hy liền từng cái làm theo hướng dẫn.

Đêm mùa hè, trên phố khắp nơi đều là người tản bộ. Một ít cửa hàng lớn cùng siêu thị có điều hòa chính là địa điểm được dân chúng rất yêu thích.

Bạch Hy đi từ cổng sau bệnh viện, rẽ phải, đi tiếp chừng hai mươi phút, thấy một trung tâm thương mại lớn liền đi vào. Rời khỏi thành phố này đã ba năm, nơi đây thay đổi từng ngày làm cho Bạch Hy có cảm giác bản thân hoàn toàn lạc lõng.

Trong sảnh không khí mát lạnh, lượng người qua lại cũng vô cùng lớn. Bạch Hy đi ngang vài gian hàng, đột nhiên cảm thấy muốn tự mua cho mình chút quần áo.

Nghĩ liền làm, Bạch Hy theo dòng người tiến vào một cửa hàng... khắp nơi treo biển triết khấu, dựa vào sở thích lúc trước mua không ít quần áo. Chờ đến lúc giỏ đồ trong tay có điểm nặng bắt thường mới ngưng lại.

Lúc thanh toán, hũn mất hơn hai ngàn tệ. Bất quá cũng không sao, trong đó vẫn là có hơn một ngàn lần trước trộm từ Diệp Ý Tiêu.

Trở lại bệnh viện, đã là hơn mười một giờ, nữ y tá vừa thấy hũn liền lập tức chạy lại, vạn phần lo lắng nói: “Bạch tiên sinh, xin ngài lập tức gọi điện thoại cho Diệp tiên sinh a. Ngài ấy nói nếu Bạch tiên sinh không trở lại, sẽ kêu luật sư kiện chúng ta đã tước đoạt a!”

Bạch Hy rất kinh ngạc, vội hỏi chuyện gì xảy ra. Nguyên lai, sau khi hũn ra ngoài dạo phố mua đồ, Diệp Ý Tiêu đã gọi điện tới.

Biết Bạch Hy ra ngoài một mình, Diệp đại tổng tài liền bạo phát, tức giận mắng y tá trực ban tại sao lại để Bạch Hy đi một mình, vạn nhất hũn có việc gì, ta tuyệt đối không tha cho các người...vân vân...

Nữ y tá nước mắt lưng tròng, nghĩ tới đi làm đã lâu như vậy, đây là lần đầu tiên gặp được loại người nhà bệnh nhân ngang ngược không nói lý tới vậy. Nhưng biết rõ đối phương lại là đại nhân vật, không thể đắc tội nên chỉ có thể gấp đến độ xoay vòng vòng.

Bạch Hy vội vã đi gọi điện thoại, nhưng đi được hai bước liền xấu hổ quay lại: “Thực xin lỗi, có thể mượn điện thoại của các người a? Ta không có điện thoại.”

Thời buổi này rồi mà không có điện thoại, hiếm có a! Dưới ánh kinh ngạc của nữ y tá, Bạch Hy vội vã bấm dãy số đã nhớ kỹ trong đầu.

“Đã tìm được Bạch Hy chưa?” Điện thoại rất nhanh đã được tiếp nhận, trong loa truyền đến giọng nói tràn đầy hàn khí của Diệp Ý Tiêu.

“Ách, ta là Bạch Hy a.” Bạch Hy mất tự nhiên nói, hũn cũng không muốn liên lụy mấy y tá bị mắng nga. Huống hồ Diệp Ý Tiêu đã ra ngoài, vì cái gì hũn lại không được đi dạo a?

Đầu dây bên kia trầm mặc một hồi mới nghe Diệp Ý Tiêu nói: “Tiểu Hy, người như thế nào lại tùy tiện ra ngoài? Vạn nhất đụng trúng miệng vết thương thì sao? Người hôm qua mới vừa cắt chỉ!”

“Ta không sao.” Bạch Hy vừa nói vừa đưa cái túi trong tay ra. Rất nhanh liền ý thức được Diệp Ý Tiêu sẽ không nhìn thấy, không khỏi tự cười giễu: “Ta mệt mỏi, muốn đi ngủ, có gì mai nói, gấp lại sau.” Nói xong, cũng không đợi Diệp Ý Tiêu trả lời, trực tiếp gác điện thoại rồi trở về phòng tắm rửa đi ngủ.

Một đêm không mộng寐, khi tỉnh lại đã là tám giờ sáng, nửa tiếng nữa Long Diệu Thanh sẽ tới thăm bệnh. Bạch Hy vội vàng rời giường rửa mặt, thay đồ bệnh nhân mới được đưa tới.

Đêm qua Diệp Ý Tiêu không trở về. Ban đầu, Bạch Hy còn cho rằng mình sẽ không ngủ được. Bất quá, hiện tại xem như là lo hão. Hẳn ngủ rất ngon a! Đây là chuyện tốt, tối thiểu là đối với Diệp Ý Tiêu, hẳn cơ bản đã không còn bất kỳ ham muốn chiếm giữ nào. Bạch Hy nhìn hình ảnh tinh thần sáng khoái của bản thân đang phản chiếu trong gương, lộ ra một cái tươi cười sáng lạn. Không tệ, không hy vọng gì thêm nữa, cứ như vậy hẳn mới sống thoải mái được.

14. Chương 14

Trước kia, vì còn yêu nên thường hay tỉ mỉ để ý chi tiết, cho dù là chuyện nhỏ cũng để tâm suy nghĩ. Hôm nay không còn bận tâm, chỉ đơn giản là bởi phần yêu kia đã phai nhạt đi rất nhiều.

Khi Bạch Hy từ phòng tắm đi ra, điều dưỡng viên liền đem lại bữa sáng đầy đủ sắc vị. Sau khi Bạch Hy thưởng thức xong bữa ăn phong phú, Long Diệu Thanh cũng vừa vặn tới kiểm tra phòng.

“Chào buổi sáng a, bác sĩ Long.” Bạch Hy mỉm cười chào hỏi.

Long Diệu Thanh cũng nhiệt tình đáp lại, sau đó nói: “Lên giường.”

“A?” Bạch Hy ngăn người, nhưng rất nhanh hiểu ra là phải kiểm tra vết mổ, vì vậy liền ngoan ngoãn trở lại giường nằm.

Long Diệu Thanh lấy dụng cụ từ y tá đi theo, mau chóng giúp Bạch Hy đo huyết áp, nhiệt độ, vén áo Bạch Hy lên, cẩn thận xem xét miệng vết thương, lại dùng ngón tay nhẹ nhàng đảo qua vùng da thịt phụ cận, ân cần hỏi: “Đau không?”

“Không đau.” Bạch Hy thành thật trả lời: “Nhưng rất ngứa, muốn gãi gãi a.”

“Vậy người vẫn là quần cho tốt móng vuốt của mình nga, vạn nhất gãi chảy máu nhiễm trùng thì rất phiền toái.” Long Diệu Thanh giúp hắn kéo lại quần áo, tiếp nhận bệnh án trong tay y tá, mau chóng viết xuống kết quả.

“Hôm nay sẽ làm kiểm tra siêu vi B, chờ một lát điều dưỡng viên sẽ đem người đến Phòng khám tại lầu bốn.” Long Diệu Thanh sau khi dặn dò xong lại nhìn Bạch Hy, bộ dáng muốn nói lại thôi. Cuối cùng vẫn là lắc đầu rời đi.

Bạch Hy nhàm chán xem tivi. Đang chán muốn chết thì liền gặp Diệp Ý Tiêu đẩy cửa đi vào. Y tựa hồ như một đêm không ngủ, dưới hốc mắt hiện lên một quầng thâm nhàn nhạt, y phục trên người vẫn là bộ tối qua mặc trước khi rời đi. Cái này cùng với một Diệp đại tổng tài thập phần chú ý hình tượng trong quá khứ thật có điểm bất đồng.

“Tiểu Hy, người ăn sáng chưa? Ta có mua bánh trứng người thích nhất.” Diệp Ý Tiêu trong tay còn mang túi nhựa, bên trong là mẻ bánh mới ra lò.

Bạch Hy đứng lên tiếp nhận, tiện tay đặt lên bàn trà, cũng không nói chuyện, đi đến ban công bên kia hít thở không khí, duỗi duỗi tay, đá đá chân.

Diệp Ý Tiêu đi theo, vòng tay qua eo hắn, bên dưới lớp y phục là khối cơ thể mềm mại làm y thích đến không nỡ buông tay: “Như thế nào không để ý tới ta? Sinh khí a?”

“Không có.” Bạch Hy lắc đầu, hơi xê dịch ra bên ngoài. Tuy bây giờ là buổi sáng, nhưng là mùa hè, bên ngoài cũng hơn ba mươi độ, hai cái đại nam nhân còn ôm ấp như vậy cũng quá nóng đi.

“Tiểu Hy, người cho tới bây giờ cũng chưa từng che dấu được tâm sự.” Diệp Ý Tiêu ghé tai Bạch Hy, thấp giọng nói xong, ngón tay thon dài tại trên bụng hắn nhẹ nhàng vẽ vài vòng.

Trên người Diệp Ý Tiêu có mùi thuốc lá hàn nhạt, còn như có như không thoang thoảng mùi nước hoa, hương vị khiến cho Bạch Hy có chút muốn ới. Hắn che miệng, cổ không ít sức mới có thể đem về buồn nôn này ép xuống.

“Người làm sao?” Diệp Ý Tiêu buông lỏng người trong ngực, chau mày. Y như vậy làm cho người chán ghét sao? Khuya hôm trước không phải Bạch Hy đã trần trọc rên rỉ liên tục dưới thân y hay sao, như thế nào lại...

Bạch Hy đẩy Diệp Ý Tiêu ra, há mồm hung hăng hít thở không khí, quay đầu nhìn y: “Khó ngủ.”

“Ah?” Diệp Ý Tiêu dùng tay kéo y phục lên ngực, gạt đầu tỏ vẻ đồng ý: “Tối hôm qua quá bận rộn. Ta hiện giờ liền đi tắm, người đợi một chút ah.”

Bận rộn? Bạch Hy hồ nghi nhìn về phía nhân ảnh đang loay hoay hương về phía tủ quần áo, hoàn toàn xác định kia chính là Diệp đại tổng tài mà hắn quen biết. Cùng ái nhân chơi trò cũng rất là bận rộn a. Bất quá... nhìn quần áo trên người tên kia, quả thật không giống mới cùng người khác ra ngoài lêu lổng. Chỉ dựa vào chút mùi nước hoa mà phán đoán y ra ngoài tìm tình nhân mới, tựa hồ rất vô đoán a.

Hơn nữa, chính mình có tư cách gì mà trách cứ y? Phải biết rằng, đây chỉ là một trò chơi chinh phục cùng bị chinh phục. Đợi Diệp đại tổng tài tận hứng, Bạch Hy hẳn chính là cái gì cũng không phải.

Đợi lúc Diệp Ý Tiêu lau tóc đi ra, một Bạch Hy không biết tại sao sáng nay tâm tình bất ổn đã hoàn toàn khôi phục, đang yên tĩnh ngồi xem ti vi.

Diệp Ý Tiêu ngồi xuống cạnh hắn, giống như tùy tiện hỏi: “Người tối qua đi ra ngoài mua quần áo? Ta thấy trong tủ treo không ít đồ mới.”

“Àn, ai kêu người đem quần áo cũ của ta toàn bộ ném bỏ? Nếu như không mua, đợi lúc ra viện không lẽ muốn lấp drap ra bọc a?” Bạch Hy mở hộp trên bàn trà, lấy ra một cái bánh còn ấm, cắn một ngụm. Hương vị mềm mượt, ngọt mà không ngấy, thực sự rất ngon! Quả nhiên là bánh mới ra lò.

“Ta đã kêu người may đồ cho người, có lẽ mai sẽ đưa tới.” Diệp Ý Tiêu nhìn Bạch Hy ăn đến vui vẻ, mười phần sủng nịnh đưa tay xoa đầu hắn.

Bạch Hy không thể tin, mở to hai mắt hỏi: “Chuyện khi nào?”

“Một tuần trước, bởi vì số lượng quá nhiều nên bọn họ làm chưa xong.” Diệp Ý Tiêu hiển nhiên rất cao hứng.

Đợi Bạch Hy ăn hết mấy cái bánh, điều dưỡng viên liền đi tới nói đến giờ đi kiểm tra, còn đem theo một chiếc xe lăn chắc chắn tinh xảo. Những ngày này, vì muốn giảm áp lực lên bụng, Bạch Hy đi lại đều dùng xe lăn.

Bạch Hy bây giờ nhìn đến xe lăn liền có chút phản cảm, vội vàng nói: “Ta có thể tự đi.” Miệng vết thương của hắn đã liền hết, nếu không phải vì Diệp Ý Tiêu kiên trì, ngày cắt chỉ hắn đã muốn xuất viện.

Thấy hắn khẳng khẳng, Diệp Ý Tiêu cũng không muốn miễn cưỡng, phát tay để điều dưỡng viên ở lại thu thập căn phòng, đem quần áo đi giặt, tự mình đem Bạch Hy đi.

Bạch Hy thoáng nhìn y: “Người tối qua không có ngủ a? Hay là thừa dịp này nghỉ ngơi cho tốt a.”

“Cùng người đi làm kiểm tra, tới xem Bạch lão gia tử rồi sẽ ngủ, muốn người ngủ cùng ta.” Diệp Ý Tiêu đi tới, bảo trì khoảng cách khoảng nửa cánh tay cùng Bạch Hy. Quảng thâm nhân nhạt nơi hốc mắt kia không chút nào ảnh hưởng tới hình tượng chói lọi của y, ngược lại còn tăng thêm vài phần mị lực, dọc đường đi không ít người ngoài đầu lại nhìn. Loại người này chỉ sợ sẽ không bao giờ có thời điểm chột vạt, thức trắng cả đêm còn đem hào quang bắn ra tứ phía. Bạch Hy trong lòng có chút bất bình. Nhưng có thể thế nào a? Thiên chi kiêu tử đương nhiên là được thượng đế hậu đãi, khó khăn trong nhân gian sẽ tuyệt đối không thể nhiễm lên vạt áo bọn họ a.

Kết quả kiểm tra siêu vi B rất khả quan, phần bụng cùng khí quan bị tổn thương của Bạch Hy khôi phục rất tốt. Điều này làm Diệp Ý Tiêu cao hứng cả buổi, không để ý ánh mắt kinh ngạc của người khác liền hôn Bạch Hy một cái, sau đó lôi kéo hắn tới phòng bệnh tại lầu bốn thăm người.

Khu vực phòng VIP quản lý rất chặt, Diệp Ý Tiêu cùng Bạch Hy phải đăng ký mới có thể đi vào. Đúng lúc người Bạch gia đều không mặt, trong phòng lão gia tử chỉ có một hộ lý đặc biệt.

Bạch Hy đứng bên ngoài cửa, sững sờ nhìn lão nhân già yếu vô lực, không dám tiến vào nửa bước. Diệp Ý Tiêu không miễn cưỡng hẳn, tự mình đi vào, mỉm cười chào hỏi: “Bạch lão tiên sinh, ngài khỏe? Ta mang theo Bạch Hy tới thăm ngài.”

Bạch lão gia tử rời mắt nhìn Bạch Hy, lại liếc Diệp Ý Tiêu, có chút gật đầu rồi lại hướng về phía Bạch Hy.

Bạch Hy cảm thấy trong lòng khó chịu, cái mũi ê ẩm, hốc mắt chậm rãi tích tụ một tầng chất lỏng. Thời điểm hắn rời nhà, ông vẫn còn là một lão nhân cơ trí. Hôm nay lại chỉ có thể nằm trên giường, tùy thời sẽ bị tử thần triệu hoán đi. Nghĩ tới đây, Bạch Hy khó có thể ức chế tâm tình.

“Bạch Hy, tới trò chuyện cùng gia gia người a.” Diệp Ý Tiêu hướng Bạch Hy ngoắc.

Lúc này Bạch Hy mới ngáp ngừng đi qua, cần môi đứng cạnh giường bệnh. Hắn biết rõ chính mình bất hiếu, phụ đi kỳ vọng của gia gia, còn vì yêu một người nam nhân mà đánh mất hơn nửa bất động sản của công ty. Tự thấy không còn mặt mũi nào gặp lại người đứng đầu Bạch gia. Cảnh lão gia tử nằm trên giường hấp hối khiến hắn càng vạn phần khó chịu.

Đôi mắt đục ngầu của lão nhân gia chăm chú nhìn đứa cháu mình tình yêu thương nhất, sau đó nghiêng đầu, nhẹ nhàng nhắm mắt.

“Gia gia...” Bạch Hy run run gọi, nhưng đầy một bụng hối hận còn chưa kịp nói, cửa phòng bệnh đã bị đẩy ra.

Một người đàn ông mặc áo sơ mi lam nhạt, thắt caravat có vân trắng cầm một cặp văn kiện màu hồng tiến vào.

Hiển nhiên là nhận ra Bạch Hy. Sau khi vào phòng liền đi thẳng tới chỗ hắn: “Hy thiếu gia, đây là di chúc của Bạch lão gia cùng giấy tờ liên quan, xin cậu ký tên.”

Bạch Hy ngẩn người, khó hiểu hỏi: “Là có ý gì?”

“Di chúc của Bạch lão gia có nói rõ, tất cả tiền đứng tên ngài trong ngân hàng đều để cho cậu, còn bất động sản do người khác thừa kế. Số tiền tổng cộng có một ngàn bảy trăm ba mươi vạn [khoảng 17.300.000 NDT, chả biết đúng ko nữa ^^!], đều gửi tại ngân hàng XX.”

Đối với tầng lớp lao động bình thường thì đây quả là một số tiền rất lớn. Bạch Hy kinh ngạc. Từ ba năm trước, ông nội đã tuyên bố với người ngoài Bạch Hy không còn là con cháu Bạch gia, như thế nào lúc này lại muốn để lại cho hắn một khoản tiền lớn như vậy?

“Gia gia... Vì cái gì?” Bạch Hy ghen ngào hỏi.

Lão nhân gia nằm trên giường mở mắt, bên trong tràn đầy thương tiếc cùng yêu chiều, là loại sủng nịnh không cần nói thành lời. Vô luận Bạch Hy có biến thành cái dạng gì, hắn vẫn là đứa cháu mà ông yêu thương nhất. Lão nhân gia cho tới thời khắc cuối cùng của cuộc đời vẫn là lo lắng cho hắn.

15. Chương 15

Đến thời điểm này, Bạch Hy cũng không kiềm chế được nữa, nước mắt ào ào rơi xuống. Diệp Ý Tiêu thấy thế liền vòng tay ôm lấy hắn, nhẹ nhàng vỗ lưng, im lặng an ủi Bạch Hy.

Bạch lão gia tử tròn mắt đột nhiên chuyển biến, ánh mắt ngoan lệ ác liệt chiếu thẳng lên người Diệp Ý Tiêu.

Diệp Ý Tiêu thần nhiên đón nhận ánh mắt đó, ôm Bạch Hy càng thêm chặt. Ý tứ trong mắt Bạch lão gia tử rất rõ ràng, chính là cảnh cáo y đừng bao giờ phụ bỏ Bạch Hy, nếu không ông có hóa thành quỷ cũng không buông tha cho y!

Áp tại trong lòng ngực ôn hòa cùng thoải mái của Diệp Ý Tiêu, Bạch Hy dần dần cảm thấy an tâm, bị thương trong lòng cũng vơi đi một chút. Vô luận thế nào, lúc trước việc hắn biết thành bộ dạng chán nản

nhếch nhác, cùng Diệp Ý Tiêu có quan hệ rất lớn. Hiện tại, Diệp Ý Tiêu lại có thể chủ động biểu lộ một bộ tình thâm trước mặt lão gia tử. Cho dù biết rõ y đang diễn trò, nhưng Bạch Hy vẫn rất cảm kích.

“Tiểu Hy, đừng khóc.” Diệp Ý Tiêu đưa tay lau nước mắt trên mặt Bạch Hy, tiếp nhận văn kiện trên tay luật sư, quay đầu đối bạch lão gia tử nói: “Bạch lão tiên sinh, thân thể tiểu Hy không tốt, ta dắt hần nghỉ ngơi về trước. Giang luật sư, di chúc cùng giấy tờ cứ giao cho ta. Đợi Bạch Hy kí tên, mai ta sẽ tự đưa tới phòng công chứng.”

Vừa ra khỏi phòng bệnh, hai người liền chạm mặt vợ chồng nhị thiếu Bạch gia. Ánh mắt Diệp Ý Tiêu hơi trầm xuống, trên mặt thoáng cái đã thu lại tất cả nhu hòa... toàn thân bắt đầu tản mát hàn khí bức người, bàn tay đặt trên eo Bạch Hy cũng tăng thêm lực siết.

Đang nức nở trong lòng Diệp Ý Tiêu, Bạch Hy rất nhanh đã cảm nhận được biến hóa của y, kinh ngạc ngẩng đầu, liền gặp được bộ dạng mừng rỡ của ba mẹ mình.

“Bạch Hy!” Bạch nhị thiếu – cha của Bạch Hy vội vàng lại gần, trong mắt ứa hỏa, đưa tay muốn kéo Bạch Hy từ lòng ngực Diệp Ý Tiêu ra.

Diệp Ý Tiêu hừ lạnh một tiếng, ôm Bạch Hy nghiêng người, đem ái nhân trong lòng một mực bảo vệ.

Bạch Ngũ đại hỏa, thấp giọng quát: “Diệp Ý Tiêu, người dựa vào cái gì ngăn cản chúng ta tìm Bạch Hy! Chuyện của Bạch gia chúng ta, còn chưa tới ngoại nhân như người xía vào!”

“Ngoại nhân?” Diệp Ý Tiêu ánh mắt sắc lạnh như dao: “Ta lúc nào trở thành ngoại nhân của Bạch gia? Chuyện của ta cùng Bạch Hy ban đầu là do một tay ai thúc đẩy a? Bạch nhị thiếu, người đứng là quý nhân bận rộn nên chóng quên.”

“Bạch Hy là con trai ta!” Bạch Ngũ hỗn hển hét, nghĩ muốn lần nữa tiến lên đoạt con, lại bị thê tử níu tay. Quay đầu nhìn, chỉ thấy Bạch mẫu thần sắc nghiêm túc lắc đầu, sau đó tiến lên hai bước, ôn nhu nói: “Tiểu Hy, mẹ biết rõ người chịu khổ. Lúc ấy ba mẹ đều giận dữ trong lòng mới làm ra những... chuyện hồ đồ kia. Người ta thứ cho ba mẹ, được không?”

Nghe được những lời nói mềm mại cùng áy náy kia, thân thể Bạch Hy có chút run rẩy, dụi đầu vào lòng ngực Diệp Ý Tiêu, thấp giọng nói: “Dẫn ta đi.”

“Hảo.” Diệp Ý Tiêu nghe được, trực tiếp đem Bạch Hy đến thẳng thang máy, coi vợ chồng Bạch thị như không khí mà lướt qua.

“Tiểu Hy! Người không thể đi như vậy, đệ đệ người còn cần người giúp đỡ, hần mới mười lăm tuổi, vẫn còn cả tương lai dài...” Bạch mẫu vội vàng đi theo, định dùng Bạch Nhiên đả động Bạch Hy.

Diệp Ý Tiêu dừng bước, cười như không cười quay lại nói: “Bạch phu nhân, đã như vậy còn ngại gì mà không để lịch sử tái diễn? Tuy so với Bạch Hy thì bộ dạng Bạch Nhiên có kém hơn nhiều. Bất quá, cũng không tệ lắm. Hiện tại có không ít thế gia đệ tử thích loại hình chim non hơi sữa này. Bạch Nhiên nhất định sẽ nhanh chóng tìm được một chỗ dựa tốt a.”

Sắc mặt Bạch mẫu thoáng cái liền trắng bệch, đứng khựng lại. Nàng là một nữ tử thông minh, tự nhiên nghe ra được hàm ý uy hiếp trong lời nói của Diệp Ý Tiêu. Nàng nghĩ muốn dùng Bạch Nhiên để áp chế ca ca hần, nhưng không nghĩ tới lại bị Diệp Ý Tiêu uy hiếp ngược lại. Khách quan mà nói, Bạch mẫu hiển nhiên thiên vị tiểu nhi tử hơn Bạch Hy.

Bạch Hy nghe xong lời Diệp Ý Tiêu nói, trong lòng cả kinh, vội vàng giật giật y phục của y. Đệ đệ Bạch Nhiên là người duy nhất hần để tâm. Nếu có thể, Bạch Hy thật không muốn kéo đứa nhỏ này vào trận chiến tranh giành di sản gia tộc. Diệp Ý Tiêu cúi đầu nhìn Bạch Hy, rồi mang theo thần sắc thâm trầm liếc vợ chồng Bạch Thị. Thang máy vừa lúc mở cửa, Diệp Ý Tiêu liền ôm Bạch Hy tiến vào.

Trở lại lầu sáu, phòng bệnh đã được thu dọn sạch sẽ, còn đổi một bình hoa Khương[hình như là hoa nghệ tây hoặc hoa gừng] đặc trưng trong mùa, mùi hương thanh nhã tràn ngập căn phòng. Diệp Ý Tiêu để điều dưỡng viên đi nghỉ, sau đó ôm Bạch Hy lên giường.

“Di chúc của Bạch lão tiên sinh người vẫn là ký đi.” Diệp Ý Tiêu từ tủ đầu giường lấy ra một cây viết, nhét vào trong tay Bạch Hy: “Nếu không, số tiền kia sớm muộn gì cũng bị ba mẹ người nuốt mất.”

“...Ý Tiêu, Bạch gia rút cuộc là bị làm sao vậy?” Bạch Hy ngồi thẳng người, vẻ mặt nghiêm túc hỏi. Theo hẳn biết, tài khoản riêng của gia gia cũng không chỉ có hơn một nghìn vạn này.

Diệp Ý Tiêu cũng không dấu diếm nữa: “Hôm nay, Bạch gia đã chỉ còn lớp vỏ rỗng. Cha mẹ người thời gian trước nói là không giao kịp hàng đúng thời hạn, nên đã hồng Bạch lão tiên sinh lấy phần lớn tiền ra bù lỗ. Cùng với đại bá người để công ty thua lỗ nghiêm trọng, tiền vốn xoay vòng hoàn toàn bị đóng băng. Người cũng biết, Bạch lão tiên sinh tuy có chút lớn tuổi, bất quá lại là người rất khôn khéo, rất nhanh đã nhận ra tình hình làm ăn kém đi. Lão nhân gia tự xưng cơ trí cả đời, lại không nghĩ khi về già sẽ bị chính con cái mình tính kế. Trong cơn nóng giận dữ, lửa giận công tâm liền trúng gió nhập viện. Từ khi ông nhập viện, sinh ý Bạch gia càng xuống dốc không phanh. Đại bá cùng cha mẹ người giật gấu vá vai khắp nơi mong vượt qua cửa ải khó khăn này, nhưng lại liên tiếp gặp trắc trở. Hôm nay, cái mà bọn họ nghĩ đến, chỉ sợ cũng là chút tiền cuối cùng của Bạch lão gia tử.”

“Bạch gia... sụp đổ rồi?” Bạch Hy ngây ngẩn cả người, hẳn như thế nào cũng không dám nghĩ tới, đại gia tộc hiển hách một thời cơ nhiên lại không chịu nổi một kích.

“Có thể nói như vậy. Bạch Hy, lão gia tử thương nhất vẫn là người. Ông biết rõ người sẽ không trở về tranh dành, cho nên dùng hết khả năng lưu lại toàn bộ tiền sót lại cho người. Bất quá, đám người Bạch gia kia khẳng định sẽ không được sống yên ổn.” Lên voi thì dễ, xuống chó thì khó [Nguyên văn là “do kiếm người xa dễ, do xa người kiếm khó” Ý muốn nói: con người sống xa hoa thì dễ dàng thích nghi nhưng khi đã quen với việc sống trong nhung lụa thì không mấy ai có thể quay lại cuộc sống giản dị tiết kiệm.] Đám con cháu Bạch gia đã quen với cuộc sống xa hoa, cẩm y ngọc thực, chỉ sợ trong một thời gian ngắn sẽ không thích ứng được. Mà đã không thích ứng được, sa đọa sẽ không phải chuyện gì hiếm lạ.

Bạch Hy trầm mặc nửa ngày, cầm lấy bút ký tên. Sau đó ngẩng đầu: “Ý Tiêu, ta có thể đem một nửa cho Bạch Nhiên hay không?”

“Có thể.” Đối với lựa chọn của Bạch Hy, Diệp Ý Tiêu cũng không suy nghĩ gì. Cái con người bên cạnh này luôn luôn dễ mềm lòng. Hẳn cũng không nghĩ lại xem, khi bị Bạch gia trục xuất, Bạch Nhiên kia có vì hẳn mà nói nửa lời? Lui một bước mà nói, Bạch Hy cùng Bạch gia đã sớm không còn quan hệ. Nếu như không vì Bạch lão gia tử khẳng khái cố chấp, Diệp Ý Tiêu cũng không muốn để cho Bạch Hy trở về.

Diệp Ý Tiêu đồng ý làm Bạch Hy thực yên tâm, đem giấy tờ kia cất kỹ, trở lại liền thấy Diệp Ý Tiêu đã ngủ.

Người này... rốt cuộc là nghĩ thế nào a?

Bạch Hy chỉnh lại điều hòa, như nhàn kéo chăn phủ lên người Diệp Ý Tiêu. Bản thân cũng chui vào trong, ôm lấy cánh tay y, thoải mái nhắm mắt lại ngủ. Hôm nay nếu như không có người này bên cạnh, bản thân sợ là sẽ lo lắng thấp thỏm muốn chết. May mà có y.

Một tuần sau, đệ đệ Bạch Hy tìm đến. Đứa nhỏ gần mười lăm, đang là học sinh năm cuối trung học [lớp 9 ở], mang theo khuôn mặt thơ ngây cùng khí tức thanh xuân. Nhìn thấy Bạch Hy, câu đầu tiên chính là: “Ta không muốn tiền dơ bẩn của người! Đừng tưởng rằng gia gia đem chút tiền sót lại cho người, tức là người đã được tha thứ! Bạch Hy, Bạch gia chúng ta không có kẻ biến thái vô sỉ như người!”

Bạch Hy nhìn đệ đệ đang lòng đầy căm phẫn. Không chút tức giận, ngược lại nhàn nhạt cười: “Bạch Nhiên, đừng đơn giản cự tuyệt. Số tiền kia người không cần nhưng Bạch nhị thiếu cần a. Công ty đã tuyên bố phá sản, biệt thự, khách sạn cùng bất động sản đều bị phong tỏa, các người sẽ ở đâu?”

“Ít ở đó làm bộ làm tịch đi! Ta xem thường nhất chính là loại người như người, kỹ nữ còn muốn lập bài phương trình tiết. Người dựa vào cái gì tới vũ nhục chúng ta? Bạch Hy, người đừng tự cho là mình đúng, số tiền kia người mau lấy về. Ta đến một cộng lông của người cũng không cần.” Bạch Nhiên cao ngạo nói, đem chi phiếu trên tay ném lên người Bạch Hy, xoay người lao nhanh ra ngoài.

Bạch Hy nhìn đệ đệ, nở nụ cười. Nhiệt huyết sôi trào, tin tưởng tất cả mọi khó khăn đều là chuyện nhỏ, những thứ này cũng chỉ tuổi trẻ khí thịnh mới có. Chờ đến khi cuộc sống tôi luyện, rất nhanh sẽ biết được, trên cái thế giới này, không có tiền là tuyệt đối không được.

Buổi tối, khi Diệp Ý Tiêu trở về biết được Bạch Nhiên chạy tới sinh sự, sắc mặt âm trầm đến lợi hại, thừa lúc Bạch Hy đi tắm liền gọi điện thoại, sắc mặt mới ôn hòa một chút.

Khi trời rạng sáng, Bạch Hy đang ngủ say thì bị lay tỉnh, hai mắt vẫn lơ mơ ngái ngủ, ngáp liên tục cho đến tận khi nghe một hồi tin tức mới đột nhiên thanh tỉnh: “Bạch Hy, gia gia của ngươi vừa mới qua đời.”

Bạch Hy ngỡ như vẫn còn trong mộng, cho đến khi Diệp Ý Tiêu xuống giường thay xong quần áo, vỗ vỗ gương mặt hần mới lấy lại tinh thần, bất chấp việc chưa thay y phục, kéo tay Diệp Ý Tiêu chạy ra ngoài, không kiên nhẫn đợi thang máy, dứt khoát theo cầu thang bộ chạy xuống lầu bốn.

Trên hành lang lầu bốn rất nhiều người đứng ngồi, đều là thân thích của Bạch gia. Nhìn thấy Bạch Hy một thân quần áo bệnh nhân đều lộ ra thần sắc kinh ngạc.

Thời điểm hai người chạy đến phòng bệnh, vừa đúng lúc y tá đắp khăn trắng lên mặt lão gia tử. Bạch Hy quỳ rạp xuống bên giường, khóc hết nước mắt. Nỗi bị thương xuất phát từ nội tâm không cách nào che dấu kia lại làm tâm can Diệp Ý Tiêu co rút đau nhức. Bất quá, thời điểm này không thích hợp đứng lên an ủi, đành thủ một bên xem xét tình thế.

Bạch lão gia tử có ba người con, hai trai một gái, nội tôn năm cái, ngoại tôn một cái hôm nay đều đến đông đủ. Gian phòng vốn rộng rãi thoáng cái liền trở nên chật chội.

Những người này chứng kiến Bạch Hy khóc tựa hồ không thở nổi, lộ ra thần sắc phức tạp rồi cũng khóc theo. Trong phòng rất nhanh nổi lên từng trận khóc than, hào khí nặng nề dọa người.

Khóc một hồi, mẹ Bạch Hy liền tiến lên quỳ bên cạnh hần, vừa khóc vừa nói: “Tiểu Hy ah, gia gia thương nhất là ngươi, nay ông đi rồi, ngươi phải hảo hảo làm người, không được cô phụ kỳ vọng của gia gia.”

Bạch Hy khóc đến khuôn mặt trắng bệch, người bên cạnh nói gì hần hoàn toàn không biết, chỉ vô thức gật đầu. Diệp Ý Tiêu thấy Bạch mẩu lúc này vẫn không quên tính toán, trong lòng không khỏi bội phục tâm cơ nữ nhân này. Nếu có thể dùng trên thương trường, chỉ sợ sẽ là một kẻ ăn thịt không nhả xương đối thủ.

Hậu sự Bạch lão gia tử đều do Diệp Ý Tiêu một tay xử lý. Nhi tử cùng nhi nữ đều không muốn nhận củ khoai lang nóng này, ai cũng không quản nhiều. Dù sao tiền bạc ông đều để cho Bạch Hy, vậy cứ để hần phụ trách toàn bộ là tốt rồi.

Hơn nữa, khoản phí ma chay này đúng là khổng lồ a! Hiện tại, Bạch gia cũng chỉ còn lại cái vỏ rỗng, bọn họ có thể trốn thì liền trốn.

Bạch Hy mặc dù có tâm nhưng lại vô lực. Ly khai khỏi thành phố đã ba năm, có rất nhiều chuyện hần đã hoàn toàn không rõ, có tiền cũng không biết chỗ dùng. Cho nên, thân là “Tôn tể”[aka cháu rể] Diệp Ý Tiêu liền một tay gánh vác.

Bỏ ra gần một tuần lễ, cuối cùng cũng đem Bạch lão gia tử phong quan chôn cất, giải quyết xong tâm nguyện của Bạch Hy. Vì vậy Bạch Hy thập phần cảm kích y. Đối với cảm kích này, Diệp ý Tiêu không cho là đúng, đối với Bạch Hy nói: “ Theo một khía cạnh nào đó, ta cũng là người của Bạch Gia, chỉ là đang làm tròn bổn phận của mình, ngươi không cần mang cái gọi là cảm kích để trong lòng.”

Nói là như vậy, bất quá thái độ Bạch Hy đối với y rõ ràng đã thân cận hơn nhiều, vì thế Diệp ý Tiêu hết sức thỏa mãn. Từ khi gặp lại, Bạch Hy luôn giữ khoảng cách dăm mực với y. Cho dù ở trên giường hần cũng cố ý đè nén cảm xúc cùng kích tình. Hiện tại, vì việc của lão gia tử, Bạch Hy đã thân cận với y hơn rất nhiều, thật sự là thu hoạch ngoài ý muốn.

16. Chương 16

Qua tới đầu tháng bảy, Bạch Hy xuất viện, quà mừng cho hần là một chiếc điện thoại mẫu mới nhất. Hôm nay, Diệp Ý Tiêu có một hội nghị rất trọng yếu. Sau khi đem hần trở về căn hộ cao cấp ở trung tâm thành phố liền vội vàng ly khai. Trước khi đi còn dặn dò Bạch Hy tự chiều cố bản thân, nếu thấy buồn chán thì đi ra ngoài một chút, luôn tiện tìm công việc mới.

Đối với vấn đề này, Bạch Hy vốn là muốn quay lại công trường làm việc. Bất quá, Diệp Ý Tiêu sao có thể đành lòng để hắn về đó chịu khổ, vừa thoáng nhắc tới liền bị gạt đi ngay, thậm chí còn nói không ngại nuôi hắn. Bạch Hy đương nhiên phản đối, còn làm mặt lạnh cả buổi mới khiến Diệp Ý Tiêu nhượng bộ. Nhưng là, Diệp đại tổng tài chỉ đồng ý cho Bạch Hy tìm một công việc thật thoải mái. Tiền lương không cần cao, quan trọng nhất là phải cực kỳ nhàn nhã.

Đối với yêu cầu của Diệp Ý Tiêu, Bạch Hy đành bất đắc dĩ thừa nhận, nói rằng bằng cấp, học vị các loại đều bị hắn quăng đi từ lâu, không có những thứ đó... làm điểm tựa, hắn sao có thể tìm được công việc an nhàn trong thành phố a?

Ai ngờ, Diệp Ý Tiêu lại giống như làm ảo thuật, đem ra toàn bộ văn bằng học vị của Bạch Hy, không chút gợn giọng nói: “Ta sớm biết ngươi sẽ trở về, đương nhiên sẽ giúp ngươi bảo quản thật tốt.”

Đối với cái này, Bạch Hy không thể không thừa nhận, Diệp Ý Tiêu người này, một khi đã để tâm đến... thật đúng là không việc gì có thể làm khó y. Những... giấy tờ ném đi trong cơn tức giận này, hắn chưa bao giờ có ý định tìm về, cũng không hề muốn đi làm lại. Đúng là đã làm khó cho Diệp Ý Tiêu đã giúp hắn cất giữ suốt ba năm, hơn nữa lại là lúc bản thân đang góc bể chân trời không chút tin tức.

Lúc này, ánh mặt trời bên ngoài thập phần chói mắt, xuyên qua tấm rèm màu vàng nhạt làm sáng bừng cả căn hộ rộng rãi. Bạch Hy lướt qua phòng khách, mở cửa bancon, để cho không khí lưu chuyển ứa vào, xua đi cái oi bức trong phòng.

Đây là căn hộ Diệp Ý Tiêu sau này mới mua, trong không khí thậm chí còn ẩn ẩn lưu lại chút ẩm ướt. Bạch Hy trong lòng có chút kinh ngạc, vì cái gì Diệp Ý Tiêu không mang mình biệt thự cũ? Thời điểm đem chuyện này ra hỏi, Diệp Ý Tiêu chỉ nhàn nhạt nói: “Chỗ ấy không tốt, cách nội thành quá xa, rất nhiều điểm bất tiện.”

Đối với lời giải thích này, Bạch Hy lựa chọn tạm thời để đó. Về phần nguyên nhân thật sự, hắn cũng không muốn miệt mài theo đuổi.

Đứng ngoài bancon một lát, Bạch Hy trở vào phòng bật máy tính lên mạng tìm việc làm. Nhìn gần một giờ, đều không tìm được công việc mình cảm thấy hứng thú. Biết rõ chuyện này không thể nóng vội, vì vậy liền tắt máy, xuống dưới mua một tờ báo kinh tế, chăm chú tìm đọc các thông báo tuyển dụng.

Thoáng cái đã hết buổi sáng, Bạch Hy đã gọi mười mấy cuộc điện thoại, trong đó có hai công ty nhỏ đối với hắn có hứng thú, mời hắn trước đem một ít tài liệu cá nhân cùng lý lịch gửi qua. Bạch Hy lại một chuyến chạy đi sao chép tư liệu, sau đó mang tới bưu cục gửi đi.

Cơm trưa cũng là tùy tiện ăn ở bên ngoài. Ba năm qua, giá cả vật chất ở thành phố tăng lên không ít. Trước kia mười tệ liền mua được một phần cơm, hôm nay đã lên mười lăm tệ. Bạch Hy bưng hộp cơm tới một băng ghế ngồi ăn, không ít người qua lại dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn hắn.

Dù sao, quần áo trên người Bạch Hy cũng gọn gàng, khuôn mặt lớn lên lại không tệ. Một tháng nằm viện an dưỡng, làm da vốn mang màu lúa mạch đã trắng lên không ít, cả người toát lên khí chất khá giả, so với thành phần trí thức thành phố thật không khác là bao. Thế mà lại giống như đám công nhân chính hiệu, ngồi đầu đường ăn cơm, khó trách những người khác cảm thấy quái dị.

Kể trong cuộc như Bạch Hy lại hoàn toàn phớt lờ thiên hạ, ngồi ăn đến thập phần vui vẻ. Ăn xong liền đem hộp xốp ném vào thùng rác, phỉu phỉu tay quay về nhà. Sau khi về tới nơi, đánh một giấc ngon lành, lại lên mạng đăng sơ lược lý lịch. Thời điểm nhận được điện thoại của Diệp Ý Tiêu đã là 4:30 chiều, tên kia nói buổi tối có xã giao nên không về ăn cơm, kêu Bạch Hy tự mình giải quyết.

Bạch Hy đáp ứng, một đường chui vào căn phòng xinh đẹp lại chẳng có điểm nào giống nhà bếp kia. Trước khi hắn dọn đến, Diệp Ý Tiêu cũng không dùng căn hộ này. Cho nên Bạch Hy tại phòng bếp to đùng nhưng rộng tuếch kia không tìm thấy bất cứ nguyên liệu nào để nấu bữa tối. Cân nhắc một lát, Bạch Hy quyết định đến siêu thị mua xương sườn, thịt gà, khoai tây, còn có trứng muối, tiêu, đường, mắm muối, tương dầm cùng một ít gia vị cơ bản. Cuối cùng cũng đem tủ lạnh vốn chỉ có đồ uống kia chất đầy.

Hiện tại, đã sớm không còn là một cái thiếu gia công tử quen sống an nhàn sung sướng, hắn đã hoàn toàn có thể tự chiêu cố tốt bản thân.

Sau bữa tối, Bạch Hy buồn chán muốn chết nên quyết định đi tới thư viện. Đây là thư viện lớn của thành phố nên đầu sách cực kỳ phong phú. Lúc trước, mỗi khi rảnh rỗi, Bạch Hy rất thích đến đây.

Bạch Hy tới chỗ quản thư giao tiền đặt cọc, làm một cái thẻ, sau đó liền cứ thế vùi đầu vào đọc sách. Thế giới trong những trang sách vĩnh viễn tràn đầy huyền hoặc, tựa như lạc vào trong những giấc mộng. Bạch Hy loạn toàn quên bằng đi thời gian, đến tận khi nhân viên quản lý tới gõ gõ bàn nhắc nhở đã đến giờ đóng cửa, hắn mới như từ trong mơ tỉnh lại.

Mang theo áy náy trả sách, lại lựa thêm ba bốn cuốn có thể mượn ra ngoài, Bạch Hy rời khỏi thư viện. Bên ngoài phố xá ngựa xe vẫn như nước. Hứng thú với cuộc sống về đêm nên nam thanh nữ tú mới chen nhau ra ngoài. Con đường dành riêng cho người đi bộ bên ngoài thư viện vẫn còn tấp nập, từng đám người như thủy triều lên xuống.

Bạch Hy cười cười, hòa mình vào đám đông. Đi ngang một cửa tiệm bán quần áo, một cái nhân ảnh quen thuộc làm hắn dừng bước.

Suy tư một lát, hắn vẫn là đi vào.

Đây là shop bán quần áo cùng phụ kiện nam giới, bên trong treo toàn quần áo và trang sức mang đầy hơi thở thanh xuân. Khách hàng tới mua đều là thanh thiếu niên trẻ tuổi.

“Hoan nghênh quang lâm.” Bạch Hy vừa mới bước vào, một nhân viên cửa hàng đã tiến đến nhiệt tình chào hỏi. Nhưng rất nhanh, người kia liền thay đổi sắc mặt, nghiêng đầu đi không hề để ý đến hắn nữa.

“Tiểu Nhiên, người thế nào lại ở đây?” Bạch Hy kéo lấy cánh tay đệ đệ, khí ngữ nghiêm túc hỏi: “Người không phải đi học sao?”

“Không cần người quản!” Bạch Nhiên tránh đi cách tay ca ca, tuy có chút bực bội nhưng không mang theo chán ghét như trước. Sau khi gia gia qua đời, thân thích Bạch gia mỗi người một vẻ đã làm cho Bạch Nhiên thực sự mở rộng tầm mắt. Mà ca ca cậu, Bạch Hy lại yên lặng một mình gánh vác tất thảy. Tang lễ diễn ra suôn sẻ chu toàn, gia gia có thể thanh thản ra đi, không thể không nói Bạch Hy có bao nhiêu dốc sức.

Bạch Nhiên không phải là một hài tử không biết phân biệt đúng sai. Tuy tuổi còn trẻ nhưng thực sự có thể thông qua chút sự tình mà nhìn ra bản chất con người. Sau khi Bạch lão gia tử qua đời, công việc làm ăn của gia tộc hoàn toàn trượt xuống đáy vực, người đến đòi nợ càng ngày càng nhiều. Ngay cả học sinh trung học như cậu cũng bị chủ nợ quấy rối, bắt buộc phải thừa nhận ánh mắt quái dị từ đồng học.

Tới lúc này, cậu mới hiểu được khổ tâm của ca ca. Chỉ là, dù đã hoàn toàn tỉnh ngộ, cũng không còn mặt mũi nào đi tìm Bạch Hy, đành phải tứ phía nhờ vả đồng học tìm dùm một chỗ làm công.

Shop thời trang này, cậu mới tới làm được ba ngày, vốn không định gặp lại ca ca, không ngờ lại ở chỗ này chạm mặt.

Ủy khuất, quần bách nháy mắt tràn ngập trong lòng Bạch Nhiên, càng làm cậu không muốn đối mặt với ca ca ruột thịt.

“Ta là ca ca ngươi, đương nhiên phải quản a.” Bạch Hy nhíu mày, nhìn kỹ đệ đệ đã gầy đi nhiều, nói không đau lòng chính là giả. Hiện tại trong toàn bộ Bạch gia, hắn không bỏ xuống được cũng chỉ có người đệ đệ này.

Bạch Nhiên cắn môi, bất mãn nói: “Cha mẹ đều đã không để ý đến, người quản cái gì? Cứ để mặc ta tự sinh tự diệt là được. Dù sao chuyện như vậy, người cũng đã chịu qua tới ba năm.”

“Bọn hắn làm sao vậy?” Bạch Hy sững sờ, có chút không thể tin.

Bạch Nhiên càng thêm ủy khuất, dù sao cậu vẫn chỉ là một hài tử. Đại gia tộc bỗng nhiên tan đàn xẻ nghé, đồng học cùng lão sư trong trường ngày xưa đi theo lấy lòng đến hôm nay lại quay sang khinh bỉ. Cuộc sống sinh hoạt đang từ thiên đàng rớt thẳng xuống địa ngục, thậm chí ngay cả tiền đi du lịch cùng trường lớp cũng không có. Càng đáng sợ hơn là, vì để trốn nợ, năm ngày trước cha mẹ cậu liền chơi trò bốc hơi mất tích. Chỉ lưu lại tờ giấy kêu Bạch Nhiên đi tìm ca ca.

Liếc nhìn đứa nhỏ đang nhăn mày tủi thân, Bạch Hy thở dài một hơi, vỗ vỗ vai cậu: “Lúc nào tan tầm? Ta chờ người.”

Bạch Nhiên gật đầu đáp ứng, rồi xoay người tiếp tục hướng dẫn khách hàng khác. Bạch Hy thấy mình đứng lại cũng chỉ làm vướng chỗ, liền đi ra ngoài, kiếm một băng ghế ngồi xuống đợi.

Chờ đến 11:30, Bạch Nhiên mới kéo kéo cánh tay Bạch Hy, ý bảo có thể đi nha.

“Người hiện tại ở chỗ nào?” Bạch Hy trầm tư một chút rồi hỏi nhỏ.

“Tạm thời ở chỗ Phương tỷ, bắt quá... lão công nàng nói, muốn ta trong một tuần phải dọn đi.” Bạch Nhiên vịn tay đi cạnh ca ca.

Phương tỷ lúc trước chính là người làm công trong Bạch gia, tính tình rất tốt, nhưng ngược lại, trượng phu [Chồng] nàng lại có tật bợ đỡ nịnh hót.

“Tiểu Nhiên, học kỳ sau chuyển trường a.” Bạch Hy đột nhiên nói ra: “Bây giờ là đầu tháng bảy, còn vài ngày nữa là thi cuối cấp, người mau nghỉ việc, yên tâm đọc sách, mọi chuyện khác cứ để ca ca lo.”

Bạch Nhiên dừng bước, đôi mắt đen bóng chăm chú nhìn Bạch Hy: “Ca, người vẫn ở chỗ kia sao?”

“Ách, như thế nào?” Bạch Hy không ngờ đệ đệ lại đột nhiên hỏi vấn đề này.

“Ca, ta đối với lựa chọn của người vẫn không thể lý giải. Hiện tại tài khoản của người đã có hơn nghìn vạn, vì cái gì vẫn còn muốn đi theo nam nhân kia? Chẳng lẽ người thật sự yêu hắn?” Bạch Nhiên chau mày, khuôn mặt ngầy thơ tràn ngập nghi hoặc. Tình bạn thân thiết giữa hai nam nhân cậu có thể hiểu. Nhưng là tình yêu... thế nào cũng thấy có điểm quái dị.

Bạch Hy nở nụ cười, trong đôi mắt lộ vẻ bình tĩnh: “Tiểu Nhiên, đây chính là một trò chơi, rất nhanh liền có thể chấm dứt. Sau này sẽ chỉ có huynh đệ chúng ta, hai người nương tựa nhau mà sống. Đúng rồi, lên tới cao trung, người nghĩ muốn học chỗ nào đây? Trường quốc tế song ngữ hay vẫn là cao trung trong nước? Người nói một tiếng, ta còn sớm chuẩn bị. Gần đây địa ốc lên xuống thất thường, ta phải nắm chắc cơ hội mua một phòng ở.

Hai huynh đệ vừa đi vừa trò chuyện. Phía sau lưng bọn họ, đèn đường hắt xuống những ánh sáng mờ nhạt, ôn hòa mà thoải mái dễ chịu.

Dưới sự yêu cầu kiên quyết của ca ca, Bạch Nhiên đành kết thúc kiếp làm công ngắn ngủi, chuyên tâm vui đầu ôn tập chuẩn bị cho kỳ thi cuối cấp.

17. Chương 17

Bởi vì đoạn thời gian trước đem toàn bộ quan tâm đặt trên người Bạch Hy, làm cho rất nhiều sự việc của công ty bị ngưng trệ, cho nên hiện tại, Diệp Ý Tiêu chính là công việc ngập đầu. Một tuần có tới ba bốn ngày lưu lại công ty làm việc suốt đêm. Ban ngày còn phải chủ trì công việc kinh doanh, một mối hân lên thành hai quãng thâm lớn trên mắt. Đối với việc này, Bạch Hy cũng cảm thấy rất áy náy, nên khuya ngày thứ năm cố ý làm một nồi gân nhĩ tuyết lê chưng thịt nạc, bỏ vào bình giữ nhiệt, trực tiếp đưa đến công ty Diệp Ý Tiêu.

Tập đoàn Lợi Hải của Diệp Ý Tiêu sinh ý trải dài khắp cả nước, tỉnh thành nào cũng có cao ốc bán hoặc cho thuê, nhưng tổng công ty vốn đặt tại đây. Tòa cao ốc văn phòng này tọa lạc tại con đường phồn hoa nhất trong trung tâm thành phố, cũng là một trong những khối kiến trúc xa hoa nhất.

Bạch Hy vừa đi vào công ty liền bị hai gã bảo an ngăn lại, chưa kịp cùng họ giải thích, thang máy chuyên dụng bên kia đã mở ra. Tổng giám đốc Diệp Ý Tiêu của Lợi Hải rất nhanh đi tới, duỗi tay nhận lấy bình giữ nhiệt trong tay Bạch Hy, đối với hai gã bảo an nói: “Không có việc gì, hắn là bằng hữu của ta.” Nói xong, liền lôi kéo Bạch Hy đi vào thang máy.

Đối với hai từ “Bằng hữu” này, Bạch Hy trong lòng có chút thất vọng, lập tức lại lạnh nhạt cười thông suốt. Còn có thể trông mong vào cái gì ni? Không gọi là bằng hữu chẳng lẽ lại là giường bạn giường? Bạn tình? Ha ha, thật sự là buồn cười.

“Đang cười cái gì?” Diệp Ý Tiêu quay đầu lại, liền gặp được Bạch Hy có chút thất thần cười, không hiểu sao lại cảm thấy có chút không thoải mái.

“Không có gì, trường mệnh công phu trường mệnh làm[kiểu như chức to thì càng phải làm nhiều í, tớ cũng không chắc lắm ^^!], người cũng thật sự là khổ cực đi. Dù sao tiền tiêu cũng đã không hết, liều mạng như vậy rốt cuộc là vì cái gì?” Bạch Hy thuận miệng đáp.

Diệp Ý Tiêu khoe môi khẽ vểnh lên, ghé sát vào hôn Bạch Hy một chút: “Như thế nào? Lo lắng cho ta sao?”

“Không có.” Bạch Hy lập tức phủ nhận. Bất quá, ánh mắt quét tới bình giữ nhiệt kia, liền lập tức ý thức được chính mình là giấu đầu hỏ đuôi, đành phải cúi đầu đếm kiến trên sàn.

“Tiểu Hy khẩu thị tâm phi thật đáng yêu.” Diệp Ý Tiêu sờ lên đầu của hắn, sủng nịch nói.

“Ta không có khẩu thị tâm phi! Ta là bởi vì..... Bởi vì trước đó người vì chuyện của ông nội ta có chút hao tâm tổn trí. Ta chỉ là tỏ vẻ cảm tạ mà thôi.” Bạch Hy cự tuyệt cùng y thân thiết hơn. Giường có thể tiếp tục lên, bất quá bàn chuyện cảm tình thì vẫn là miễn đi. Hôm nay lòng của hắn tựa như đã khóa chặt trong một lâu đài, bất luận kẻ nào cũng sẽ không có cơ hội nhìn xem.

Diệp Ý Tiêu sắc mặt có chút sa sầm, nhưng cũng không có nói gì nữa. Một lát sau, cửa thang máy liền mở ra, y nắm tay Bạch Hy trực tiếp đi vào văn phòng rộng rãi sáng ngời.

Trong văn phòng còn có nhiều người đang làm việc, nhìn thấy hai người đều đứng lên, không ngoại lệ mà mở to hai mắt nhìn chăm chăm vào Bạch Hy. Bọn họ đều rất ngạc nhiên. Làm cho Diệp đại tổng tài cuồng ngạo tà mị, lạnh lùng vô tình của bất động sản Lợi Hải vội vàng vàng, thay đổi thái độ bình thường, đích thân chạy xuống đón sẽ là vị đại nhân vật nào a?

Bạch Hy bị bọn họ nhìn đến có chút mất tự nhiên. Bất quá, trước kia đã từng lăn lộn trong thương trường, cũng đã trải qua không ít sóng gió, hiện tại ngược lại có thể thoải mái đứng đây, không có vẻ gì gượng ép.

“Đây là Bạch Hy, của ta –”

“Bằng hữu” Hai chữ tiếp theo chính là Bạch Hy tự mình lên tiếng. Hắn mỉm cười hướng mọi người chào hỏi: “Lần đầu gặp mặt, các người khỏe a. Nếu như quấy rầy công tác của các người, xin thứ lỗi.”

“Đâu có, đâu có...” Mọi người khách sáo, giọng điệu có chút cứng ngắc mở miệng, liền thấy đại tổng tài nhà mình sắc mặt còn đen hơn đáy nồi, vịn vào thân thể người nọ, ngữ khí bất thiện hướng về phía họ nói ra: “Không phải bằng hữu. Hắn là người yêu của ta.”

“A –”

“A, cuối cùng Diệp tổng của chúng ta cũng chịu công khai nha.”

“Tin tức lớn ah! Ngày mai nhất định phải làm cho toàn bộ thế giới biết rõ –”

Lập tức, cả đám người trong văn đều nâng lỗ tai ồn ào, thanh âm lại to đến cả bên ngoài đều có thể nghe thấy. Diệp đại tổng tài lại lạnh như băng nói: “Việc Bạch Hy là người yêu của ta, chỉ giới hạn cho những người trong phòng này biết. Nếu như bị ta phát hiện có người không biết phân biệt đem chuyện này tiết lộ ra ngoài, kẻ đó liền chuẩn bị cuốn gói a!” Uy hiếp xong, chứng kiến mọi người đều lộ ra thần sắc sợ hãi, Diệp Ý Tiêu mới kéo Bạch Hy đang tâm thần bất định vào văn phòng tổng tài.

“Diệp tổng, chờ một chút a, đây là tư liệu ta vừa mới chuẩn bị xong, chờ người kí tên xác nhận.” Một nam tử có gương mặt thanh tú đáng thương kêu lên.

“Vậy thì tiếp tục chờ!” Diệp Ý Tiêu sau khi ném những lời này, liền “Phanh” một tiếng đóng cửa lại.

Sau khi cùng bên ngoài ngăn cách, Bạch Hy vừa định hỏi Diệp Ý Tiêu vì cái gì trước sau thái độ không đồng nhất, đôi môi đã bị bịt kín. Diệp Ý Tiêu dùng thân thể đưa hắn tựa ở trên cửa. Đầu lưỡi linh hoạt bá đạo cạy mở môi của hắn, không cho kháng cự mà xâm lấn cướp đoạt. Mút vào, liếm láp, cuốn lấy trên chọc, cường thế làm cho Bạch Hy chỉ có thể nhắm mắt lại thừa nhận.

Chỉ một lát sau, Bạch Hy đã cảm thấy bụng mình bị một vật cứng chọc vào. Hắn mở mắt, thứ đầu tiên trông thấy chính hình ảnh của Diệp Ý Tiêu tràn ngập con người.

Tên này thật sự chẳng phân biệt được địa điểm, tùy tiện động dục... Bạch Hy trong lòng thở dài, tay chụp lên dương cụ cứng như thép kia, cách một lớp quần tây chậm rãi vuốt ve. Sững sờ một lát, Diệp Ý Tiêu liền cảm thấy chưa đủ, dứt khoát chủ động kéo khóa quần, sau đó bắt lấy tay Bạch Hy duỗi vào trong.

“Chưa từng thấy qua bộ dáng như vậy của người.” Bạch Hy nở nụ cười, những ngón tay thon mảnh đã không cách nào bao trùm hết khối hình trụ gỗ lên dưới quần lót, vì vậy liền dùng ngón trỏ chặn chừa vuốt qua đỉnh khí quan.

Hô hấp Diệp Ý Tiêu càng lúc càng nặng nề, hơi thở nóng hổi toàn bộ phả bên tai Bạch Hy: “Người cũng không nghĩ xem, ta vì người đã cầm dục ba năm, thật vất vả mới ăn được một lần thì người đã nhập viện. Ngày cắt chỉ lại cố kỵ miệng vết thương của người, không dám ra sức. Tới khi ở chung một chỗ thì đúng lúc công ty bận rộn nhất. Hiện tại, người đã chủ động dâng tới cửa, ta làm sao có thể ngồi im không làm loạn a!”

Rất nhanh, Bạch Hy đã bị lột sạch đặt lên bàn làm việc cực lớn, hai chân thon dài tách ra, để lộ ra lỗ nhỏ tiêu hồng.

Diệp Ý Tiêu tham lam nhìn kỹ, cúi đầu hôn lên da thịt trên đùi. Ngón tay nhẹ nhàng vuốt về chơi đùa những nếp uốn mềm mại, đợi Bạch Hy dần thích ứng mới bắt đầu tìm đường đi vào.

“Ân.....” Bạch Hy vô thức rên rỉ, tư thế này làm hắn cảm thấy có chút thẹn. Đối diện tầm mắt chính là đèn chùm treo trên trần nhà, ánh sáng rơi vào có điểm đau nhức, Bạch Hy liền dứt khoát nhắm mắt lại.

Diệp Ý Tiêu rất nhanh đã tiến vào, nam căn kia giống như hắn, thật cường đại mà hữu lực. Bạch Hy không cách nào ức chế bản thân bật lên một tiếng kêu, lại lập tức lấy tay bịt miệng, trong mắt tràn đầy chất lỏng trong suốt, làm ẩm ướt cả bờ mi dài nồng đậm.

“Kêu lên cũng không sao, bảo bối.” Diệp Ý Tiêu cúi người, gặm cắn vành tai mượt mà đáng yêu, vừa cười vừa nói: “Phòng ta cách âm rất tốt nha, người bên ngoài cái gì cũng không nghe thấy.”

“Người... Người...Ân...” Lời nói của Bạch Hy chưa kịp thoát ra khỏi miệng lại bị Diệp tổng tài ác ý va chạm phá tan thành từng mảnh nhỏ. Vì vậy, giống như muốn hả giận mà cắn lên vai Diệp Ý Tiêu, cho đến khi trong miệng đầy vị huyết tinh mới buông ra.

Động tác Diệp Ý Tiêu càng thêm gấp rút mãnh liệt. Hai tay cố định eo Bạch Hy, hông liên tục giao động với cường độ lớn, một lần lại một lần thúc vào thật sâu, rút... ra, mỗi lần đều làm đến Bạch Hy choáng váng đầu óc.

Làm một lát, Diệp Ý Tiêu liền rút ra khỏi cơ thể Bạch Hy. Bạch Hy còn đang buồn bực lần này thế nào mà nhanh như vậy, thân thể đã bị lật ngược, lại một lần nữa bị tiến vào.

Khoái cảm cực hạn như sóng triều, từng lớp từng lớp xô nhau đánh úp. Bạch Hy tựa như một chiếc lá nhỏ giữa dòng nước xiết, không cách nào nắm chắc phương hướng, chỉ có thể như nước chảy bèo trôi, bất tri bất giác mà triệt để trầm luân.

Đợi tới khi Diệp Ý Tiêu thỏa mãn, lưu lại tinh dịch nóng bỏng bên trong cơ thể Bạch Hy, trần hoan ái mướt mải mồ hôi này mới chính thức chấm dứt. Diệp Ý Tiêu ngồi bẹp trên ghế sau bàn làm việc, trong lòng chính là Bạch Hy đang thổ hồng hồng.

“Tiểu Hy, về sau ta tặng ca người đều tới đi.” Diệp Ý Tiêu duỗi tay nâng cằm Bạch Hy, nhìn dư vị kích tình vẫn còn chưa lui trên mặt hắn, trong đôi mắt lộ ra thần sắc thỏa mãn. Phúc lợi tặng ca như vậy coi như cũng không tệ.

Bạch Hy chụp được tay y, lắc lắc đầu nói: “Ta đã tìm được việc, thứ hai sẽ đi làm, sau này chỉ sợ cũng phải tặng ca.”

“Công việc gì?” Diệp Ý Tiêu lại mân mê khuôn mặt Bạch Hy, hiếm khi ôn nhu vuốt ve hai má đã có thêm chút thịt. Trong khoảng thời gian này thật sự đã quá bận rồi, đến việc Bạch Hy đã tìm được việc làm cũng không hay biết.

“Kỳ thật có hai lựa chọn, một cái là trợ lý giám đốc cho một công ty nhỏ, một cái là nhân viên marketing cho một công ty chuyên môi giới cho thuê cao ốc. Ta vẫn đang do dự nên chọn cái nào.” Nếu làm trợ lý ta tương đối thuận tay. Nhưng là, thời gian làm việc không xác thực, thường xuyên phải tham gia mấy cái hội họp xã giao. Người cũng biết, tửu lượng ta không tốt, cùng lắm chỉ chịu được ba bốn chén. Còn làm bên bất động sản, giờ làm tương đối ổn định, nhưng chu kỳ công tác rất ngắn, phải đối mặt với đủ loại người, phải đi lại cũng không ít.” Bạch Hy không thêm đề ý tới bàn tay đang giở trò kia, tựa vào lồng ngực Diệp Ý Tiêu lười biếng nói.

18. Chương 18

“Cái công ty môi giới kia tên gì a?” Diệp Ý Tiêu hỏi. Kỳ thật y đã sớm đề nghị Bạch Hy tới Lợi Hải làm việc, tuy nhiên lại bị người kia dùng thái độ cực kỳ kiên quyết cự tuyệt.

Nghiên Thành Chi Thành, là một công ty môi giới mới thành lập.” Bạch Hy đã cẩn thận nghiên cứu qua, công ty kia cùng Lợi Hải đều không có bất kỳ quan hệ gì.

Diệp Ý Tiêu lộ ra thần sắc rất khoái hoạt: “Hảo, người qua chỗ đó làm, liền trực tiếp ngồi vào vị trí quản lý a.”

“Cái gì?” Bạch Hy thực buồn bực, rất nhanh liền nhồm dậy, kinh ngạc hỏi: “Chỗ đó cũng trực thuộc tập đoàn Lợi Hải?”

“Ha ha. Đương nhiên, Lợi Hải như thế nào lại bỏ qua việc kiếm lợi từ nguồn cho thuê cao ốc a? Bất quá, để che dấu tai mắt người đời, liền dùng một danh nghĩa khác để khai thác.” Trên thương trường có quá nhiều quy tắc ngầm, Diệp Ý Tiêu y cũng là thuận theo tự nhiên mà thôi. Cây to đón gió lớn, ngẫu nhiên cho ngoại nhân ít đi một điểm ẩn tượng, cái kia lại càng có lợi cho sự phát triển của công ty.

Bạch Hy thực mất hứng, từ trên người Diệp Ý Tiêu bò lên, vừa mặc quần áo vừa nói: “Vậy ta đi làm trợ lý được rồi, tiếp thị cùng tư vấn bất động sản ta chưa từng làm qua. Làm mới không bằng làm lại.”

Diệp Ý Tiêu híp híp mắt, thần sắc trên mặt trở nên nghiêm nghị. Y có thể phát giác Bạch Hy luôn tận lực vạch ra một phòng tuyến với mình, cả về thể xác lẫn tinh thần. Mỗi lần y muốn tới gần, Bạch Hy sẽ lại trốn càng xa hơn.

Mặc dù như thế, Diệp Ý Tiêu lại vô cùng minh bạch, đây không phải lúc có thể ép buộc hấn. Việc Bạch Hy nhảy lầu lúc trước đã làm Diệp Ý Tiêu hiểu rằng: Bị ép con hổ cũng sẽ cắn người. Dồn ép Bạch Hy quá, hấn sẽ làm ra những hành động quá khích, cuối cùng còn tự thương tổn bản thân, cũng làm mình nếm đủ tư vị cay đắng.

Bạch Hy đem canh trong bình giữ nhiệt đổ ra, dùng thìa múc một chút thử độ ấm, sau đó mới đưa tới trước mặt Diệp Ý Tiêu: “Ngần nhĩ tuyết lê chưng thịt nạc, rất mát a.”

“Ân, không tệ.” Diệp Ý Tiêu đón lấy chén canh đưa lên miệng, chỉ một lát liền đem đồ uống sạch, cuối cùng còn làm như vẫn chưa thỏa mãn hỏi: “Còn nữa không?”

“Trong nhà vẫn còn.” Bạch Hy nhìn tên kia uống đến ngon lành, tâm tình cũng tốt lên không ít, quyết định ngày mai sẽ mang cho đệ đệ một nồi. Cái này chính là hấn chiếu theo bản: “Tĩnh súc bách khoa toàn thư” lần đầu tiên thử làm. Hay nói cách khác, Diệp đại tổng tài chính là một con chuột bạch cỡ bự, gánh vác nhiệm vụ thử đồ ăn.

“Nếu mỗi ngày đều có canh do người tỉ mỉ nấu, ta chính là cam tâm tình nguyện tăng ca.” Diệp Ý Tiêu nhìn Bạch Hy, lời ít ý nhiều nói.

Bạch Hy ngẩn người, nhàn nhạt cười: “Thân thể rất quan trọng, không cần mệt mỏi quá. Nếu người muốn ăn, có chỗ chuyên bán canh súp, thứ gì cũng có, gọi thư ký mua về là được.”

“Không, ta chỉ muốn uống đồ người tự tay nấu ah.” Canh súp bên ngoài chỗ nào cũng chỉ có một hương vị giống nhau, làm sao có cảm giác thanh thuần như của Bạch Hy.

19. Chương 19

Diệp Ý Tiêu nói được làm được. Tối thứ sáu, y nói với Bạch Hy chuyện chuyển trường đã sắp xếp thỏa đáng. Chỉ cần giữa tháng tám tới báo danh là được. Hiện tại, Bạch Nhiên vừa mới hoàn thành kỳ thi cuối cấp, cự tuyệt đề nghị tới ở chung của ca ca, tự mình báo danh tham gia trường trình giao lưu trại hè. Buổi tối thứ năm đã lên máy bay tới Bắc Kinh.

Bạch gia suy tàn, Bạch Nhiên sớm đã hoàn toàn thích nghi. Cho đến lúc này, Bạch Hy cũng không khỏi bội phục năng lực thích ứng vượt xa người thường của đệ đệ nhà mình.

Sáng sớm thứ bảy, Diệp Ý Tiêu đem người đang cuộn mình trong chăn móc ra. Sau khi ăn sáng, hai người liền an vị trên một chiếc xe trực thuộc công ty. Chờ đến khi chạy ra đến trạm thu phí trên đường cao tốc, Bạch Hy mới biết, đi tới thể ngoại đảo nguyên cũng không chỉ có hai người bọn họ.

Nguyên lai, lần trước tạp chí bát quái đưa tin vô tình đã quảng bá tới công chúng việc thể ngoại đảo nguyên không được xây dựng nhằm mục đích thu lợi kinh tế. Một số kẻ có tiền thấy thiết kế nơi này u nhã tinh tế lại thời thượng. Hơn nữa lại tách biệt với đô thị ồn ào huyên náo, giao thông cũng thuận tiện, cái chính lại là công trình do bất động sản Lợi Hải đầu tư, vì vậy rất nhanh đã có ý muốn mua. Lần này, giai đoạn đầu của thể ngoại đảo viên đã hoàn công, ngoại trừ một lễ chúc mừng đơn giản, chính là để ngoại giới thuận tiện thu mua.

Diệp Ý Tiêu kiến tạo thể ngoại đảo viên dụng ý chính là để hống Bạch Hy. Bất quá, cả một biệt khu lớn như vậy lại chỉ có hai người thì cũng quá mức tịch liêu. Cho nên Diệp Ý Tiêu vẫn là quyết định đem một phần bán ra. Nhưng việc chọn hàng xóm tự nhiên sẽ do Bạch Hy làm chủ.

Nghe xong Diệp Ý Tiêu giải thích, miệng Bạch Hy cả ngày đều không khép lại được. Hả ra nửa buổi mới hỏi: “Cái kia... Đây không phải là người... Người vì Nghiêm Huyền Hi... Vì hắn là làm sao?”

“Người nghĩ đến nơi nào rồi hả? Hắn có tư cách gì mà muốn ta dụng tâm xây dựng cả một biệt khu a? Mấy tin tức giải trí bát quái kia người xem rồi cười một cái coi như xong, ngàn vạn lần đừng coi là thật. Tất cả đều chỉ là vì muốn thu hút ánh mắt đọc giả, những cái... chuyện ngu ngốc gì cũng dám đăng. Uy, đây là tư liệu khách hàng có ý muốn mua, người xem một chút, có hứng thú với người nào liền lấy bút đánh dấu lên.” Diệp Ý Tiêu đưa Bạch Hy hai cặp văn kiện.

Nói không cảm động chính là giả. Bạch Hy cảm thấy, trong lòng chua cay ngọt đắng lẫn lộn, tư vị gì cũng có. Khi còn là thủ hạ dưới tay Đặng Thúc, hắn đã từng xem qua quy hoạch tổng thể của Thể Ngoại Đảo Nguyên. Lúc ấy, đúng là đã yêu thích đến lợi hại. Chỉ là không có nghĩ đến, khối kiến trúc đồ sộ này, vậy mà Diệp Ý Tiêu lại cố ý vì mình mà kiến tạo nên.

Bên kia, Diệp Ý Tiêu cùng trợ lý, thư ký, phó giám đốc đang bàn bạc các hạng mục trong lễ chúc mừng. Bạch Hy không muốn quấy rầy, đành phải cúi đầu, lật tài liệu trong tay.

Khá lắm, tất cả những người này đều là ai ah! Càng về sau Bạch Hy càng cảm thấy kinh ngạc. Tư liệu trong tay hắn cơ hồ bao gồm toàn bộ top 100 phú hào toàn thành phố, không phải quan lớn cũng là lão tổng. Cùng những vị này làm hàng xóm, Diệp Ý Tiêu xem ra thu lợi hơn hắn nhiều.

Không đúng! Những người này hoàn toàn có thể tự mình mua đất xây biệt phủ, vậy mục đích họ mua biệt thự ở đây là gì? Đơn giản chỉ là nơi giải trí, hoặc có thể là kim ốc tàng kiều?

Hiện tại, Bạch Hy cảm thấy bản thân như đang ngồi cáp treo đi lên thật cao, lại bị hung hăng đập xuống. Cùng lúc trải nghiệm hai cảm giác có được cùng mất mát làm cơ thể hắn đột nhiên cứng ngắc. Diệp Ý Tiêu làm gì cũng đều có mục đích, hắn không phải chỉ là để đơn thuần lấy lòng bất kỳ người nào.

“Đều không thích?” Diệp Ý Tiêu quay đầu liền thấy bộ dạng đang nhú mày của Bạch Hy, lập tức mở miệng hỏi.

“Bọn họ... đều có ý ở lại Thể Ngoại Đảo Nguyên?” Bạch Hy đem nghi ngờ của mình hỏi ra. Những kẻ kia đều sống lâu đến thành tinh, đã quen loại sinh hoạt ngập trong vàng son thối nát, như thế nào lại muốn tới nơi thanh tĩnh như Thể Ngoại Đảo Nguyên định cư?

Diệp Ý Tiêu thoáng cái đã hiểu ý hẩn, dùng tay nâng cầm Bạch Hy giải thích: “ Cái này ta không thể bảo chứng. Bất quá, ta tin tưởng phần lớn người muốn mua Thế Ngoại Đào Nguyên, một là xem hoàn cảnh, hai là xem thương hiệu của Lợi Hải. Đa số người trong đó đều là bạn bè ta. Họ muốn mua biệt thự ở đây cho cha mẹ hoặc con cái. Dù sao từ nơi này đến nội thành cũng chỉ mất chừng 40 phút, giao thông lại thuận lợi, đối với việc đi lại không ảnh hưởng nhiều.

“Nha.” Bạch Hy cúi đầu, con người có chút u ám, khi ngẩng lên đã khôi phục thần sắc bình thường. Hẩn đen tài liệu trong tay trả lại Diệp Ý Tiêu: “Vây người trả giá cao là tốt rồi, dù sao người cũng không thể để thâm hụt tiền vốn.”

Xe thoáng lắc lư, Diệp ý Tiêu cũng không thấy rõ biểu cảm của Bạch Hy, tùy ý đem tư liệu thả vào tay trợ lý: “Trước mắt cứ dựa theo giá cả này bán... cũng không đến mức thâm hụt.”

Bạch Hy tựa trên mặt ghế, quay đầu nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, không nói thêm gì nữa.

Hy vọng càng lớn, thất vọng cũng càng nhiều. Đối với Diệp Ý Tiêu con người này, vẫn là không nên ôm ấp bất kỳ vọng tưởng nào thì tốt hơn. Nếu không trái tim sẽ lại một lần nữa rơi vỡ tan tành trên đất, tâm hồn cũng chỉ còn lại một mảnh tro tàn. Bạch Hy hiện tại tự xưng là rất tỉnh táo, cũng chẳng muốn tức giận gì.

Thời điểm xe đi vào công trường, đập vào mắt mọi người là cảnh tượng vô cùng náo nhiệt. Thảm đỏ trải dài đến tận Hy uyển, bên kia dựng lên một sân khấu, đằng sau là mô hình quy hoạch hoàn thiện Thế Ngoại Đào Nguyên vô cùng tinh xảo. Trước sân khấu là dãy ghế gấp màu đỏ, đã có không ít người ngồi phía trên, trong tay còn cầm theo tặng phẩm.

Ngoài ra còn có các lễ tân xinh đẹp đang chỉ dẫn quan khách ngồi vào vị trí, khắp nơi đều là một mảnh cảnh tượng náo nhiệt.

Bạch Hy theo sau Diệp Ý Tiêu xuống xe, liền thấy Đặng thúc cùng một đám người đến nghênh đón. Sau một phen hàn huyên, mọi người liền chuẩn bị nhập tọa. Một vài vị giám đốc có quen biết Diệp Ý Tiêu tiến đến. Mấy người đều ta một câu người một câu trao đổi mở đường buôn bán sau này. Bạch Hy lúc đầu còn có thể miễn cưỡng phụ họa, càng về sau càng cảm thấy nhàm chán, liền đối với Diệp Ý Tiêu nói: “Ta đi loanh quanh nhìn xem, một lát rồi trở về.”

Đang cùng đối tác chào hỏi, Diệp Ý Tiêu có chút nhíu mày, sau đó hỏi trợ lý thời gian khai mạc, đợi đến khi Bạch Hy mất kiên nhẫn mới lên tiếng: “Một giờ sau trở về.”

Bạch Hy như được đại xá, lập tức muốn đi tới khu lân cận trước. Hoàn cảnh ở công trường đã được cải thiện rất nhiều, những lán trại thô sơ lúc xưa đều đã đổi thành phòng ở, bên trong còn có quạt trần, công nhân làm ca đêm đang ngày o..o.. Bạch Hy không muốn đánh thức họ, đành phải lách qua, đi về phía công trường.

Hiện tại, bố cục của Thế Ngoại Đào Nguyên cơ bản đã có thể thấy được. Nguyên lai, tất cả bao gồm 55 căn biệt thự, chia làm 11 khu vực, mỗi khu vực được sắp xếp tạo hình như một đóa hoa đào đang nở rộ. Mà Hy uyển chính là trung tâm của Thế Ngoại Đào Nguyên, vì được mười đóa hoa đào bao quanh lại càng trở nên nổi bật, giống như những tinh tú xoay quanh mặt trăng.

Bạch Hy nhìn biệt khu đang dần định hình, nội tâm có một cỗ không nói lên lời. Với tư cách một người đã từng khai thác bất động sản, hẩn vô cùng yêu thích những biệt khu ưu nhã tinh tế. Khi chính thức tiếp nhận công ty Bạch Gia, hẩn đã từng nghĩ muốn xây dựng một nơi như vậy. Đáng tiếc, lại không có năng lực đó. Thế nhưng hôm nay Diệp Ý Tiêu đã làm được, hẩn có thể không cảm khái sao?

Đang miên man suy nghĩ, bên tai bỗng truyền đến tiếng hét kinh hãi: “YAAAA..., cái kia không phải Nghiêm Huyền Hi sao? Oa, bên cạnh hẩn không phải người đã nhận giải thưởng điện ảnh XX – Đồng Tỷ a!”

“Còn có diễn viên hành động Thượng Quan Phỉ, diễn viên chính hấp hẩn Tần Thiên...”

“Ai yêu, hôm nay được nhìn thấy không ít đại minh tinh a, Không nghĩ tới công ty chúng ta được nhiều minh tinh ủng hộ như vậy.”

“Đúng vậy, đúng vậy. Nhưng tiếc là chúng ta chỉ có thể đứng từ xa nhìn, nếu có thể tới xin ảnh cùng chữ ký thì thật tốt a!”

.....

Sau lưng Bạch Hy, một đám công nhân tụ cùng một chỗ sôi nổi nghị luận. Trong tay bọn họ cầm nón bảo hộ, trên cổ đắp khăn mặt đã phai màu, y phục trên người cũng sớm ướt đầm mồ hôi. Bất quá, vẫn vui tươi hơn hờn nhìn sân khấu phía xa.

Hiệu ứng minh tinh a...

Bạch Hy chậm rãi xoay người, ra khỏi công trường, gặp chỗ ngoặt liền quẹo phải, từ từ dọc theo đường mòn mà lên núi. Lướt qua rừng cây rì rào tiếng thông reo, Bạch Hy đi vào một khu vực tương đối trống trải, có một tảng đá lớn nằm ngang dưới tán cây.

Tảng đá đối diện với tiểu trấn, tầm nhìn càng thêm khoáng đạt, bên dưới là đập chứa nước gợn sóng lăn tăn. Bạch Hy thực thích chỗ này. Giống như một khu rừng nhiệt đới thu nhỏ, không có những tán cây rậm rạp che phủ bầu trời, chỉ có một ít hoa cỏ đại phát triển xanh um tươi tốt. Hắn đi tới phía trước tảng đá, ngồi xuống. Một cơn gió nhẹ từ núi thổi qua, mang theo mát lạnh thấm vào tận ruột gan, làm cho tâm tình có chút bực dọc của Bạch Hy được thả lỏng không ít.

Ngồi trong chốc lát, Bạch Hy có chút buồn ngủ. Lấy di động ra nhìn thời gian, đoán chừng hoạt động bên dưới nhất thời nửa khắc sẽ không kết thúc, vì vậy liền nhắm mắt lại, thả lỏng thể xác cùng tinh thần, lắng nghe gió reo chim hót, lập tức tiến vào mộng đẹp.

20. Chương 20

Đợi lúc Diệp Ý Tiêu phát hiện Bạch Hy chưa trở lại, lễ chúc mừng đã chấm dứt, 55 căn biệt thự tại Thế Ngoại Đào Nguyên đã bán ra 32 căn, những người muốn mua vẫn còn xếp hàng không ít. Vì còn bận xã giao với mấy người kia, Diệp Ý Tiêu nhất thời cũng không lưu ý tới việc Bạch Hy đã về hay chưa.

Đặng thúc đứng phía sau Diệp Ý Tiêu, thấy y chau mày liền nói: “Diệp tổng yên tâm, tốt xấu gì Bạch Hy cũng đã từng ngây người ở đây hơn nửa năm. Đối với hoàn cảnh rất quen thuộc, sẽ không có chuyện gì a. Nếu không để ta điện thoại cho hắn. Trước đó vài ngày hắn đã từng liên lạc với ta.”

“Di động của hắn tắt máy.” Đây mới chính là điều làm Diệp Ý Tiêu sốt ruột. Vừa phát hiện Bạch Hy chưa về, việc đầu tiên y làm chính là gọi điện thoại cho hắn, thế nhưng lại truyền tới âm thanh báo tắt máy. Đêm qua, rõ ràng y đã giúp Bạch Hy sạc sạc. Tuyệt đối sẽ không có chuyện vì hết pin mà tắt máy.

“Ta gọi người tới tìm xem.” Đặng thúc nghe xong cũng có chút sốt ruột, vội vàng gọi người đi tìm.

Một lát sau người được phái đi trở lại báo: hai giờ trước Bạch Hy đã rời khỏi công trường, có nhân viên tạp vụ thấy hắn đi lên núi.

Đúng lúc này lại đi leo núi? Thật đúng là quá hăng hái đi! Diệp Ý Tiêu không khỏi đại hỏa. Đợi trợ lý, thư ký cùng những người có liên quan đến dặn dò chút chuyện, sau đó liền tự mình theo đường mòn lên núi bắt người.

Vừa mới đi ngang rừng thông, dường như nghe được có tiếng người nói chuyện. Diệp Ý Tiêu tập trung tinh thần lắng nghe, nhận ra được một thanh âm chính là của Bạch Hy, một cái khác thì là... Nghiêm Huyễn Hi???

Khó trách vừa rồi, sau khi ở dưới bể mạc liền không thấy bóng dáng. Nguyên lại là đã đến chỗ này. Chỉ là, tại sao lại tới đây? Người đại diện, trợ lý vì cái gì không nghe lời y, đem người này giám sát chặt chẽ!

Diệp Ý Tiêu không thềm đi theo đường mòn, trực tiếp băng qua đám cỏ cao quá đầu gối đi tới.

“Ta vừa rồi đã nói qua, ta cùng Diệp Ý Tiêu chính là loại quan hệ đó.” Lúc này, Bạch Hy vẻ mặt bất đắc dĩ nói. Vừa rồi hắn còn đang mơ mơ màng màng ngủ, đã bị một cái tát đánh tỉnh, miễn cưỡng mở mắt ngồi dậy, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy một nhân ảnh. Cố gắng chớp mắt mấy cái, lại chớp thêm mấy cái, sau đó liền ngây ngốc tròn mắt.

Ở trước mặt hắn là một người toàn thân hàng hiệu, cũng chính là đại minh tinh mới đứng trên thảm đỏ khi này, Nghiêm Huyền Hi! Hắn như thế nào cũng chạy lên trên núi a? Trong đầu Bạch Hy chợt thoáng hiện lên suy nghĩ như vậy.

Cái này, Nghiêm Huyền Hi ngược lại hình như đã có chuẩn bị tốt, đầu tiên là đoạt lấy di động của Bạch Hy, trực tiếp tắt máy. Sau đó liền triển khai tư thế bức cung, câu đầu tiên nói chính là: “Người cùng Tiêu là quan hệ như thế nào?”

Bạch Hy đau đầu, bởi bộ dáng Nghiêm Huyền Hi nhìn thế nào cũng giống vợ lớn đi bắt gian phòng nhì. Cho nên, hắn bắt đầu dĩ dục dĩ vi, day day huyết thái dương, nghĩ nghĩ mới lên tiếng: “Chính là bằng hữu dĩ thượng, luyện nhân vị mãn[Trên mức bạn bè nhưng chưa đủ làm tình nhân]... Ah. không, hắn là cừu nhân dĩ thượng, bằng hữu vị mãn[hơn cả kẻ thù, bạn bè tuyệt không phải]. Bất quá, ta rất ngạc nhiên, người là lấy thân phận cùng tư cách gì tới hỏi ta những chuyện này? Nói như thế nào người cũng là nhân vật của công chúng, để hành vi này truyền ra ngoài thực không mấy hay.”

“Người nói hươu nói vượn cái gì?!” Nghiêm Huyền Hi thoát nhìn tâm tình khó giữ được bình tĩnh, con mắt đều đỏ lên. Lúc này, nộ khí trùng thiên, càng đem con mắt trừng thật to, có chút phá hư hình tượng vạn người mê trên màn ảnh.

Bất quá, Bạch Hy cảm thấy mình không có trách nhiệm nhắc nhở tên kia điểm này, cho nên xoay người nhảy xuống khỏi tảng đá, chuẩn bị xuống núi. Ở chỗ này ngủ một lúc rồi, Diệp Ý Tiêu nếu không tìm thấy hắn, chắc chắn sẽ nổi bão a.

“Không đem lời nói rõ ràng, nghĩ cũng đừng nghĩ sẽ rời khỏi đây được!” Nghiêm Huyền Hi kéo lấy cánh tay Bạch Hy, hùng hổ nói: “Ta đã tìm người điều tra qua. Người bất quá chỉ là một kẻ bị Bạch gia trục xuất, dựa vào cái gì lại như chó theo đuôi, quanh quẩn bên người Tiêu!”

“Đại minh tinh nói chuyện đều là chanh chua vậy sao? Thật không có tố chất, người đại diện của người còn mất thêm nhiều công huấn luyện a. Người ở trước mặt ta mất mặt cũng thôi đi, nếu để đám ký giả kia nghe được, tuyệt đối đem danh tiếng của người quét sạch như rác.” Bạch Hy vẻ mặt khinh bỉ. Hắn đối với hồng ảnh đại minh tinh trước mắt này, một chút hảo cảm cũng không có. Loại người ngang ngược kiêu ngạo luôn tự cho mình là đúng này, căn bản tứ chi bỏ phí, đến ngũ cốc cũng chẳng phân biệt nổi. Chỉ được có khuôn mặt nhưng lại chẳng có đầu óc. Mà người hâm mộ thời nay cũng thật quá dễ dãi đi, coi minh tinh chỉ nhìn khuôn mặt. Nếu không có người theo đuổi, cái dạng người này liền ngay cả sinh hoạt cơ bản cũng không thể tự gánh vác!

“Người...” Nghiêm Huyền Hi thật không ngờ, nam tử thoát nhìn văn nhược nho nhã này lại là một kẻ mồm mép. Xem ra là bản thân đã đánh giá quá thấp năng lực tình địch rồi ah!

Bạch Hy hất cánh tay đang níu mình ra: “Nghiêm đại minh tinh, nếu người muốn trèo lên loại cây cao như Diệp Ý Tiêu kia, như vậy ta liền tặng người mấy câu. Đầu tiên, người nhất định phải đem toàn lực khiến hắn cảm thấy người có giá trị lợi dụng, có thể vì hắn mang tới không ít lợi nhuận. Thứ hai chính là hiểu chuyện. Đối với việc hắn ra ngoài trêu hoa gẹo nguyệt, tìm hoa bắt bướm không thể có nửa lời oán hận. Cuối cùng là phải quản cho tốt các mối quan hệ của bản thân. Diệp Ý Tiêu người này hết sức bá đạo độc chiếm, từ trước đến nay chỉ cho phép quan châu phóng hỏa, lại không cho dân chúng đốt đèn. Nếu làm tốt ba cái này, tin chắc là Diệp tổng sẽ rất nhanh tự tìm đến người.”

Nghiêm Huyền Hi ngẩn người, lập tức hừ một tiếng: “Chuyện của ta không cần người quan tâm.”

“Lương tâm đúng là đã đem quảng cho chó ăn rồi a. Hiện tại ta cũng không còn chuyện gì để nói với người, việc này ngừng ở đây.” Bạch Hy vừa nói vừa hướng rừng cây đi ra. Chỉ là, chưa kịp cất bước đã bị người từ phía sau chạy lên, nắm vạt áo hắn dùng sức kéo một cái. Hai người lập tức va mạnh vào nhau, thay đổi vị trí.

Bạch Hy bị sự va chạm đột ngột làm cả hoa mắt, cả giận nói: “Người phát điên cái gì!?”

Nghiêm Huyền Hi khước miệng câu lên một nụ cười tính toán. Cái này lại Bạch Hy trong lòng cả kinh, liếc mắt nhìn lên liền thấy một nhân ảnh từ rừng cây đi tới, lập tức cái gì cũng hiểu.

Ngay lúc này, Nghiêm Huyền Hi kinh hô: “Người làm cái gì...” Đột nhiên ngã về phía đập nước. Bạch Hy

đã ổn định thân thể, sau đó dùng động tác thần tốc đem tay duỗi tới sau lưng Nghiêm Huyền Hi, đỡ người khỏi ngã.

Nghiêm Huyền Hi hoàn toàn không ngờ phản ứng của Bạch Hy lại nhanh, khí lực lại lớn như vậy, cả người đều ngơ ngẩn. Ngay sau đó, Bạch Hy lại cúi người nói nhỏ vào tai đối phương: “Đứa nhỏ đáng thương, quay phim nhiều đến choáng váng a! Loại khổ nhục kế này tivi đều đã dùng đến muốn nát, người còn ở trước mặt ta tự làm xấu.”

“Người...” Nghiêm Huyền Hy tức giận không nhẹ, đưa ngón tay chỉ chỉ Bạch Hy hoàn toàn không nói ra lời.

Lúc này, Diệp Ý Tiêu đã đi tới bên cạnh hai người. Một màn vừa rồi y cũng không nhìn rõ lắm. Hình như Nghiêm Huyền Hi trượt chân muốn ngã, sau đó được Bạch Hy đưa tay ôm lấy.

Dù là như thế, Diệp Ý Tiêu vẫn là rất không thích Bạch Hy thân cận với người khác ngoài mình, cộng thêm đối phương đã một mình chuồn êm lên núi, cho nên khí ngữ có chút bất mãn: “Tiểu Hy, người còn muốn ôm bao lâu?”

“Hừ!” Âm mưu của mình bị nhìn thấu, Nghiêm Huyền Hi rất không cam lòng, nhưng lại không dám ở trước mặt Diệp Ý Tiêu rống to với Bạch Hy, chỉ có thể hung hăng cắn răng, lại lập tức kéo ra vẻ mặt tươi cười, dùng âm thanh rõ ràng đủ cho cả ba người nghe nói: “Cảm ơn Bạch tiên sinh.”

Bạch Hy không thể không thừa nhận, người này đúng là diễn viên giỏi nha, trở mặt cũng thực con mẹ nó nhanh đi. Nhưng tiếc là cơ mặt hơi cứng nhắc, lộ ra chút mất tự nhiên. Sau này trở về chỉ cần luyện tập nhiều hơn, qua một thời gian nhất định sẽ có thể xưng ảnh đế.

Bất quá, Bạch Hy hẳn cũng không kém, lập tức nhàn nhạt cười, làm như vô tình nói: “Tiện tay thôi mà, nếu như đại minh tinh muốn báo đáp.., mong là sau này có thể cho ta thêm mấy tấm hình có chữ kí.”

Không khí xung quanh hai người thực kỳ quái, Diệp Ý Tiêu thế nào lại không nhìn ra? Bất quá, lúc này y cũng không muốn truy cứu nguyên nhân. Bước nhanh về phía trước, kéo lấy tay Bạch Hy, không giải thích nhiều liền đem người mang xuống núi.

Nghiêm Huyền Hi phần hận không thôi đi theo phía sau hai người, ánh mắt oán độc hận không thể đem Bạch Hy băm thây vạn đoạn.

21. Chương 21

“Từ lúc nào lại học người ta hâm mộ mình tinh a?” Lúc xuống núi, Diệp Ý Tiêu giống như lơ đãng hỏi.

Bạch Hy thấy y hỏi, ánh mắt liếc qua Nghiêm Huyền Hi đang đi phía sau, khẽ cười nói: “Đám bằng hữu công nhân của ta rất ưa thích hần nha, thường đem người ta thành đối tượng giải buồn. Người không biết thôi, công trường đều là nam nhân, tự nhiên sẽ coi hần thành đối tượng giải quyết tâm ý [Chắc là ak tự sướng ^^].

Nghe thấy Bạch Hy ăn nói thô tục như vậy, Diệp Ý Tiêu lập tức cau mày. Mà nhân vật chính Nghiêm Huyền Hi kia lại cũng chẳng màng phép tắc, từ phía sau xông tới, kéo tay Bạch Hy: “Người đang nói bậy chuyện gì a!”

“Ta nào có nói bậy, đây là sự thật. Nghiêm đại minh tinh, tất cả đám công nhân chúng ta đều cảm thấy người lớn lên không tệ, thanh âm nghe thật tốt, thực giống như mấy đại mỹ nhân. Người đừng ghét bỏ chúng ta thô tục. Chúng ta chính là loại nam nhân như vậy. Nói thật a, nam minh tinh có thể khiến chúng ta thảo luận cũng chỉ có người, hồng bài đầu bảng a.” Bạch Hy mỉm cười nói, giọng nói mang theo cung kính, nhưng trong đáy mắt đều là miệt thị.

Hừ, ai bảo người xem thường ... tầng lớp công nhân chúng ta! Cho người tự coi mình là cao quý!

Nghiêm Huyền Hi tức giận đến không thốt ra lời, lồng ngực phập phồng hô hấp kịch liệt, một hồi lâu mới nhìn về phía Diệp Ý Tiêu nói: “Tiêu, người coi hần, thật hạ lưu! Người như thế nào lại muốn cùng loại người này ở chung một chỗ, quả thật đã tự hạ thấp giá trị bản thân.”

Diệp Ý Tiêu cau mày không nói lời nào, Bạch Hy lại lên tiếng trước: “Ai, nam nhân đều coi đó là chuyện cười, làm gì lại để ý như vậy. Thực xin lỗi ah, thực sự xin lỗi. Ta là kẻ thô tục, mấy lời hạ cấp đó rất mong ngài thông cảm.”

“Người...”

“Đừng làm rộn, tiểu Hy hẳn là đang nói đùa mà thôi.” Diệp Ý Tiêu đưa tay nhéo nhéo mũi Bạch Hy: “Đều đã mấy tuổi rồi, còn bướng bỉnh! Lần sau không cho phép như vậy.”

Bị Diệp Ý Tiêu cố tình bao che khuyết điểm, Nghiêm đại minh tinh con mắt cay xè, thở phì phì từ phía sau vọt lên, đơn giản là xông thẳng qua giữa hai người, dùng tốc độ nhanh nhất chạy xuống núi, cơ hồ có thể thấy dưới chân bụi mù cuộn cuộn a!

Cơm trưa ăn ngay tại tiểu trấn, là một nhà hàng nổi tiếng nhất, chuyên về các món đặc sản địa phương. Bởi vì ở đây có không ít nhân vật có tiếng tăm, Nghiêm Huyền Hi ngậm một bụng tức nhưng trên bàn tiệc vẫn phải nhẹ nhàng tươi cười. Nhìn thấy bộ dạng đó, Bạch Hy trong lòng càng khoái trá, cái gì mà phòng lớn vợ bé đều ném tuốt sau đầu rồi.

Sau khi dùng cơm, Nghiêm Huyền Hi bị đại diện áp lên xe, vạ phần không muốn rời đi. Diệp Ý Tiêu lại lôi kéo Bạch Hy quay lại Thế Ngoại Đào Nguyên.

Lúc này, không gian nơi đây đã khôi phục yên lặng, sân khấu tạm buổi sáng đã hoàn toàn được tháo bỏ.

Diệp Ý Tiêu mang thẳng người đến Hy uyển đã hoàn công phần thô, chỉ còn đợi trang trí lấp đặt nội thất bên trong. Căn phòng lớn tràn ngập mùi sơn gay mũi, sàn nhà vẫn còn là nền xi măng xám xịt, đơn sơ mà chất phác.

Mang Bạch Hy đi một vòng từ dưới lên trên, hai người dừng lại tại sân thượng lầu ba, nhìn về phong quang phía xa tiểu trấn, Diệp Ý Tiêu hỏi: “Có thích bố cục ở đây không? Có chỗ nào cần sửa lại?”

“Không có.” Bạch Hy không hề có cảm giác mình sẽ là chủ nhân nơi đây, nên không mấy hứng thú. Hiện tại, hẳn trong đầu chỉ toàn là khuôn mặt thất sắc của Nghiêm Huyền Hi. Tuy sáng nay châm chọc, không chừa đường thoát cho tên kia, nhưng trong lòng Bạch Hy vẫn không thoải mái.

Nghiêm Huyền Hi giống như là tình nhân mới của Diệp Ý Tiêu a, đã vậy, người đứng ở chỗ này hẳn là Nghiêm Huyền Hi mới đúng.

“Người làm sao vậy?” Diệp Ý Tiêu đỡ lấy bả vai Bạch Hy, buộc hẳn phải đối diện với mình: “Người mất hứng?”

“Ah, không. Ta thật cao hứng. Tổng thể quy hoạch của Thế Ngoại Đào Nguyên rất tốt, hơn nữa bố cục Hy uyển càng độc đáo, đẹp tinh mịch lại không mất đi phong tình. Những... Đây đều làm ta mở rộng tầm mắt, là ta đời này khó có thể mơ tới.” Bạch Hy rất chân thành nhìn Diệp Ý Tiêu, nhìn xem sắc mặt y chậm rãi trở nên tái nhợt.

Rồi đột nhiên bàn tay đặt trên vai Bạch Hy liền tăng thêm lực đạo, Diệp Ý Tiêu nhú mày gằm nhẹ: “Người đang nói cái gì? Chẳng lẽ đến bây giờ người vẫn chưa tin Hy uyển này ta chính là cố ý vì người mà kiến tạo?”

“Trong tên ‘Nghiêm Huyền Hi’ cũng có một chữ Hy.” Bạch Hy chậm rãi nói ra sự thật, bỏ qua đau đớn trên vai.

Diệp Ý Tiêu kéo mạnh một cái, đem Bạch Hy ôm vào trong ngực, thanh âm bình tĩnh nói: “Bạch Hy, người nhớ kỹ cho ta. Thế Ngoại Đào Nguyên, Hy uyển, chỉ có người cùng ta làm chủ nhân. Quan hệ của ta và Nghiêm Huyền Hi không xấu xa như người tưởng tượng, hẳn chỉ là thể thân của người.”

“Nói nghe thực hay như hát.” Bạch Hy lầm bầm, nghiêng nghiêng đầu. Nhiệt độ cơ thể Diệp Ý Tiêu cùng ánh nắng gay gắt mùa hè, làm Bạch Hy nóng toát mồ hôi.

Thể thân? Bạch Hy cũng không phải diễn viên điện ảnh hay đại minh tinh truyền hình, có thể dùng thể thân sao? Hơn nữa hẳn có tư cách gì so sánh với người thanh xuân bắn ra tứ phía kia!

“Bạch Hy, ta biết rõ trong lòng ngươi đối với ta chính là thiếu đi tin tưởng, cho nên ta sẽ để ngươi có đủ thời gian nhìn xem tâm ta đối với ngươi. Nhưng là, ngươi mỗi lần đều lựa chọn trốn tránh! Ba năm trước, ngươi không chủ động tìm ta, ba năm sau, ngươi cũng không chủ động thẳng thắn đối diện với tâm tư chính mình. Ta biết ngươi quật cường, cho nên mới phải một lần lại một lần ép buộc ngươi. Chứng kiến ngươi vì kiên quyết mà lựa chọn một cuộc sống sinh hoạt như vậy, làm ta rất đau lòng. Lúc này, ngươi không thể tin tưởng ta sao?” Diệp Ý Tiêu đem người trong lòng ngực ôm chặt, phảng phất như muốn đem đối phương tiến nhập vào cơ thể mình, hoàn toàn không để ý đến cái nắng chói chang của mùa hè.

Bạch Hy có điểm choáng váng, trước mặt là một Diệp Ý Tiêu hẳn không mấy quen thuộc. Cái kia... chính là ngữ điệu chờ mong mang theo chút sợ hãi, lại là lần đầu tiên từ trong miệng nam nhân cao ngạo kia phát ra. Y không phải là bị cảm nắng đi à nha? Bạch Hy đưa tay thăm dò độ ẩm trên trán Diệp Ý Tiêu, chạm đến liền thấy đã ướt đầm một mảnh.

Tất cả đều là đổ mồ hôi...

Nhìn những vệt mồ hôi trong tay, Bạch Hy đột nhiên cảm giác được chính mình có điểm không tự nhiên. Rõ ràng bản thân đối với Diệp Ý Tiêu vô cùng để ý, hết lần này tới lần khác làm ra mấy bộ dạng khó tưởng. Mới vừa rồi còn đi châm chọc Nghiêm Huyền Hi, kỳ thật chính mình đoạn thời gian đó chẳng phải cũng đang đeo mặt nạ da người diễn kịch sao?

Chính là dùng mặt nạ che lấp đi tất cả cảm xúc chân thật của bản thân, không có gì vui, không có gì buồn, cứ như thể không còn mục đích sống... tiếp tục tồn tại...

Mỗi ngày đều chỉ biết làm việc, toàn thân mệt mỏi rã rời, buổi tối ngã đầu liền ngủ, thời gian cứ buồn tẻ vô vị mà trôi qua.

Cho đến tận khi Diệp Ý Tiêu một lần nữa xuất hiện.

Có phải cũng đã đến lúc phải đối diện với chính mình rồi không? Không hề trốn tránh, không hề khiếp đảm, vô luận là chân tình hay hư ý, cần đến hay là muốn đến.

“Thực xin lỗi, ta sai rồi.” Bạch Hy nhẹ nhàng thở dài một tiếng, duỗi hai tay ôm quanh eo Diệp Ý Tiêu, thấp giọng chân thành nói: “Ý Tiêu, ta sẽ không trốn tránh như vậy nữa. Ta sẵn lòng, lại để bản thân giao phó hết thảy cho ngươi. Bất quá, chuyện trước đây ngươi có thể không giải thích cùng ta, nhưng Nghiêm Huyền Hi rốt cục là như thế nào? Vì sao báo chí luôn nói hấn và ngươi có quan hệ không bình thường? Còn có, vì cái gì hấn lại đến lễ mừng ngày hôm nay?”

Diệp Ý Tiêu nở nụ cười, cúi đầu nhìn người trong ngực nói: “Nghiêm Huyền Hi thực sự chỉ là thể thân của ngươi. Ngươi chẳng lẽ ko phát hiện sao? Hấn cùng ngươi lớn lên lại có bảy tám phần tương tự. Ba năm trước, ta hoàn toàn mất đi tin tức của ngươi, cho nên mượn hấn tìm chút an ủi cho cõi lòng hư không cùng tịch liêu.”

“Hừ, nguyên lai lời ngươi nói cấm dục suốt ba năm đều là giả dối!” Bạch Hy phát hỏa, đẩy Diệp Ý Tiêu ra, trừng mắt nhìn y.

“Không có.” Diệp Ý Tiêu khó có được tâm tình rất tốt. Đường viền khuôn mặt vốn lạnh lùng liền nhu hòa đi rất nhiều. Tiến lên vài bước, lại đem tay Bạch Hy cầm chặt: “Ta không có chạm qua hấn, nhiều lắm cũng chỉ cùng ăn cơm xem phim. Trong ba năm này, ta thực sự vì ngươi giữ gìn trinh tiết. Như thế nào, chuẩn bị thưởng cho ta thể nào a?”

“Cút.” Bạch Hy bị Diệp đại tổng tài dọa tới hai mắt trợn trắng, biểu cảm thực ,khuôn mặt phờ phạc vốn ửng hồng lại càng hồng hơn. Thấy người nào đó thực sự hóa thân thành sói, trực tiếp bỏ nhào vào thể là xong.

Đương nhiên, ý đồ của Diệp Ý Tiêu cuối cùng cũng không thực hiện được. Nguyên nhân là Đặng thúc mang người tới, chuẩn bị lấp đặt thiết bị, công nhân cũng đã vào vị trí của mình, cho nên....Diệp lão bản chỉ có thể ghen một bụng đói tới đêm nay.

22. Chương 22

Ánh nắng ngày hè chói chang gay gắt, toàn bộ thành phố giống như đều bị nhét trong một cái lò nướng cực đại, các nữ nhân ăn mặc càng ngày càng mát mẻ, vì vậy bên trong phố thị tuy nóng như thiêu lại tăng thêm vài phần sắc thái xinh đẹp. Lúc này, Bạch Hy đang theo sau Vương Duy Vệ, gấp gấp đi vào một cao ốc xa hoa lộng lẫy. Hôm nay, bọn hắn hẹn gặp khách hàng, bàn chuyện làm ăn lớn.

An ninh tòa cao ốc này rất chặt chẽ, mỗi nhân viên lễ tân đều là được huấn luyện chuyên nghiệp, nhìn thấy ai cũng đều lộ ra nụ cười tiêu chuẩn.

“Tiên sinh, xin hỏi ngài tìm ai?”

“Xin chào, chúng ta là người bên công ty văn phòng phẩm Nghiên Mục, đã có hẹn với quản lý gặp mặt lúc 2:30.” Bạch Hy ôm tư liệu lên tiếng trước.

“Xin chờ một lát.” Lễ tân cầm con chuột máy tính click vài cái, sau đó ngẩng đầu mỉm cười nói: “Tiên sinh, Tổng quản lý chờ ngài tại phòng họp lầu 5, ở bên này, xin mời.”

“Cám ơn.” Bạch Hy lịch sự nói lời cảm tạ, cùng Vương Duy Vệ theo sau nàng vào thang máy.

Bạch Hy cùng Vương Duy Duệ tại phòng họp đợi khoảng nửa giờ, vị Tổng quản lý kia chính là vẫn không thấy bóng dáng. Vương Duy Duệ có chút không kiên nhẫn, ngón tay bắt đầu có tiết tấu gõ gõ bàn.

“Bạch Hy, người nói Tổng quản lý kia có thể hay không đùa giỡn chúng ta?”

“Cũng không rõ nữa. Bất quá, ngày hôm qua, thời điểm thư ký của hắn gọi điện thoại cho ta còn nói việc này rất gấp. Bởi vì chủ tịch của bọn họ tháng sau muốn tới công ty thị sát, nên có nhu cầu cấp bách mua một đám thiết bị văn phòng mới.” Bạch Hy còn đang tư liệu liên quan đã chuẩn bị từ trước.

Từ tuần trước, sau khi cùng Diệp Ý Tiêu đối thoại thẳng thắn. Bạch Hy cảm thấy quan hệ giữa hai người liền giống như ánh sáng mặt trời ngoài kia, nóng bỏng nhưng lại làm cho người ta muốn ngừng mà không được.

Tựa như đêm qua, Diệp Ý Tiêu không biết trong đầu bị rút sợi gân nào, lái xe dẫn hắn lên công viên trên núi vốn được xưng là địa điểm hẹn hò lãng mạn nhất... ngắm sao. Kết quả, sao thì không thấy được, ngược lại, suốt hai giờ liền làm mỗi cho muỗi ăn no. Khi ở trên xe, Diệp Ý Tiêu tự giễu nói: “Cũng tốt, chúng ta vì tương lai loài muỗi cống hiến máu tươi của mình.”

Nghĩ đến Diệp Ý Tiêu trên tay, trên mặt đều là vết muỗi đốt, Bạch Hy không khỏi mỉm cười. Khuôn mặt vốn nhu hòa, cười rõ lên càng thêm đẹp mắt. Vương Duy Duệ nhìn hắn, thỉnh thoảng nói ra: “Bạch Hy, người chính là đang yêu đương nha? Xem người cười đã thành cái dạng này rồi!”

“Thành dạng gì a?” Thần trí đang phiêu du bị Vương Duy Duệ gọi về, Bạch Hy đưa tay vuốt mặt, nghi hoặc hỏi.

“Bộ dạng rất thoải mái ngọt ngào ah! Nhìn qua cũng biết là đang yêu. Thảm rồi, mấy tiểu mỹ nhân trong công ty lại vỡ mộng a!” Vương Duy Duệ một bên làm ra vẻ tiếc hận lắc lắc đầu, một bên dùng ánh mắt trêu chọc Bạch Hy.

Bạch Hy nghi hoặc, dùng ngón tay nhéo nhéo khuôn mặt mình, không có cảm thấy là rất thoải mái nha! Nhất định do Vương Duy Duệ quá nhàm chán nên mới kiếm chuyện để nói.

Đang chuẩn bị phản bác, cửa phòng họp lại bị đẩy ra, một nam nhân thân hình cao lớn mang theo một nữ, hai nam trợ lý đi đến, vừa đi vừa nói: “Thật ngại quá, đã để các vị đợi lâu. Tổng quản lý đột nhiên có việc phải ra ngoài, cho nên sẽ đổi thành ta tới bàn chuyện mua thiết bị cùng các vị.”

Vương Duy Duệ lập tức đổi ra bộ dáng tươi cười chuyên nghiệp: “Không có việc gì, chúng ta buổi chiều có nhiều thời gian.”

“Trước tự giới thiệu một chút, ta là Trần Thoa Triều, là phó tổng của công ty.” Nam nhân ngồi xuống vị trí trung tâm. Thân thể vừa tiếp xúc mặt ghế liền ngã lưng, hay tay đặt trên mặt bàn, khuôn mặt tuy tươi cười nhưng trong mắt lại không có chút khách khí.

Thật sự là không coi ai ra gì. Bạch Hy nhìn gã, trong lòng thầm mắng chửi, bắt quá vẫn làm hết phận sự, đem tài liệu trong tay đưa tới.

Trần Thoa Triều tùy tiện mở ra, căn bản liếc qua cũng không thèm đã nói: “Các người đưa giá mấy chiếc quá mắc a? Hơn nữa thời hạn sử dụng cũng chỉ có 1200 giờ, giá tiền này thật không hợp lý.”

Vương Duy Duệ tươi cười, chân thành giải thích: “Trần tổng, ngài nhìn kỹ xem, máy chiếu của chúng ta là loại nhập khẩu, hình ảnh rất rõ ràng sắc nét, không bị rung. Hơn nữa tản quang cũng cực nhỏ, sẽ không bị hiện tượng chết máy. Mặc dù trên giấy tờ hạn sử dụng là 1200 giờ, nhưng nền bảo dưỡng thỏa đáng liền kéo dài tuổi thọ rất nhiều. Giá công ty chúng ta đưa ra so với những mặt hàng trong nước là phi thường hợp lý.”

“Tại thương nói thương [ý là người bán đương nhiên nói hàng mình tốt], cái gọi là hợp lý hay không không phải do nhà cung cấp hàng định đoạt. Chúng ta lần này đặt mua một số lớn thiết bị, nếu không phó tổng như ta cũng không cần ra mặt. Công ty chủ chương tăng thu giảm chi, cho nên giám đốc Vương, giá thành các người vẫn là hạ thấp đi một ít, nếu không chuyện làm ăn này không cần bàn bạc nữa.” Trần Thoa Triều hoàn toàn không để chỗ trống cho đối phương thỏa thuận, trực tiếp đưa ra yêu cầu.

“Thế nhưng, nhóm hàng này chúng ta thật không thể hạ giá.” Vương Duy Duệ cũng không nhượng bộ, bộ dạng tươi cười ban đầu dần thu liễm. Nếu như không có lợi nhuận, cuộc làm ăn này cũng không làm có khác gì nhau.

“Vậy thật ngại, chúng ta lần sau hợp tác a.” Trần Thoa Triều làm như tiếc nuối đứng lên: “Phiền toái Vương tổng tự mình đi một chuyến, thật ngại quá.”

“Không sao, làm ăn thì phải lần lộn thôi. Tin rằng sau này chúng ta sẽ còn nhiều cơ hội hợp tác.” Vương Duy Duệ dùng ánh mắt bảo Bạch Hy thu dọn đồ đạc, khách sáo nói.

Sau khi đi vào thang máy, Bạch Hy mới lên tiếng: “Lão bản, ta cảm thấy việc này có điểm kỳ quái. Giá cả chúng ta đưa ra đã là hợp lý nhất rồi, vì cái gì bọn họ còn muốn ép giá? Trần Thoa Triều kia chính là cố ý làm khó chúng ta ah.”

“Có lẽ vậy, ai mà biết! Ai, một mối lớn lại bay mất rồi, ta thật đúng là thương tâm a~” Vương Duy Duệ làm ra vẻ đau lòng, mặt mày nhăn nhúm thành một đoàn.

Bạch Hy nở nụ cười, lão bản hần chính là như vậy a, thiên tính lạc quan, chưa bao giờ vì sự tình không thành mà so đo. Đi theo một người như vậy làm việc, áp lực cũng giảm đi rất nhiều.

Hai người ra khỏi thang máy, liền thấy lễ tân dẫn theo hai nam nhân mang công văn tiến tới. Sắc mặt Vương Duy Duệ lập tức có chút khó coi, hai tay không tự giác siết lại thành quyền.

Bạch Hy kinh ngạc nhìn Vương Duy Duệ, hần không hiểu tại sao hai người vừa rồi lại có ảnh hưởng lớn đến lão bản nhà mình như vậy. Bạch Hy tới dẫn Vương Duy Duệ, thấp giọng nói: “Lão bản, bọn họ là...”

“Đế Á, đối thủ cạnh tranh một mất một còn với chúng ta. Nhìn thấy bọn họ, ta liền hiểu rõ vì cái gì Trần Thoa Triều kia cố ý ép giá như vậy. Hừ, loại chiêu thức tổn người hại mình như vậy, cũng chỉ có bọn họ mới nghĩ ra!” Vương Duy Duệ hiếm có dịp xụ mặt xuống.

“Ô, đây không phải giám đốc công ty Nghiên Mặc, Vương tổng sao? Như thế nào? Sinh ý bàn không thành, đụng phải cột liên như chó nhà có tang mà chạy đi?” Cái kia, hai gã nam nhân đi tới mở miệng, trên mặt đầy vẻ tươi cười giả dối.

Vương Duy Duệ giận quá thành cười: “Ha ha, Hà phó tổng chê cười rồi. Chúng ta đúng là không có thực lực hùng hậu như quý công ty, tình nguyện chịu lỗ cũng phải đánh bại đối thủ. Chỉ hy vọng Hà phó tổng đừng vì muốn bù vào khoảng chênh lệch giá mà đem hàng nhái đưa vào là tốt rồi.”

“Buôn bán hàng nhái... Đế Á sao có thể dùng thủ đoạn này? Vương tổng vẫn là quan tâm tới công ty mình cho tốt đi. Chờ lát nữa tới siêu thị mua mấy cái vỉ đập ruồi, tránh cho nhân viên công ty không có việc gì làm, nhàn rồi quá a.”

“Phiền Hà phó tổng hao tâm tổn trí, công ty ta chức nghiệp thế nào lại không có việc gì? Đơn đặt hàng tháng này đều làm không hết. Đúng rồi, nghe nói Đế Á trước cửa bụi dày ba thước, chờ một lát Hà phó

tổng nhớ mua vài cái chổi đem về cho nhân viên quét a quét, nếu không khách hàng đều bị dọa chạy.”

Hai người tranh phong tương đối, người tới ta đi, liên tục cạnh khỏe đối phương làm cho Bạch Hy mở rộng tầm mắt. Cuối cùng phó tổng Đế Á vì thời gian gấp rút mà rơi vào thế hạ phong. Vương Duy Duệ mới như tướng quân thắng trận, nghênh ngang dắt Bạch Hy tới bãi đậu xe.

Đội Bạch Hy đánh xe ra tới đường cái, Vương Duy Duệ mới khôi phục lại bộ dáng như trước, nhũn eo tự lên ghế phụ lái, nghiêng đầu đối Bạch Hy nói: “Tên kia là Hà Đông Vân, phó tổng giám đốc Đế Á, bình thường thích nhất là bỏ đá xuống giếng. Đế Á là công ty thiết bị văn phòng, đối thủ cạnh tranh lớn nhất của Nghiên Mặc. Khắp nơi đều theo chúng ta xung đột. Bạch Hy, về sau nhìn thấy bọn hắn không cần phải khách khí, cần hung ác liền hung ác, ngàn vạn lần không thể nhân từ nương tay.”

“Có cạnh tranh mới có tiến bộ.” Bạch Hy từng lăn lộn thương trường, tự nhiên biết rõ quy tắc này.

“Phi, Đế Á những cái kia... không phải là cạnh tranh, là giở trò lưu manh! Ta đã sớm không vừa mắt, tiếc là thực lực tài chính chưa đủ, nên khắp nơi đều bị họ chèn ép.” Vương Duy Duệ chính là ghen cực tức này đã lâu.

Sau khi trở về công ty, Vương Duy Duệ liền vào văn phòng, nói là muốn suy nghĩ biện pháp đối phó Đế Á, nghiêm cấm mọi người dùng bất cứ lý do gì quấy rầy. Vì vậy, Bạch Hy đành đóng cửa, cứ coi như lão bản nhà mình đang bế quan tu luyện đi. Bản thân cũng ngồi vào bàn, bật máy tính sửa sang lại một ít báo cáo.

23. Chương 23

Ngồi xuống chưa được mấy phút, điện thoại trên bàn liền đổ chuông. Bạch Hy một tay di chuột, một tay nhấc điện thoại. Mới nhấc máy, bên kia liền truyền tới một tiếng gào thét chói tai: “Vương Duy Duệ, tên hồ ly tinh này! Dám cùng gia gia của người đoạt nam nhân? Thọ tinh công thất cổ sớ mệnh trường, chán sống rồi a? Nếu người không buông Cung Huyền Nguyệt ra, ta lập tức tìm người xử người!”

Bạch Hy choáng váng tưởng mình đang mơ, đợi đến khi lấy lại tinh thần, điện thoại đã truyền đến âm thanh treo máy. Ai là Cung Huyền Nguyệt? Là nam nhân lần trước tiếp Vương Duy Duệ vào nhà sao?

Cho dù trong lòng có nghi hoặc, Bạch Hy vẫn là làm đúng phận sự, gõ cửa phòng lão bản, dùng ngữ điệu nghiêm túc nói: “Lão đại, ta vừa rồi tiếp điện thoại, người kia nói, nếu người cứ bám chặt Cung Huyền Nguyệt không buông, hắn sẽ tìm người xử người.”

Đại lão bản đang trốn việc lên mạng chơi game liền ngẩng đầu, sắc mặt cực kỳ khó coi. Mặc kệ là sắp thắng ván này, bật dậy nói: “Tên kia là ai?”

“Không biết, hắn mắng xong lập tức cúp máy.” Bạch Hy nhìn lão bản dần dần xám mặt, không khỏi lo lắng hỏi: “Lão đại, không phải là do người mệnh phạm đào hoa, những cái kia... nợ phong lưu tìm đến cửa đi?”

“Nói bậy cái gì!” Vương Duy Duệ vò đầu ngồi phịch xuống, hai hàng lông mày rậm nhứ chặt lại, tựa hồ đang suy nghĩ một vấn đề vô cùng trọng đại.

Bạch Hy đợi một lúc lâu, đành nói: “Ta đây đi ra ngoài trước.”

“Đợi một chút...” Ngay lúc Bạch Hy vừa bước chân qua cửa, Vương Duy Duệ mở miệng gọi hắn lại. Bạch Hy quay đầu, Vương Duy Duệ lại không nói, mày cau càng chặt hơn.

Thấy bộ dáng sếp như vậy, Bạch Hy cũng không thúc giục, yên lặng chờ đợi. Thời gian từng phút từng phút trôi qua, thời điểm Bạch Hy cảm thấy hai chân sắp mỏi chết, Vương Duy Duệ đột nhiên nói ra: “Bạch Hy, có thể giúp ta chút chuyện không?”

“Chuyện gì?” Bỗng nhiên một cỗ dự cảm bất thường dâng lên trong lòng Bạch Hy. Không ổn, chỉ sợ Vương Duy Duệ muốn hắn làm một chuyện tuyệt đối không đơn giản!

Vương Duy Duệ giống như đã quyết định, hít một hơi thật sâu: “Nhờ người cuối tuần này đóng giả thành bạn trai của ta.”

“Ah?” Bạch Hy kinh hô, tuy đã ẩn ẩn biết lão bản yêu thích nam nhân, nhưng hôm nay, thấy Vương Duy Duệ thẳng thắn thừa nhận giới tính vẫn làm cho Bạch Hy có chút bất ngờ.

“Cảm thấy buồn nôn? Thực xin lỗi, ta để ngươi có thời gian thích ứng. Nhưng là, việc này có quan hệ trọng đại, sự nghiệp ta vất vả gây dựng hết thảy đều sắp bị hủy rồi.” Vương Duy Duệ lộ ra vẻ rất sốt ruột.

Bạch Hy lắc đầu, cảm thấy việc này quá kỳ quặc, liền kéo ra một chiếc ghế ngồi xuống, hai tay chống cằm, nghiêm túc nói: “Muốn ta hỗ trợ cũng được, bất quá phải nói cho ta biết cuối cùng là đã xảy ra việc gì? Ta cũng không muốn cứ mơ mơ hồ hồ mà giúp ngươi mấy việc lộn xộn này, dù sao cái tên trong nhà ta cũng không phải người dễ nói chuyện.”

Vương Duy Duệ thoát khỏi trò chơi, cả người tựa lên lưng ghế xoay rộng rãi, ngửa đầu lên, ánh mắt xoáy chặt vào một góc trần trên trần nhà, bắt đầu nói ra việc quán chặt mình suốt một tháng nay.

“Cung Huyền Nguyệt chính là tên nhóc trong nhà ta. Nói thật, ta cũng không biết rõ thân phận chân thật của hắn. Hai người chúng ta gặp mặt chỉ là ngẫu nhiên. Cái kia, buổi tối ta mời cơm khách, uống rượu quá nhiều, trong lúc mơ hồ lái xe đã đụng phải một người. Kỳ thật khi đó xe của ta chạy rất chậm, khi phát hiện ra hắn ta đã phanh lại rồi. Nhưng là, hắn vẫn ngã trên mặt đất, bởi vì lương tâm bất an, ta đem hắn đưa đến bệnh viện. May mắn là kiểm tra liền không có việc gì, chỉ là trên đầu có chút va đập. Vì vậy ta liền chuẩn bị đưa hắn về nhà. ai ngờ hắn lại nói không có nhà để về, rơi vào đường cùng, ta đành dắt hắn về nhà của mình.”

“Người kia chính là Cung Huyền Nguyệt?”

“Đúng, là Cung Huyền Nguyệt.” Ánh mắt Vương Duy Duệ cuối cùng cũng theo trần nhà đi xuống, đặt thẳng lên người Bạch Hy. Bất quá, ánh mắt kia có chút mê man, tựa hồ có rất nhiều bí ẩn phức tạp: “Hắn là một tên nhóc rất kỳ quái, năng lực tự gánh vác kém đến bất thường. Việc vặt gì đó trong nhà sẽ không biết, nhưng với mấy thứ công nghệ cao lại rất thông thạo. Cả ngày ở nhà chỉ lên mạng, trước đó vài ngày còn đối quản lý tự động trong nhà từ bảng thông rộng sang 4M. Một tuần trước, có người tìm tới cửa nói muốn dẫn hắn đi. Nhưng là, hắn sống chết không chịu, còn nói... còn nói muốn ta nuôi hắn. Kết quả, người nọ liền phát hỏa, trước khi đi còn hung ác nói là muốn ép chết ta.”

Bạch Hy nghe đến đó, cũng cau mày. Cái này, Vương Duy Duệ cũng thật quá xui xẻo đi, cứ như vậy liền trêu chọc vào một nhân vật siêu cấp phiền toái, còn đem về nhà. Bất quá, Vương Duy Duệ tựa hồ chỉ nói một ít về vấn đề rất trọng yếu.

“Cung Huyền Nguyệt đến cùng là ai?”

“Hắn nói là sinh viên đại học năm thứ hai, đã nghỉ học.” Vương Duy Duệ dùng tay xoa xoa mi tâm, thở dài: “Có đôi khi ta cũng không rõ cảm xúc của bản thân. Chỉ cần hắn lộ ra một chút ủy khuất, thì cái gì cũng đều làm theo, cũng không đi hỏi rõ thân thể người ta.”

“Người đối với hắn là có cảm giác, tuy nhiên lại lo lắng người ta lại lịch bất minh, lý lịch không rõ cho nên do dự, không biết nên tiến hay lùi?” Đây mới là trọng điểm a? Bạch Hy đã ẩn ẩn cảm thấy lão bản nhà mình đang xoắn xuýt cái gì. Tình yêu cũng không phải là toàn bộ cuộc sống, nếu vì trận tình cảm này mà khiến Vương Duy Duệ mất đi tất cả, thì việc y do dự cũng là lẽ thường tình.

Vương Duy Duệ rất mờ mịt, đột nhiên nở nụ cười: “Có thể, người kia uy hiếp là sự thật, cũng không phải chỉ là mạnh miệng. Cha mẹ ta ở nhà đã nhận được thùng chứa đầu mèo. Sinh ý công ty cũng ảnh hưởng. Cứ tiếp tục như vậy... công sức phấn đấu suốt 5 năm trời của ta sẽ đổ sông đổ biển. Cho nên, bất luận thân phận Cung Huyền Nguyệt là gì, ta đều không muốn có điểm liên quan.”

Bạch Hy trầm mặc một lát, bỗng nhiên mở miệng hỏi: “Các người lâu như vậy cũng không đã phát sinh quan hệ thể xác a?”

“Ách?” Vương Duy Duệ hiển nhiên không ngờ Bạch Hy lại trực tiếp hỏi chuyện này. Nhất thời ngạc nhiên, có chút chột dạ, tầm mắt rũ xuống, hai tay gõ loạn xạ trên bàn phím.

Bạch Hy cũng coi như người từng trải, nhìn thấy bộ dạng này cũng đoán được đại khái, không khỏi nâng trán thở dài: “Nguyên lai, người đã đem người ta ăn tối xương cốt cũng không chứa nữa nha...”

“Ai ăn hấn rồi!? Là hấn ăn ta mới đúng!” Vương Duy Duệ bỗng nhiên cắt lời Bạch Hy... lại lập tức nhận ra lời mình nói có ý nghĩa thế nào, không khỏi úp mặt xuống bàn giả chết. Thật quá mất mặt đi...

Thì ra là thế, khó trách vừa rồi tên này né né tránh tránh. Dù sao đều là nam nhân, bị người khác áp dưới thân cũng không phải việc về vang gì. Huống chi, người kia niên kỉ so ra còn kém Vương Duy Duệ nhiều.

Cân nhắc một hồi, Bạch Hy quyết định vẫn là nên giúp lão bản nhà mình thu xếp đồng bữa bọn này. Trước hết, chưa nói tới quan hệ cấp trên cấp dưới, chỉ nói đến kẻ đang truy đuổi Vương Duy Duệ, Bạch Hy đã biết phải ra tay giúp người. Nếu như điều Cung Huyền Nguyệt mang tới cho Vương Duy Duệ không phải hạnh phúc, mà lại là uy hiếp tử vong, như vậy cái gọi là tình yêu này cũng thật sự không cần.

Chỉ có điều, chuyện này tuyệt đối không thể để Diệp Ý Tiêu biết được, nếu không hậu quả thật không thể lường.

Hai người ở trong văn phòng to nhỏ bàn bạc cả buổi, quyết định vở hài kịch này vẫn là diễn càng sớm càng tốt. Vì vậy, Bạch Hy vừa ra khỏi văn phòng liền điện thoại cho Diệp Ý Tiêu, nói đêm nay mời khách ăn cơm, sẽ về muộn một chút. Diệp Ý Tiêu bên kia cũng không hoài nghi gì, chỉ dặn dò hấn uống ít rượu, tan tiệc liền điện thoại cho y tới đón.

Sau khi cúp điện thoại, Bạch Hy có chút chột dạ, dù sao đây cũng là lần đầu tiên hấn nói dối Diệp Ý Tiêu.

Chớp mắt cái thời gian đã trôi qua, Bạch Hy mới hoàn thành hai bản báo cáo đã tới giờ tan sở. Vương Duy Vệ mở cửa phòng, hướng hấn hất cằm: “Bạch Hy, đi thôi.”

24. Chương 24

“Từ giờ khắc này, ngươi nên gọi ta là Tiểu Hy hoặc bảo bối, nếu không vở kịch này không có cảm giác chân thật.” Trước kia, Bạch Hy cũng đã từng tham gia nhóm kịch, tuy không phải nhân vật chính, nhưng bắt quá, mưa dầm thấm lâu, vẫn có kiến thức diễn kịch nghiệp dư.

Vương Duy Duệ khước miệng có chút run rẩy, lắc đầu: “Không được, ta sẽ nổi da gà. Vẫn để tự nhiên một chút là tốt rồi. Chờ một lát ngươi chỉ cần đứng im, mọi chuyện đều để ta nói.”

“Nha.” Bạch Hy đáp ứng, trong lòng lại không cho là đúng. Đã quyết định hỗ trợ, liền muốn toàn lực ứng phó.

Thời điểm hai người đến Tuấn Nhã uyển, hoàng hôn giống như đang đốt lửa trên mây. Khung trời phía tây rắng chiều đỏ rực, viền lên những khối kiến trúc xi măng trong thành phố một viền vàng rực rỡ.

Vương Duy Duệ đi ở phía trước, móc ra chìa khóa mở cửa. Vừa mới tra chìa vào ổ khóa, cửa liền mở ra.

“Duệ Duệ, ngươi đã về rồi? Ta thật đói, mau mau nấu cơm.” Một cánh tay vươn ra, khoác lên vai Vương Duy Duệ, kéo vào bên trong. Bạch Hy đi đằng sau hoàn toàn bị ngó lơ, ném tới nơi hẻo lánh nào rồi. Nhìn hai người thân thân mật mật, hấn liền có chút sững sờ, có chút hối hận đã đáp ứng trợ giúp Vương Duy Duệ.

Một lúc lâu, Vương Duy Duệ mới nhớ ra ngoài cửa còn có người, tránh khỏi cánh tay Cung Huyền Nguyệt, quay người bắt lấy tay Bạch Hy, thấp giọng nói: “Người như thế nào lại đứng bên ngoài mà không tiến vào?”

“Không khí mập mờ giữa các người thật tốt, ta hiện tại có điểm hối hận đã đáp ứng người phá hư.” Bạch Hy cũng thấp giọng trả lời.

Bỗng nhiên, một âm thanh lạnh lẽo truyền tới: “Các người thì thăm gì đó?”

Hai người ngẩng đầu, liền nhìn thấy tên nhóc xinh đẹp kia đang bắt thien, nhìn trừng trừng. Nhưng sau khi nhìn thấy rõ mặt Bạch Hy, nháy mắt liền trở nên ôn hòa hơn nhiều: “Nguyên lại là trợ lý của Duệ Duệ ah, người như thế nào lại tới đây? Công việc chưa hoàn thành, muốn mang về nhà làm tiếp sao?”

Vương Duy Duệ không dấu vết buông lỏng cánh tay Bạch Hy, thần sắc trở nên lạnh lùng, bắt đầu nói: “Cung Huyền Nguyệt, Bạch Hy không chỉ là trợ lý của ta, hấn chính là người ta yêu.”

“Cái gì?” Đôi mắt có thể mê đảo chúng sinh của Cung Huyền Nguyệt thoáng cái trừng lớn. Bất quá rất nhanh liền khôi phục bộ dáng, khoe miệng thậm chí lộ ra một nụ cười ý vị sâu xa: “Duệ Duệ, trước mặt ta không cần nói dối.”

“Ta mới không phải nói láo! Bạch Hy chính là người trong lòng ta. Sau khi hấn đến công ty, ta mới biết được, thì ra hấn chính là người ta một mực chờ đợi. Cung Huyền Nguyệt, giữa chúng ta không thích hợp, đã gặp nhau thì cũng có lúc chia tay.” Vương Duy Duệ tiếp tục nói.

Bạch Hy nhú mày, vừa muốn nói chuyện liền nhìn thấy ánh mắt lạnh lẽo ác liệt của Cung Huyền nguyệt quét qua, làm trong lòng hấn phát lạnh. Người này khí thế có chút quen thuộc.

“Bạch Hy, người nói cho hấn biết, người có phải hay không yêu mến ta rồi a?” Vương Duy Duệ thấy Cung Huyền Nguyệt bất vi sở động, vội vàng đùng đùng Bạch Hy, muốn hấn lên tiếng hỗ trợ.

Diễn cũng đã diễn tới mức này rồi, thế mà người xem lại không thêm nể mặt. Bạch Hy nhẹ nhàng gạt gạt đầu, kiên trì nói: “Thật có lỗi, ta cùng Duy Duệ thật không muốn có người xen vào không gian của chúng ta, cho nên mời người tự động rời đi a.”

Cung Huyền Nguyệt bỗng nhiên nở nụ cười. Cái kia tươi cười mang theo chút yêu dị lại khiến cho Bạch Hy cảm thấy sau lưng rét run, một cỗ cảm xúc không tên giống như dây leo từ đáy lòng vươn lên. Chỉ thấy tên nhóc kia quay người cầm điện thoại đặt trên bàn trà, ngón tay thon dài đè xuống một lát, đưa điện thoại phóng tới bên tai, mang theo chút vui vẻ quỷ dị nhìn hấn.

Vương Duy Duệ cùng Bạch Hy cũng không biết Cung Huyền Nguyệt muốn làm gì, đành ôm suy nghĩ “Địch động ta không động” chậm rãi đợi kỳ biến. Chỉ chốc lát sau, Cung Huyền Nguyệt mở miệng, câu đầu tiên lại làm Bạch Hy xanh mặt: “Uy, là Ý Tiêu biểu ca sao? Không có gì, chị dâu nói đang cùng một nam nhân khác người yêu đương rồi. Ta có thể khẳng định với người đây là đang nói thật, ta không có đùa. Người lập tức tới Tuấn Nhã uyển, phòng 502. Đúng, chị dâu đang ở đây a. Biểu ca, người tốt nhất nhanh nhanh tới, nếu không đỉnh đầu người xanh mơn cũng không liên quan đến ta nha.”

Bạch Hy kêu thảm một tiếng xông tới, túm lấy điện thoại trong tay Cung Huyền Nguyệt, vội vã hô: “Ý Tiêu, người đừng nghe hấn nói hứ nói vượn... Ý Tiêu, người nói chuyện ah!”

“Muộn rồi, biểu ca đã cúp máy, đoán chừng nửa giờ sau sẽ đuổi giết tới hiện trường.” Cung Huyền Nguyệt khiêu mi cười lạnh: “Ta nói chị dâu, người muốn diễn kịch cũng phải nhìn người ah.”

Dựa theo phương pháp làm việc giết người không thấy máu của biểu ca, hiển nhiên lúc này Bạch Hy kia muốn trốn cũng không xong.

“Người gọi ai là chị dâu!” Bạch Hy nhìn cái tên mới đẩy mình vào nước sôi lửa bỏng, tức giận đến mặt đỏ rần rần. Hấn như thế nào cũng không ngờ, cái tên nhóc Cung Huyền Nguyệt này lại là em họ của Diệp ý Tiêu, hơn nữa, qua cuộc nói chuyện vừa rồi cũng có thể thấy rõ, quan hệ của họ còn rất tốt.

Vương Duy Duệ bị động tác của hai người kia làm cho hồ đồ không hiểu ra làm sao. Rõ ràng Cung Huyền Nguyệt nhận thức Bạch Hy, mà Bạch Hy lại không biết Cung Huyền Nguyệt.

Thần sắc Bạch Hy có chút bối rối, lấy ra điện thoại di động của mình, vừa muốn quay số liền ý thức được thế nào gọi là ‘Họa vô đơn chí’ [tai họa đến dồn dập]. Di động của hấn rõ ràng đã sập nguồn! Thảm rồi, thảm rồi, lúc này đúng là nhảy xuống sông hoàng hà cũng rửa không sạch...

Vương Duy Duệ cảm thấy biểu tình tiu nghỉu muốn khóc của Bạch Hy thực kỳ quái, liền dùng tay chọc chọc kẻ đang đứng bất động: “Bạch Hy, người làm sao vậy? Ai là Ý Tiêu?”

“Hấn là người yêu của ta.” Bạch Hy bị đâm tỉnh, giật nảy mình: “Lão đại, ta cáo từ trước, nếu không nhanh giải thích rõ ràng, ngày mai người có thể nhặt xác dùm ta a!”

Vừa dứt lời, không đợi Vương Duy Duệ đáp lại, Bạch Hy đã đi thẳng đến đại môn. Nào ngờ, chưa kịp đi bước thứ hai, cánh tay đã bị kéo chặt. Nhìn lại, liền thấy Cung Huyền Nguyệt trưng ra bộ mặt đắc ý quá phận, lại còn giả vờ tươi cười dịu dàng đi tới nói: “Chị dâu ah, biểu ca còn chưa tới, ta cũng không thể thả người đi, nếu không kẻ gặp xui xẻo cũng chỉ có một mình ta rồi.”

“Thả ta ra!” Bạch Hy vừa tức vừa vội, lấy tay tách những ngón thon dài của Cung Huyền Nguyệt ra. Hẳn chính là gậy Ý Tiêu, hiện tại thì tốt rồi, chẳng những bị người trong cuộc nhìn thấy, thậm chí còn gọi Diêm Vương tới.

Đáng tiếc, tay Cung Huyền Nguyệt như mọc rễ, kiên quyết bám trụ cánh tay Bạch Hy, vẻ mặt còn thoải mái lôi kéo hẳn tới phòng khách.

Vương Duy Duệ thấy tình thế không ổn, vội vàng đi lên, nghĩ muốn giúp đỡ. Nhưng còn chưa kịp mở miệng nói chuyện, đã bị Cung Huyền Nguyệt hung hăng trừng: “Ta còn chưa có tính sổ với ngươi đâu!”

Bạch Hy bị tha lên ghế sofa, vùng vẫy cả buổi cũng không thoát khỏi kiềm chế của Cung Huyền Nguyệt, ngược lại còn làm cho mình thở hồng hộc, cả người đầm mồ hôi.

“Chị dâu, ngươi ngồi im chút đi, nếu không cái bộ dạng mặt đỏ tới mang tai còn thở hổn hển lại càng làm biểu ca miên man bất định[nghĩ linh tinh trong đầu]” Cung Huyền Nguyệt rất hảo tâm khuyên nhủ.

“Ta cùng Vương Duy Duệ chính là trong sạch ah!” Thở gấp một hồi, Bạch Hy buột miệng thốt ra, lại chợt ý thức được mình đã nói sai, thoáng cái liền tự bưng kín miệng.

Cung Huyền Nguyệt thật cao hứng nở nụ cười, khuôn mặt xinh đẹp quá mức lập tức trở nên thật linh động, càng thêm lộ ra vẻ diễm lệ dụ người, quay đầu nói với Vương Duy Duệ đang đứng ngay người một bên nói: “Duệ Duệ, ngươi đã nghe được a? Bạch Hy người ta sớm đã có chủ, về sau có thể không cần nói mấy câu thiếu muối này nữa.”

Vương Duy Duệ xấu hổ cúi thấp đầu, vì kế hoạch của chính mình cùng Bạch Hy mà mặc niệm.

Ngay lúc này, tiếng đập cửa dồn dập vang lên. Cung Huyền Nguyệt đối với Vương Duy Duệ nói: “Ngươi tới ngồi xuống, ta đi ra mở cửa.”

“Ah, không cần, ta đi là tốt rồi.” Vương Duy Duệ đang muốn tìm cơ hóa giải không khí xấu hổ trong phòng. Tiếng đập cửa cho hẳn cơ hội thật lớn, vội vàng nhanh như chớp chạy ra đại môn.

Cung Huyền Nguyệt thấy thế cũng nhún nhún vai, để hẳn đi.

Vương Duy Duệ mở cửa, liền nhìn thấy một người nam nhân cao lớn, trên người mặc áo sơ mi tây quần, vẻ mặt băng sương đứng bên ngoài cửa. Sau khi nhìn thấy Vương Duy Duệ, thần sắc y càng thêm lạnh lùng trừng mắt, ngữ khí bất thiện: “Bạch Hy ở đâu này?”

25. Chương 25

“Ách, hẳn ở bên trong.” Vương Duy Duệ thế nào cũng không nghĩ tới, “Biểu ca” trong miệng Cung Huyền Nguyệt cư nhiên lại là chủ tịch tập đoàn bất động sản lớn nhất nhì trong nước. Trong lòng dao động, bên ngoài càng buồn bực, “Lão công” Bạch Hy thuộc hàng đại đại gia giàu có, vì cái gì còn muốn chạy tới công ty nhỏ của mình làm trợ lý a?

Diệp Ý Tiêu không để ý tới Vương Duy Duệ, mặt lạnh một đường đi thẳng vào. Nhìn thấy Bạch Hy vẻ mặt bất an ngồi trên sofa, tà hỏa sâu kín trong nội tâm đã được châm ngòi mới hơi chút yếu đi.

“Ý Tiêu ——” Bạch Hy chợt dạ nhìn người yêu, hy vọng y không nổi giận mới tốt. Chuyện lần này tuy là hẳn xuất phát từ hảo tâm, bất quá nói cho cùng đối với Diệp Ý Tiêu mà nói đều là đuối lý đi.

“Về nhà.” Diệp Ý Tiêu gương mặt trầm tĩnh, ngữ điệu bình thản không phập phồng. Chỉ có Bạch Hy đã quá quen thuộc tính tình của y mới biết rõ, người đứng trước mắt hẳn chính là đang ở trạng thái chuẩn bị phun trào. Thảm rồi, đêm nay đừng mơ tưởng toàn thân trở ra.

Cung huyền nguyệt ở bên nhìn có chút hả hê, hơn nữa lại còn châm ngòi thổi gió: “Biểu ca, vừa rồi ngươi cũng không biết bọn hắn liếc mắt đưa tình liên tục, bộ dáng thực là tâm ý tương thông, may mắn là có biểu đệ xinh đẹp lại lạnh lợi của ngươi ở chỗ này trông chừng giúp, nếu không nhất định đỉnh đầu ngươi đã đội nón xanh[bị cấm sừng í] ah! Thế nào, biểu đệ như ta đủ thông minh a? Biệt thự ở Thế Ngoại Đào Nguyên liền cho ta một căn thì thế nào?”

Diệp ý tiêu cười lạnh: “Được, ghi chi phiếu 5000 vạn[móa 175 tỉ, mệnh có nhằm ko], ta sẽ đưa ngươi một căn trong Thế Ngoại Đào Nguyên.”

Cung Huyền Nguyệt quát to một tiếng, gơ ngón tay run rẩy chỉ hướng Diệp Ý Tiêu, ngữ điệu kích động: “Biểu ca! Ngươi thật sự là ăn cháo đá bát, diễn hình của loại qua cầu rút ván! Nói như thế nào cũng là ta đã giúp ngươi bảo trụ trình tiết của chị dâu, ngươi thế mà còn muốn dùng giá cao gấp trăm lần giá thị trường bán cho ta!”

“Bớt nói nhảm...” Diệp Ý Tiêu không kiên nhẫn, một đường kéo Bạch Hy đi ra ngoài, vừa đi vừa ném lại ánh mắt lạnh như băng, nói: “Nếu như không phải nể mặt ngươi, ta sớm cho Vương Duy Duệ kia đi bán muối rồi! Cung Huyền Nguyệt, về sau đem người của ngươi quản cho kỹ, nếu không đừng trách ta không khách khí!”

Cung Huyền Nguyệt chán nản, lại không thể làm gì Diệp ý Tiêu, đành phải chuyển hướng Vương Duy Duệ, lộ ra nụ cười như hồ ly: “Duệ Duệ, ngươi làm ta chọc phải đại phiền phức rồi, xem chút bản thân cũng khó giữ, nên đền bù tổn thất thế nào cho ta đây?”

Bị nhìn chăm chăm, Vương Duy Duệ ha ha cười gượng: “Cái kia...Àn, Huyền Nguyệt, ngươi đói bụng không? Ta đi làm cơm... Ngươi thích ăn gì? Ta lập tức đi làm.....Ah! Thả ta ra!” Mấy câu nịnh nọt cũng không thể giúp hắn thoát thân, Cung Huyền Nguyệt vẽ mặt âm trầm đi tới gần, sau đó khom người ôm lấy Vương Duy Duệ, đi thẳng tới nơi đã đánh chủ ý từ trước— phòng ngủ!

“Duệ Duệ ah, Cung gia ta ghét nhất loại người khẩu thị tâm phi, kịch bản của ngươi hôm nay trăm ngàn lỗ hổng, làm ta cười rụng hết răng rồi! Cho nên, ta phải phạt ngươi, ba ngày cũng không cho xuống giường!” Cung Huyền Nguyệt đem người ném lên trên giường, cười mím tuyên bố tương lai ba ngày cuộc sống hạnh phúc. Ah, thật đẹp!

Vương Duy Duệ bị áp trên giường, dốc sức liều mạng giãy dụa thân thể. Ba ngày không thể xuống giường, thật là nhiều vận động kịch liệt! Hắn không muốn!

“Duệ Duệ, ngươi ngoan ngoãn tiếp nhận trừng phạt.” Cung Huyền Nguyệt tại đầu giường rút ra một chiếc cà vạt, hai ba cái liền đem hai tay của hắn buộc cùng một chỗ, sau đó lột sạch y phục người dưới thân.

“Cung Huyền Nguyệt! Ta —— Ân!”

Biết rõ có người mở mồm sẽ nói ra mấy câu làm mất hứng..., Cung Huyền Nguyệt dứt khoát hôn lên môi hắn. Duệ Duệ, chút tâm tư nho nhỏ của ngươi có thể giấu đi đâu a? Yên tâm đi, ta sẽ đem những cái...sự việc loạn thất bát tao kia giải quyết hết, ngươi cứ an tâm ngốc ngốc ở bên cạnh ta.

Đồng dạng, Bạch Hy bên kia cũng chính là nước sôi lửa bỏng, đau nhức cùng khoái hoạt a. Sau khi tha ái nhân về nhà, việc đầu tiên Diệp ý Tiêu làm chính là đem người vào nhà tắm, hung hăng chà sát cho sạch một phen, thay quần áo xong lại làm từ nhà sau tới phòng khách. Bạch Hy đã vài lần muốn mở miệng giải thích đều bị một tiếng “Câm miệng” lạnh như băng của Diệp Ý Tiêu chặn ngang, đành phải yên lặng tùy người bài bố.

Trải qua một phen dày vò, lửa giận vốn đang hừng hực của Diệp Ý Tiêu cuối cùng cũng lắng xuống, sau khi ngồi xuống ghế sofa mới nhìn người trong ngực nói: “Bây giờ nói.”

“AH

” Bạch Hy đang nghĩ ngợi làm như thế nào mở miệng, nghe được lời Diệp Ý Tiêu liền ngẩng đầu. Vừa muốn nói chuyện, đôi môi lại bị người kia dùng lực mút lấy. Khí tức bá đạo nóng ấm chỉ thuộc về đối phương lập tức truyền tới.

Bạch Hy không tự chủ được, nhắm mắt lại, khe hở đôi môi nghênh đón đối phương xâm nhập. Rất nhanh, đầu lưỡi Diệp Ý Tiêu lưỡi không gặp trở ngại, một đường liền xông vào, nhiệt liệt mà triển miên dây dưa cuốn lấy Bạch Hy. Hôn thẳng đến khi hắn chìm vào mê man, ý loạn tình mê mới buông ra. Sau đó ghé vào tai hắn thấp giọng nói: “Nếu như đáp án của ngươi không thể làm cho ta thỏa mãn, về sau đều không cho đến Nghiên Mục đi làm!”

“Việc này không thể hoàn toàn trách ta ——” Bạch Hy cảm giác mình có chút ủy khuất. Hắn chỉ là xuất phát từ hảo ý hỗ trợ mà thôi. “Cái kia.. biểu đệ Cung Huyền Nguyệt của người đến cùng chọc tới người nào rồi hả? Rõ ràng ba lần bốn lượt đi uy hiếp lão bản ta. Song thân của hắn, công ty, thậm chí an toàn bản thân đều nhận lấy uy hiếp. Kỳ thật, Duyệt Duệ bất quá cũng là người bình thường, gặp được chuyện như vậy đương nhiên sẽ cảm thấy sợ hãi. Cộng thêm Cung Huyền Nguyệt lại không chịu nói rõ lai lịch của mình, đối với Duyệt Duệ che giấu rất nhiều chuyện, cho nên ta mới cùng hắn diễn tuồng vui này.”

“Vương Duyệt Duệ bị người uy hiếp?” Hiển nhiên, Diệp Ý Tiêu cũng không ngờ tới nguyên nhân lại là như vậy. Y thoáng trầm tư mới hỏi: “Cái kia, Vương Duyệt Duệ nói sao với Huyền Nguyệt?”

“Chắc là không có nói, nếu không Cung Huyền Nguyệt sẽ không sự tình tùy ý phát triển như vậy.” Điểm này Bạch Hy lại rất khẳng định.

“Coi như ngươi còn có chút tiểu thông minh.” Diệp Ý Tiêu ôm chặt người trong ngực, cúi đầu nhẹ nhàng mà gặm cắn vành tai của hắn: “Cung Huyền Nguyệt sẽ không bỏ mặc Vương Duyệt Duệ không để ý tới.” Những thứ khác, y cũng không nói thêm. Dù sao, đó cũng là chuyện nhà của người khác. Diệp Ý Tiêu y cũng không muốn nhúng tay vào.

Bạch Hy sợ nhột, rụt rụt cổ, đáng thương nói: “Ý Tiêu, ta đói bụng.”

“Ăn? Người còn chưa ăn tối?” Diệp Ý Tiêu rất bất ngờ.

“Tan sở liền theo lão bản đóng kịch, chưa kịp ăn gì.” Bạch Hy quay người ghé vào trên người Diệp Ý Tiêu: “Thật đói.”

“Trong tủ lạnh có nguyên liệu nấu ăn, chính mình đi làm ăn.” Diệp Ý Tiêu vịn bả vai Bạch Hy, thần sắc tự nhiên nói.

Bạch Hy bĩu môi: “Người không thể xuống bếp một lần sao? Cho dù cơm trắng ta cũng ăn được a.”

Diệp ý tiêu không nói gì, tựa hồ đang suy nghĩ gì đó, một hồi lâu mới lên tiếng: “Tốt, ta đi làm cơm uy người ăn no bụng. Bất quá, chờ một lát đến phiên người tới thỏa mãn ta!”

“Ah —— không cần, tự ta đi làm cơm!” Vừa nghe đến cái này, Bạch Hy lập tức thối lui ra khỏi lòng ngực Diệp Ý Tiêu, rất nhanh liền chuẩn bị đi thẳng đến phòng bếp.

Diệp Ý Tiêu đi theo, tựa ở cửa phòng bếp nhìn Bạch Hy bận trước bận sau, có chút nở nụ cười: “Quên nói, cho dù người tự nấu cơm, đêm nay cũng phải uy no ta. Không cần nhìn, không có cửa thương lượng. Yên tâm, lão bản của người ngày mai cũng sẽ không đi làm ah.”

26. Chương 26

Sau đó Bạch Hy mới biết được, hắn vẫn chưa tính là bị thảm nhất. Bởi vì Diệp Ý Tiêu vẫn đau lấy hắn, không đuổi cùng giết tận. Nhưng là, cấp trên của hắn, Vương Duyệt Duệ lại bất đồng. Tuần đó Vương Duyệt Duệ nghỉ đủ năm ngày, lúc trở lại, tư thế đi đường vẫn rất không tự nhiên. Lúc ngồi xuống ghế làm việc càng biểu lộ quá dị.

Bạch Hy vụng trộm lẻn vào văn phòng, hỏi thăm sếp đến cùng làm sao vậy, Cung Huyền Nguyệt có hay không buông tha hắn. Vương Duyệt Duệ vẻ mặt bi phẫn, khóc không ra nước mắt gờ lên ngón tay thối. Bạch Hy minh bạch, cúi đầu vì cảnh ngộ lão bản nhà mình mà mặc niệm ba phút.

“Móa! Ai kêu người mặc niệm đấy!” Vương Duyệt Duệ bị thần sắc thương cảm trên mặt cấp dưới nhà mình làm cho bạo phát, lại theo thói quen vò vò tóc: Suốt một đêm ah! Cho dù không phải động ta cũng không muốn bị làm chết ah! Cứ như vậy mà ép ta cả một đêm, còn không cho nghỉ giữa giờ, đau chết ta rồi! Tên nhóc kia cuối cùng có phải là người thường hay không? Vẫn là cùng sinh vật ngoài vũ trụ giống hơn ah!”

Cùng là kẻ nằm dưới, Bạch Hy thấu hiểu sâu sắc nỗi khổ trong đó, đành an ủi nói: “Lão đại, cũng không hoàn toàn chịu khổ nha, kỳ thật người cũng rất thoải mái a?”

“Có là có... Không có! Một điểm cảm giác đều không có! Chỉ toàn thấy đau nhức!” Vương Duyệt Duệ đem đầu chôn trong đám văn bản trên bàn, thống hận chính mình đến tột cùng rồi. Hắn như thế nào có thể nói

cho Bạch Hy, càng về sau, đều là hấn chủ động đón ý nói hòa theo đối phương, thậm chí có phần dâm dăng dùng chân kẹp chặt eo Cung Huyền Nguyệt, cố gắng mở ra chính mình, thừa nhận một hồi lại một hồi va chạm cuồng dã? Còn khóc hô: “Nhanh lên, sâu hơn một chút!” Chuyện mất mặt như vậy, đánh chết hấn cũng sẽ không nói!

Bạch Hy thực đồng tình với lão bản nhà mình. Bất quá đồng tình thì đồng tình, công tư vẫn phải phân minh nga. Cho nên, hấn mở ra bản ghi nhớ tình hình kinh doanh: “Lão đại, vừa rồi trợ lý tổng giám đốc của Liên Thuận quốc tế gọi điện thoại tới nói, mời chúng ta buổi sáng ngày mai mười giờ đến công ty bọn hấn. Hiệp đàm về việc họ muốn mua một số thiết bị điện tử văn phòng. Người xem có thể chứ?”

“Liên Thuận quốc tế?” Vương Duy Duệ ngẩn người. Cái kia chính là công ty đa quốc gia, quy mô tương đối lớn, nếu như muốn mua sắm đồ dùng văn phòng sẽ không đến lượt công ty nhỏ như bọn hấn.

“Đúng vậy a, ta đã cẩn thận xác nhận, đối phương đúng là trợ lý Liên Thuận quốc tế. Lão đại, đây chính là một đại sinh ý. Ta thống kê sơ lược một chút, nếu lần này hợp tác thành công, chúng ta có thể kiếm được trên trăm vạn.” Bạch Hy nói tiếp.

“Hảo! Ta muốn đem toàn bộ tinh lực tập chung vào sứ mệnh tìm kiếm ánh sáng kim tiền kia, cái gì Cung Huyền Nguyệt, đều lẩn đi a! Bạch Hy, người lập tức phân phó mọi người chuẩn bị tư liệu liên quan, nhất định phải thật rõ ràng!” Mới nhắc đến tiền, Vương Duy Duệ liền khôi phục bộ dáng tinh thần sáng láng. Tiền ah, tiền ah, đều lẩn đến miệng túi của ta đi. Ta sẽ hảo hảo mà yêu thương các người!

Lúc này, tại khu nào đó trong thành phố, có người đang bị đuổi tới vùng sâu vùng xa.

“Cái gì? Điều ta đến Siberia khai phá thị trường?” Một người nam nhân kinh ngạc há to miệng, cơ hồ là không thể tin được lỗ tai của mình.

“Vâng, nhưng lại có lệnh, nếu như công trạng của người không tốt, như vậy liền cả đời ở lại”

“Cung Huyền Nguyệt! Xem như người lợi hại! Cứ nhiên lại để cho ta đến Siberia khai thác thị trường điện lạnh! Chỉ mới trêu chọc sủng vật của người một chút, người cứ nhiên dám đối xử với ta như vậy! Ta muốn chỗ lão thái gia cáo trạng!” Nam nhân vẻ mặt cầu xin, lướt qua thư ký muốn tông cửa xông ra.

“Phó tổng giám đốc, đã quên nói cho người biết, Cung lão thái gia đã bế quan tu luyện đi. Từ sớm đã hạ lệnh, trừ phi là ông tự mình tìm người, nếu không, ai tìm ông đều sẽ chết.” Thư ký rất tận trách nói cho nam nhân, thuận tiện chặt đứt đường cầu cứu của hấn.

Nam nhân tên Cung Trục rốt cục cũng bạo phát: “Cung Huyền Nguyệt, ta không để yên cho người!”

Vì vậy, tại văn phòng phó tổng liền phát ra một trận gào thét kinh thiên, hậu quả chính là... Cung đại thiếu gia yết hầu đều sưng viêm rồi a.

Giữa tháng 8, Bạch Nhiên từ Bắc Kinh trở về, liền dọn vào ăn hộ của Diệp Ý Tiêu. Vừa mới bắt đầu, Bạch Hy còn lo lắng Diệp Ý Tiêu sẽ phản đối. Không nghĩ tới, người kia chẳng những không phản đối, còn đích thân lái xe đến sân bay đón người. Cái này cũng chưa tính, mới qua nửa ngày, Bạch Nhiên đã bị đối phương hoàn toàn thu phục, đối với y nói gì nghe nấy.

Hai người trên nói thiên văn dưới bàn địa lý, thiên nam địa bắc, đến cả bệnh đậu mùa cũng muốn bàn. Bạch Hy đã làm xong cơm trưa, hai tên kia vẫn còn ngồi ở phòng khách, lách chách nói không ngừng.

Bạch Hy đem đĩa đồ ăn cuối cùng ra khỏi bếp, liền nhìn thấy Bạch Nhiên cười đến sáng lạn, hào quang thanh xuân trong đôi mắt không cách nào che dấu. Thấy tình cảnh này, Bạch Hy cuối cùng là thở dài một hơi, lo lắng trước kia đều ném tận chín từng mây.

Buổi tối, Diệp Ý Tiêu phải tham dự một tiệc rượu trọng yếu, vì vậy liền lưu lại anh em Bạch Hy ở nhà. Trước khi đi còn trình trọng giao cho Bạch Nhiên một nhiệm vụ. Cái kia, chính là đúng mười giờ liền đuổi Bạch Hy lên giường ngủ!

Bạch Nhiên cười hì hì liếc ca ca nhà mình, thật cao hứng tiếp nhận nhiệm vụ.

Trong khoảng thời gian này không biết chuyện gì xảy ra, Nghiên Mạc nghiệp vụ đột nhiên nhiều hơn, Bạch Hy đã liên tiếp phải đem công tác về nhà làm, vì thế Diệp Ý Tiêu chịu đủ nỗi khổ vắng vẻ. Bị vắng vẻ,

người nào đó mặt không biết đã kéo dài bao nhiêu, hiện tại có giám sát miễn phí, đương nhiên phải hảo hảo lợi dụng.

Sau khi nếm qua bữa tối mỹ vị ca ca tự làm, Bạch Nhiên lười biếng tựa trên ghế sofa, cầm trong tay điều khiển từ xa chuyển đài truyền hình, miệng còn cắn một quả táo, trên khuôn mặt tràn đầy thư thái hạnh phúc.

Vào giai đoạn dậy thì, hài tử vẫn là có khẩu vị tốt. Vừa mới ăn hết ba chén cơm trắng thêm hai chén lớn súp, hiện tại lại có thể gặm táo rồi. Bạch Hy đem rửa sạch sẽ đĩa trái cây đặt trên bàn trà ở trước sofa. Nhìn qua đệ đệ càng ngày càng ... cao hơn, có chút cảm khái. Bản thân cũng dùng dao gọt trái cây đem một quả táo tách thành bốn, cầm lấy một khối nhét vào trong miệng.

“Ca, ta đột nhiên cảm thấy Ý Tiêu ca cũng không tệ lắm, người đi theo hắn ngược lại sẽ không chịu thiệt. Về sau các người hảo hảo mà sống a, không cần chia tay.” Đang lúc Bạch Hy đang ngồi bên ăn táo, Bạch Nhiên mở miệng nói ra.

“Người nói cái gì —— ách...” Bạch Hy cơ hồ bị miếng táo trong miệng làm cho nghẹn chết. Mấy lời này của Bạch Nhiên thật là quỷ dị, cái gì gọi là hảo hảo sống, không cần chia tay?

Bạch Nhiên đem hạt táo ném tới thùng rác bên dưới bàn trà, rút tờ khăn giấy lau lau miệng mới nói: “Người trước kia không phải đã nói với ta, quan hệ giữa người cùng Ý Tiêu ca cũng chỉ là một trò chơi sao? Nhưng là, ta cảm thấy được, Ý Tiêu ca không coi việc ở chung với người là vui đùa. Hắn đối với người là rất nghiêm túc. Xem xem, hắn phải đi tham gia tiệc rượu rồi, vẫn còn lo đến việc người có ngủ sớm hay không.”

“Nhóc con, người biết cái gì!” Bạch Hy thật vất vả mới đem miếng táo nghẹn trong cổ họng nhỏ ra, tức giận nhìn đệ đệ nhà mình.

“Ca, ta không nhỏ rồi, đều 16 tuổi á!” Bạch Nhiên bắt mồm, ca ca cuối cùng vẫn coi mình như tiểu hài tử, chân mày cau lại: “Vô luận như thế nào, ta đều nhận thức Diệp Ý Tiêu ca phu này rồi[chồng chị gái thì là tỷ phu, nên chắc chồng anh zai nên bé Nhiên kêu.. ca phu].”

Bạch Hy thật không biết là nên cười hay nên khóc. Có phải hay không hiện tại học sinh cấp 3 đều là thay đổi thất thường như vậy? Hay là khoảng cách thế hệ giữa hắn cùng Bạch Nhiên không phải nhỏ như rãnh mương, mà là đại dương vực chẳng rồi hả? Ca phu? Thế mà thằng nhóc gọi được thuận miệng như vậy!

“Được rồi, người cũng đừng quan tâm chuyện của ta. Ngày mốt phải đến trường học báo danh, đồ đạc của người thu thập xong chưa?” Không muốn cùng đệ đệ nói quá nhiều chuyện giữa mình cùng Diệp Ý Tiêu, Bạch Hy đành phải nói sang chuyện khác.

Bạch Nhiên vẫn là một cái tiểu hài tử, rất nhanh đã bị Bạch Hy lái sang đề tài khác. Sau đó hai huynh đệ bàn về học trường mới, rất nhanh đã mười giờ.

Dưới sự thúc giục liên hồi của đệ đệ, Bạch Hy rất nhanh liền tắm rửa đi ngủ.

Thức dậy, Bạch Hy mới phát hiện, tối qua Diệp Ý Tiêu không về nhà. Thực sự là ngủ đến hồ đồ rồi. Bạch Hy cầm điện thoại trên đầu giường, ngón tay vội vã quay số, sau đó ấn nút trò truyện.

“Uy, Ý Tiêu...” Đường dây điện thoại rất nhanh đã được kết nối, Bạch Hy liền nói.

Điện thoại bên kia đã trầm mặc khoảng ba giây, một thanh âm hơi khàn khàn truyền tới: “Tiêu vẫn còn ngủ, người tìm hắn có chuyện gì?”

27. Chương 27

Nghiêm Huyền Hi! Bạch Hy thoáng cái đã biết rõ chủ nhân thanh âm này là ai. Tâm hắn nháy mắt liên loạn lên, cho đến khi đầu bên kia bắt mồm địa lầm bầm: “Người đến cùng có chuyện gì à? Không có chuyện gì ta liền cúp máy. Mới sáng sớm ah, có để cho người ta ngủ hay không!”

“Đợi —— chờ một chút.” Bạch Hy rốt cục lấy lại tinh thần, cố gắng ổn định nội tâm, ngữ điệu duy trì bình thản: “Các người đang ở chỗ nào?”

“Tại khu biệt thự Áo Viên ah.” Nghiêm Huyền Hy trong lời nói mang theo một chút khiêu khích: “Người là Bạch Hy? Ha ha, không nghĩ tới a? Trong lòng của Tiêu, ta mới là trọng yếu nhất.”

“Lại để cho Ý Tiêu nghe điện thoại.” Bạch Hy bình tĩnh như trước. Khu biệt thự Áo Viên? Đó không phải là khu nhà trước đây hẳn cùng Diệp Ý Tiêu ở hay sao? Khó trách Diệp Ý Tiêu không cho hẳn trở về đó, nguyên lai chỗ ấy đã có người khác ở.

Diệp Ý Tiêu muốn hưởng Diệp ý tiêu nghĩ hưởng tề nhân chi phúc[ý chỉ cuộc sống giàu sang sung sướng, nhiều thê thiếp.], thật đúng là phù hợp hình tượng của y. Nếu như tối hôm qua Diệp Ý Tiêu thật là cùng Nghiêm Huyền Hy qua đêm, như vậy chính là đã đến lúc Bạch Hy hẳn nên tìm phòng ở mới rồi. Hiện tại muốn tới đó chứng thực, cũng không phải hẳn muốn tự rước lấy nhục nhã, mà là muốn biết, đến cùng Diệp Ý Tiêu phải hay là không cùng Nghiêm Huyền Hi ở cùng một chỗ.

Bên kia, Nghiêm Huyền Hi vẫn chưa trả lời, Bạch Hy đã nghe được một thanh âm quen thuộc: “Tiểu Hy, đừng làm rộn, mau tới đây ngủ!”

Vừa mới nghe xong, Bạch Hy phát hiện ngón tay của mình đã vô thức nhấn nút gác máy. Thân thể phản ứng so đầu óc còn muốn nhanh hơn ah! Bạch Hy tự giễu cười cười, sau đó cả người vô lực ngã xuống giường. Nội tâm ẩn ẩn hoảng hốt, cả người rất không thoải mái. Vốn là giường lớn mềm mại thoải mái dễ chịu, lúc này trông trải đến đáng sợ. Tựa như một hồ đen không đáy thật lớn, đem Bạch Hy nuốt vào thật triệt để.

Tối hôm qua, Bạch Nhiên còn kêu Diệp Ý Tiêu một tiếng “Ca phu”, không nghĩ tới ca phu này lại lập tức trèo tường rồi. Thật sự là buồn cười ——

Trên giường ngáy ngốc một lát, Bạch Hy liền đi xuống. Nhanh chóng làm tốt bữa sáng, lại gọi điện thoại đến công ty xin phép nghỉ. Trước đó vài ngày, bởi vì Diệp Ý Tiêu biểu hiện tình thâm ý trọng, cho nên Bạch Hy cũng không có đi mua phòng ở mới. Bây giờ lại phát triển đến tình trạng như vậy, nên sớm có chuẩn bị mới tốt. Nếu không tương lai, Diệp Ý Tiêu muốn đuổi người, hẳn chính là không có nhà để về rồi.

Lưu lại tờ giấy nhắc Bạch Nhiên sau khi rời giường nhớ ăn điểm tâm, Bạch Hy liền đi ra cửa. Một buổi sáng chạy hết ba công ty môi giới bất động sản. Chỉ là xem tư liệu cũng tốn không ít thời gian. Buổi chiều lại chạy qua hai chung cư bán hoặc cho thuê gần trường Bạch Nhiên. Ở đây có một phòng ở hợp ý Bạch Hy, vì vậy đã xuống tiền đặt cọc, hai ngày sau sẽ trả tiền đợt đầu.

Chung cư gần trường Thực Nghiệm giá tương đối cao, kiến trúc xây theo kiểu thương mại, diện tích vừa phải. Phòng ở Bạch Hy nhắm trúng là 120m vuông nhưng diện tích sử dụng lại khoảng 140m. Phòng ở kia tổng trị giá hơn 200 vạn. Bạch Hy tính toán tình hình số tiền còn lại, lần trước giúp cha mẹ trả nợ đã dùng hơn 900 vạn, tiền gửi ngân hàng hiện giờ còn 700 vạn. Bởi vì tiền học của Bạch Nhiên sẽ tốn không ít, cho nên hẳn vẫn là lựa chọn trả trong vòng 5 năm.

Sau khi giao tiền cọc, tảng đá trong lòng Bạch Hy mới tháo xuống được, liền ngồi xuống một băng ghế ven đường nghỉ ngơi. Lúc này đã là chạng vạng tối, nhưng cái nóng của mùa hè vẫn thực bức người. Bạch Hy mới ngồi một lát đã thấy mồ hôi, hẳn dùng tay xoa xoa cái trán ướt đầm, nghĩ đến tối nay nên mua gì về nấu cơm. Đột nhiên chuông điện thoại vang lên.

Nhìn thấy cái tên hiển thị trên màn hình, Bạch Hy thực muốn quăng luôn điện thoại. Bất quá, vẫn là nhịn xuống được. Hít một hơi thật sâu, Bạch Hy ấn nút nhận cuộc gọi.

“Tiểu Hy, người chưa xuống ca sao?” Thanh âm Diệp Ý Tiêu truyền vào trong tai Bạch Hy, trước sau như một, thuần hậu đến mê người.

Đáng tiếc, Bạch Hy đã có năng lực miễn dịch thực lớn, ngữ điệu bình tĩnh nói: “Vừa tan tầm, có chuyện gì?”

“Ta đi đón người.”

“Không cần, ta hiện đang chuẩn bị đi siêu thị mua thức ăn. Người đêm nay muốn ăn cái gì, để ta làm.” Bạch Hy đương nhiên sẽ không để cho y tới đón. Nếu như để cho tên kia biết mình chuẩn bị đến chuyện dọn nhà sau khi chia tay, thế nào cũng lại chạm đến nghịch lân của y, cái kia cũng không biết lại bị giầy vò bao lâu.

“Đêm nay chúng ta đi ra ngoài ăn đi, Tiểu Nhiên ngày mai sẽ phải lên trường, xem như cho hân tiệc chia tay.”

“Ta tự mình làm bữa cơm chia tay..., cái kia đối với hân càng có ý nghĩa. Nếu như người không muốn trở về ăn thì thôi. Cứ như vậy đi, ta tắt điện thoại.” Bạch Hy cũng không đợi Diệp Ý Tiêu đáp lại đã cúp điện thoại, hơn nữa khi đối phương lần thứ hai gọi tới, liền trực tiếp tắt di động.

Đến siêu thị dạo qua một vòng, Bạch Hy mua nguyên liệu làm mấy món sở trường rồi trở về nhà.

Bạch Nhiên còn đang ở trong thư phòng lên mạng chơi, nghe được tiếng động liền cao giọng hô: “Ca, người đã về rồi!” Sau đó lại tiếp tục miệt mài cày game.

Bạch Hy cười cười. Hiện tại, tên nhóc này cả ngày đều ở trên mạng, đã sắp thành trạch nam rồi. Bất quá, Bạch Nhiên ngày mai sẽ phải lên trường tham gia khóa học quân sự, hôm nay vẫn cứ là bỏ qua cho nó a. Nghĩ như vậy, Bạch Hy mang theo đồ đạc đi vào phòng bếp.

Mới đem tôm bỏ vào chậu nước, đã nghe tiếng mở cửa. Bạch Hy trong lòng khẽ động, rất nhanh liền đem xung động này đè xuống, vui vẻ vừa rồi cùng Bạch Nhiên cũng hoàn toàn thu liễm.

Lúc Bạch Hy nhặt một con tôm vừa nhảy khỏi chậu, thanh âm Diệp Ý Tiêu đã truyền tới: “Vì cái gì tắt máy?”

“Điện thoại hết pin rồi.” Bạch Hy cũng không cho là đúng, tiếp tục lấy nguyên liệu nấu ăn trong túi ra. Thịt kho tàu, bí đao, nấm rơm, thịt bò, cá trích, gà đã làm sạch sẽ, dầu cải, rau thơm, hành tây, gừng, cà rốt... Giống như triển lãm, từng cái bày ra một hàng dài.

“Gà nướng giấy bạc, cá trích hấp, tôm nướng, thịt kho tàu xào cần tây, bò xào nấm rơm, súp bí đao hầm xương ống. Ăn, còn có đậu nhự xào tiêu, cũng đủ cho tên nhóc Bạch Nhiên kia à nha? Nam nhân thời kỳ trưởng thành sức ăn thực lớn.” Bạch Hy nhìn đồng nguyên liệu, tự thì trào nói.

Vô cớ bị ngó lơ, Diệp Ý Tiêu vẽ mặt âm trầm đi tới, duỗi tay vịn lấy người Bạch Hy, ngang ngược nói: “Vì cái gì không nhìn ta? Người là cổ ý nha!”

Bạch Hy nhướng mắt nhìn y, bỗng nhiên lộ ra một cái mỉm cười: “Ý Tiêu, người đừng có làm rộn được không? Ngày mai Tiểu Nhiên đi rồi, ta muốn đãi hân một bữa thật phong phú.”

Ánh nắng cuối ngày xuyên qua cửa sổ phòng bếp rơi xuống trên mặt Bạch Hy, làm gương mặt thanh tú nhiễm lên một tầng kim quang nhàn nhạt, nhìn gần đẹp đến mức làm người ta chói mắt. Diệp Ý Tiêu nhìn hân như vậy, tức giận trong mắt cũng chậm rãi rút đi, buông lỏng tay ra mới nói: “Tối hôm qua ta uống nhiều quá, lái xe vừa mới có việc xin phép nghỉ, cho nên ta tại một người bạn gia qua đêm.”

“Nha.” Nhà bằng hữu? Ha ha, Diệp Ý Tiêu ah Diệp Ý Tiêu, người vì cái gì phải nói dối a? Cứ thành thành thật thật thì tốt biết bao, như vậy ta mới có thể danh chính ngôn thuận rời đi. Bạch Hy quay người tiếp tục cùng những cái...kia nguyên liệu nấu ăn chiến đấu, đầu tiên lại cầm lấy một củ hành tây.

Cũng tốt, lại để cho bản thân có một cái cớ rơi lệ. Bạch Hy cúi đầu, chậm rãi lột vỏ hành. Chỉ một lát sau, con mắt có chút ề ảm sắp sập.

“Tiểu Hy?” Diệp Ý Tiêu nhìn bóng lưng của hân, không biết như thế nào lại cảm thấy rất khó coi. Chắc tại ánh chiều tà phủ lên xuống, làm cho bóng lưng thon gầy kia ẩn ẩn tản mát ra khí tức cô tịch.

Ngay lúc Diệp Ý Tiêu chuẩn bị bước tới, trong thư phòng truyền ra tiếng Bạch Nhiên kinh hô: “Ý Tiêu ca! Người mau tới đây hỗ trợ, ta sắp bỏ mình á!”

Bạch Hy cũng đã nghe được, hân vội vàng nói: “Tiểu Nhiên tìm người, nhanh chút đi, đừng ở trong này vướng chân vướng tay ah.”

Diệp Ý Tiêu có chút nhú mày, lại không cự tuyệt, quay người đi về hướng thư phòng.

28. Chương 28

Sau khi dùng xong bữa tối phong phú, Bạch Hy bắt đầu giúp đệ đệ thu thập hành lý, nhét đầy cả hai cái rương to. Chỉ thấy Bạch Nhiên bên cạnh oa oa kêu lớn, một lát là cái này không cần mang, một lát lại cái kia không cần mang. Tiếc là toàn bộ đều bị Bạch Hy coi như gió thoảng ngoài tai, thậm chí còn gõ đầu hắn kêu im miệng.

Nhìn thấy Bạch Hy cùng đệ đệ thu thập hành lý, Diệp Ý Tiêu ầm ầm cảm thấy không ổn. Bởi vì thái độ của Bạch Hy giống như chỉ hận không thể đem bản thân nhét vào trong rương, mà Bạch Nhiên, đương sự thì lại không thêm vào phòng một bước.

Đợi đến lúc Bạch Nhiên bĩu môi lâu bầu tắm rửa đi ngủ, Diệp Ý Tiêu mới kéo lấy Bạch Hy đang chuẩn bị đi tắm về phòng hai người, không nói hai lời liền trực tiếp áp người lên giường.

Bạch Hy cũng không giãy dụa, tùy ý Diệp Ý Tiêu gỡ trò, lộ ra bộ dáng nhu thuận nghe lời. Thực phi thường không đúng, Diệp Ý Tiêu dừng lại, tách đôi chân thon dài của Bạch Hy sang hai bên, cúi người, mặt đối mặt, mắt đối mắt hỏi: “Người làm sao vậy?”

“Cái gì mà làm sao vậy?” Bạch Hy chớp chớp đôi mắt trơn bóng ánh nước, nhàn nhạt hỏi người phía trên. Cái tên đại hỗn đản Diệp Ý Tiêu này, mỗi lần làm ra chuyện xấu đều giả bộ hồ đồ, làm như cái gì cũng chưa từng phát sinh, thật đúng là hèn nhất mà!

“Bởi vì ta đêm qua không trở về, cho nên người sinh khí?” Diệp Ý Tiêu trong đầu sẽ cực kỳ nhanh kiểm nghiệm hành vi của bản thân, cuối cùng xác định chỉ có chuyện này là sẽ làm Bạch Hy để tâm.

Bạch Hy nở nụ cười, đôi mắt bởi vì tươi cười mà cong cong, con ngươi trơn bóng linh động lóe ra hào quang mê người: “Diệp Ý Tiêu, người vẫn còn diễn kịch à? Có mệt hay không? Muốn làm liền làm, không muốn làm thì nói để cho ta đi tắm rửa. Ngày mai sáng sớm còn phải tiễn tiểu Nhiên đến trường, trong công ty công tác cũng chồng chất không ít —— “

“Diễn kịch?” Diệp Ý Tiêu nhíu mày, vì cái gì Bạch Hy lại dùng đến từ này, y một chút cũng không hiểu. Chẳng lẽ đã phát sinh việc gì mà bản thân y không biết hay sao?

“Tiểu Hy, người đem lời nói cho rõ ràng, ta đến cùng làm gì lại chọc giận người tức giận?”

Bạch Hy đem đầu quay sang hướng khác: “Người không trêu chọc ta.” Dù sao, ban đầu ở bệnh viện đáp ứng cùng Diệp Ý Tiêu cùng một chỗ cho tới bây giờ, Bạch Hy cũng chưa từng tự cho mình dùng thân phận người yêu của y. Cho nên, bọn hắn chính là không có hứa hẹn, không có ràng buộc, chỉ là đơn thuần quan hệ thân xác. Khó nghe mà nói...,chính là hảo hợp hảo tán[vui thì ở dở thì đi]. Cho nên, hắn không cần phải sinh khí.

Diệp Ý Tiêu tâm thẳng một đường chìm xuống, bộ dáng này của Bạch Hy lại làm y phát cáu. Rõ ràng chính mình rất dễ ý, vì cái gì lại không chịu nói ra ra, không làm cho đối phương biết rõ! Chẳng lẽ những ngày đầm mật, ngọt ngào ở chung đều là phù vân yên lặng, hơi có gió thổi sẽ tan thành mây khói sao?

“Nói cho ta biết, người gặp chuyện gì.” Diệp Ý Tiêu hai tay bưng lấy mặt Bạch Hy, nhìn thẳng vào đôi mắt trong sáng của hắn, tựa hồ muốn từ trong con ngươi xinh đẹp kia tìm được đáp án.

Bạch Hy thần nhiên địa nhìn lại: “Người tối hôm qua là qua đêm tại nhà Nghiêm Huyền Hi a? Không, phải nói là người cùng Nghiêm Huyền Hi chung nhà. Biệt thự Áo Viêm nguyên lai là cho Nghiêm Huyền Hi ở, khó trách ta không thể trở về chỗ ấy. Căn hộ này cũng là người tạm thời mua a? Ta tính toán cái gì? Tiểu Tam[aka vợ bé] người giấu ở bên ngoài? Khó trách người ta chính thất sẽ tìm tới cửa. Nguyên lai, ta bất tri bất giác biến thành Tiểu Tam mọi người đều muốn hô đánh. Nhưng buồn cười nhất chính là, lúc nghe người nói Nghiêm Huyền Hi chỉ là thể thân của ta, ta lại có thể cao hứng biết bao. Ai, làm người ah, vẫn là không thể cứ tự cho là đúng, nếu không đau lòng rồi, tan nát cõi lòng rồi, cũng không có ai thương.”

Diệp Ý Tiêu sắc mặt thay đổi hoàn toàn, ánh mắt ngoan lệ như điện, một tay nắm cằm bạch Hy: “Ai nói với người những...này!”

“Đây chính là sự thật, người không cần quan tâm là ai nói cho ta biết.” Bạch Hy bắt được cổ tay Diệp Ý Tiêu, muốn thoát khỏi thứ đang làm đau mình.

“Tiểu Hy, người chỉ cần biết rõ, ta chỉ có một mình được rồi.” Diệp Ý Tiêu xoay người xuống giường, mở tủ quần áo tiện tay chọn lấy bộ đồ ngủ rồi tiến vào phòng tắm. Bị bỏ lại, Bạch Hy giơ tay gác lên trán nhìn trần nhà, bắt đầu ngẩn người. Cái gì chỉ có một mình người! Hiện tại, Diệp Ý Tiêu rõ ràng rất ưa thích chơi trò nói mấy lời thâm tình này.

Hắn cũng biết, cái gọi là yêu, cái gọi là ưa thích, nếu như không phải xây dựng trên cơ sở hai người tín nhiệm lẫn nhau..., cái kia, tất cả đều là mây bay khói nhẹ, gió thổi liền tan. Mà tình lữ ở giữa tín nhiệm, chỉ dựa vào trên miệng nói là mơ hồ không đủ, còn phải có hành động thực tế.

“Diệp Ý Tiêu, ta nghĩ ta đã mệt mỏi, không có năng lực cùng người chơi trò này nữa, cho nên thỉnh người nhanh chóng chấm dứt. Tân hoan đều đã có, vậy làm gì còn muốn kéo lấy người cũ như ta không buông? Muốn tra tấn ta cũng không cần dùng cách này a? Giữa chúng ta, thật sự không nên có bất luận cái gì liên quan...” Bạch Hy nằm ở trên giường thì thào tự nói, như là lời lúc mê sảng.

Đợi lúc Diệp Ý Tiêu tắm rửa xong đi ra, trên giường Bạch Hy đã ngủ rồi. Bất quá, hắn ngủ cực kỳ không an ổn, hai hàng lông mày thanh tú nhíu chặt lại một chỗ, mi tâm tạo thành một chữ “ ”, cả khuôn mặt lộ ra ưu sầu, lại làm cho người thương yêu không dứt.

Người này... Vì cái gì lại có thể làm cho trái tim mình trở nên mềm mại thế này? Diệp Ý Tiêu ngồi xuống, dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng xoa nếp nhăn giữa hai đầu lông mày Bạch Hy. Có một số việc không thể để cho hắn biết sớm biết như vậy, nếu không chỉ biết thành sự không có bại sự lại dư. Chỉ là hy vọng lần này, Bạch Hy có thể đợi đến ngày đó, không thể cứ thế bỏ trốn.

“Tiểu Hy, tỉnh, đi tắm rửa trước.” Diệp Ý Tiêu sờ đến cổ Bạch Hy, phát giác một mảnh đồ mồ hôi, vội vàng nhẹ nhàng mà kêu lên.

Đang mơ mơ màng màng ngủ, Bạch Hy chỉ là bĩu môi lắc đầu, căn bản không có mở mắt, tay vô ý thức quơ quơ, tựa hồ là muốn đem người đang làm phiền đuổi đi.

“Người thật sự là ——” Diệp Ý Tiêu bất đắc dĩ nhìn người trên giường, chỉ có thể tới phòng tắm chuẩn bị nước, lại tốn hết sức lực đem quần áo Bạch Hy cởi hết, cuối cùng mới ôm người đến bỏ vào trong bồn tắm.

Thân thể bỗng nhiên đụng phải nước ấm, Bạch Hy đang chìm trong mộng có chút thanh tỉnh, vừa hé mắt, liền thấy Diệp Ý Tiêu cẩn thận từng li từng tí đem mình bỏ vào trong bồn tắm, không khỏi cười cười, thò tay chủ động ôm cổ của y, đầu liền tiến đến trước ngực, hôn điểm nhô lên, đầu lưỡi vây quanh đầu đỏ rồi đảo quanh. Đầu lưỡi ấm áp làm Diệp Ý Tiêu không khỏi hít một hơi lạnh khí.

“Đừng làm rộn, trước tắm đã.” Bị Bạch Hy đùa dai, chỗ này ngon lại muốn xơi chỗ khác[chắc là em Hy ăn bên này thấy ngon nên gặm nốt hạt kia], Diệp Ý Tiêu phải rất cố gắng mới khiến bản thân bảo trì được thanh tỉnh —— tối thiểu trước tiên cũng phải đem người tắm rửa sạch sẽ. Nhưng là, Bạch Hy trong đôi mắt điểm điểm tinh quang vô cùng hấp dẫn, dục hỏa bốc lên liền cúi đầu hôn xuống.

Bạch Hy ngồi trong bồn tắm, ngẩng đầu lên phối hợp với Diệp Ý Tiêu, hôn cho đến hô hấp của hai người bắt đầu hỗn loạn mới buông ra.

Vẫn là Diệp Ý Tiêu tỉnh táo trước, thoáng nâng lên thân thể, kéo ra khoảng cách giữa hai người, tay cầm tiểu đệ đang gồng gượng ngẩng đầu của Bạch Hy an ủi, thấp giọng hống: “Ngoan, chờ một lát cho người thêm.”

Bạch Hy vẫn đang mơ màng, híp mắt gật đầu, hai chân duỗi thẳng, cả người cứ như vậy trực tiếp chìm vào trong nước. Diệp Ý Tiêu sợ chết khiếp, vội vàng mò nửa người hắn lên, thở dài, người này làm sao lại có thể hồ đồ thành bộ dạng như vậy? May mắn là mình đi theo, nếu không thật đúng là sẽ chết chìm trong bồn tắm.

Diệp Ý Tiêu phí không ít công phu mới giúp Bạch Hy tắm rửa sạch sẽ từ trong ra ngoài, thuận đường ăn vô số đậu hũ, nghĩ đến chờ một lát còn phải lại tắm rửa một lần mới bỏ qua. Vì vậy liền dùng khăn tắm đem Bạch Hy bọc lại, nửa vịn nửa ôm đem người mang về giường.

Bởi vì cách vách còn có trẻ chưa đủ tuổi thành niên, Diệp Ý Tiêu động tác phóng nhẹ rất nhiều. Ngược lại, đã quen với thói bá đạo cuồng dã, Bạch Hy lại thấy không thoải mái, liền tiếp đem chính mình chui vào lồng ngực, nâng người gần sát y, còn bất mãn vận vẹo thân thể đòi hỏi càng nhiều.

“Lúc mơ hồ vẫn là đáng yêu nhất.” Diệp Ý Tiêu rất hài lòng nhìn người dưới thân, đem cự vật cứng rắn đến phát đau của mình nhắm ngay cửa huyết kia, từng chút từng chút đi vào.

Bạch Hy hừ nhẹ một tiếng, đem hai chân hoàn toàn khai mở, làm cho Diệp Ý Tiêu càng thêm tiến sâu vào chính mình. Hắn lúc này, đã hoàn toàn sa vào biển sâu dục vọng, theo khoái cảm cuộn cuộn như thủy triều pháp phòng, hoàn toàn quên cái gọi là trò chơi, cái gọi là ghen tuông, chỉ biết nắm chặt người phía trên, cầu đối phương cho mình thêm nữa... Thêm nữa.....

29. Chương 29

Ngày hôm sau, khi...tỉnh lại, Bạch Hy chỉ cảm thấy toàn thân đau nhức, nhất là đằng sau nóng rát, giống như có một thanh dao găm không ngừng mà thiết cát [cắt xẻo] lấy. Tối hôm qua, tên chết tiệt Diệp Ý Tiêu nhất định lại không hề tiết chế mà làm..

Bạch Hy nghĩ đến, ai oán vạn phần quay đầu nhìn về phía bên cạnh, lại chỉ thấy một mảnh trống rỗng, Diệp Ý Tiêu căn bản là không có ở đây. Ai, muốn tìm người phát tiết lửa giận cũng không thể, thật sự là muốn buồn bực cũng không được! Vì vậy, Bạch Hy đành đem lửa giận ngấp đầu dờ đến cái gối vô tội bên cạnh.

Đang lúc Bạch Hy hóa thân thành Lệ Quỷ, đối với gối đầu của Diệp Ý Tiêu ra sức cắn xé, cửa phòng ngủ chợt mở, Bạch Nhiên vẻ mặt kinh ngạc nhìn ca ca nhà mình đang lăn lộn cắn xé trên giường, run rẩy giơ tay lên chỉ, sưng sốt tới mức một câu đều nói không nổi.

“Làm sao vậy? Ca của ngươi còn chưa có tỉnh sao?” Nhìn thấy Bạch Nhiên đứng sững bên ngoài phòng ngủ, mặt nghệt ra không nhúc nhích, Diệp Ý Tiêu từ phòng ăn đi tới.

Trong phòng ngủ, đang cao hứng phát tiết, Bạch Hy nghe được tiếng vang, động tác cứng ngắc quay đầu lại, liền thấy đệ đệ của hắn thần sắc quái dị đứng tại cửa ra vào, không khỏi xấu hổ cười cười.

Bạch Nhiên nháy mắt mấy cái, một tràng tiếng cười vang dội từ trong miệng tuôn ra: “Ha ha, ca, người hẳn là đói bụng đến phải gặm gối đầu! Hiện tại, ta cuối cùng đã hiểu cái gì gọi là bụng đói ăn quàng rồi! Ha ha!”

“Tiểu tử thôi, người cười đủ chưa! Khẩu trừ người một tháng tiền xài vặt!” Bạch Hy có chút thẹn quá hoá giận. Đều do tên hỗn đản Diệp Ý Tiêu kia! Cư nhiên lại để cho hắn mất hết mặt mũi trước đệ đệ.

“Oa, ngàn vạn không muốn ah! tiền xài vặt của ta...” Bạch Nhiên trong miệng nói vậy, nhưng vẫn không thể ngừng cười, dốc sức liều mạng xoa bụng.

Diệp Ý Tiêu kéo Bạch Nhiên đang cười đến đau bụng ra, nói: “Được rồi, đừng cười nữa, mau đi giúp ca người múc chén cháo, chờ một lát còn phải đưa người đến trường học. Lại nói, biểu hiện tốt..., tháng này tiền xài vặt ta cho, hơn nữa còn nhân đôi.” Vừa mới nói xong, chỉ thấy Bạch Nhiên giống như con thỏ, thẳng tắp nhảy tới phòng bếp.

Ma lực đồng tiền thật là lớn ah! Chứng kiến bộ dạng của cậu nhóc, khóe miệng Diệp Ý Tiêu hơi vênh lên, đi vào phòng ngủ, thuận tay khóa cửa lại. Tiểu nhân đã thu phục xong, hiện tại liền tới đại nhân.

Bạch Hy trừng mắt liếc y một cái, xoay người xuống giường, bộ pháp[bước đi] bất ổn tiến vào phòng tắm. Chờ hắn rửa mặt xong, tinh thần sáng khoái đi ra, Diệp Ý Tiêu rõ ràng đã giúp hắn chuẩn bị quần áo thật tốt, trong tay còn cầm một tuýp thuốc mỡ.

“Tối bôi thuốc, sau đó thay quần áo.” Diệp Ý Tiêu bỏ qua sắc mặt thoáng chốc tái nhợt của Bạch Hy, hướng hắn vẫy tay, ý bảo nhanh tới.

“Không cần.” Bạch Hy chán nản, nếu như tối hôm qua tên kia có thể tiết chế một chút, hắn cũng cũng không cần bôi mấy cái... thuốc mỡ dinh dính, trơn trơn này rồi! Bực nhất chính là, tối hôm qua rõ ràng đã quyết định phải cùng y phân rõ ranh giới, như thế nào, ngược lại, hiện tại càng thêm mập mờ nha?

“Đừng ép ta dùng lực.” Diệp Ý Tiêu đem thuốc mỡ cầm trong tay quơ quơ, trong mắt đã hiện lên khí tức nguy hiểm.

Có câu, kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, nhận được nhất thời gió êm sóng lặng, lui một bước trời cao biển rộng, hảo hán không ăn thiệt thòi trước mắt... Bị ánh mắt uy hiếp của Diệp Ý Tiêu dọa sợ, Bạch Hy vừa nhích tới gần vừa tưng đi tưng lại mấy câu kia trong lòng, sau đó rất tự giác nằm lỳ ở trên giường.

Kinh nghiệm từ xưa đến nay nói cho hẳn biết, lúc này Diệp Ý Tiêu không dễ chọc. Cho nên, hẳn lựa chọn thỏa hiệp.

“Ngoan.” Diệp Ý Tiêu rất hài lòng lựa chọn của Bạch Hy, bàn tay to lớn kéo quần lót của hắn xuống dưới, lộ ra bờ mông trắng bóng. Một đoạn hình ảnh nóng bỏng tối hôm qua tự động phát lại trong đầu. Ân, chính là không tệ.

Thu liễm ý xấu lòng, Diệp Ý Tiêu một tay vạch ra hai cánh mông tuyết trắng, làm cho lỗ nhỏ sưng đỏ kia không còn chỗ trốn, đành phải lộ ra. Gặp được không khí lạnh lạnh còn vô thức co rút lại, càng lộ ra vẻ đáng thương. Không biết là cố ý hay vô tình, ngón tay dính thuốc mỡ liền ở bên ngoài cửa động nhẹ nhàng mà đảo quanh, vẫn là không đi vào. Ngón út còn ác ý chọc chọc túi nang đáng yêu, làm cho người dưới thân thở khê liên tục.

Chính mình cứ như vậy bạo lộ trước mặt người khác, lại còn bị ai đó dùng ngón tay “Đùa bỡn” như vậy, Bạch Hy chỉ cảm thấy mặt đỏ tới mang tai, thở dốc không ngớt, mở miệng thúc giục nói: “Người nhanh một chút được hay không? Ta như vậy rất khó chịu!”

“Có cảm giác rồi hả?” Diệp Ý Tiêu tựa hồ rất ngoài ý muốn, ngón tay lại dính vào thuốc mỡ, thăm dò tiến vào lỗ nhỏ sưng đỏ nhưng như cũ mê người, trái trái phải phải, từ trên xuống dưới bơi loạn, làm cho Bạch Hy không thể không dùng sức cắn môi mới ngăn được mấy tiếng rên rỉ mất mặt.

Nhưng khi ngón tay đáng ghét kia chạm tới một điểm, Bạch Hy cũng không thể nhịn được nữa, liền rống lên: “Diệp Ý Tiêu! Người đến cùng là làm cái trò gì! Ah —— cấp ——” mới mở miệng, liền không cách nào áp chế rên rỉ từ trong miệng thoát ra.

Diệp Ý Tiêu tâm tình thật tốt, khắp nơi thoa loạn thuốc mỡ xoay người Bạch Hy, nhìn thấy tiểu đệ đệ vô cùng phần chấn của hắn, liền câu lên một mặt cười ý vị thâm trường, cúi đầu hôn lên môi Bạch Hy, triền miên thật lâu mới buông hắn ra, khàn khàn giọng nói ra: “Thân thể của người thật sự là miễn cưỡng, chỉ là bơi được mà thôi đã kích động như vậy. Nếu như không phải xem lỗ nhỏ này cũng có chút đáng thương, ta thật muốn cứ như vậy đi vào.”

“Cút!” Bạch Hy xấu hổ, phương diện mặt dày lưu manh, hắn chưa bao giờ là đối thủ của Diệp Ý Tiêu.

Thật vất vả đợi hai người thu thập thỏa đáng đi ra khỏi phòng ngủ, Bạch Nhiên đã ngoan ngoãn đem cháo múc ra. Trên bàn cơm bày biện món ăn phong phú, có bánh khoai sọ, bánh củ cải trắng, bánh mật ong, sandwiches 3 lớp, sữa ngô, còn có ba chén cháo nắm hương nóng hôi hổi, thơm ngào ngạt chọc người lập tức muốn ăn.

Bạch Hy dùng tư thế rất quái dị ngồi xuống, Diệp Ý Tiêu liền đưa qua một cái nệm êm, phóng lên ghế của hắn, nhẹ nhàng nói: “Chậm một chút, coi chừng động đến vết thương.”

Một câu nói bình thường như vậy lại làm Bạch Hy hồng thấu mặt, khiến cho Bạch Nhiên xem chút phun hết cháo trong miệng ra. Hiện tại, Bạch tiểu đệ đang rất cố gắng đem miếng cháo đang ngậm trong miệng nuốt xuống bụng, lại hồi tưởng tới một ít âm thanh kì lạ tối qua, cộng thêm sáng nay ca ca nhà mình phần hân hân xé gối đầu của Diệp Ý Tiêu, mới trì độn hiểu rõ chuyện xảy ra giữa hai người.

Thật đúng là ——sinh hoạt thối nát.

Sau khi ăn sáng, Diệp Ý Tiêu, Bạch Nhiên liền đem hành lý xuống lầu, xét thấy Bạch Hy chính là “Thương binh”, nên không cho hắn cầm theo bất cứ thứ gì.

“Người sao lại phải dùng chiếc xe này?” Bên ngoài bãi đậu xe cư xá, Bạch Hy nhìn thấy một đám người xúm lại đằng kia chỉ chỗ, đến gần xem xét, nguyên lại là một chiếc xe siêu cấp xa hoa Rolls-Royce Phantom! Nam nhân mặc đồng phục lái xe vừa nhìn thấy Diệp Ý Tiêu, lập tức đi xuống, cung kính mở cửa xe.

Trước sau chiếc Rolls-Royce Phantom còn có hai chiếc Mercedes-Benz màu đen. Nếu chỉ có xe không thì cũng không vấn đề, cái chính là đứng cạnh xe lại là mấy đại nam nhân cao lớn mang kính râm, liếc sơ đã

biết là bảo tiêu ah

~Cái loại này, không phải Bạch Nhiên đến trường, mà là tổng thống ghé thăm ah! Cho nên, Bạch Hy liền phát hỏa.

Diệp Ý Tiêu thế nhưng lại khí định thần nhân, đem hành lý trong tay giao cho bảo tiêu, ý bảo Bạch Nhiên lên xe, sau đó kéo lấy Bạch Hy cùng vào.

“Quốc tế Thực Nghiệm cũng không phải cao trường trung bình thường, bên trong đệ tử đều là người nhà có tiền thế, tương lai đều là kẻ kế thừa gia nghiệp. Vì không muốn để cho Bạch Nhiên bị người khi dễ, chỉ có thể ngay từ đầu liền nói cho bọn hắn biết, Bạch Nhiên thân phận tôn quý hơn người.” Diệp Ý Tiêu vừa nói vừa xoa eo Bạch Hy.

Đạo lý này Bạch Hy tự nhiên hiểu rõ. Hiện nay, xã hội này chính là cười nghèo không cười kỹ nữ [ý nói chỉ coi thường người không tiền chứ không chê bai kẻ thối nát], hoàn toàn là tiền tài quyền thế chí thượng[cao nhất]. Khoe khoang, có đôi khi cũng là một loại thủ đoạn. Chỉ là —— thùng rỗng kêu to. Vấn đề là tiếp qua không lâu, Diệp Ý Tiêu sẽ cùng huynh đệ bọn họ trở thành người người lạ. Xa hoa ngày hôm nay, là vẽ vôi cho thêm chuyện của ngày mai!

Bạch Nhiên vùng trộm nhìn ca ca nộ khí đầy mặt, cảm thấy được sự tình tựa hồ có thâm ý khác, không khỏi giật giật tay áo hắn: “Ca, nếu không tự chúng ta đánh xe đi qua đi.”

“Hảo!” Bạch Hy lập tức đồng ý, nào biết chữ “Hảo” còn chưa dứt, Diệp Ý Tiêu liền trực tiếp đem người giam trong ngực, thanh âm mang theo hàn ý: “Không được.”

“Uy, chuyện này ta cùng Tiểu Nhiên mới được là người trong cuộc, người không có quyền quyết định thay chúng ta.” Bạch Hy từ trong ngực Diệp Ý Tiêu giãy dụa. Trong lúc vô ý liền cọ đến chỗ đã sử dụng quá độ kia, đau đến hắn kêu thảm thiết một tiếng.

Diệp Ý Tiêu nhíu mày đưa tay ôm Bạch Hy vào trong ngực: “Nhìn bộ dạng bây giờ của ngươi, đừng nói đánh xe, chỉ đi xuống xe đều là vấn đề! Ngoan ngoãn nghe lời. Còn có, sáng nay Tiểu Nhiên đã gọi ta một tiếng “Ca phu”, cho nên chuyện của các người chính là chuyện của ta.”

Hay cho tên tiểu tử kia, cứ nhiên dám ăn cây táo rào cây sung[Nguyên văn là “ám độ trần thương”- một trong 36 kế binh pháp tôn tử, ý nói chọn con đường, cách thức không ai ngờ tới. Nhưng bạn Béo không làm nổi chú thích nên đành chọn một câu gần gần hợp với ngữ cảnh nhất!]. Bạch Hy trừng mắt nhìn đệ đệ, làm cậu nhóc chột dạ quay đầu nhìn ngoài phong cảnh bên ngoài xe. Đương nhiên, trong này còn có hai phụ phu “Liếc mắt đưa tình” cũng làm Bạch Nhiên có chút xấu hổ.

Trên đường đi, đoàn xe đều trở thành tâm điểm, vạn nhân chú mục[vạn người nhìn], đến cổng trường lại càng thu hút ánh mắt như thủy triều bốn phía. Vốn ba ngày sau mới là khai giảng, nhưng Bạch Nhiên là học sinh mới chuyển đến, cho nên nhân viên nhà trường yêu cầu cậu sớm nhập học, sớm một chút thích ứng hoàn cảnh ở trường. Nghe nói còn cố ý để cho một đồng học năm nhất đi cùng.

Hôm nay, vừa đúng lúc tân sinh lớp 10 tới ghi danh huấn luyện quân sự, rất nhiều trưởng bối đều đến xem xét tình hình, trông thấy một đoàn siêu xe xa hoa của bọn họ, đều là ghen hòng nhìn trân trối, nhao nhao nghe ngóng người đến nhân vật phương nào.

Diệp Ý Tiêu thần thái tự nhiên, sau khi xuống xe liền dẫn huynh đệ Bạch gia vào cổng, sáu gã bảo tiêu theo ở phía sau, trong đó hai người mang theo hành lý.

Bạch Hy cùng Bạch Nhiên có chút không được tự nhiên, cố ý cách xa Diệp Ý Tiêu khoảng năm bước, hơn nữa càng lúc càng có xu thế cách xa hơn. Hôm nay, khí thế tài phú người bốn phía đều có thể thấy được. Nhưng là, bản thân trở thành tâm điểm chú ý vẫn có chút không quen. Cho dù là Bạch gia trước khi suy tàn, bởi vì tổ huấn lễ nghi gia truyền, luôn được dạy dỗ nội liêm tu vi[chắc là hành động khiêm tốn], cho nên Bạch Hy cùng Bạch Nhiên ít khi bày ra dáng vẻ ông chủ lớn. Nhưng là hôm nay...

“Ca, thực xin lỗi.” Bạch Nhiên lời kéo ca ca thấp giọng nói ra: “Ta.....”

“Việc này là ngươi yêu cầu?” Bạch Hy nhíu mày.

“Không phải! Ta chỉ thoáng nói lo lắng sẽ bị người khác xem thường, cho nên — cứ như vậy.” Bạch Nhiên chột dạ. Ngày đó cậu thật sự là thuận miệng nói không biết đến hoàn cảnh mới, có thể hay không bị những kẻ con ông cháu cha kia xem thường, kết quả Diệp Ý Tiêu liền an bài thành cái dạng này.

Cái này chính là cái gọi là yêu ai yêu cả đường đi? Phi, Bạch Nhiên ta mới không phải quạ đen!

“Người a.” Bạch Hy không nói cái gì nữa. Bạch Nhiên rốt cuộc vẫn là một hài tử chưa hết ngây thơ, từ nhỏ lại trong hoàn cảnh bọc vàng mà lớn lên, đương nhiên sẽ có lo lắng này. Đạo lí đối nhân xử thế của người đời khi gia đạo sa sút thực sự là vết thương lớn trong tim đứa nhỏ kia. Tâm trạng hiện nay của Bạch Nhiên chính là “Một lần bị răn cấm ba năm sợ dây thừng,”

Rất nhanh, Diệp Ý Tiêu liền phát giác sau lưng hai người có mờ ám, bắt mãi xoay người dừng lại, trừng mắt nhìn hai con “Ốc sên” kia: “Ta nói, các người không thể đi nhanh một chút sao? Cùng rùa đen thi chạy ah?”

Vì vậy, hai con ốc sên kia thoáng cái đã biến thành thổ trắng nha.

Thủ tục nhập học rất nhanh đã làm xong. Ký túc xá Bạch Nhiên dọn vào có điều kiện tương đối tốt, một phòng bốn người, điều hòa, máy giặt, bình nước nóng đều đủ cả. Ở chung còn có hai học sinh, một người là đồng học cùng lớp đã khá quen hoàn cảnh trong trường, là lớp trưởng.

Khi bọn họ tiến vào kí túc xá, vị lớp trưởng kia đợi ở đó đã lâu.

Đúng là thiếu niên, hai người rất nhanh đã cười toe toét làm thân. Bạch Hy cũng thấy yên lòng, dặn dò một chút liền cùng Diệp Ý Tiêu trở về.

30. Chương 30

Trên đường trở về, Bạch Hy trầm mặc không nói gì, Diệp Ý Tiêu cũng chỉ lẳng lặng nhắm mắt dưỡng thần, nhất thời không khí trong xe có chút yên tĩnh làm cho người ta sợ hãi.

Chờ xe quẹo vào giao lộ trước chung cư, Bạch Hy rốt cục phá vỡ trầm mặc trong xe: “Cám ơn người.”

“Không cần.” Diệp Ý Tiêu mở mắt, cánh tay dài duỗi ra liền ôm lấy bả vai Bạch Hy, tựa cằm lên, hướng phía tai của hắn thở ra, trong miệng nhẹ nhàng nói: “Ta thật cao hứng, có thể vì người làm bất cứ chuyện gì.”

Vai bị cầm người kia tỳ hơi đau nhức, Bạch Hy nghiêng nghiêng đầu, có chút gian nan quay đầu: “Ý Tiêu, người như vậy ta rất khó nói chuyện.”

“Xuyt, yên lặng nào.” Cánh tay Diệp Ý Tiêu dùng sức, sít sao ôm lấy Bạch Hy, vẻ mặt thỏa mãn nhắm nghiền hai mắt. Bạch Hy đẩy đẩy thể nào cũng bất động, đành phải bất đắc dĩ hướng y xích lại gần để có thể thoải mái hơn một chút. Vì vậy, không khí trong xe lập tức trở nên ấm áp.

Giống như tục ngữ nói, nếu như thời gian có thể cứ như vậy,...thì thực tốt.

Ngày hôm sau, Bạch Hy lúc làm việc mới biết được, trong hai ngày hắn xin nghỉ phép, công ty giống như sóng lan, đã xảy ra không ít chuyện lớn nhỏ, người người đều loay hoay sút đầu mồ hôi trán. Nhìn thấy Bạch Hy trở về, tất cả đều nhất trí lộ ra biểu cảm “Lại có một người rơi vào hố lửa”.

Đẩy ra cửa phòng giám đốc, liền gặp được Vương Duy Duệ mỗi tay cầm một chiếc điện thoại loay hoay, chật vật chết đi được. Thật vất vả mới chờ được lão bản lướt sán hoa sen, gác máy. Ai ngờ, mới buông điện thoại không đến một giây đồng hồ, tiếng chuông giống như đòi mạng lại vang lên. Vương Duy Duệ nhìn thấy Bạch Hy, lộ ra vẻ thê lương, cười cười, ý bảo hắn nghe.

Bạch Hy hiểu rõ, tiến lên cầm lên microphone: “Nhĩ hảo, công ty thiết bị văn phòng Nghiên Mục xin nghe, có thể —”

“Vương Duy Duệ! Người rốt cuộc đã giở trò quỷ gì? Cứ nhiên làm cho tập đoàn Viễn Dương dừng hết hợp đồng với công ty ta! Người, cái tên lang tâm cầu phỉ hỗn trưởng, cầu tử thấp hèn! Người chờ xem, ta tuyệt

đổi muốn nhĩ hảo xem!” Bạch Hy nhất thời hai mắt choáng váng, như thế nào cũng không nghĩ đến, vừa về đến lại nhận được cuộc điện thoại bạo lực như vậy.

Vương Duy Duệ xem xét thần sắc Bạch Hy, không nói hai lời, túm lấy điện thoại liền rống lên một câu: “Tên chó điên Đế Á kia, lời người vừa mới nói đã bị ghi âm, cứ đợi cảnh sát thúc thúc đến thăm mời người uống trà!” Sau đó liền lấy tư thế sấm vang chớp giật đem gác điện thoại.

Trong văn phòng yên tĩnh trở lại, có thể rõ ràng nghe được tiếng Vương Duy Duệ thở hào hển. Bạch Hy rất cục phục hồi tinh thần lại, hỏi: “Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?”

“Ta làm sao biết Đế Á chó điên kia phát khùng cái gì. Rõ ràng là Viễn Dương lựa chọn, hần lại đem tất cả oán khí phát tiết đến công ty của chúng ta. Việc buôn bán chính là bản lĩnh thật sự, sản phẩm của hần chất lượng không tốt, cùng chúng ta có quan hệ gì! Không đi mà quản xem nhân viên bọn hần làm trò khỉ gió gì. Bạch Hy, người nhanh lên liên lạc với xưởng đem dụng cụ chiếu hình, máy , máy đánh chữ, máy tính... cái gì đưa tới. Hiện tại, tất cả mọi người không rảnh, người còn phải phụ trách nghiệm thu.” Vương Duy Duệ một bên phân phó một bên tại trên máy vi tính tìm đọc cái gì đó.

Bạch Hy đáp ứng, đang chuẩn bị xoay người, lại nghe Vương Duy Duệ nói ra: “Còn có, phụ trách hỗ trợ lắp đặt thiết bị, bảo hành sửa chữa toàn bộ đều thuê bên ngoài. Chờ một lát, nếu có điện thoại bên bảo dưỡng gọi tới, người hãy cùng bọn họ giải thích rõ ràng, an bài thời gian cho tốt.”

Cả ngày này, Bạch Hy đều công việc bẽ bộn. Xưởng bên kia nhận được đơn đặt hàng, nói có thể lập tức xuất hàng. Bất quá, thời gian gần đây, xăng lên giá lợi hại, cho nên phí vận chuyển bọn họ phải gánh thêm một chút.

Một ngày trôi qua, Bạch Hy mệt mỏi đến không muốn nói chuyện. Đúng lúc sắp tan ca, Diệp Ý Tiêu gọi điện thoại tới: “Tiểu Hy, đêm nay tám giờ, theo giúp ta dự một tiệc rượu, chờ một lát ta tới đón người.”

Bạch Hy mặt thoáng cái liền suy sụp xuống, cả người mềm nhũn ghé vào trên bàn làm việc: “Có thể không đi không? Hôm nay quá bẽ bộn, ta thật rất mệt mỏi.” Hơn nữa, chuyện Bạch gia suy tàn đến nay vẫn còn bị giới thượng bàn tán say sưa. Nếu lúc này, Bạch Hy đột nhiên xuất hiện trong tầm mắt mọi người, nhất định sẽ trở thành đề tài để người người bàn tán lúc trà dư tửu hậu. Hà cớ gì phải làm vậy?

“Tiệc rượu này cũng không nhiều thương nhân nổi tiếng tham gia, là bạn bè trong nhóm bình thường tụ hội. Người không cần lo lắng cái gì, hết thấy đều có ta. Trong khoảng thời gian này người đều mệt mỏi, đi ra thư giãn một chút.” Diệp Ý Tiêu hiếm khi thấp giọng ôn nhu hống [dỗ] người.

“Đi chỗ nào?” Diệp Ý Tiêu hạ mình làm cho Bạch Hy không cách nào cự tuyệt, đành phải đáp ứng.

“Ngay tại quán bar Thanh Ba, hoàn cảnh rất không tồi. Nửa giờ sau ta đến dưới công ty đón người, sau đó cùng ăn bữa tối.” Diệp Ý Tiêu ngữ điệu rất nhẹ nhàng.

Bạch Hy vừa định đáp ứng, đột nhiên “BA~” một tiếng, cặp văn kiện thật to bị người phóng tới bên cạnh hần, thanh âm cơ hồ như nghiền răng nghiền lợi của Vương lão đại truyền tới: “Bạch Hy, đêm nay phải tăng ca!”

Ngẩng đầu nhìn lên, liền gặp được Vương Duy Duệ mặt đen như than nhìn mình lom lom, Bạch Hy có chút thở dài, nói vào điện thoại: “Nửa giờ sau gặp dưới lầu.” Nói xong liền cúp máy, dù gấp gáp vẫn ung dung quan sát cấp trên: “Lão đại, thì thế nào?”

“Ta chính là không muốn thấy người cùng lão công ân ái ái ái đấy!” Vừa rồi mở cửa phòng, liền thấy được người nào đó vẽ mặt làm nũng ghé vào mặt bàn, trong lòng có chút bức bối. Dựa vào cái gì người khác có thể hạnh phúc mỹ mãn, mà Vương Duy Duệ hần lại công việc ngập đầu, làm sống làm chết, đến thở cũng không nổi ah!

Bạch Hy chớp chớp mắt mấy cái, vừa muốn nói, trong đầu đột nhiên linh quang thoáng hiện, cũng lười giải thích quan hệ giữa mình cùng Diệp Ý Tiêu, vội vội vàng vàng nói: “Lão đại, Cung Huyền Nguyệt kia của người lại là làm chuyện xấu rồi đi?”

Vừa nghe đến tên, Vương Duy Duệ giống như con mèo bị dẫm phải đuôi, toàn thân đều xù lông cắn người, ánh mắt hung ác: “Từ nay về sau không được nhắc con rùa đen vương bát đần kia! Ai hỏi liền chết!”

Thật độc mồm ah. Bạch Hy trong lòng kinh ngạc, không biết hai người lại xảy ra chuyện gì. Bất quá, đem cảm tình riêng vào công việc là không sáng suốt ah. Cho nên hắn mỉm cười đứng dậy, tay đề cặp văn kiện trên bàn, nói: “Lão đại, bất luận các người trong lúc đó chuyện gì xảy ra, thỉnh không cần phải liên lụy tới đám người vô tội chúng ta được không? Công tác một ngày, ta đều đã mệt muốn gục xuống, đêm nay cũng đừng có tăng ca.”

Công tư không phân minh quả là điều tối kỵ trong công ty, Vương Duy Duệ được Bạch Hy nhắc nhở, liên ý thức được của mình vô lý. Nhưng là không chịu mất mặt, ngữ khí kiên định nói: “Vậy đêm nay người đi chỗ nào? Dem ta đi cùng.”

“Ah?”

“Không mang ta đi..., người cứ tăng ca là tốt rồi!” hung hăng quăng ra mấy câu, Vương Duy Duệ liền kéo ghế ngồi cạnh Bạch Hy, bày ra một bộ dáng “Cai ngục”

Kết quả, bữa tối lãng mạn dưới ánh nến hai người biến thành ba. Sắc mặt Diệp Ý Tiêu đen lại càng đen, trong lòng quyết tâm, vô luận thế nào cũng phải làm cho Bạch Hy từ chức.

Tên phá đám Vương Duy Duệ tâm tình lại thực tốt, lôi kéo Bạch Hy nói chuyện trên trời dưới đất, hoàn toàn không đem Diệp Đại tổng tài để vào mắt. Thậm chí có thể nói, sắc mặt Diệp Ý Tiêu càng đen, tâm tình Vương tổng lại càng tốt, nói chuyện thanh âm đều có chút cao lên.

Thế giới hai người cứ như vậy mà bị phá hư, không còn chút nào. Diệp Ý Tiêu lúc này chỉ hận không thể đem Vương Duy Duệ nhét vào phi thuyền, phóng tới vũ trụ luôn đi. Bất quá, nhìn thấy Bạch Hy cười đến khuôn mặt sáng lạn, y vẫn là nhịn xuống.

Vương Duy Duệ đối với Bạch Hy mà nói, không chỉ là cấp trên, còn chính là bằng hữu. Tuy nhiên, cái tên bằng hữu này đôi khi sẽ làm mình ăn cả bình dấm chua.

31. Chương 31

Thật vất vả mới ăn xong bữa tối, ba người liền lên xe, chạy thẳng đến một quán bar nằm giữa trung tâm thành phố, tên gọi Thanh Ba. Không giống như những quán bar tiếng nhạc chất chúa, không gian đặc quánh khói thuốc cùng mùi vị sắc dục khác, chỗ này thuần túy chỉ là nơi uống rượu nói chuyện phiếm. Không có những thứ... âm nhạc ồn ào hỗn tạp, không có khách nhân ngã ngửa quay cuồng dưới ánh đèn laser lác lác, không gian trong Thanh Ba vô cùng nhã tĩnh [thanh nhã yên tĩnh]. Trên sân khấu, một nam hài đang hát trên nền ghi-ta, có thể là do tuổi không lớn lắm, nên thanh âm thanh thúy như ngọc, chậm rãi phủ kín cả không gian.

Bởi vì đêm nay có một buổi tụ hội, Thanh Ba đã không còn chỗ ngồi. Ngay cả như vậy, bên trong vẫn là một mảnh trang nhã, không hề có tiếng động lớn ồn ào. Âm nhạc nhu hòa như nước, nhẹ nhàng lan tỏa tới cả những góc khuất heo lánh nhất. Những ngọn đèn tinh xảo hắt ra thứ ánh sáng nhàn nhạt mờ ảo, tạo ra một bầu không khí vô cùng ấm áp lãng mạn.

Bạch Hy cùng Vương Duy Duệ quét mắt một vòng, đã biết rõ đây là hội tụ của những người trong giới. Bởi vì, ở đây, ngay cả một nữ nhân cũng không có.

“Đến bên kia đi.” Diệp Ý Tiêu lôi kéo Bạch Hy đi về hướng bên phải. Dọc theo đường đi đều là lô ghế tình nhân, trên mặt bàn thấp mấy ngọn nến sáng lung linh, ẩn ẩn tỏa ra từng trận hương thơm ngát ập vào khứu giác khách nhân.

Vương Duy Duệ rõ ràng chưa từng tới qua những nơi như vậy, tò mò nhìn quanh bốn phía. Sau khi ngửi được hương thơm ngọt ngào kia, hắn khẽ sát vào Bạch Hy hỏi: “Nếu là đồng chí tụ hội, vì cái gì giống như nữ nhân, bày đặt đốt nến thơm a?”

“Đồ tạo không khí mà thôi.” Bạch Hy cười cười, còn muốn nói thêm gì đó, đã bị Diệp Ý Tiêu dùng sức kéo về phía trước, khí ngữ mang theo ẩn ẩn tức giận: “Đừng có cùng hắn dựa sát như vậy!”

Bạch Hy quay lại cười nhạo, hai người sóng vai mà đi, để lại một mình Vương Duy Duệ lếch thếch phía sau, càng lộ rõ vẻ cô đơn. Vì thế, Vương lão bản nhàm chán nhìn xung quanh, thấy bốn phía đều là nam nam có đôi có cặp, tâm trạng vốn đang háo hức lập tức xẹp lép ể oải.

Phía trước, Diệp Ý Tiêu cùng Bạch Hy đã ngồi xuống bàn, Vương Duy Duệ vẫn có chút thất thần lạc phách, lơ ngơ đi tới.

“Một mình sao?” Đột nhiên, có một thanh âm trầm thấp truyền vào trong tai Vương Duy Duệ, hần kinh ngạc men theo thanh âm nhìn qua, chỉ thấy một gã nam tử anh tuấn ăn mặc thời thượng, tay cầm ly rượu, mang theo nụ cười thần nhiên đang nhìn mình.

Là một người xa lạ...

Vương Duy Duệ trưng ra tươi cười chuyên nghiệp: “Không, ta là đi cùng bằng hữu.”

“Có thể họ là một đôi, người lạc đàn rồi. Hoặc là... các người chơi 3P?” Gã đàn ông khiêu mi cười hỏi

3P? Đó là danh từ mới à? Vương Duy Duệ khó hiểu. Bất quá, cũng coi như là người lẫn lộn trên thương trường, hần rất nhanh đã che dấu nghi ngờ của mình: “Ta chỉ là tới tham gia náo nhiệt.”

“Đây là nơi người trong giới chúng ta tụ hội, nếu như nói là tham gia náo..., người rất nhanh sẽ bị người mời ra nha. Tới uống một chén a.” Không để ý Vương Duy Duệ cự tuyệt, nam tử liền kéo cánh tay của hần, dẫn tới một góc khá hẻo lánh.

Lần đầu tiên tới loại địa phương này, Vương Duy Duệ tựa như tiểu bạch thỏ tiến vào hang sói, đối với gã kia nhiều lần nâng chén, đúng là ai đến cũng không cự tuyệt. Khi Bạch Hy phát hiện lão đại nhà mình còn chưa tới, liền vội đi tìm. Thời điểm tìm được, người này đã bị chuốc không ít chén, ánh mắt có chút tan rã, vẻ say rượu dần dần lộ rõ.

Không xong! Bạch Hy trong lòng thầm kêu không tốt, không để ý tới vẻ mặt xanh đen của Diệp Ý Tiêu đi đằng sau, bước nhanh qua, một đường cướp lấy ly rượu trong tay Vương Duy Duệ, mang theo áy náy đối với gã đàn ông đang cười đến có thâm ý khác kia, nói: “Hần say, ta muốn mang hần đi.”

“Đêm nay hần là của ta.” Gã nam nhân đứng lên, cứ thế tiến về phía trước một bước, đem hai người tách ra.

Bạch Hy nhú mày, khách hàng đến Thanh Ba uống rượu đa phần là những người có trình độ học vấn cao, nhân phẩm cũng tốt, từ trước đến nay đều không ép buộc người khác. Mà nam nhân ở trước mắt, hiển nhiên là không nằm trong hàng ngũ này.

Diệp Ý Tiêu vịn vai bạch Hy, lạnh lùng nói với người kia: “Dương Ninh, Vương Duy Duệ không phải người mà ngươi có thể đụng vào.”

Người tên Dương Ninh cười cười: “Như thế nào? Chẳng lẽ cái này cũng là người của Diệp tổng? Xem ra Diệp tổng diêm phúc thật sâu, trước kia có đại minh tinh Nghiêm Huyền Hi. Hôm nay, trước mặt là có tiểu mỹ nam, phía sau lại có đại soái ca, thật làm cho người hâm mộ ao ước không thôi.”

“Ít ngồi đó châm chọc đi, hần là người của Cung Huyền Nguyệt. Không muốn gây phiền toái thì mau thả người, nếu không tự gánh lấy hậu quả!” Diệp Ý Tiêu nắm chặt tay Bạch Hy, ngữ khí tăng thêm phần nghiêm khắc, đáy mắt hiện lên một tia hung bạo.

Bạch Hy tránh tay Diệp Ý Tiêu, lách qua Dương Ninh, nâng Vương Duy Duệ dậy. Vương Duy Duệ lúc này vẫn rất thanh tỉnh, chỉ là hai chân có chút bủn rủn, vừa đứng lên đã phải dựa vào người Bạch Hy

“Diệp tổng, người sai rồi. Ta mới không phải là người của Cung Huyền Nguyệt.” Vương Duy Duệ đẩy Dương Ninh đang đứng chắn trước mặt ra, cười ngây ngô, đối với Diệp Ý Tiêu nói: “Người ta thế mà đã có vị hôn thê nha.”

“Nguyên lai, cái này mới là lý do khiến người nổi điên.” Diệp Ý Tiêu lại không hề kinh ngạc, chuyện này Vương Duy Duệ sớm muộn cũng sẽ biết. Chỉ sợ, tiểu tử Cung Huyền Nguyệt đã trở về Cung gia xử lý “Vị hôn thê” kia, cho nên mới lạnh nhạt người nào đó.

Bạch Hy lại không thể hờ hững được như Diệp Ý Tiêu. Nguyên lai, Vương Duy Duệ vì tình mà tổn thương. Vì hôn thê, đối với một người nam nhân mà nói, chính là đại biểu cho trách nhiệm với gia đình, là nỗi dỗi hờn hỏa. Thân là nam nhân, Vương Duy Duệ không cách nào có thể đáp ứng những cái kia. Như vậy, bị ném bỏ, cũng là chuyện đương nhiên.

Cùng là người có chung cảnh ngộ, chỉ có điều Vương Duy Duệ vẫn còn may mắn ah. Dù sao hắn cũng chưa đến mức chịu cảnh tha hương cầu thực, lang thang bên ngoài, chưa đến mức bị tử thần kẻ sát bên người mà trải qua sinh hoạt khủng bố.

“Ý Tiêu, chúng ta đưa Duy Duệ trở về đi.” Bạch Hy giống như hỏi thăm, trên thực tế chính là không để cho Diệp Ý Tiêu cự tuyệt.

Nào ngờ, Diệp Ý Tiêu còn chưa kịp đáp lại, cái tên Dương Ninh kia liền xoay người, túm chặt lấy tay Vương Duy Duệ, dùng sức kéo hắn vào trong ngực, vẻ mặt khiêu khích mà nói với Diệp Ý Tiêu: “Diệp tổng, người này là ta nhìn trúng. Cho dù là Cung nhị thiếu có đến cũng vậy a!”

Bị đẩy tới đẩy lui, tâm tình vốn đã không tốt lại uống nhiều rượu nên có điểm chóng mặt, Vương Duy Duệ nổi giận dưng dưng giãy dụa, muốn từ trong lòng Dương Ninh thoát ra, trong miệng la hét: “Các người đừng coi ta giống như thương phẩm [hàng hóa] trên kệ, cái gì mà coi trọng a, đều cút! Hết thấy đều cút cho ta! Một đám phá gia chi tử nhảm chán cực độ, ăn no rồi việc, thứ vương bát đần...”

Dương Ninh làm sao chịu buông người vất vả lắm mới nhìn trúng, hai tay ôm chặt eo Vương Duy Duệ, ghé môi lại sát lỗ tai hắn, cười cười nói: “Ta cũng không phải cái gì phá gia chi tử...”

Lời còn chưa dứt, chợt nghe thấy một đạo âm thanh lạnh như băng chậm rãi truyền tới: “Nếu như còn không buông hắn ra, ngày mai người chính là danh xứng với thực phá gia chi tử.”

Mọi người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một nam nhân xinh đẹp lạnh lùng mang theo giận dữ đi tới. Có thể nói, khuôn mặt tinh xảo kia phẳng phất như bao trùm một tầng hàn ý, băng lãnh bức người, làm cho những người xung quanh nhìn không được phát run. Con người trong treo rực rỡ như muốn câu đoạt hồn phách, lúc này lại tựa như phát ra hàng vạn lưỡi dao sắc bén bắn về phía Dương Ninh.

Diệp Ý Tiêu hừ một tiếng, vẻ mặt không kiên nhẫn: “Còn đến muộn nửa bước, tiểu bạch thỏ trong nhà người đều bị người ta xơi tái.”

Đối với lời nói của Diệp Ý Tiêu..., Cung Huyền Nguyệt cũng không để ý. Hiện tại, tất cả lực chú ý của hắn đều tập trung trên cái người đang bị Dương Ninh ôm. Đôi tay đặt trên eo kia, thực con mẹ nó chướng mắt.

Vương Duy Duệ còn nghĩ là mình đang mơ, đành chỉ giãy dụa, sững sờ nhìn Cung Huyền nguyệt, ánh mắt rất mờ mịt, còn làm như vô tội mà chớp chớp. Chẳng thấy đáng vẻ nam nhân 30 tuổi thành thực ở đâu, hoàn toàn giống như một con thỏ nhỏ đáng yêu.

“Qua đây! Cung Huyền Nguyệt mất hết kiên nhẫn, bước nhanh đến phía trước Vương Duy Duệ, vươn tay muốn đem người túm ra. Vừa lúc Dương Ninh định ngăn cản, liền nửa đường chuyển hướng, một quyền nện trúng mặt hắn. Dương Ninh ăn đau, theo bản năng phản ứng, hai tay buông lỏng Vương Duy Duệ, đồng thời cơ thể cũng loạn choạng lui về phía sau.

Mất đi chỗ dựa, Vương Duy Duệ nghĩ muốn ổn định thân thể, nào ngờ hai chân bủn rủn, cả người nhào về phía trước, hoàn toàn rơi vào trong lòng ngực Cung Huyền Nguyệt.

Hương vị đặc biệt chỉ thuộc về riêng người nọ lập tức tràn ngập khoang mũi, Vương Duy Duệ không khỏi cảm thấy một hồi an tâm. Cảm thấy rất hài lòng, ý lại trong ngực Cung Huyền Nguyệt, mặt còn cố ý cọ xát bộ ngực của hắn.

Cung Huyền Nguyệt một tay ôm eo, cố định người trong lòng, con người băng lãnh nhìn chằm chằm vào Dương Ninh: “Họ Dương kia, người đừng không biết xấu hổ. Người của Cung gia ta, người tốt nhất đừng tùy tiện đánh chủ ý!”

“Người của Cung gia? Ha ha, hắn lúc nào là người Cung gia?” Dương Ninh lau vết máu trên miệng. Vừa rồi, trực tiếp nhận năm đấm của Cung Huyền Nguyệt, miệng hắn đã tràn đầy hương vị huyết tinh ngai ngái.

Dương Ninh hung hăng trừng mắt nhìn Cung Huyền Nguyệt: “Nếu như hần là người của Cung gia, cùng nhị thiếu gia người có tư tình, như vậy Khả Hân tính toán sao đây! Nàng là vị hôn thê danh chính ngôn thuận của người, là nhị thiếu phu nhân tương lai của Cung gia!”

Vương Duy Duệ trong lúc mơ mơ màng màng vẫn nghe được lời Dương Ninh nói..., thoáng cái liền thanh tỉnh rất nhiều. Đúng vậy a, người này đã có vị hôn thê, cùng mình ở cùng một chỗ chẳng qua chỉ là nhất thời cao hứng. Hôm nay, vị hôn thê của hần đã trở về, trò chơi này cũng nên chấm dứt đi thôi.

Trong lòng rất đau đớn, trước đó vài ngày, hần còn tìm mọi cách muốn thoát khỏi người này, nhưng bây giờ, lại là người này phải ly khai. Lão thiên gia quả là thích đùa, tùy tiện trêu chọc người ta.

“Thả ta ra, Vương Duy Duệ ách thanh nói, bắt đầu muốn thoát khỏi cánh tay đang vòng qua hông mình. Không biết do còn say, hay do lực tay Cung huyền Nguyệt quá lớn, hần loay hoay cả ngày cũng không làm đối phương buông lỏng dù chỉ một chút.

Cung Huyền Nguyệt dùng cánh tay còn lại vỗ vỗ vai Vương Duy Duệ: “Đừng làm rộn.”

“Ai thêm nháo! Người đã có vị hôn thê, làm gì còn muốn tới trêu chọc ta! Hồn dân! Loại người như người... Loại người như người sao lại có thể hành động bừa bãi không hề cổ kị! Ta ghét nhất các người, những... kẻ ích kỷ, ý mình có tiền!” Vương Duy Duệ nổi giận, liều mạng muốn thoát khỏi ôm ấp của Cung Huyền Nguyệt. Nhưng vô luận hần giãy dụa như thế nào, người kia đều không buông tay, ngược lại càng thêm ôm chặt.

“Cung Huyền Nguyệt! Không còn gì để nói a? Một bên dụ dỗ Khả Hân, một bên lại cưỡng chiếm [dùng bạo lực cướp lấy] nam nhân này, người muốn tính toán chuyện gì!” Dương Ninh rêu rao âm ỉ.

Người xung quanh đã sớm phát giác được mưa gió nổi lên, nhao nhao tính tiền muốn thoát khỏi địa phương sắp nổi bão này. Lão bản quán bar gấp đến độ như kiến bò trên chảo nóng, rồi lại không dám tiến lên trước khuyến bảo. Dù sao, mấy kẻ đang gieo gió châm lửa kia, đều là người hần không thể trêu vào nha.

Bạch Hy nhìn tới đây, đối với Cung Huyền Nguyệt tự nhiên sinh ra chán ghét. Hần ghét nhất những kẻ bội tình bạc nghĩa. Cái gì mà lựa chọn bất đắc dĩ, vô lực thay đổi sự thật... tất cả đều chỉ là cái cớ để tự giải thoát cho bản thân.

Hần, nhất định phải giúp Vương Duy Duệ.

Ngay khi Bạch Hy muốn tiến lên, Diệp Ý Tiêu lại kéo hần: “Đừng nhào vào vũng nước đục này, Cung Huyền Nguyệt đã muốn nổi khùng, rất dễ phát hỏa lên người vô tội.”

“Chẳng lẽ lại đứng yên nhìn hần rũ bỏ Duy Duệ?” Bạch Hy tức không chịu nổi, cả giận nói.

“Tuyệt đối sẽ không.” Diệp Ý Tiêu ngữ khí cực kỳ kiên định, ôm Bạch Hy tránh xa vài bước: “Cung Huyền Nguyệt tham muốn giữ lấy người kia rất mạnh, chỉ hận không thể một ngày 24 tiếng đồng hồ đưa hần buộc tại bên người, làm sao có thể vứt bỏ? Cái gọi là vị hôn thê đều do Cung gia tìm cho Huyền Nguyệt a. Trước khi gặp được Vương Duy Duệ, hần vốn coi nữ nhân kia có cũng được mà không có cũng không sao. Hiện tại, đã có Duy Duệ, tên nhóc kia sẽ trực tiếp đuổi người.”

Bạch Hy còn muốn nói chuyện, bên kia cũng đã động thủ. Chỉ thấy Dương Ninh phẫn nộ trừng hai mắt, giơ nắm tay xông lên trước, thẳng tắp hướng trên người Cung Huyền Nguyệt nện qua. Mà lúc này, Cung Huyền Nguyệt đang cùng Vương Duy Duệ giằng co, khi phát hiện Dương Ninh một quyền vung tới thì đã muộn. Vì tránh cho Vương Duy Duệ bị thương, Cung Huyền Nguyệt quyết định muốn xoay người dùng cả vai thừa nhận một quyền này.

Nào ngờ, ngay tại tích tắc hần xoay người, Vương Duy Duệ đột nhiên bắt chấp tất cả, tránh khỏi kiểm chế của Cung Huyền Nguyệt, ngăn ở trước người hần.

“Phanh” một tiếng, Dương Ninh một quyền toàn lực hung ác kia cứ thế đánh thẳng tới trước ngực Vương Duy Duệ.

Đau quá! Đây là cảm giác đầu tiên của Vương Duy Duệ. Kỳ thật hần hoàn toàn không biết chuyện gì đã xảy ra. Chỉ là, khi nhìn thấy nắm tay kia, thân thể đã vô thức di chuyển.

Cung Huyền Nguyệt vô cùng sốt ruột, nhấc đôi chân thon dài lưu loát tung ra một cú đá, đem Dương Ninh đập ngã trên mặt đất. Sau đó vội vàng kéo Vương Duy Duệ đang dùng tay ôm ngực, giọng nói có chút run rẩy: “Như thế nào? Rất đau sao? Ta lập tức mang người đi bệnh viện!”

“Không cần.” Chứng kiến Cung Huyền Nguyệt sắc mặt đều thay đổi, Vương Duy Duệ cảm thấy rất đáng. Ngực tuy có đau nhức, bất quá, cũng không đến mức không thể chịu được, cũng không tới mức phải đi bệnh viện kiểm tra.

“Ngu ngốc.” Cung Huyền Nguyệt thở dài một hơi, quay đầu nhìn người đang lao đảo từ mặt đất đứng lên: “Dương Ninh, người nghe cho rõ, Dương Khả Hân không phải nữ nhân ta muốn kết hôn. Lúc trước sở dĩ cùng nàng đính hôn, hoàn toàn là do đám lão đầu tử [lão già, ý nói trưởng bối trong họ] Cung gia tự đánh chủ ý, một phần cũng là do cha mẹ người liều mạng lôi kéo. Kết quả, ta tuy là người trong cuộc nhưng đến tận bây giờ cũng không xem đây là việc của mình. Tiệc đính hôn hôm ấy, ta căn bản không hề xuất hiện, là đại ca của ta thay thế a. Ngày hôm qua, ta đã trở về đem mọi việc nói rõ ràng. Hôn ước giữa Dương gia cùng Cung gia chậm nhất tới ngày mai có thể giải trừ, người không cần ở chỗ này gây chuyện. Ta tự thấy bản thân không có lỗi với muội muội người, càng không có lỗi với Dương gia. Lần sau, nếu các người lại chọc tới ta, cái kia cũng không phải là chỉ bị đánh đơn giản như vậy!” Đem lời nói cho hết, Cung Huyền Nguyệt liền cẩn thận từng li từng tí, đỡ Vương Duy Duệ ra ngoài.

“Hôn ước của người lúc nào được giải trừ a?” Vương Duy Duệ một bên xoa ngực, một bên hỏi.

“Không phải mới vừa nói sao? Người không có nghe? Duệ Duệ, ta chán ghét phải lặp lại lời nói.” Cung Huyền Nguyệt khẽ môi sát vào trán hắn, nhẹ nhàng ấn xuống một nụ hôn.

“Đừng, mọi người đều nhìn!” Vương Duy Duệ lập tức đưa tay đẩy Cung Huyền Nguyệt ra, nhú mày nói.

“Chính là ta nhìn không được a, đã suốt hai ngày không gặp Duệ Duệ rồi, ta khó chịu.” Cung Huyền Nguyệt cười, trên mặt lộ rõ vẻ sung nịch.

“Khoa trương –”

“Ai, ta nào có! Chờ một lát đến trên xe người sẽ biết, ta có hay không rất muốn người...”

Nhìn theo bóng lưng hai người, Bạch Hy nhẹ nhàng thở dài: “Bọn họ như vậy, có thể thiên trường địa cửu [lâu dài như trời đất] sao?”

32. Chương 32

“Chỉ cần bọn hắn muốn, đều có thể.” Diệp Ý Tiêu thấp giọng nói. Tình yêu là chuyện của hai người, chỉ cần có đầy đủ tin tưởng, như vậy, thiên trường địa cửu cũng không phải là mơ.

“Cái kia, chúng ta thì sao đây?” Bạch Hy đột nhiên ngắt đầu, đây là lần đầu tiên hắn mở miệng hỏi Diệp Ý Tiêu. Trước kia, về chuyện tương lai của hai người, Bạch Hy chưa bao giờ hỏi qua. Bởi vì hắn biết rõ, Diệp Ý Tiêu sẽ không có câu trả lời. Nhưng là đêm nay, hắn không biết đã bị cái gì làm cho xúc động, chính là muốn hỏi rõ ràng.

“Chỉ cần người muốn, cũng có thể.” Diệp Ý Tiêu nhìn Bạch Hy, từng chữ từng chữ nói.

Phải không? Chỉ cần ta muốn, cũng có thể thiên trường địa cửu. Câu chuyện cổ tích thật đẹp, tràn đầy chủ nghĩa lãng mạn. Diệp Ý Tiêu, sau ba năm, người rốt cục cũng biết được cách nói lời ngon ngọt, hiểu được như thế nào hồng người vui vẻ.

Tuần lễ sau đó, tổng giám đốc Nghiên Mục, Vương Duy Duệ đã hai ngày liên tục không xuất hiện ở công ty, làm cho Bạch Hy phải tự mình xử lý hết công việc. Đến lúc này, trên dưới công ty mới chợt phát hiện ra, nguyên lai trợ lý của bọn hắn lại là nhân vật toàn năng thập phần. Trong công ty, chuyện lớn chuyện nhỏ không có chỗ nào không thông, đều một đường xử lý gọn gàng lưu loát.

Đợi đến khi Vương Duy Duệ tái xuất giang hồ, cả người đều tinh thần toả sáng, vẻ mặt hưng phấn, toàn thân lộ ra sức sống kinh người. Bạch Hy nhìn thấy liền trợn mắt há hốc mồm. Trong lòng thầm nghĩ, cái kia,

Cung Huyền Nguyệt thật là yêu nghiệt ah, lại có thể làm cho Vương Duy Duệ thoát thai hoá cốt [thay da đổi thịt] đến trình độ như vậy.

Kinh ngạc thì kinh ngạc, công việc vẫn là phải làm a!!

Thời gian trôi qua rất nhanh, đảo mắt đã tới ngày hội truyền thống của Trung Quốc — tết Trung thu. Dựa theo lời nói của Vương Duy Duệ, cái gọi là ngày lễ chính là thời cơ lôi kéo nhân tâm tốt nhất. Cho nên, Bạch Hy cố ý đảo qua mấy siêu thị lớn một vòng, chọn lựa một đám bánh trung thu hương vị đặc biệt chế tác tinh mỹ. Những thứ này, có một ít là chia cho nhân viên, có một ít là gửi biếu khách hàng.

Với tư cách lão bản công ty, Vương Duy Duệ là người đầu tiên nếm thử bánh trung thu. Chừng ra về mặt việc đáng làm thì phải làm, túm lấy hộp bánh vừa được mang tới trên tay Bạch Hy, một bên xé đi vỏ hộp một, bên cảm thán: “Hiện tại bánh trung thu đóng gói thật sự tốt, kiểu dáng cũng nhiều. Nào giống chúng ta khi còn bé, chỉ là bánh nhân đậu, bánh ngũ vị, bánh hạt sen Thành Đô, chán muốn chết, đã vậy, còn thích ăn mà không được.”

“Cái kia là bánh nướng.” Bạch Hy đem mấy hộp bánh trên tay đặt lên bàn làm việc, sau đó nói: “Người trong công ty mỗi người được phát bốn hộp, một hộp bánh dẻo[, bác QT dịch là băng da bánh trung thu T^T], một hộp bánh nướng[: bánh hoa quả trung thu ^^!], còn thêm hai hộp là loại song hoàng Bạch Liên dung truyền thống[bánh nướng nhân hạt sen tán nhuyễn thêm 2 trứng muối].”

“Ah, hóa đơn để ta kí tên.” Vương Duy Duệ cắn bánh trung thu, ngồi xuống trước bàn làm việc, tay phải cầm lên bút máy.

“Ở chỗ này, bánh trung thu tổng cộng 100 hộp, giá trị một vạn bốn ngàn bảy mươi ba.” Bạch Hy từ bên trong cặp văn kiện tìm ra một phần hóa đơn cùng một phần biên lai.

Vương Duy Duệ rất nhanh liền ký tên, ngẩng đầu vừa cười vừa nói: “Bạch Hy, bên chỗ Diệp Ý Tiêu của người, dịp trung thu sẽ phát phúc lợi gì cho nhân viên a? Công ty lớn như vậy, chỉ cái này cũng sẽ chi ra không ít nga.”

“Ta làm sao biết.” Bạch Hy nhàn nhạt trả lời. Đây là lời nói thật, hẳn chưa bao giờ đối với Diệp Ý Tiêu hỏi bất cứ chuyện gì của Lợi Hải. “Lão đại, buổi chiều ta muốn xin nghỉ.”

“Có chuyện gì không?” Vương Duy Duệ ăn xong một cái bánh, đang cầm chén nước uống.

“Ngày mai là tết Trung thu. Cái kia, trường học của đệ đệ ta, bọn họ không cho nghỉ. Ta muốn xé chiều hôm nay, đem cho hắn mấy thứ bánh cùng trái cây.” Bạch Hy thu thập xong hóa đơn cùng biên lai, nghĩ nghĩ còn nói: “Còn có buổi chiều, ta muốn trở về dọn dẹp phòng ở, nấu thêm nồi canh súp đem cho tiểu tử kia.”

“Không nghĩ tới, trợ lý vạn năng của ta lại nội trợ đảm đang như thế nha.” Vương Duy Duệ rộng lượng phát phát tay: “Công ty buổi chiều cũng không còn chuyện gì, cứ an tâm đi nhìn đệ đệ của người a.”

Nhận được phê chuẩn, Bạch Hy lập tức xử lý xong mọi công tác trong tay, vừa đến lúc tan ca liền chuẩn đi. Đến siêu thị mua nước cốt, bí đao, măng tây, mấy món ăn hầm cách thủy thanh đạm, lại ôm một túi lớn hoa quả. Cái gì hương tiêu, bồ đào, quả khế, trái bưởi, Hỏa Long quả, dưa Hامي, đầy một túi lớn, ước chừng phải hai mươi mấy cân.

Sau khi trở lại chung cư, Bạch Hy tự làm cho mình một tô mì trứng gà thay bữa trưa, sau khi ăn xong lại đặt nồi súp lên bếp. Đợi sôi liền vặn lửa nhỏ, lại bắt đầu quay sang dọn dẹp phòng.

Căn hộ này mỗi ngày đều có nhân viên đến vệ sinh sạch sẽ, cũng không mất nhiều thời gian dọn dẹp, chỉ là đem một ít đồ vật nhỏ xếp cho gọn. Diệp Ý Tiêu có chút khiết phích [sạch sẽ quá độ], chứng mất nhất chính là mấy thứ dơ dáy bẩn thỉu.

Quay qua quay lại đã bốn giờ chiều, Diệp Ý Tiêu gọi điện nói: “Tiểu Hy, ta ở dưới lầu, người đem đồ xuống đây đi.”

Bạch Hy sau khi cúp điện thoại liền tranh thủ dùng bình thủy ủ ấm canh súp, mang theo hai mươi mấy cân hoa quả đi ra cửa.

Thời điểm đi ra khỏi cổng chung cư, liền nhìn thấy một cỗ Aston Martin One 77 màu trắng ngừng tại bên đường. Hần vội vàng bước qua, cửa xe liền mở, Diệp Ý Tiêu xuống xe tiếp nhận đồ vật linh kính trong tay Bạch Hy, chân mày hơi nhíu lại: “Mua mấy thứ này nhiều như vậy làm gì, người cho rằng mình đang đi cứu trợ nghèo khó vùng núi a?”

“Mua nhiều một chút, để Tiểu Nhiên chia cho bạn cùng ký túc xá ăn chung.” Bạch Hy cười cười, nhìn Diệp Ý Tiêu đem hoa quả bỏ vào chỗ ngồi phía sau.

“Bọn hần ở chỗ đó không lo ăn không lo uống, mua nhiều như vậy, quá nặng đi. Xem ngón tay của người, đều lằn ra dấu.” Diệp Ý Tiêu bắt mắt lôi kéo tay Bạch Hy, nhìn tới trên ngón tay đầy vết dây hằn, lông mày nhíu lại càng chặt hơn.

Bạch Hy nhìn bộ dạng Diệp Ý Tiêu như vậy, trong lòng lại cảm thấy từng đợt niềm mật ngọt ngào. Nghĩ tới những ngày qua hai người ở chung, thật sự là có thể dùng câu dính chặt như keo để hình dung. Ban ngày ba cái điện thoại là cố định, đến buổi tối, Diệp Ý Tiêu cũng tận lực giảm bớt xã giao, cùng Bạch Hy ăn cơm, xem phim, thậm chí còn chạy tới Châu Giang[sông Châu giang TQ] bơi đêm. Nếu như không đi ra ngoài, hai người liền làm ổ trong căn hộ, hoặc là cùng một chỗ xem tv, hoặc là chơi cờ vây, cờ vua gì đó. Diệp Ý Tiêu trình độ cờ vua không tệ, còn chỉ dạy cho Bạch Hy.

Khoảng thời gian tốt đẹp ngọt ngào như vậy, Bạch Hy trước kia có nằm mơ cũng không dám nghĩ, nhưng là bây giờ, lại chân thật đến mức trong lòng phát đau. Nếu như lúc này đây, Diệp Ý Tiêu lại làm ra việc gì tổn thương hần, như vậy so với lần đầu càng thêm thống khổ, thật sự sẽ hao mòn hết toàn bộ sinh mệnh.

“Làm sao vậy?” Diệp Ý Tiêu nhìn Bạch Hy xuất thần như đi vào cõi thần tiên, đưa tay nắm lấy mặt của hần, đầu ngón tay truyền đến cảm xúc da thịt ấm áp mềm mại không tẻ, làm cho lông mày đang nhíu chặt của y có chút buông lỏng.

“A, buông tay, sẽ lưu lại dấu vết.” Bạch Hy bị cảm giác khác thường trên mặt gọi về thần trí, vội vàng nói.

Diệp Ý Tiêu để tay xuống, tại thời điểm Bạch Hy buông lỏng một hơi lại cúi đầu hôn môi hần, nhẹ nhàng cười: “Không sai, thêm được chút thịt, xúc cảm rất tốt.”

“Coi ta là heo a? Da dày thịt béo liền phải xuất chuồng làm thịt.” Bạch Hy nhẹ nhàng đẩy Diệp Ý Tiêu ra, đi đến ghế lái phụ bên kia kéo mở cửa xe.

Diệp Ý Tiêu cũng đi theo lên xe, nhìn Bạch Hy cài dây an toàn, một tay ôm vai hần kéo lại, đôi môi lại lần nữa chụp lên môi hần, không chút khách khí cướp đoạt mật ngọt trong cái miệng xinh xắn kia.

Bạch Hy bị hôn đến thân thể mềm nhũn, vô lực tựa trong lồng ngực Diệp Ý Tiêu, đôi tay vẫn theo thói quen, vô thức vòng qua cổ y ôm chặt, làm cho hai người càng thêm gần sát.

Thật lâu sau, Diệp Ý Tiêu mới thoả mãn buông Bạch Hy ra, một tay nâng cằm hần, trong mắt không cách nào che dấu dục vọng: “Nếu như không phải vội vàng đem đồ cho Tiểu Nhiên, ta liền ở chỗ này muốn người.”

Bạch Hy chỉ cảm thấy hai gò má nóng rát, vội vàng liếc qua một bên, tầm mắt không nhìn tới Diệp Ý Tiêu, thấp giọng nói ra: “Cái kia, còn không mau lái xe.”

Đến trường học của Bạch Nhiên mới biết được, phụ huynh đem đồ tiếp tế cho bọn nhỏ đông nườm nượp. Đường cái cùng bãi giữ xe xếp đầy các loại siêu xe đủ màu, mấy vị phụ huynh mang theo bình thủy cùng hoa quả tha thiết đứng đợi ở cổng trường.

Thực nghiệm cao trung quản lý rất nghiêm khắc đối với tất cả học sinh ở ký túc xá. Bình thường, phụ huynh muốn tới thăm cũng chỉ có thể đợi ở bên ngoài, không được đi vào.

Nếu như muốn gặp ai, chỉ có thể thông qua điện thoại báo cho học sinh đến cổng trường, sau khi đăng ký mới có thể ra gặp mặt, hơn nữa quy định thời gian không thể vượt qua 20 .

Bạch Hy trên đường liền gọi điện thoại cho Bạch Nhiên, hẹn 5:30 ở cổng trường gặp mặt. Đợi Diệp Ý Tiêu vừa dừng xe lại, đã thấy Bạch Nhiên một thân đồng phục lam trắng, kích động chạy tới.

“Ca, ca phụ, các người tới rồi.” Một tháng không gặp, Bạch Nhiên lại cao thêm một chút, mặt mũi giống như cũng thành thực lên không ít. Chỉ là, vừa mở miệng liền lộ ra nguyên hình.

Bạch Hy trừng mắt liếc đệ đệ nhà mình: “Chỗ đông người, đừng gọi loạn.” Nói xong, cầm bình thủy lên nhét vào trong tay cậu nhóc: “Ta hầm cách thủy bí đao, thanh lương giải nhiệt, chờ một lát uống.”

Bạch Nhiên cười tủm tủm nhìn Diệp Ý Tiêu: “Ý Tiêu ca, ca ca của ta đủ đức hạnh a? Hắc nấu súp uống rất ngon nha.”

Diệp Ý Tiêu đang kéo túi trái cây to nặng từ chỗ ngồi phía sau, nghe được lời của Bạch Nhiên, khóe miệng không khỏi hơi nhếch lên, nhàn nhạt nói: “Nếu hắc không lấy ta làm chuột bạch... thì cũng được gọi là đức hạnh.”

“Đi?” Bạch Nhiên ngẩn người, không biết Diệp Ý Tiêu vì cái gì lại nói như vậy.

“Ca của người kỳ thật không biết nấu súp, hắc là chiếu theo bách khoa toàn thư canh súp kia từng bước làm. Hắc lại đau người, sợ uống xong không tốt, cho nên, lần đầu tiên nấu ra đều là cho ta uống thử.” Diệp Ý Tiêu tuy nói như vậy, chính là, trong đôi mắt lại lộ vẻ ôn nhu hiếm thấy.

Bạch Hy có chút xấu hổ, dù sao bị người đem làm thí nghiệm, đó cũng không phải là chuyện tốt gì. Tuy mỗi lần ăn thử, Diệp Ý Tiêu đều hào hứng bưng bưng, đem canh uống đến một giọt cũng không để thừa. Nhưng là, chuột bạch vẫn chính là chuột bạch ah, không có biện pháp thay đổi.

Bạch Nhiên nhìn ca ca nhà mình bộ dạng quần bách, kéo kéo Diệp Ý Tiêu, xoay người thì thầm: “Ca phu, ca của ta tất cả lần đầu tiên đều cho người, người còn phàn nàn cái gì a? Tốt xấu gì ca ca ta đều là dụng tâm... nấu nha.”

Diệp Ý Tiêu thích nhất chính là một câu “Ca của ta tất cả lần đầu tiên đều cho người” kia, lập tức nở nụ cười, đem túi lớn trong tay giơ lên: “Tiểu Nhiên, có những lời này của người, ta cũng không uống công làm chuột bạch a. Đây, trái cây là ca ca mua cho người, nhìn xem còn có hay không muốn ăn thêm gì khác, ta lại đi mua.”

“Oa oa! Ca, người là muốn cho ta ở trong trường mở tiệm nước trái cây sao?” Bạch Nhiên nhìn thấy đủ loại trái cây, lại càng hoảng sợ.

Bạch Hy cười cười: “Các người trung thu cũng không thể về nhà, mấy thứ này... là để cho người chia cho bạn bè cùng phòng. Đúng rồi, còn có hai hộp bánh trung thu. Bởi vì ký túc xá không có tủ lạnh, mấy loại bánh dẻo ta liền không lấy.”

“Cám ơn ca ca. Đúng rồi, các người ngày mai có kế hoạch sao?” Bạch Nhiên ôm một đồng lớn đồ ăn, cười đến trong lòng nở hoa.

“Tạm thời không có an bài, làm sao vậy? Có việc?” Bạch Hy có chút kỳ quái.

“Không.” Bạch Nhiên ánh mắt đảo quanh hai người, cười đến có thâm ý khác. Diệp Ý Tiêu lông mày nhướng cao, lập tức biết rằng Bạch Nhiên ý tứ khác, thân thủ ôm eo Bạch Hy: “Tiểu Nhiên người cứ yên tâm, ta sẽ hảo hảo an bài.”

“Nếu như vậy liền tốt nhất.” Bạch Nhiên lúc này mới yên tâm, giơ cổ tay nhìn đồng hồ: “Ca, ca phu, đã đến giờ, ta phải đi vào, các người hảo hảo sống a!”

Bạch Hy như thế nào cam lòng nhanh như vậy đã để đệ đệ đi, vội vàng túm lấy cánh tay cậu nhóc: “Còn chưa tới 20 phút, người gấp cái gì a? Đã khai giảng hai tháng, học ở đây còn chưa quen sao?”

“Ai nha, ca, người cũng đừng lo lắng nhiều. Ta hiện tại trôi qua có không biết bao nhiêu thoải mái, ăn ngon ngủ ngon, tự nhiên sẽ học tốt. Tháng trước, thành tích thi cử không phải đã cho người xem sao? Ta chính là lọt vào trong top 5 a! Anh ngữ thành tích toàn bộ đều đứng đầu bảng.” Bạch Nhiên mặt mày hớn hớn nói, trong mắt lộ vẻ kiêu ngạo.

Bạch Hy lưu luyến đưa mắt nhìn đệ đệ rời đi, thẳng đến nhân ảnh Bạch Nhiên khuất sau những dãy phòng học, vẫn còn không chịu thu hồi tầm mắt. Diệp Ý Tiêu nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng hắc: “Tốt lắm, tiểu hài tử cuối cùng vẫn phải lớn lên, người đừng giống như gà mái mẹ vậy.”

“Ý Tiêu, ngày hôm qua mẹ ta gọi điện thoại về.” Bạch Hy quay đầu lại nhìn nhìn Diệp Ý Tiêu, nhàn nhạt nói: “Nàng nói, muốn cho Bạch Nhiên đến Anh quốc du học, thuận tiện một nhà đoàn tụ.”

Diệp Ý Tiêu vừa nghe, đã biết ý niệm trong đầu ái nhân, không khỏi nhú mày: “Mặc kệ bà ta.”

“Không, ta quyết định để Bạch Nhiên đến Anh quốc, người một nhà đoàn tụ là chuyện tốt, ta phải giúp nàng hoàn thành tâm niệm.” Bạch Hy nói, trong đôi mắt cũng không thấy bi thương.

“Ta tôn trọng quyết định của ngươi.” Diệp Ý Tiêu cũng không miễn cưỡng, Bạch Hy một khi đã quyết định, sẽ rất ít khi thay đổi chủ ý. Huống chi, không có Bạch Nhiên ở bên, như vậy hẳn sẽ tập trung toàn bộ chú ý trên người y, đây chính là chuyện tốt!

33. Chương 33

Đêm trung thu, mặt trăng thật tròn treo giữa không trung bao la, từ ngàn năm qua đã trở thành biểu tượng của ước nguyện đoàn viên. Chính vì vậy, những kẻ lãng tử phiêu bạt bên ngoài thường ngắm trăng tròn, thổ ngẩn than dài ngâm thơ: “Đàn nguyện nhân trường cửu, Thiên lý cộng thiên quyên.”[Những mong người sống lâu dài. Dù xa ngàn dặm, cùng chung một ánh trăng thanh.... – Trích hai câu cuối của Thủy điệu ca đầu. Tết trung thu năm Hy Ninh thứ 9 đời Tống Thần Tông (tức năm Bính Thìn 1076), Tô Thức uống rượu vui đến sáng, nhớ đến em là Tử Do (tức Tô Triệt), làm bài từ này.] 8:00 tối, trăng tròn lên cao giữa bầu trời đêm, tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt, cùng đèn neon ngũ quang thập sắc[muôn màu muôn vẻ] của đô thị hòa lẫn, càng làm ý cảnh ưu mỹ.

Lão đại Vương Duy Duệ của Bạch Hy bị Cung Huyền Nguyệt nửa lừa gạt nửa cưỡng ép mang về cung gia, nghe nói là muốn gặp “Gia lão đại[chắc muốn chỉ ba hoặc ông nội]”, thuận tiện xác định thân phận “nhị thiếu phu nhân” Cung gia.

Vì thế, Bạch Hy ngược lại có chút bận tâm. Dù sao, hai cái đại nam nhân cứ như vậy đến với nhau, không phải tất cả các bậc cha mẹ trên đời đều có thể tiếp nhận được.. Huống chi, Cung gia lại là một đại gia tộc, để ý nhất chính là mặt mũi cùng vấn đề con cháu nối dõi hương hỏa. Hôm nay, Cung gia nhị thiếu cư nhiên không thương nữ nhân, chỉ yêu nam nhân, còn muốn cho người kia danh phận. Cái này, tại hào môn thế gia chính là chuyện kinh thế hãi tục, đủ để khơi lên sóng to gió lớn.

Thật không nghĩ đến, xế chiều khoảng 6:00 giờ đó, Bạch Hy lại nhận được điện thoại của Vương Duy Duệ, cơ hồ là kích động đến nói không thành câu: “Bạch Hy... Ngươi... Ngươi biết không? Ta... Ta cư nhiên thật sự..... Thật sự trở thành Cung gia nhị thiếu phu nhân — Trời ạ, ngươi nghĩ coi, một phòng đầy người lại có thể trăm miệng một lời kêu ta “Nhị thiếu phu nhân”. Cái này, còn để cho ta sống hay không ah!”

“Lão đại, ngươi không cao hứng sao?” Bạch Hy vẫn tương đối bình tĩnh. Nghe cách Vương Duy Duệ nói, Cung gia tựa hồ là thừa nhận hắn, lại còn cho hắn một thân phận chính thức.

“Cao hứng? Ta hiện tại gấp muốn chết! Bạch Hy, ngươi có xe sao? Có thể hay không tới đón ta? Chỗ này hoang vu, chỉ có mỗi tổ trạch Cung gia!” Vương Duy Duệ vừa nói xong, chợt nghe từ bên cạnh truyền tới một thanh âm u ám: “Duệ Duệ, vừa thành thân ngươi đã muốn trèo tường[aka ngoại tềnh] à? Xem ra, vì phu đã để ngươi dư thừa quá nhiều tinh lực, đêm nay không ép khô ngươi đúng là thật có lỗi với bản thân!”

“A — Bạch Hy, cứu mạng — Cung Huyền Nguyệt, ngươi, cái tên này, chính là sắc lang khoác da người!” Đầu kia truyền đến tiếng Vương Duy Duệ thét lên, sau đó điện thoại liền chặt đứt.

Cái này gọi là chuyện gì! Bạch Hy nhìn nhìn điện thoại, bĩu bĩu môi, đem di động ném tới trên ghế sa lon. Nhìn ánh trăng sáng ngoài cửa sổ, thở dài một tiếng, xoay người đi tới bàn ăn, đem những món ăn đã nguội lạnh vào bếp.

Buổi trưa, Diệp Ý Tiêu có gọi điện thoại về, nói đêm nay hai người ăn tối ở nhà. Sau đó sẽ lên núi ngắm trăng, cùng nhau trải qua một cái tết trung thu hạnh phúc lãng mạn. Không nghĩ tới, giờ phút này, người vẫn còn chưa thấy bóng dáng.

Đều đã là thời điểm vạn gia đoàn viên, y có thể chạy đến chỗ nào ni? Bạch Hy một bên thu thập bàn ăn, một bên tự hỏi, lại như thế nào cũng nghĩ không ra nguyên nhân. Gia đình Diệp Ý Tiêu không ở thành phố này, y cũng không có khả năng về nhà qua trung thu. Mà hôm nay công ty nghỉ, mặc dù nói là muốn xét duyệt vài bản kế hoạch mới, cũng sẽ không chiếm dụng thời gian cả ngày. Nghĩ muốn gọi điện thoại hỏi thăm, chính là điện thoại luôn ở trong tình trạng tắt máy, không cách nào liên lạc được.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Bạch Hy lại cầm lấy điện thoại nhìn nhìn, vẫn không liên lạc được với Diệp Ý Tiêu, bản thân không muốn một mình ăn cơm trước, đành đi ra bancon hóng gió.

Đêm rằm, ánh trăng tròn vành vạnh soi sáng cả bancon, gió thu hây hây thổi tới, mang đi cái oi bức ban ngày. Bạch Hy ngây ngốc nhìn trăng sáng trong chốc lát, điện thoại bàn liền vang lên, hân vội vàng chạy vào nhấc máy.

“Xin hỏi là Bạch Hy tiên sinh sao?” Bên kia truyền đến một thanh âm tao nhã.

“Là ta.” Bạch Hy khẳng định thân phận của mình, sau đó chậm rãi đợi đối phương nói chuyện.

“Ngài khỏe ah, ta là một trong những trợ lý của Diệp tổng tài. Bởi vì Diệp tổng có việc gấp, phải lập tức tới Canada trong đêm. Cho nên, đêm nay xin ngài hảo hảo chiếu cố bản thân.”

“Diệp tổng không tiện điện thoại cho ta sao?” Cứ cho là công việc cấp bách, cũng không đến mức thời gian gọi điện cũng không có a? Bạch Hy âm thầm nhíu mày, cái này, chỉ sợ có điều gì không thể nói rõ.

“Thật có lỗi. Sau khi Diệp tổng nhận được điện thoại của quản gia trong nhà liền nổi trận lôi đình, lập tức liên hệ đi Canada, thẳng đến đăng ký đều không có thời gian. Diệp tổng phân phó, chờ khi đến Canada, sẽ điện thoại cho ngài, thỉnh kiên nhẫn chờ.” Đối phương nói chuyện cẩn thận, hơn nữa rất có thành ý, theo lý mà nói, Bạch Hy hẳn là sẽ thập phần tin tưởng. Chính là, trong nội tâm luôn luôn có một cỗ cảm giác là lạ, có chỗ nào không đúng nih?

“Cám ơn người đã thông báo cho ta, Trung thu khoái hoạt.” Bạch Hy cũng không muốn nói thêm nữa, sau khi nói với đối phương lời chúc phúc ngày lễ liền cúp điện thoại.

Lại ngẩng đầu nhìn trăng sáng bên ngoài, Bạch Hy đột nhiên cảm giác được ánh trăng kia rất lạnh. Lạnh đến mức làm cho người nhìn không được mà run rẩy. Có chuyện gì sắp xảy ra sao? Trời đêm bao la, trăng sáng mênh mang, chiếu rọi một bóng người cô đơn...

Ngày hôm sau, theo thường lệ vẫn phải đi làm, Vương lão bản trong dự liệu xin nghỉ. Thời gian nhân viên được nghỉ kết hôn là mười lăm ngày. Như vậy, lão bản nhà bọn họ muốn kết hôn, nói như thế nào cũng phải nghỉ hơn một tuần a? May mắn là Bạch Hy đã hoàn toàn quen thuộc với nghiệp vụ công ty, quản lý cũng bắt đầu thuận buồm xuôi gió. Bận rộn cả một buổi sáng, thời điểm nghỉ trưa, Bạch Hy mới nhận được điện thoại đường dài của Diệp Ý Tiêu.

“Bảo bối, tối hôm qua có hay không ngắm trăng?” Diệp Ý Tiêu câu nói đầu tiên, chính là hỏi Bạch Hy.

“Không có, ta rất sớm đã đi ngủ. Người vội vã chạy về Canada, có chuyện gì?” Bạch Hy biết rõ, Canada là tổ nghiệp của Diệp Ý Tiêu, Diệp gia từ rất sớm đã di dân đến đó.

“Không có việc gì to tát, gia tộc tranh cãi mà thôi. Ta rất nhanh sẽ xử lý thỏa đáng, bảo bối nhớ rõ chờ ta trở lại. Còn có, không nên tin mấy thứ tạp chí bát quái đăng tải, nếu như người có cái gì không rõ, trực tiếp gọi điện thoại hỏi ta. Không cho phép một mình ở đó đoán mò! Lại càng không cho phép không nói một tiếng nào đã chạy trốn, có nghe hay không?” Nói đến phần sau, Diệp Ý Tiêu ngữ khí bắt đầu nghiêm túc lên.

Bạch Hy cười cười: “Hảo, nếu như ta nhìn thấy tin tức lá cải về Diệp tổng, nhất định sẽ tìm người hỏi cho rõ. Sau đó, lại lên internet viết bài bác bỏ tin đồn, được không?”

“Tiểu Hy, lúc này đây, người nhất định phải tin tưởng ta, ta sẽ không để cho người thất vọng.” Đối với trêu chọc của Bạch Hy, Diệp Ý Tiêu cũng không có ý cười, ngược lại càng thêm nghiêm túc: “Nếu như người giống như trước kia, cái gì cũng không hỏi đã bỏ chạy, ta sẽ tìm người làm lồng sắt đem người nhốt lại!”

“Nghe người nói như vậy, tựa hồ sự việc rất nghiêm trọng. Chỉ bằng người dứt khoát một đường nói cho ta biết có chuyện gì là tốt rồi, để cho ta có tâm lý chuẩn bị.” Nghe xong lời nói của Diệp Ý Tiêu, Bạch Hy cũng ần ần đoán ra là chuyện gì.

Diệp Ý Tiêu trầm mặc một lát mới lên tiếng: “Thời điểm, Huyền Hi xuất hiện ở chỗ quay ngoại cảnh đã bị người ta tập kích, mà kẻ chủ mưu phía sau chính là người trong gia tộc của ta. Vì an toàn của hắn, ta chỉ

có thể làm ra một chút sự tình. Cụ thể là cái gì, người không cần biết rõ. Như vậy đối người mà nói, chính là điều tốt nhất.”

“Thân là người yêu của người, ta có quyền được biết, đúng không? Tốt hay là không tốt, hẳn là phải để tự ta phán đoán, chứ không phải do người tự tiện chủ trương. Nói đi, bất luận hậu quả như thế nào, ta đều có thể tiếp nhận.” Nguyên lai là liên lụy tới người kia, Bạch Hy tự giễu cười cười, còn tưởng rằng Diệp Ý Tiêu thật sự vòng vo tính làm tình nhân tốt, rốt cuộc lại là một cước đạp hai thuyền. Cẩn thận ngẫm lại, cũng là bản thân quá khờ dại, nam nhân như Diệp Ý Tiêu, làm sao có thể sẽ đem tâm để hết trên một người?

“Người chỉ cần tin tưởng ta là được rồi.” Diệp Ý Tiêu cũng không nhiều lời, một câu liền cúp điện thoại, chính là không để cho Bạch Hy có thời gian hỏi thêm.

Tin tưởng sao? Đáng tiếc, người ah, căn bản là không để cho ta tin tưởng. Bạch Hy đem điện thoại thả lại chỗ cũ, một tay chống cằm. May mắn là đoạn thời gian trước, đã đem việc lắp đặt thiết bị phòng ở mới toàn quyền phó thác cho một công ty nội thất. Hôm nay, mọi việc đã hoàn thiện, cũng là lúc nên rời đi rồi.

34. Chương 34

Một tuần kể tiếp, Bạch Hy đều trải qua rất bình tĩnh, cũng không phải hẳn không chút nào để ý đến hành vi của Diệp Ý Tiêu, mà là đã biết rõ, bất luận bản thân có suy nghĩ như thế nào, Diệp Ý Tiêu cũng sẽ không thay đổi chủ ý. Điểm này, không ai có thể minh bạch hơn hẳn.

Phòng ở mới đã lắp đặt thiết bị xong, cũng mời người của công ty dọn dẹp vệ sinh sạch sẽ. Hiện tại, chỉ đợi mua thêm ít thiết bị điện tử, đồ gia dụng các loại, sau đó để cho thông gió hai ba tháng là có thể dọn vào ở.

Khoảng thời gian này, Diệp Ý Tiêu có 2 lần điện thoại về, đơn giản chỉ là dặn dò Bạch Hy hảo hảo chiếu cố bản thân, ngoan ngoãn chờ y trở về.

Bạch Hy lung tung đáp lời, sau khi cúp điện thoại liền trực tiếp đánh xe đến cửa hàng nội thất.

Vương Duy Duệ cuối cùng cũng trở về công ty, hai mắt treo thêm quầng thâm, bộ dáng thiếu ngủ nghiêm trọng. Bạch Hy vừa đi vào, đưa cho lão bản nhà mình ly cà phê, đã bị hắn lôi kéo than khổ: “Bạch Hy, tên nhóc Cung Huyền Nguyệt kia thật không phải là người a! Cái gì tân hôn tuần trăng mật, dính người dính đến phát sợ. Nếu như không phải Cung lão thái gia cưỡng chế đưa hắn áp tải về trường học, ta đến bây giờ vẫn không thể trở về ah!”

“Đây không phải là rất tốt sao? Cung Huyền Nguyệt rất xem trọng người, theo cách khác mà nói, hẳn rất yêu người.” Bạch Hy cười cười, nhìn lão bản đang ngáp liên tục, trong mắt lộ ra một chút hâm mộ.

“Yêu ta? Cái kia kêu là chủ nghĩa độc tài bá đạo thì đúng hơn! A a, ta mệt mỏi quá —” Vương Duy Duệ ôm đầu lẩn lộn. Vừa đúng lúc điện thoại vang lên, hắn mới ngừng gào thét, hữu khí vô lực nâng điện thoại: “Uy, xin chào —”

Không đến năm giây, vẻ mệt mỏi trên mặt lập tức biến mất tăm, thần sắc cũng nghiêm nghị lại: “Người nói đều có thật không? Hẳn như thế nào có thể làm như vậy! Hắn ——” Nói đến đây, Vương Duy Duệ đột nhiên dừng lại, một tay hướng phía Bạch Hy quơ quơ, ý bảo tránh mặt. Bạch Hy nhún nhún vai, xoay người ra khỏi văn phòng, còn giúp ông chủ đóng cửa lại.

Sau khi xác nhận Bạch Hy đã không thể nghe được, Vương Duy Duệ mới nói tiếp: “Diệp Ý Tiêu thật sự là muốn cùng người kia đính hôn? Vậy hẳn đem Bạch Hy trở thành cái gì? Tình nhân bí mật? Vì cái gì ta không thể hỏi đến? Nói như thế nào Bạch Hy cũng là nhân viên của ta, thủ trưởng quan tâm cấp dưới chuyện thiên kinh địa nghĩa [đạo lý hiển nhiên]!”

Không biết người bên kia nói gì đó, Vương Duy Duệ đột nhiên đỏ bừng cả khuôn mặt, đối với điện thoại rống giận: “Người, trong vòng một tháng không cho chạm vào ta!” Sau đó dứt khoát ngắt máy!

Bạch Hy rất bình tĩnh, bình tĩnh đến độ chính hắn cũng không tin nổi. Sau khi tan tầm về nhà, hắn lật xem mấy trang báo giải trí, không bỏ sót một chữ, đem tin tức đọc bằng hết. Sau đó, làm như không có gì quan trọng, đem báo chí ném sang một bên, mở ti vi xem tin tức.

Trên tivi vừa mới truyền phát tin tức về một thiếu phụ tự sát. Nguyên nhân là vợ chồng nàng ở bên ngoài có nữ nhân khác. Nhìn biên tập viên lòng đầy cảm phần khiển trách kẻ “thứ ba”, Bạch Hy không tự giác cười cười. Tình yêu là một vấn đề rất phức tạp. Nhiều khi, tình yêu không chỉ là chuyện của riêng hai người. Xã hội này tồn tại quá nhiều thứ hấp dẫn, quá nhiều nhân tố dư thừa. Cho nên, đường tình hai người luôn tràn đầy biến số.

Cũng giống như hắn cùng Diệp Ý Tiêu.

Dù cho tới bây giờ, trong lòng hắn vẫn là yêu Diệp Ý Tiêu. Chỉ có điều, Bạch Hy hắn sẽ không bởi vì yêu mà trở nên hèn mọn, sẽ không vì muốn ở bên cạnh y mà cam chịu việc cùng người khác chia sẻ ái nhân.

Bất quá đã đáp ứng, Bạch Hy cũng không thể tùy ý suy đoán, vẫn nên để cho người kia một cơ hội giải thích. Sau khi hạ quyết tâm, Bạch Hy bấm số điện thoại của Diệp Ý Tiêu.

“Bảo bối, nhớ ta không?” Bên kia, Diệp Ý Tiêu hiển nhiên rất cao hứng.

Bạch Hy rót cho mình một chén nước, ngồi xuống trên ghế sofa, ngữ khí bình thản: “Ta hôm nay đọc tạp chí, nói người cùng Nghiêm Huyền Hi đính hôn, có thể cho ta một lời giải thích sao?”

Trong điện thoại, Diệp Ý Tiêu trầm mặc một hồi mới nói: “Chuyện này là sự thật.”

“Nha.” Bạch Hy lên tiếng, cũng không nói thêm điều gì, chuyên tâm chờ đợi đối phương giải thích. Nội tâm ần ần đau đớn, khiến cho hô hấp cũng có chút khó khăn.

“Chỉ như vậy mới có thể bảo đảm an toàn của Huyền Hi cùng người, cho nên –”

“Ta đã biết. Như vậy, giữa chúng ta cũng nên chấm dứt a?” Bạch Hy cắt ngang lời Diệp Ý Tiêu: “Ta ngày mai sẽ chuyển ra ngoài, chìa khóa ta sẽ giao cho phòng quản lý bảo quản.”

“Người dám!” Diệp Ý Tiêu rống giận, cực đại thanh âm đánh sâu vào màng nhĩ, khiến cho Bạch Hy có chút choáng váng, không thể không vuốt vuốt lỗ tai.

“Diệp tổng, chỉ cho phép châu quan phóng hỏa, không cho phép dân chúng đốt đèn chính là hành vi là đáng xấu hổ ah. Cứ như vậy đi, chúng ta hảo tự hảo tán.” Nói xong, Bạch Hy dứt khoát cúp điện thoại, thuận tay tắt máy. Sau đó đem điện thoại bàn trong nhà rút dây, thế giới lại trở nên thanh tĩnh rồi.

Yêu? Một chữ này cỡ nào buồn cười a! Bạch Hy quyết định, cả đời cũng không muốn chạm phải cái gọi là yêu!

Từ căn hộ của Diệp Ý Tiêu chuyển ra, Bạch Hy vào trọ tại một khách sạn nhỏ. Phòng ở mới bên vừa kia lắp đặt thiết bị, mùi vị còn rất nồng, không thể lập tức dọn tới. Mà hiện tại, cũng không tìm thấy chỗ ở phù hợp, cho nên đành phải tạm thời ở trong khách sạn.

Diệp Ý Tiêu đã từng gọi điện đến công ty, bắt quá, tất cả đều bị Vương Duy Duệ ngắt máy. Đối với loại người ba tâm hai ý, bội tình bạc nghĩa, Vương Duy Duệ hắn không có chút nào hảo cảm. Diệp Ý Tiêu người cũng đã cùng hồng ảnh minh tinh công khai đính hôn, vậy làm gì còn muốn đến trêu chọc Bạch Hy ngây thơ như cú[tác giả viết thế ^^!] nhà ta! Đương nhiên, nếu như là trước kia, Vương lão đại sẽ tuyệt đối không phóng khoáng như vậy, không tiếc đắc tội với khách hàng đại tiềm năng. Hiện tại, dám hướng tên kia hô to gọi nhỏ, tuyệt đối là do — có người ở đằng sau chống lưng.

Có Vương Duy Duệ can thiệp, đoạn thời gian này, Bạch Hy trải qua cũng coi như an ổn. Đảo mắt, đã qua nửa tháng. Hôm nay, Bạch Hy vừa mới tan tâm, liền nhìn thấy một chiếc Aston Martin One 77 có chút quen mắt đỗ dưới lầu công ty. Sau một thoáng ngẩn người, Bạch Hy quyết định làm như hoàn toàn không nhìn thấy, xoay người đi về phía xe bus công cộng.

Mới đi năm sáu bước, đằng sau liền truyền đến một hồi tiếng bước chân dồn dập. Bạch Hy trong lòng suy tính, biết rõ lúc này tuyệt đối không phải thời điểm đối mặt người kia, lập tức gia tăng cước bộ tiến về phía trước. Về sau, liền dứt khoát co giò mà chạy. Không biết vì cái gì, mỗi một lần gặp chuyện như vậy, rõ ràng kẻ sai chính là đối phương, người đầu tiên tránh né lại luôn là Bạch Hy hắn.

“Bạch Hy! Người tuyệt đối chạy không thoát!” Diệp Ý Tiêu thanh âm trầm thấp giống như từ địa ngục vang lên, quỷ mị làm lòng người phát lạnh.

Những lời này truyền vào trong tai Bạch Hy, phảng phất như lệnh phù đòi mạng, làm cho hắn chạy trốn càng thêm nhanh. Đảo mắt đã đến bến xe công cộng, vừa đúng lúc một cỗ xe bus chuẩn bị đóng cửa, Bạch Hy vội vàng lách mình lên xe, cũng không quản chiếc xe này có phải là đi tới khách sạn nhỏ hắn tạm thời trọ hay không.

Quăng vào trong hộp thu phí hai nguyên tiền xu, Bạch Hy chui vào đám người, chen đến vị trí giữa xe, sau đó bám lấy vòng tay [mấy cái vòng treo trong xe giúp hành khách đứng vững khi xe chạy hoặc phanh gấp] thở dốc.

May mắn là Diệp Ý Tiêu không có đuổi theo, nếu không tuyệt đối sẽ dẫn tới một hồi huyết tinh ẩu đả [oánh nhau đầm máu ^^!]. Bạch Hy cúi đầu nhìn cánh tay đang xách cặp công văn, phát hiện trên mu bàn tay hiện đầy gân xanh, trong lòng bàn tay cũng đầy là mồ hôi.

Bạch Hy vừa mới khôi phục hô hấp bởi vì chạy trốn mà hỗn loạn, chợt nghe thấy tiếng phanh đến ghê tai vang lên. Sau đó, toàn bộ người trong thùng xe theo quán tính mà đổ nghiêng phía trước! Tiếng thét chói tai của nữ nhân liên tiếp vang lên. Có mấy vị khách không kịp cố định thân thể, thậm chí còn té ngã trên sàn!

“Tài xế lão đại, người rút cuộc có biết lái xe hay không a!”

“Trời ạ, không phải tai nạn xe cộ ư?”

“Làm ta sợ muốn chết, rốt cuộc chuyện gì xảy ra?”

Trong xe hỗn loạn không chịu nổi, Bạch Hy thật vất vả mới đứng vững được, chợt nghe thấy lái xe hùng hùng hổ hổ hô: “Mụ nội nhà nó chứ, chiếc xe kia đột nhiên lao tới, ta có thể không phanh gấp sao? Vấn đề còn may là nhà nước cung cấp xe xin ah—”

Bạch Hy cố gắng xuyên qua khe hở giữa đám người, nhìn về phía kính chắn gió của xe bus. Chỉ thấy một cỗ Aston Martin One 77 trắng muốt đang đứng trước đầu xe bus. Cánh cửa bên ghế lái rất nhanh đã mở ra, Diệp Ý Tiêu khuôn mặt hắc ám đi về phía này, không nói một lời liền dùng sức đập cửa.

Tài xế xe bus hỏa đại, mở cửa liền mở miệng mắng người: “Kháo, có tiền thì rất giỏi a? Coi đường cái là nhà của người làm sao? Lái xe vượt ngang như vậy! May mắn ta kịp thời phanh lại, nếu không đâm chết người!”

“Ta tìm một người.” Diệp Ý Tiêu ném cho hắn một câu, liền hướng đám người đi tới. Hành khách trên xe bị hàn ý dày đặc của Diệp Ý Tiêu hù sợ, ở trước mặt y tự động mở ra một con đường.

Rất nhanh, y đã thuận lợi đứng trước Bạch Hy. Bạch Hy nhú mày, đối với Diệp Ý Tiêu hành vi gần như điên cuồng, hắn cảm thấy vô cùng bất lực, dứt khoát đem đầu chuyển hướng ngoài cửa sổ xe, sắm vai một cái người xa lạ..

“Theo ta.” Diệp Ý Tiêu đứng cách hắn một bước ngắn, trầm giọng nói. Bạch Hy không để ý tới y, hoàn toàn coi tên này giống như là không khí.

Diệp Ý Tiêu trầm mặc nhìn Bạch Hy, hai tay siết thành nắm đấm, rõ ràng là đang liều mạng ức chế cơn giận của mình: “Bạch Hy, trước khi kiên nhẫn của ta dùng hết, người tốt nhất là tự mình đi xuống xe.”

Tiếc là Bạch Hy vẫn không để ý tới y, thậm chí còn dịch sang bên cạnh. Người đứng kế bên thấy tình trạng hai người, cũng nhận không được vì vóc người nhỏ nhắn của Bạch Hy mà đổ một trận mồ hôi. Đương nhiên, xét thấy hàn ý âm lãnh bức người sợ hãi của Diệp Ý, không ai dám tiến lên vì Bạch Hy mà bênh vực kẻ yếu.

Một phút đồng hồ dài đằng đặc sau, Diệp Ý Tiêu đột nhiên ra tay, vừa ôm vừa kéo người lồi về phía cửa: “Là người ép ta! Lái xe, mở cửa!”

“Thả ta ra! Người, cái tên hỗn đản này, người muốn làm gì?” Bạch Hy giãy dụa, bất chấp đây là chỗ công cộng, càng chẳng quản bản thân sẽ mất mặt, lớn tiếng kêu la: “Người đây chính là bất cớ phi pháp! Ai có thể giúp ta báo cảnh sát ah!”

“Ta xem ai dám báo cảnh sát.” Diệp Ý Tiêu một bên kiềm chế Bạch Hy, một bên liếc nhìn hành khách chung quanh. Cái kia, hai người vừa bấm “110” đều không tự chủ để điện thoại di động xuống. Không có cách

nào khác ah, Diệp Ý Tiêu ánh mắt quá độc ác! Nếu như dám báo cảnh sát, chỉ sợ — kết cục sẽ rất thảm.

Lái xe đại thúc cũng rất phối hợp mở ra cửa sau, để cho hai người đang dây dợ xuống xe. Sau đó động tác lưu loát chuyển xe, giẫm chân ga. Cỗ xe bus tựa như mũi tên, tránh được chiếc xe chặn ngang trước mặt, hăm hở lao về phía trước.

35. Chương 35

Luận chiều cao, khí lực, thủ đoạn áp người, Bạch Hy đều không phải là đối thủ của Diệp Ý Tiêu, nháy mắt đã bị nhét vào trong xe. Vì tránh cho ai đó có cơ hội chạy trốn, Diệp Ý Tiêu thậm chí còn giật caravat trên cổ Bạch Hy xuống, đem hai tay hắn trói lại.

Bạch Hy tức giận đến rống to: “Diệp Ý Tiêu! Người rốt cuộc muốn làm gì!”

“Ta nói rồi, tuyệt đối không cho phép người rời khỏi ta.” Diệp Ý Tiêu vừa nói vừa thắt dây an toàn cho Bạch Hy, ánh mắt mang theo sắc bén: “Kết quả, người không chỉ rời nhà, còn đối với ta làm như không thấy! Ta làm sao có thể tùy ý người xằng bậy?”

“Kẻ xằng bậy chính là người! Rõ ràng cũng đã cùng Nghiêm Huyền Hi tại Canada đính hôn, vì cái gì còn muốn trói chặt ta! Hảo tự hảo tán người hiểu hay không? Nếu như Diệp Ý Tiêu người muốn hưởng tam thê tứ thiếp, Bạch Hy ta tuyệt đối sẽ không phụng bồi!” Bạch Hy rống giận, liều mạng muốn giãy khỏi trói buộc trên tay.

Diệp Ý Tiêu hừ một tiếng, một tay đặt trên đùi, một tay nắm cầm Bạch Hy, con người lợi hại như chim ưng chăm chú nhìn thẳng vào hắn: “Tiểu Hy, đừng đem lời của ta vào tai này ra tai kia. Ta nói rồi, ta chỉ yêu một mình người. Cái gì mà tam thê tứ thiếp, đây không phải là thứ ta muốn. Mà người, chỉ có thể vô điều kiện tin tưởng ta.”

Bạch Hy đột nhiên đình chỉ giãy dụa, sững sờ nhìn nam nhân kế bên, biểu cảm trên mặt chợt cứng ngắc đá tảng. Diệp Ý Tiêu lập tức cảm giác được không đúng, duỗi tay nhẹ nhàng vỗ vỗ khuôn mặt Bạch Hy, nhíu mày hỏi: “Người làm sao vậy? Làm bị thương chỗ nào rồi?”

Bạch Hy vẫn không nhúc nhích, đôi con ngươi trong trẻo như nước đã từ từ lộ ra sợ hãi, thậm chí còn có tuyệt vọng. Điều này làm cho Diệp Ý Tiêu bất ngờ, nhưng vẫn ngoan tâm, khởi động xe, rời khỏi đường lớn phồn hoa ồn ào.

Đến dưới lầu chung cư lúc trước cùng sống, Bạch Hy vẫn là bộ dạng ngơ ngác ngây ngốc, không nói tiếng nào. Nếu như Diệp Ý Tiêu không nói, hẳn chính là vẫn không nhúc nhích, chỉ có thỉnh thoảng nháy mắt mấy cái biểu hiện mình vẫn còn sống, cả người giống như mất hồn lạc phách.

Diệp Ý Tiêu đem Bạch Hy còn đang cứng ngắc đưa vào trong căn hộ. Đóng cửa lại, cởi bỏ caravat trói buộc kia, rất nhanh hạ xuống một nụ hôn nóng bỏng. Bạch Hy sững sờ, tùy ý để người kia hôn, cũng không đáp trả.

“Bạch Hy, người rốt cuộc làm sao vậy?” Diệp Ý Tiêu buông lỏng môi ái nhân, hai tay vịn vai Bạch Hy, con mắt chăm chú khóa chặt người đang tựa trên ván cửa.

Bạch Hy run rẩy một chút, bỗng nhiên phục hồi tinh thần, khóe miệng có chút co rúm, chớp mắt mấy cái, cố hết sức mở miệng. Sau mấy lần như vậy mới tìm được lại thanh âm của mình: “Diệp Ý Tiêu, người đã đáp ứng ta, sẽ không nhắc cái chữ kia. Vì cái gì người luôn luôn lật lọng? Rất vui vẻ sao?”

“Cái chữ nào a?” Diệp Ý Tiêu có chút hoang mang, suy tư một hồi lâu mới hiểu điều Bạch Hy nói, không khỏi vươn tay nắm mũi hắn: “Vì cái gì lại để ý như vậy?”

“Bởi vì, người căn bản là không có thật sự yêu ta.” Bạch Hy dùng sức đẩy Diệp Ý Tiêu ra, quay đầu không nhìn người kia. Sau khi biết rõ Diệp Ý Tiêu cùng Nghiêm Huyền Hi tại Canada đính hôn, hắn đã suy nghĩ cực kỳ kỹ càng. Bản thân trước kia đã quá mức nhu nhược, vừa nghe đến Diệp Ý Tiêu nói yêu liền tặc mao[xù lông], hoàn toàn chịu không nổi. Nhưng thật ra, bởi vì trong tận đáy lòng vẫn còn yêu sâu đậm nam nhân này, không tiếp thụ được việc y tận lực lừa gạt, cho nên mới lựa chọn trốn tránh.

Hôm nay, mình cũng nên dừng cảm đối diện Diệp Ý Tiêu, đối mặt với cảm xúc chân chính của bản thân. Không cần phải trốn tránh, không cần phải sợ hãi, làm cho hết thảy mọi chuyện, tại hôm nay đều kết thúc.

“Dựa vào cái gì nói vậy?” Diệp Ý Tiêu nhú mày, tựa hồ như hoàn toàn không biết vì cái gì Bạch Hy lại có thể cho rằng mọi chuyện chính là như vậy.

“Diệp Ý Tiêu, nếu như người thật sự yêu ta, người sẽ không từ thủ đoạn cướp đi bất động sản Đại Hồng trong tay ta sao? Nếu như người yêu ta, người sẽ bức ta nhảy lầu sao? Nếu như người yêu ta, người sẽ như vậy, công khai cùng người khác dính hôn sao? Ta không biết Diệp đại tổng tài người là muốn chơi trò kích thích gì, mà lại muốn túm chặt ta không buông. Có phải người cảm thấy, ta lãnh đủ các loại đả kích còn chưa có hỏng mất, cho nên mới không ngừng cố gắng đem ta hủy diệt triệt để? Như vậy, ý đồ của người sẽ không thực hiện được. Diệp Ý Tiêu, ta cũng không ngại trực tiếp nói cho người biết, gặp lại lần này, ta liền không chế lòng mình rất tốt. Ta sẽ không vì người mà điên, vì người cuồng. Những lời dõ ngon dõ ngọt của người, đối với ta một chút ảnh hưởng cũng không có, bởi vì ta đáy lòng rất thanh tỉnh. Người, Diệp Ý Tiêu, tuyệt đối sẽ không chân tâm thật ý yêu Bạch Hy ta.” Bạch Hy hai tay chống ván cửa, ngữ điệu bình tĩnh ngoài ý muốn.

Ngược lại, Diệp Ý Tiêu sắc mặt càng ngày càng âm trầm. Lúc sau, đôi mắt đều có thể phun ra lửa! Y nhếch môi, không nói hai lời trực tiếp đem Bạch Hy một đường nhấc lên, sải bước xông thẳng vào phòng ngủ.

Bạch Hy kinh hãi, hai nắm tay đánh lên lồng ngực Diệp Ý Tiêu: “Uy! Người làm gì! Thả ta ra!”

Diệp Ý Tiêu không đếm xỉa trần trần đau nhức kịch liệt từ ngực truyền tới, mặt không biểu tình đem Bạch Hy ném tới trên giường. Sau đó, cơ thể cường tráng hữu lực liền đè ép xuống, hai ba cái đã bắt được cổ tay Bạch Hy, từ trên cao nhìn chằm chằm xuống người đang nằm dưới thân: “Bạch Hy, nguyên lai người là dùng tâm tình như vậy đối với ta. Ta, tuyệt đối không cho phép người rời đi! Thân thể của người, lòng của người, toàn bộ đều chỉ thuộc về một mình ta!”

“Diệp Ý Tiêu, người bớt cuồng vọng đi! Đừng tưởng cả thiên hạ này chỉ có một mình người. Thế giới của Bạch Hy ta thiếu đi người, tuyệt đối sẽ càng thêm mỹ hảo!” Bạch Hy nổi giận, hấn không biết sống chết nói hết những điều đã sớm muốn nói. Hoàn toàn không có ý thức được những lời này sẽ làm cho người phía trên càng thêm hung bạo.

“Phải hay không?” Diệp Ý Tiêu giận quá thành cười, cả người toát ra một cỗ hàn ý dày đặc, làm cho người ta hít thở không thông. Nắm cầm Bạch Hy, ngón tay cái ở cái cằm trắng nõn kia nhẹ nhàng vuốt ve: “Tốt lắm, ta muốn cho thế giới của người tràn ngập hương vị của ta, cam đoan người đời này kiếp này tuyệt đối không thể rời khỏi ta!”

Bạch Hy bị lửa giận hiem thấy trên người Diệp Ý Tiêu hù sợ, há to miệng sững sờ nhìn y, còn chưa hoàn hồn, đầu lưỡi cường thế bá đạo của Diệp Ý Tiêu đã xông vào trong miệng, hết sức quấy lầy hấn. Tay cũng không nhàn rỗi, lần tìm thân dưới Bạch Hy, cầm lấy địa phương yếu ớt kia, không cho phép kháng cự mà vỗ về chơi đùa.

“Đừng –” Bạch Hy khó nhịn thở hào hển, thân thể đã bị Diệp Ý Tiêu dạy dỗ đến cực kỳ mất cảm, thoáng trêu chọc sẽ dục hỏa đốt người. Da thịt có một loại cảm giác khao khát khó nhịn, một khi bị Diệp Ý Tiêu đụng chạm, sẽ tự nhiên trở nên mềm yếu vô lực.

“Bạch Hy, người phải nhớ kỹ, vĩnh viễn nhớ kỹ, người, chỉ có thể yêu ta, chỉ có thể thuộc về ta!” Diệp Ý Tiêu thô bạo giật ra áo sơ mi người dưới thân, đôi môi mạnh mẽ ở trên da thịt kia lưu lại những dấu hôn nóng bỏng như lửa. Cuối cùng, đầu lưỡi thẳng tắp, tiến tới trêu đùa hồng anh trước ngực.

Bạch Hy thân thể khó chịu vạn vạn, đáng tiếc hai tay bị giam cầm ở sau lưng, căn bản là không thể đẩy kẻ đang đè trên người ra. “Diệp Ý Tiêu, người dừng tay! Muốn động dục thì mau tìm vị hôn phu của người, ta không phải công cụ tiết dục!”

“Bạch Hy, ghen cũng phải có mức độ. Người ta yêu là người. Cùng Nghiêm Huyền Hi dính hôn mục đích cuối cùng chính là bảo vệ người. Ta không thể chịu đựng việc người bị thương tổn, cho dù chỉ là một chút khả năng, ta đều muốn đem hấn bóp chết từ trong trứng nước!” Diệp Ý Tiêu cúi người, ở bên tai Bạch Hy nỉ non: “Tin tưởng ta, cùng Nghiêm Huyền Hi dính hôn, là vì bảo vệ người.”

Nghe được lời nói của Diệp Ý Tiêu, Bạch Hy càng thêm tức giận: “Đừng trợn mắt nói lời bịa đặt! Bảo vệ ta? Người có biết hay không, cái này đối với ta có bao nhiêu tổn thương! Ah ah, người thả ta ra!” Diệp Ý Tiêu không để ý tới lời Bạch Hy nói, một đường giặt xuống quần của hắn. Nhìn thấy tiểu khả ái kia đang khe khẽ ngẩng đầu, thần sắc âm trầm trên mặt mới có điểm hòa hoãn.

Bạch Hy không tin cũng không sao, chậm nhất đến trước lễ mừng năm mới, hết thấy sự tình sẽ đều kết thúc. Hiện tại, vẫn là đem thân dưới hầu hạ cho tốt rồi nói sau.

36. Chương 36

Thật đói.....

Thời điểm Bạch Hy lơ ngơ tỉnh lại, cảm giác đầu tiên chính là cái bụng trống trơn. Tan tâm đã bị Diệp Ý Tiêu bắt cóc trở lại chung cư, đến bây giờ vẫn là một giọt nước cũng chưa uống — dĩ nhiên, thân dưới đã ăn no nê.

Đưa tay dụi dụi con mắt, lúc này hắn mới phát hiện đèn trong phòng đang hắt lên ánh sáng hờn ám, ngoài cửa sổ đã tối đen như mực. Trong phòng một mảnh yên tĩnh. Cái kia, tên chết bầm đáng giận đã không thấy bóng dáng, chỉ có điều hòa trên vách tường lẳng lặng phả ra hơi mát.

Hiện tại đã là mấy giờ rồi ni? Đã muộn a? Chết tiệt Diệp Ý Tiêu, phương diện tình dục luôn không biết tiết chế, cứ nhiên sức chịu đựng cùng bền bỉ lại thật con mẹ nó hảo, tổng có thể lăn qua lăn lại đến nghiêng trời lệch đất. Ghê tởm hơn chính là, thân thể của mình vậy mà lại phản bội chính mình, vậy mà lại ở dưới thân y trần trọc rên rỉ.

Thật sự là mất mặt a! Bạch Hy đưa tay che mặt, thở dài. Sau đó tốn hết sức lực trở mình chuẩn bị xuống giường. Nhưng tiếc là, phần eo mỗi nhừ, chưa xốt đến lợi hại, đôi chân vừa chạm đất đã bắt đầu run rẩy, ba giây đồng hồ đều đứng không vững, trực tiếp ngã trên giường.

“Híz-khà-zzz ——” hảo, còn chưa chết a. Thời điểm ngã xuống giường thế mà lại đụng trúng cái eo. Họa vô đơn chí, phúc bất trùng lai ah! Bạch Hy thật sự là muốn khóc rồi. Bản thân giờ khắc này, cứ nhiên lại lưu lạc hoàn cảnh thâm tối kêu trời không thấu, gọi đất không nghe.

Ngay tại lúc Bạch Hy muốn khóc lớn một hồi, cửa phòng bị đẩy ra. Ngay sau đó, lại nghe đến tiếng bước chân dồn dập, nháy mắt, Bạch Hy đã bị kéo vào một cái ôm ấm áp: “Bảo bối, làm sao vậy? Té sao?”

Nước mắt sắp tuôn rơi, đều nhanh chóng bị bức về trong hốc mắt, Bạch Hy giãy dụa muốn ngay lập tức thoát khỏi vòng tay Diệp Ý Tiêu, đáng tiếc rất nhanh đã bị “Bạo lực” Trấn áp.

“Đừng đụng ta!” Bạch Hy giương nanh múa vuốt, cúi đầu cắn mạnh lên tay tên kia! Diệp Ý Tiêu chỉ hơi nhíu mày, tùy ý hắn phát tiết. Thẳng đến khi cảm thấy miệng đầy vị huyết tinh ngai ngái, Bạch Hy mới buông lỏng. Nhìn thấy dấu răng rớm máu kia liền không khỏi một hồi chột dạ.

“Ngoan, ta kêu giao hàng. Hiện tại cũng đã hơn mười một giờ, trước mặc quần áo tử tế đi ra ăn một chút gì. Sau đó chúng ta hảo hảo nói chuyện.” Diệp Ý Tiêu đối với miệng vết thương trên tay coi như không thấy, ghé qua hôn lên khuôn mặt Bạch Hy, ngữ điệu ôn nhu đến bất ngờ.

Bạch Hy ngây người, ngoan ngoãn tùy ý Diệp Ý Tiêu giúp mình mặc lên quần áo, sau đó bị y vịn tới trước bàn ăn. Trên mặt ghế còn cực kỳ sắc sảo, đặt lên một cái đệm.

“Đau không? Muốn hay không ngồi trên đùi ta?” Sau khi cẩn thận đỡ Bạch Hy ngồi xuống, Diệp Ý Tiêu mang theo nụ cười thân nhiên hỏi.

Đối với vui vẻ hiếm thấy trên mặt người kia, lửa giận trong lòng Bạch Hy lại từng điểm từng điểm bị đánh tan, cộng thêm bụng thật sự đói muốn chết, lại nhìn thấy trước mắt là chén cháo trứng muối thịt nạc thơm ngào ngạt, liền quyết định, trước uy no bụng chính mình rồi mới cùng tên kia tính sổ. Dù sao, nếu muốn đầu gối, mình đang đói muốn chết, tuyệt đối không phải đối thủ của Diệp Ý Tiêu.

“Chậm một chút, coi chừng nghẹn.” Chứng kiến Bạch Hy lang thôn hổ yết [nuốt lấy nuốt để], Diệp Ý Tiêu vừa bực mình vừa buồn cười. Một người đã lớn đến như vậy, trước kia ít nhiều gì cũng đã từng dẫn dắt công

tự bất động sản quy mô khá lớn của gia tộc, vốn là nên thành thực trọng ổn, phong độ nhẹ nhàng. Nhưng là, tiểu Hy của y lại luôn mang theo bộ dạng tiểu hài tử.

Cũng bởi vì như thế, hắn không nên bị vui dập ở chốn thương trường gian trá mệt mỏi. Bạch Hy trời sinh nên là được người sủng, người yêu.

Diệp Ý Tiêu ngồi bên cạnh Bạch Hy, một tay chống đầu, lẳng lặng nhìn hắn cầm chén cháo uống đến không còn một mảnh. Đến lúc Bạch Hy chịu đặt cái chén trong tay xuống, thoả mãn vuốt bụng đánh một cái nắc, Diệp Ý Tiêu mới lên tiếng: “Tiểu Hy, nhìn ta. Có một số việc, ngươi phải biết rõ.”

“Được rồi, ta không muốn nghe. Diệp Ý Tiêu ta cho ngươi biết, đây là lần cuối cùng. Từ nay về sau, ngươi đều đã có vị hôn phu, muốn lên giường thì tìm hắn đi. Ta không có hứng thú cùng ngươi chơi trò vợ chồng!” Bạch Hy quay đầu không nhìn y, vẻ mặt rõ ràng kháng cự.

Diệp Ý Tiêu sao có thể để hắn giở tính trẻ con vào thời điểm này, dứt khoát đem người ôm đến trong ngực, dụng cả tay chân lẫn thân thể áp người, làm cho hắn ngoan ngoãn nghe lời: “Bạch Hy, ngươi nghe. Nghe ta nói xong những lời này, ngươi sẽ biết ta tại sao phải làm như vậy.”

Bạch Hy không lên tiếng, thân thể buông tha giãy dụa. Không phải hắn cứ như vậy đã khuất phục, chính là — cái mông của đau nhức, eo cũng rất chua xót, cùng Diệp Ý Tiêu hơn thua, chỉ tổ làm mình bị thương.

“Cùng Nghiêm Huyền Hi đính hôn chỉ là một cách nguy trang, mục đích chính là phân tán chú ý của cửu gia.” Diệp Ý Tiêu rời tay khỏi lưng Bạch Hy, tiến tới vịn lấy eo hắn, chậm rãi như ẩn: “Ngươi cũng biết, ta trên thương trường làm việc vốn không từ thủ đoạn, thường đem người bức tiến tuyệt lộ. Lần này, đấu giá khu đất hoàng kim ở trung tâm thành phố, bất động sản Lợi Hải đã nắm chắc phần thắng trong tay. Nhưng là, nửa đường lại nhảy ra một cái Trình Giảo Kim[kiểu như kẻ ngáng đường]. Một công ty đăng kí tại hải ngoại đột nhiên cũng muốn tham gia đấu giá. Cung gia rất nhanh đã nói cho ta biết, lão tổng công ty này chính là người trong giới hắc đạo Nhật Bản. Bình thường, thích nhất là dùng thủ đoạn ti tiện đối phó đối thủ cạnh tranh, kêu ta chú ý an toàn của ngươi. Điều làm ta lo lắng nhất chính là, Diệp gia bên trong có nội ứng, cùng đám người Nhật kia cấu kết.”

“Cung gia?” Bạch Hy nghe vậy, có chút sáng tỏ. Những người kia cho rằng mình chính là nhược điểm của Diệp Ý Tiêu, cho nên muốn dùng mình uy hiếp y?. Ha ha, đáng tiếc a, bọn họ đều sai rồi. Cho dù Bạch Hy có chết ngay trước mặt, Diệp Ý Tiêu cũng sẽ không chớp mắt một cái.

“Chuyện Cung gia, ngươi biết được càng ít càng tốt.” Diệp Ý Tiêu vuốt vuốt mái tóc đen bóng của ái nhân, không muốn nói quá nhiều về việc của Cung gia. Gia tộc kia cơ cấu rất quái dị, không phải là điều người ngoài có thể tưởng tượng được.

“Bên ngoài, ta vẫn luôn biểu hiện Nghiêm Huyền Hi là tình nhân của mình. Cho nên ngày thứ 3, sau khi Lợi Hải tuyên bố tham dự đấu thầu, hắn liền bị người không rõ thân phận tập kích. Vì thế, ta cố ý chạy một chuyến tới Canada, thuyết phục cha mẹ, lợi dụng truyền thông tuyên cáo thiên hạ: cùng Nghiêm Huyền Hi đính hôn. Kỳ thật, cái kia chỉ là một loại thủ đoạn. Tiểu Hy, đối với Nghiêm Huyền Hi mà nói, ta chính là rất dễ tiện, bởi vì, lại một lần nữa lợi dụng hắn. Nhưng là, để bảo đảm ngươi có thể lông tóc không tổn hao gì, ta không ngại gánh thêm tội nghiệt.” Diệp Ý Tiêu mắt sáng như đuốc, chăm chú khóa chặt trên người Bạch Hy.

Bạch Hy kinh ngạc ngẩn đầu. Đầu tiên nhìn thấy chính là đôi mắt lóe lên thứ ánh sáng vô cùng kiên định của Diệp Ý Tiêu, đáy lòng không khỏi một hồi rung động khác thường. Phảng phất như có một dòng nước ấm, tại trong lòng chậm rãi chảy qua. Đem những bất an cùng lo sợ của ngày hôm qua từng cái, từng cái xoa dịu.

Lời nói của Diệp Ý Tiêu có thể tin sao? Y nói chính là sự thật? Bạch Hy do dự, muốn lựa chọn không tin, nhưng từ sâu trong tiềm thức lại có một thanh âm đang rầm rĩ kêu gào: Tin tưởng y, tin tưởng y! Dù sao đã bị lừa gạt nhiều lần như vậy, bất luận sau này có ra sao, cũng không tệ hơn hiện tại được.

Trầm mặc thật lâu, Bạch Hy nhắm mắt thở dài: “Diệp Ý Tiêu, đây là lần cuối cùng ta tin ngươi. Nếu như còn có một lần nữa, ta tình nguyện chết cũng không gặp lại ngươi!”

Vừa dứt lời, nụ hôn lập tức rơi xuống như mưa. Tình yêu, có đôi khi chính là tha thứ một chút, chịu thua một chút. Bởi vì, quá nhiều chấp nhất, kết quả còn lại, chỉ vụn vụn có tiếc nuối mà thôi.

37. Chương 37

Đã lựa chọn tin tưởng Diệp Ý Tiêu, Bạch Hy dĩ nhiên là rời khỏi khách sạn, quay về chung cư. Mà Diệp Ý Tiêu vì tránh cho Bạch Hy lọt vào tập kích, buổi tối luôn đợi thật khuya mới trở về. Ngày thường, sẽ không kiêng nể gì mà theo sát Nghiêm Huyền Hi, đi về có đôi. Ký giả tạp chí ùn ùn kéo lên ảnh chụp, tuần san bát quái càng liên tiếp đưa tin.

Bạch Hy nhìn thấy có chút bức bối, dứt khoát lựa chọn ngó lơ, không quan tâm. Ngược lại, cấp trên của hắn – Vương Duy Duệ giận đến sôi lên, tại văn phòng mắng to Diệp Ý Tiêu là tên củ cải trắng đại hoa tâm[kiểu bắt cá nhiều tay, maybe ^^!], sớm muộn cũng bị người làm thịt. Lại cảm râm lỗ tai Bạch Hy, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép[yêu cầu nghiêm khắc đối với người khác, mong muốn họ được tốt hơn], nói hắn chính là tự tìm ngược đãi. Đối với cái này, Bạch Hy cũng không giải thích. Dù sao, cứ để Cung Huyền Nguyệt nói cho tên kia biết tiền căn hậu quả là được rồi, hắn cũng không muốn lãng phí lời nói.

Nếu như Diệp Ý Tiêu thật sự lựa chọn phương thức như vậy bảo vệ mình, Bạch Hy hẳn có thể miễn cưỡng tiếp nhận.

Một buổi xế chiều, người chưa bao giờ ở công ty lộ mặt – Cung Huyền Nguyệt, đột nhiên xuất hiện. Vương Duy Duệ sợ tới mức thẳng tắp một đường trốn vào văn phòng. Cung Huyền Nguyệt một bên theo dõi bảo bối nhà mình, một bên lấy ra vẻ mặt tươi cười tuyệt diệu hướng Bạch Hy chào hỏi. Sau đó, không cần tốn nhiều sức mở ra cửa văn phòng, tùy tiện ném cho Bạch Hy một câu: “Hai giờ tối, không cho bắt luận kẻ nào tiến vào.”

Bên trong trình diễn trò mèo gì, Bạch Hy dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết. Hắn nhún nhún vai, ngồi xuống vị trí. Trước tiếp tục làm chuyện của mình, sau thuận tiện ngăn lại một ít người “không được nhìn”. Trong văn phòng ầm ầm truyền ra một ít thanh âm “không nên nghe”, đều bị Bạch Hy coi như gió thổi bên tai.

Nửa giờ sau, Cung Huyền Nguyệt đi ra, cả người dung quang[mặt mày] toả sáng, sóng mắt bao hàm hào hoa phong nhã lưu chuyển, tản mát ra sức hấp dẫn kinh người. Quả nhiên là yêu nghiệt — lão đại người là phạm nhân, tuyệt đối đầu không lại tên nhóc đã thành tinh này a.

Bạch Hy liếc Cung Huyền Nguyệt, rồi lại tiếp tục vùi đầu vào đám báo cáo thống kê dày cộp.

“Biểu tẩu, thời gian dài như vậy không gặp, người sống tốt a?” Cung Huyền Nguyệt mang theo lúm đồng tiền rung động lòng người, tựa vào bên cạnh bàn làm việc của Bạch Hy, ngón tay thon dài ở trong mớ biểu báo xẹt qua xẹt lại: “Đối với mấy cái số liệu tẻ nhạt này cũng thật nhàm chán đi, theo giúp ta trò chuyện a.”

Công tác bị quấy rầy nghiêm trọng, Bạch Hy bắt đầu dĩ năng đầu, trịnh trọng uốn nắn cách xưng hô quái dị của Cung Huyền Nguyệt: “Cung nhị thiếu, biểu tẩu trong nhà người chính là Nghiêm Huyền Hi.”

“Ách, đồ kị thật lớn.” Cung Huyền Nguyệt sờ sờ cái mũi, tiếp tục cười đến diêm như đào lý[xinh đẹp rực rỡ như hoa đào hoa mạn]: “Yên tâm đi, đây chỉ là kế hoạch ứng phó tạm thời. Đến khi nắm được mảnh đất kia, hết thấy liền yên ổn.”

“Lỗ tai của ngươi rất có vấn đề.” Bạch Hy cầm cặp văn kiện, muốn gõ tay tên kia. Ai dè, lại bị tên nhóc này dễ dàng tránh thoát, không cam lòng hừ một tiếng: “Người đem lão đại nhà ta làm gì rồi?”

“Không có gì, làm chút chuyện vợ chồng nên làm mà thôi.” Nhắc đến người kia, Cung Huyền Nguyệt trong đôi mắt tản mát ra nhu tình hiếm thấy, còn phối hợp chếp miệng chặc lưỡi, tựa hồ đang hồi tưởng lại đoạn tình cảm mãnh liệt vừa rồi.

Bạch Hy không nói gì. Người này động dục chạy đến tận văn phòng, vạn nhất bị các đồng nghiệp phát hiện, lão đại nhà hắn còn có mặt mũi gặp người sao? khó trách Diệp Ý Tiêu nói người Cung gia tính tình rất quái lạ. Trong đó, quái nhất chính là, chẳng phân biệt được trường hợp, tùy thời tùy chỗ động dục!

“Cung Huyền Nguyệt! Người, cái tên hỗn đản thiếu đánh, mau lần tới đây!”

Trong văn phòng truyền đến một hồi rống giận, làm cho Cung Huyền Nguyệt đang chuẩn bị tiếp tục đùa giỡn đại tẩu nhà mình vội vàng đi vào.

Cung Huyền Nguyệt lần này đi vào, thẳng đến lúc tan tầm đều không có trở ra. Bạch Hy thu thập sơ qua đồ vật trên mặt bàn, nghĩ nghĩ, vẫn là đẩy cửa đi vào.

Văn phòng không có một bóng người, chắc hẳn hai người đều ở phòng nhỏ bên trong nghỉ ngơi. Bạch Hy đi đến bàn máy tính Vương Duy Duệ thường sử dụng, làm hết phận sự, đem mấy thứ văn kiện loạn thất bát tao trên mặt bàn sắp xếp cho tốt, bút máy cũng thả lại bên trong ống đựng bút. Đợi khi bàn làm việc sạch sẽ, cửa gian phòng nghỉ cũng nhẹ nhàng mở ra.

“Biểu tẩu, người về trước đi. Duệ Duệ mệt mỏi, để cho hắn ngủ thêm một lát.” Cung Huyền Nguyệt vừa ngáp vừa đi ra, thanh âm thê lương lại giảm xuống rất nhiều.

“Nha.” Bạch Hy cũng đem thanh âm của mình đè thấp: “Cung Huyền Nguyệt, tốt xấu gì cũng nên tiết chế lại một chút, đừng làm cho lão đại quá mức mệt mỏi, không cần thận trọng tận người vong. Hắn là đầu não công ty, không có hắn, chúng ta chính là rất phiền toái.”

“Ta biết rõ chừng mực.” Cung Huyền Nguyệt ném lại những lời này, bước trở về phòng nghỉ, hẳn cũng không muốn rời đi bảo bối nhà mình thời gian quá dài. Nào biết, vừa mới xoay người, Vương Duy Duệ đã ăn mặc chỉnh tề đứng phía sau, trên mặt nổi lên một mặt đỏ ửng khả nghi.

Cung Huyền Nguyệt hô to gọi nhỏ: “Ai nha, Duệ Duệ làm sao người lại đứng lên? Ngủ thêm một lát a. Đều tại ta, đụng đến người một cái liền không cách nào kiềm chế bản thân...”

“Người câm miệng!” Vương Duy Duệ thật sự là không chịu nổi tên này quấy nhiễu, hung dữ kêu lên. Vốn hôm nay đi làm, chính là phải xử lý công việc cho thật tốt, mấy cái bảng thống kê tài vụ quý này cũng sắp xét duyệt xong. Nào ngờ, Cung Huyền Nguyệt đến nhiều loạn hết thảy. Gia hỏa quả động dục kia quả nhiên là đáng sợ, vào tới văn phòng liền trực tiếp đem hắn áp đảo trên bàn làm việc, mặc kệ tất cả, ôm chặt xong liền hôn đến thiên hôn địa ám. Về sau, thậm chí còn cởi áo nới dây lưng, không ngừng đắc ý.

May mắn bên ngoài có Bạch Hy trông coi, nếu không tuyệt đối sẽ bị người ta nhìn thấy. Từ nay về sau, nhất định phải cấm, không cho tên yêu nghiệt này bước vào công ty nửa bước!

Sau khi Cung Huyền Nguyệt bị rống, đôi con mắt xinh đẹp chớp a chớp, trong nháy mắt liền trở nên điềm đạm đáng yêu, bĩu môi thấp giọng nức nở nghẹn ngào: “Ồ ô, Duệ Duệ nhà ta thật hung dữ.”

Vương Duy Duệ chịu không nổi nhất chính là bộ dạng này của Cung Huyền Nguyệt. Đường nét trên mặt nhanh chóng nhu hòa, vội vàng ôm lấy bờ vai người kia: “A, thực xin lỗi, vừa rồi ta không phải cố ý. Người có thể hay không tiết chế một chút. Ta đều đã 30 tuổi, chịu không được người trẻ tuổi như người lần qua lần lại –”

Được người yêu ôm lấy, Cung Huyền Nguyệt lập tức có voi đòi tiên, khuôn mặt cọ cọ cái mũi Vương Duy Duệ, trong đôi mắt lộ ra sung sướng khi gian kế thành công.

Bạch Hy thấy được liền trợn mắt há mồm. Như thế nào cũng không hiểu, tại sao lão đại nhà mình thái độ chuyển biến nhanh như vậy. Bất quá, đây chuyện riêng nhà người ta, hẳn cũng không tiện xen vào, vì vậy đành nói: “Các người cứ chậm rãi trình diễn màn vợ chồng ân ái, ta đi trước.”

“Bạch Hy người chờ một chút.” Nghe được lời Bạch Hy nói, Vương Duy Duệ lập tức đẩy Cung Huyền Nguyệt ra, vội vàng hô: “Ta có việc muốn thương lượng với người.”

“Chuyện gì muốn cùng hắn thương lượng, theo ta thương lượng không được sao?” Cung gia nhị thiếu vẻ mặt ghen tuông rõ ràng.

Vương Duy Duệ đẩy hắn một cái: “Người cũng không phải người công ty ta, thương lượng với người cái gì? Ta muốn cùng Bạch Hy bàn bạc sắp xếp kế hoạch cho quý cuối năm, người cũng đừng xen vào.”

Bạch Hy biết rõ Vương Duy Duệ nhắc tới chính là sự vụ rất trọng yếu, cái này có thể quan hệ đến thành tích cuối năm, cũng quan hệ đến tiền thưởng cao thấp của công ty. Không thể qua loa được, liền gật đầu

lưu lại.

Bất đắc dĩ, Cung Huyền Nguyệt đành phải chán muốn chết đi tới giá sách bên phải văn phòng, chọn lấy một cuốn chuyên đề quản lý nhân sự, ngồi xuống từ từ xem, thỉnh thoảng ngẩng lên, dùng ánh mắt u oán nhìn “Phu nhân” của mình, mong ngóng người kia có thể đem chú ý ngẫu nhiên phóng tới trên người hắn. Nhưng tiếc là, từ đầu đến cuối, hắn ngay cả một cái liếc mắt đều không nhận được.

38. Chương 38

Đến khi hai người bàn bạc xong, sắc trời bên ngoài đã ngả tối. Cung Huyền Nguyệt đợi đã lâu, lôi kéo cánh tay Vương Duy Duệ, mềm miệng ôn ào: “Ta thật đói, muốn lập tức đi ăn cơm!”

“Được rồi, ra ngoài liền đi ăn cơm. Bạch Hy, một mình người a? Cùng đi ăn cơm ah.” Vương Duy Duệ vừa mặc áo khoác vừa nói.

Bạch Hy lắc đầu: “Không được, ta không có hứng thú làm bóng đèn nga.”

“Không có sao, người đêm nay cũng là ăn cơm một mình đi? Biểu tẩu, ta có thể tạm thời thay thế biểu ca chiếu cố người.” Trước nay luôn yêu thích độc chiếm Vương Duy Duệ, Cung Huyền Nguyệt lúc này biểu hiện chính là cực độ hào phóng.

Cuối cùng, Bạch Hy vẫn bị hai người tha lời khỏi văn phòng. Thời điểm 3 người ra khỏi building, bầu trời giống như có mưa phùn, bất quá lại nặng hạt hơn. Có cái gọi là “Thu lâm dạ vũ” [hình như là đêm mưa cuối thu], hiện nay đúng là cuối thu, ban đêm thì thường thấy rồi.

“Các người tại chỗ này đợi, ta đi lái xe tới.” Cung Huyền Nguyệt hướng hai người khoát khoát tay, trực tiếp xông ào vào trong màn mưa.

Bạch Hy đứng cạnh Vương Duy Duệ, nhìn theo bóng lưng ưu nhã mê người của Cung Huyền Nguyệt, mỉm cười: “Lão đại, lão công nhà người cũng không tệ lắm, thật biết săn sóc người.”

Nghe được Bạch Hy nói, Vương Duy Duệ cư nhiên mặt đỏ, có chút xấu hổ liếc nhìn xung quanh. Nhìn lão bản bộ dạng quần bách, Bạch Hy rất thoải mái nở nụ cười: “Lão đại, người cũng không nên mặt đỏ, nếu như dựa theo bối phận, người còn phải gọi ta là biểu tẩu ni.”

“Bớt lên mặt đi, biểu tẩu cái rắm. Diệp Ý Tiêu người ta cũng không có dính hôn với người!” Vương Duy Duệ có chút tức giận.

Bạch Hy đang chuẩn bị tiếp tục trêu ghẹo Vương Duy Duệ, đột nhiên từ chỗ góc cua lao ra bốn năm gã đàn ông tay cầm thiết côn, đằng đằng sát khí, dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai lao thẳng tới. Vương Duy Duệ cùng Bạch Hy thấy tình thế không ổn, khó khăn lắm né qua một vòng côn sắt, co chân bỏ chạy!

“Oa! Bạch Hy, cừu gia của người tìm tới cửa a!” Vương Duy Duệ thở hồng hộc, vẫn không quên hỏi.

“Ai biết!” Bạch Hy nhanh nhẹn vọt sang một bên, lần nữa tránh được thiết côn muốn một phát đập bể đầu hắn. Cái này, mỗi côn trên tay mấy gã kia đều muốn lấy mạng người ah! Chẳng lẽ Diệp Ý Tiêu tìm lá chắn kia cũng không có hiệu quả, cái đám người Nhật trực tiếp tìm tới cửa? Nếu thật là như vậy, Diệp Ý Tiêu dính hôn không phải là uống phí tâm cơ sao!

Hai người trên đường phố sầm uất chạy vội. Xa xa nhìn thấy xe của Cung Huyền Nguyệt đang từ từ khởi động, liền vội vàng tăng tốc. Ngồi ở trong xe, Cung Huyền Nguyệt sớm phát giác không ổn, đạp xuống chân ga, trực tiếp xông tới. Sau đó tính toán chuẩn xác, dừng lại bên cạnh hai người, trấn tĩnh kêu: “Nhanh lên xe!”

Đội hai người luống cuống tay chân lên xe, Cung Huyền Nguyệt cách cửa sổ quan sát đám người cách xa khoảng 3 mét, hừ lạnh một tiếng, mãnh liệt nhấn ga vọt ra ngoài.

Vương Duy Duệ cùng Bạch Hy kinh hồn chưa định, quay đầu nhìn bầy “Thiết côn nam” kia, lòng còn sợ hãi thở hào hển. Nếu như Cung Huyền Nguyệt chậm vài chục giây, bọn họ tuyệt đối sẽ bị nện gục.

“Thật có lỗi, để cho người phải sợ hãi.” Cung Huyền Nguyệt tay phải lái xe, tay trái cầm tay Vương Duy Duệ, thấp giọng an ủi.

“Ta cũng không bị gì, những người kia tựa hồ là vì Bạch Hy mà tới.” Vương Duy Duệ dùng sức nắm chặt tay ái nhân, sau đó buông ra: “Chuyên tâm lái xe.”

Cung Huyền Nguyệt thu tay lại, xuyên qua kính chiếu hậu nhìn thấy Bạch Hy bởi vì chạy trốn mà đỏ mặt, hít một tiếng: “Biểu tẩu, Ý Tiêu biểu ca hình như che dấu thất bại. Tên kia tìm được người, chỉ sợ kế tiếp thủ đoạn sẽ càng thêm lợi hại. Vì an toàn của người, đêm nay hãy cùng ta về Cung gia. Chắc đám người kia cũng không dám đến chỗ đó quấy rối.”

“Nha.” Bạch Hy một tay đè lại ngực, nhẹ nhàng gật đầu. Đến lúc này, hắn mới hiểu được, Diệp Ý Tiêu lo lắng cũng không phải là dư thừa. Những người kia bộ dáng thật sự hung ác, hiện tại nhớ tới vẫn còn có chút sợ hãi.

Cung gia tổ trạch ở nơi không thể tưởng tượng nổi — trên một hòn đảo. Bạch Hy biết rõ, thành phố này phía đông tiếp giáp một đầu sông lớn, cũng biết cách bờ hai cây số gì đó có dải đảo diện tích khá lớn hình gợn sóng. Nhưng chưa từng nghĩ đến, toàn bộ quần đảo này lại thuộc về Cung gia! Khó trách, lần trước Vương Duy Duệ nói cái chỗ này hoang vu, được chỉ thấy mỗi tổ trạch Cung gia. Người kia cư nhiên còn kêu mình lái xe đi đón. Hiện tại, xem ra trừ phi là lái thuyền, nếu không, tuyệt đối không thể đến.

Kết nối tiểu đảo là một cây cầu lớn xinh đẹp, phía trước còn có một trạm kiểm soát, cần phải quét thẻ mới có thể thông qua. Xe Cung Huyền Nguyệt vừa dừng lại, liền gặp được hai gã mặc chế phục bảo an đi tới.

“Nhị thiếu, nhị thiếu phu nhân, hoan nghênh trở về.” Hai người rất có lễ phép chào hỏi.

Cung Huyền Nguyệt vuốt cằm, sau đó quay đầu nhìn Bạch Hy phía sau: “Hắn là biểu thiếu phu nhân. Từ nay về sau, nhìn thấy hắn tới, liền trực tiếp thông qua.”

“Vâng.” Hai người đều nhìn Bạch Hy, sau đó đồng thanh trả lời.

Bạch Hy nhíu mày, đôi tay vươn lên ghế lái, ý muốn hận không thể bóp chết người đều viết ra mặt: “Cung Huyền Nguyệt, người đang ở đây nói bậy bạ cái gì!”

“Người kích động cái gì, dù sao Ý Tiêu biểu ca cũng chỉ nhận định người. Về sau, hai bên gia đình chúng ta còn phải qua lại nhiều, hơn nữa, những ngày tiếp theo người đều phải ở lại Cung gia, để cho bọn họ nhận thức người là chuyện đúng.” Cung Huyền Nguyệt ngược lại không chút không sợ hãi.

Cung gia chủ trạch rất to lớn, dù cho Bạch Hy xuất thân phú quý cũng nhìn không được, nhìn đến ngây người. Vương Duy Duệ kéo kéo ống tay áo của hắn: “Có phải là bị sợ rồi không? Lúc trước, thời điểm ta lần đầu tiên nhìn thấy tòa kiến trúc này, trợn mắt há mồm suốt nửa giờ.”

“Cung gia rất cuộc là —”

“Ta cũng không rõ ràng lắm, Huyền Nguyệt hắn không cho ta biết rõ.” Vương Duy Duệ không để tâm cười cười. Dù sao, chỉ cần Cung Huyền Nguyệt đối với hắn tốt là được rồi.

Sau khi dùng qua bữa tối, Bạch Hy được an bài ở tại một tòa nhà hai tầng lớn phía nam. Mới mở đèn, đã có nữ佣 [người hầu gái] đưa tới một bộ đồ ngủ mới tinh, cung kính đứng cạnh cửa nói: “Bạch tiên sinh, Nhị thiếu gia phân phó, xin ngài sớm một chút nghỉ ngơi, biểu thiếu gia khoảng mười một giờ đêm nay sẽ tới, xin ngài yên tâm.”

“Biểu thiếu gia? Diệp Ý Tiêu sao?”

“Vâng.” Nữ佣 sau khi gật đầu liền cáo từ rời đi.

Tắm rửa, thay đổi quần áo xong, Bạch Hy loạn xạ lau khô tóc, sau đó đi vào phòng ngủ. Gian phòng rất lớn, chừng hơn một trăm mét vuông, dùng một tấm bình phong vẽ tranh phong thủy tinh xảo chia làm 2 phần riêng biệt. Bên ngoài là thư phòng, dựa vào vách tường có kệ tủ lớn, trên mặt bày ra từng chồng sách đủ loại được sắp xếp chỉnh tề. Trước tủ sách là bàn làm việc, bên trên có một dàn máy tính tám phần mười là mới tinh.

Bạch Hy mở máy, phát hiện màn hình desktop vô cùng gọn gàng. Mở phần my computer ra xem, ngoại trừ ổ C có chứa dữ liệu, các ổ cứng khác đều là trống rỗng. Thật sự là kỳ quái, gian phòng này chẳng lẽ không có người ở sao?”

Vừa định mở websites trình duyệt, điện thoại đặt cạnh máy tính lại đổ chuông. Bạch Hy bắt máy, uy một tiếng, thanh âm Cung Huyền Nguyệt liên truyền tới: “Biểu tẩu a, gian phòng đó chính là Ý Tiêu biểu ca trước kia ở, vừa lòng không? Máy tính có thể kết nối internet, nếu như cảm thấy buồn thì lên mạng chơi. Còn có, Ý Tiêu biểu ca nói, đêm nay, sau khi kết thúc công việc sẽ trực tiếp tới, người kiên nhẫn chờ một chút.”

Không đợi Bạch Hy hỏi lại, bên kia đã trực tiếp cúp máy, chắc là tranh thủ từng giây từng phút cùng Vương Duy Duệ thân mật. Bạch Hy nhìn tai nghe, ngây người một hồi lâu, mới buông xuống.

39. Chương 39

Lên mạng đánh bài một lát, cửa phòng đã bị người nhẹ nhàng đẩy ra. Bạch Hy ngẩng đầu, nhìn thấy Diệp Ý Tiêu sắc mặt ngưng trọng, phong trần mệt mỏi xông thẳng đến, không nói hai lời trực tiếp đem Bạch Hy ôm lấy, hít một hơi thật sâu, sau mới đem người kéo ra, từ trên xuống dưới cẩn thận đánh giá.

“Làm sao vậy?” Bạch Hy bị y nhìn đến trong lòng sợ hãi, đưa tay bưng lấy mặt Diệp Ý Tiêu nhẹ giọng hỏi.

Diệp Ý Tiêu lắc đầu, yên lặng nhìn Bạch Hy thật lâu, đột nhiên muốn giật ra quần áo trên người hắn. Bạch Hy khó hiểu, vội vàng đề vạt áo xuống: “Ý Tiêu, làm sao ngươi vừa về đến liền kéo đồ của ta?”

“Để ta nhìn xem, ngươi trên người có bị thương không.” Diệp Ý Tiêu rốt cục nói chuyện, thái độ kiên quyết. Trong lúc nói chuyện, quần áo trên người đã bị lột bỏ, lộ ra đầu vai trơn bóng mê người cùng lồng ngực rắn chắc xinh đẹp. Hai tiểu hồng anh trước ngực bởi vì mất đi che chắn, tiếp xúc với không khí lạnh mà thẳng tắp dựng lên

Diệp Ý Tiêu ánh mắt đột nhiên trở nên nóng rực, Bạch Hy vội vàng lấy tay che ngực, về mặt đề phòng nhìn y: “Ta rất khỏe, một chút thương tổn cũng không có. Chỗ này là nhà người ta, người đừng xằng bậy.”

“Ngươi nghĩ nhiều rồi, căn phòng này là của ta.” Vốn đang cực kỳ căng thẳng, Diệp Ý Tiêu lại bị bộ dạng “Thần thánh cũng không thể xâm phạm” của Bạch Hy làm cho nở nụ cười, cúi đầu hôn hôn vai hắn: “Dùng tục ngữ mà nói chính là, người có kêu nát họng cũng sẽ không có người để ý.”

Bạch Hy lấy tay sờ lên mặt ái nhân. Sau đó, ngón tay men theo đường viền khuôn mặt đi xuống, dừng lại giữa hai hàng lông mày ẩn ẩn lộ ra một cổ yêu mị rung động lòng người: “Cái kia, có thể mời Diệp đại tổng tài đi tắm rửa không a? Một thân mùi mồ hôi bẩn, thật khó ngửi.”

“Cùng nhau tắm.” Diệp Ý Tiêu há miệng, ngậm lấy ngón tay Bạch Hy, một hồi lâu mới lên tiếng.

“Cũng không phải tiểu hài tử, còn muốn ta theo rửa giúp sao?” Bạch Hy ngón tay bị liếm có điểm nhột, nghĩ muốn rút ra lại không có biện pháp, chỉ có thể cố nén cười, trong mắt cũng ứa ra chút nước.

“Tóm lại, chính là muốn cùng một chỗ.” Diệp Ý Tiêu cũng mặc kệ hắn phản đối, chặn ngang đem người ôm lấy. Sau đó rất hài lòng nhéo nhéo phần eo của Bạch Hy: “Không tệ, cuối cùng cũng thêm được chút thịt.”

“Ân, người điểm nhẹ — a!” Eo là một trong những điểm mẫn cảm nhất trên người Bạch Hy, cộng thêm Diệp Ý Tiêu đã nghiên cứu kỹ lực độ mạnh yếu, khiến cho hắn nhịn không được liên rên rỉ thành tiếng.

Diệp Ý Tiêu hôn hờ đem người ôm vào phòng tắm, cùng nhau tắm, xát a xát.

Hai người ở trong phòng tắm gần một giờ đồng hồ, đem những chuyện có thể làm liền làm, chuyện nên làm cũng làm cho xong, mới thân nhiên leo đến trên giường lớn.

Chăn trên giường, drap trải, gối đầu cái gì cũng đều rất mới, tản ra mùi nước xả vải nhàn nhạt. Bạch Hy thoải mái nằm, nghiêng mặt nhìn về phía người bên cạnh: “Chuyện đã xảy ra hồi tối người cũng biết đi? Cung Huyền Nguyệt nói, thân phận của ta có thể đã bại lộ.”

Diệp Ý Tiêu dùng tay phải chống đầu, nghiêng thân thể, tay trái duỗi trên lưng Bạch Hy, nhẹ nhàng xoa bóp, nhân nhát nói: “Đó chỉ là hành động thăm dò, chỉ cần ta có biểu hiện hơi quá khích, bọn họ lúc đó mới đem tất cả chú ý phóng tới trên người của ngươi. Kỳ thật, hôm nay không riêng gì ngươi, vài tình nhân cũ của ta đều đã bị tập kích nặng có nhẹ có. Đám người Nhật quả nhiên ngoan độc, vì tìm kiếm nhược điểm của ta, cơ hội nhỏ nhất cũng không buông tha.”

Nghe Diệp Ý Tiêu nhắc tới bạn tình lúc trước, Bạch Hy có chút mất hứng, đẩy tay y ra, nằm thẳng lại. Hai tay giao lại đặt dưới gáy, chăm chú nhìn lên trần nhà tinh xảo, lãnh đạm nói: “Ý của ngươi là, ta trở thành nhược điểm của ngươi rồi? Đã làm cho Diệp đại tổng tài hoàn mỹ không tỳ vết bị uy hiếp, thật có lỗi. Thật sự rất xin lỗi.”

“Ngươi để ý những cái...kia làm gì!” Diệp Ý Tiêu bị Bạch Hy giở ra tâm tính tiểu hài tử, làm cho có chút buồn cười, xoay người đem hân kéo vào trong ngực, nhẹ nhàng cười cười, lại dùng ngón tay nắm lấy chóp mũi kia, thanh âm mềm mỏng nói: “Sau khi tìm được ngươi về ta mới phát hiện, nguyên lai, làm người vẫn là có chút nhược điểm thì tốt hơn. Nếu như Diệp Ý Tiêu ta thật không có nhược điểm nào, như vậy sống cũng không còn ý nghĩa gì. Bạch Hy, ta thật cao hứng, ngươi chính là nhược điểm duy nhất của ta.”

Nghe được những lời này, Bạch Hy chỉ cảm thấy cái mũi ê ẩm, trong lòng lại vô cùng thoải mái. Nếu là lúc trước, hân sẽ để tâm việc bản thân trở thành nhược điểm của người kia. Nhưng là bây giờ, hân sẽ không cảm thấy khó chịu. Bởi vì, Diệp Ý Tiêu trong lời nói còn có hàm ý: Cuộc sống của y có ý nghĩa, chính là bởi vì có Bạch Hy.

“Như thế nào? Cảm động đến muốn khóc rồi? Bảo bối, ngươi phải nhớ kỹ, bất luận ta làm chuyện gì, nguyên nhân đầu tiên cũng đều là vì ngươi. Chuyện lần này giải quyết xong, chúng ta lập tức đi Canada kết hôn a.” Diệp Ý Tiêu sau khi nói xong liền hôn lên môi Bạch Hy, qua một hồi lâu mới buông ra: “Hiện tại, ngủ một giấc đã.”

Đợi Bạch Hy ngủ say, Diệp Ý Tiêu mới cẩn thận buông lỏng hân ra, nhẹ nhàng xuống giường, cẩn thận đắp chăn cho ái nhân, sau đó lại cúi xuống, đưa tay nhẹ nhàng sờ lên tóc hân, rồi mới tắt đèn đi ra khỏi phòng.

Bên ngoài, Cung Huyền Nguyệt mang theo vẻ mặt bất mãn dựa vào tường mà đứng. Sau khi nhìn thấy Diệp Ý Tiêu đi ra, phần nộ càng lên tới cực điểm. Khuôn mặt vốn đã xinh đẹp quá mức, dưới ánh sáng mờ ảo của những ngọn đèn càng hiện rõ vẻ kinh tâm động phách.

“Hảo biểu ca của ta, ngươi cấp tốc đem ta gọi đến, là để nghe các ngươi khanh khanh ta ta sao? Ngươi có biết hay không, khiến ta để lão bà một mình trong phòng chính là việc đại nghịch bất đạo a! Ta còn muốn cố gắng để Duệ Duệ có một bảo bối tốt nha.”

Diệp Ý Tiêu lạnh lùng liếc mắt nhìn tên đang mở miệng luyên thuyên kia, đạm mạc nói: “Ta nghe nói Cung nhị thiếu tậ mất nhìn thấy phu nhân của mình bị người đuổi giết. Cự nhiên không chút nào so đo, cứ đơn giản mà buông tha đám người kia. Như thế nào? Bản lãnh của ngươi đều dùng trên giường hết rồi? Năng lực bảo vệ người mình yêu đều không có!”

“Uy, Ý Tiêu biểu ca, không rõ chân tướng, ngươi cũng đừng có nói bậy. Lúc ấy, dưới loại tình huống đó, ta đương nhiên phải đặt an nguy của bảo bối Duệ Duệ cùng biểu tẩu lên hàng đầu, có thể trốn liền trốn. Về phần tính sổ, hắc hắc, tổ tiên chúng ta không phải đã giáo huấn sao? Thu về tính sổ, hôm nay đã là cuối thu, chỉ còn nửa tháng, ta sẽ làm đám người thiếu nợ kia trả lại gấp 10 lần!” Cung Huyền Nguyệt mặt mang theo vui vẻ nói, trong đôi mắt lại ánh lên một tia ngoan lệ khát máu.

“Lời này của ngươi ta ghi nhận trước, sau này sẽ nghiệm minh thật giả. Nếu như đến lúc đó, ngươi không có hành động mang lại kết quả, ta liền bắt cóc phu nhân của ngươi, cho ngươi cả đời cô độc, một mình đối diện với tuổi già! Càng làm cho Cung gia các ngươi tuyệt hậu!” Đối với Cung Huyền Nguyệt trên người đột nhiên bộc phát hung ác nham hiểm, Diệp Ý Tiêu cũng không hề ngạc nhiên. Bởi vì, đây mới là bộ dạng chân thật của Cung gia nhị thiếu.

Nghe được lời Diệp Ý Tiêu nói, Cung Huyền Nguyệt cười cười, nham hiểm hung tàn vừa rồi rất nhanh đã không thấy tăm hơi. Hân chớp mắt mấy cái mới lên tiếng: “Duệ Duệ nhà ta mới không muốn mất đi biểu tẩu tốt như vậy nha! Biểu ca, thời gian cũng không sớm, ta về trước cùng Duệ Duệ a, chúc ngươi có một cơn ác mộng.”

Diệp Ý Tiêu hiềm khi ở trước mặt Cung Huyền Nguyệt bộc lộ thần sắc ôn nhu, nhẹ nhàng nói: “Chỉ cần Bạch Hy ở bên cạnh, ta sẽ không bao giờ gặp ác mộng.”

40. Chương 40

Bởi vì đã gặp phải sự kiện tập kích kia, hơn nữa những kẻ này còn nhắm về phía Bạch Hy, cho nên hắn bị cưỡng chế ở lại Cung gia nghỉ ngơi. Cung Huyền Nguyệt tạm thời thay thế vị trí của hắn, cùng Vương Duy Duệ đi làm.

Ban ngày Cung gia an tĩnh đến dọa người, bốn phía đều là một mảnh im lìm. Ngẫu nhiên cũng có người cầm dụng cụ làm vệ sinh, phó dong[người giúp việc nam] vội vàng đi qua, bất quá đều là mang theo khuôn mặt nghiêm túc. Nhưng là, lại rất quý củ, đối với Bạch Hy nói: “Biểu thiếu phu nhân hảo.” Khiến cho Bạch Hy đang tản bộ trong đại đình viện[sân lớn] buồn bực không thôi.

Người trong Cung gia đối với việc nam nhân yêu mến nam nhân tựa hồ đã quá quen thuộc. Bất luận là lời nói, hành vi hay thái độ cũng không hề có chút kinh ngạc cùng kỳ thị.

Cung gia đình viện thật lớn, khắp nơi đều có thể thấy được cầu nhỏ tinh xảo bắc qua khe nước cùng đại thụ tán to che trời. Thời điểm cuối thu, trên đường nhỏ lát đá phủ kín những mảnh lá rụng. Vài cây quế cao lớn, toàn thân được bao phủ bởi những đốm hoa vàng nhạt nhỏ li ti, tản mát ra từng trận hương thơm nhàn nhạt.

Ở chính giữa hồ lớn, lưa thưa vài nhánh lá sen khô vàng rách nát. Nước hồ ngược lại rất trong, có thể nhìn thấy các loại cá đủ màu tự do chơi đùa trong nước. Bạch Hy đi dạo một vòng, thiếu chút nữa còn tưởng rằng mình đã chạy đến công viên rồi.

Bởi vì nhàm chán, hắn chạy đến bên hồ trêu chọc kim ngư [cá vàng]. Người phụ trách sân vườn nhìn thấy “Biểu thiếu phu nhân” muốn chơi như vậy, dứt khoát để lại mấy bịch thức ăn cho cá, còn chuyển đến một cái ghế màu trắng mang phong cách Châu Âu, để cho hắn ở hành lang bên hồ chậm rãi chơi.

Cá vàng trong hồ đều đã được nuôi nhiều năm. Ban đầu, đối với hành vi đùa giỡn của Bạch Hy hoàn toàn ngó lơ, chẳng thèm quan tâm. Về sau lại đột nhiên nhiệt tình, vui vẻ tranh cướp thức ăn hắn thả xuống. Có mấy con đặc biệt khỏe mạnh, thậm chí còn nhảy dựng lên, làm bọt nước tóe lên thật cao, Bạch Hy vui vẻ cười ha ha.

Tâm trạng đang hồ hởi, chợt nghe phía sau lưng truyền tới một thanh âm cực kỳ khinh bỉ: “Người bao nhiêu tuổi rồi, cư nhiên còn giống như trẻ con, người thấy buồn nôn hay không a?”

Bạch Hy quay đầu nhìn, chỉ thấy Nghiêm Huyễn Hi hai tay đút trong túi quần, vẻ mặt ngạo mạn bước lên hành lang. Loại tác phong sắc mùi đại minh minh tinh này làm cho Bạch Hy bất mãn nhíu mày, khẽ hừ nhẹ một tiếng không nói cái gì, tiếp tục chòng ghẹo đám kim ngư hoạt bát đáng yêu trong hồ.

Trong lòng lại âm thầm kinh ngạc, Cung gia chỗ này, vì cái gì Nghiêm Huyễn Hi có thể đến? Chính là, trạm kiểm soát ở cầu lớn kia rất khó thông qua. Ngày hôm qua, có nghe Vương Duy Duệ đề cập qua, Cung gia tổ trạch, ngoại trừ con cháu cùng thân thích bên ngoài, cho dù là bằng hữu cũng không thể mang về. Như vậy, Nghiêm Huyễn Hi này lấy thân phận gì đi vào?

Không, với bên ngoài mà nói, Nghiêm Huyễn Hi mới chân chính là biểu thiếu phu nhân! Bỗng nhiên, Bạch Hy nhớ tới một lý do. Từ tối hôm qua, tới Cung gia, theo căn dặn của Cung Huyền Nguyệt cùng Diệp Ý Tiêu, mọi người liền đem Bạch Hy nhận định là Diệp phu nhân. Tất cả đều làm cho Bạch Hy trong vô thức, cũng tự cho mình chính là biểu thiếu phu nhân. Nhưng là, trong mắt người bên ngoài, Nghiêm Huyễn Hi mới chân chính là biểu thiếu phu nhân!

Thấy Bạch Hy không để ý tới mình, Nghiêm Huyễn Hi đại hỏa, mấy bước đã đi tới, một đường túm lấy túi thức ăn cho cá trong tay Bạch Hy, thuận tay giơ lên, toàn bộ rót vào trong hồ, dẫn tới các loại cá rất nhanh đã tụ tập, tranh dành thức ăn

Bạch Hy giận dữ, rốt cục cũng nhìn Nghiêm Huyễn Hi: “Người rốt cuộc muốn làm gì!”

“Những lời này nên là ta hỏi người a? Người dựa vào cái gì xuất hiện ở Cung gia? Cư nhiên lại dám chiếm lấy danh xưng biểu thiếu phu nhân, còn làm ra mấy hành vi đáng xấu hổ!” Nghiêm Huyền Hi khẩu khí cũng bất thiện.

Vừa đúng lúc, một gã phó dong đi tới, đối với Bạch Hy cung kính cúi đầu, sau đó nói: “Biểu thiếu phu nhân hảo. Cơm trưa đã chuẩn bị xong, mời ngài đi dùng cơm.”

Không đợi Bạch Hy đáp lại, Nghiêm Huyền Hi liền một bước tiến lên, đối với người kia hỏi: “Chuyện này là sao? Hẳn như thế nào lại là biểu thiếu phu nhân của các người? Ta mới chính là vị hôn phu của Diệp Ý Tiêu!”

“Thật có lỗi, Nghiêm tiên sinh, Nhị thiếu gia phân phó chúng ta, chỉ cần nhận định Bạch Hy tiên sinh là biểu thiếu phu nhân. Nếu như ngài đối với cái này có ý kiến gì, thỉnh đối với Nhị thiếu gia hoặc Ý Tiêu biểu thiếu gia đưa ra câu hỏi. Chúng ta chỉ biết tuân theo lệnh chủ nhân mà làm, những thứ khác hết thảy đều không biết. Biểu thiếu phu nhân, mời bên này.” Phó dong trên mặt mang theo tươi cười giải thích, thái độ khiêm hòa, ngôn ngữ cung kính, làm cho người ta tìm không ra chút tỳ vết nào.

Nghiêm Huyền Hi tức giận không chỗ phát, chỉ có thể lạnh lùng trừng mắt nhìn Bạch Hy, xoay người giận giữ hướng nhà chính bên kia đi tới.

Bạch Hy tâm tình thật tốt, mỉm cười theo sát sau lưng phó dong. Sau khi vào tới nhà chính mới phát hiện, mấy người sáng nay đi làm như Cung Huyền Nguyệt, Vương Duy Duệ, Diệp Ý Tiêu đều đã trở về, đang ngồi quanh bàn tròn cực lớn, cười cười nói nói. Mà Nghiêm Huyền Hi thì đang dính sát bên cạnh Diệp Ý Tiêu, vẻ mặt vô cùng ủy khuất. Hơn mười người mặc chế phục nữ dung đứng một bên phục vụ, mang thức ăn lên. Mỗi người đều là gương mặt trầm tĩnh. Đối mặt mấy vị siêu cấp soái ca cư nhiên lại có thể mặt không đổi sắc, rõ ràng không phải vì nghiêm chỉnh huấn luyện, mà do đã quá quen thuộc.

Nhìn thấy Bạch Hy đi tới, Vương Duy Duệ vội vàng đứng lên nghênh tiếp, lời kéo hẳn khẽ nói: “Chúng ta trên đường về gặp được Nghiêm Huyền Hi, chờ một lát người cần phải khống chế tốt tâm tình, không cần nổi giận. Huyền Nguyệt nói đêm nay Cung gia có một yến hội lớn, Diệp Ý Tiêu là muốn cùng Nghiêm Huyền Hi tham dự.”

Bạch Hy giương mắt nhìn bộ dạng thân mật của Diệp Ý Tiêu cùng Nghiêm Huyền Hi, trong lòng một ngụm buồn bực, tâm trạng sung sướng vừa nãy không biết đã vút đến địa phương nào rồi. So với có tiếng không có miếng, chân thật mới là trọng yếu nhất a!

Siết chặt nắm tay, Bạch Hy đi theo phía sau Vương Duy Duệ nhập tọa. Vừa ngồi vào chỗ của mình, Diệp Ý Tiêu phía đối diện liền nhìn tới, ánh mắt trong trẻo, lạnh lùng như tuyết lại phẳng phất lo lắng. Bạch Hy không để lại dấu vết dời tầm mắt, quay đầu hỏi Vương Duy Duệ: “Trong công ty không có gì chuyện gấp gáp a?”

“Có thể có chuyện gì! Bất quá, nếu như Tiểu Hy người có thể thay thế tên kia là tốt nhất.” Nhắc tới cái này, Vương Duy Duệ đã muốn rơi lệ. Sáng nay, công tác của hắn chính là rồi tỉnh rồi mù, thời thời khắc khắc đều rơi vào trạng thái bị quấy nhiễu tình dục, đầu sỏ gây nên chính là gia hỏa mang theo nụ cười tuyệt mỹ, đang ngồi ở vị trí chủ nhà kia.

Nghe được Vương Duy Duệ lên án, Cung Huyền Nguyệt bộ dáng không chút xấu hổ, ngược lại, thân hình cao lớn nghiêng qua một nửa, cả người tựa như treo trên người Vương Duy Duệ, ngữ khí trêu chọc: “Không cần phải vô tình như vậy nha, ta yêu nhất tiểu Duệ Duệ. Người kẻ sát Bạch Hy như vậy, ta sẽ ăn dấm chua nha. Hơn nữa, người ta nhìn thấy người liền không cách nào khống chế bản thân, người phải thông cảm nhiều hơn a!” Cái trợ từ “A” cuối câu kia, dư âm kéo dài đến mức Vương Duy Duệ cùng Bạch Hy đều nhin không được, nổi lên một thân da gà.

Yêu nghiệt chính là yêu nghiệt, cho dù có pháp sư cao tay ẩn cũng không thể thu phục được. Bạch Hy rũ mắt, âm thầm thở dài, cảm giác khó chịu ban này bị Cung Huyền Nguyệt nháo như vậy, ngược lại tán đi không ít.

“Huyền Nguyệt, người vẫn là nên thu liễm một chút đi.” Sau một lát, Bạch Hy mới ngẩng đầu, nhìn hai người ân ái ái ái, không tự chủ cười cười. Ân ái triền miên là tốt, nhưng nếu như ảnh hưởng tới hiệu suất công ty, vậy thì cũng thật phiền toái.

Cung Huyền Nguyệt đối với Bạch Hy chen ngang, chớp chớp mắt, sau đó càng ngày càng bám dính trên người Vương Duy Duệ, giống như một tên không có xương sống, khiến cho Vương Duy Duệ đỏ bừng cả khuôn mặt.

Nghiêm Huyền Hi rất dắc ý, nhất là từ lúc Bạch Hy tiến vào đến giờ, Diệp Ý Tiêu cũng chưa từng nói với hắn một câu, lòng của Nghiêm Huyền Hi liền muốn bay tung tăng như chim sẻ. Cho nên, nghe thấy lời Cung Huyền Nguyệt, nhin không được vừa cười vừa nói: “Huyền nguyệt thật đáng yêu.”

Lời vừa nói xong, Cung Huyền Nguyệt liền chấn chỉnh tư thế, vui vẻ trên mặt trong nháy mắt toàn bộ đều thu liễm, toàn thân tản mát ra khí tức lạnh như băng. Hắn ngồi thẳng người, lạnh lùng liếc Nghiêm Huyền Hi, sau đó mới lên tiếng: “Nghiêm tiên sinh, mời người chú ý ngôn từ của mình. Tại Cung gia, người chỉ là khách nhân. Nếu như người không thể nhớ kỹ thân phận của mình, ta sẽ không chút khách khí mà ném người ra ngoài!”

“Người –” Nghiêm Huyền Hi bị Cung Huyền Nguyệt đột nhiên thay đổi thái độ hù sợ, một cử động nhỏ cũng không dám làm.

Diệp Ý Tiêu thấy thế có chút thở dài, mở miệng nói: “Huyền Hi, ở Cung gia phải tuân thủ quy củ Cung gia. Hiện tại, người chủ sự Cung gia, chính là Huyền Nguyệt.”

“Ta..... Ta.....” Nghiêm Huyền Hi vô cùng ủy khuất, cảm thấy mình gọi thẳng tên Cung Huyền Nguyệt không có chỗ nào là sai. Hơn nữa, vừa rồi Bạch Hy không phải cũng kêu như vậy sao?

“Nghiêm tiên sinh cũng là minh tinh điện ảnh, chắc hẳn cũng đã từng tới qua nhiều nơi. Hi vọng người sau này không cần phải tự cho là đúng. Còn có, Cung gia không chào đón người. Hôm nay, là nể mặt Ý Tiêu biểu ca liền không so đo với người. Từ nay về sau nếu còn mạo phạm, ta cũng không cần biết người là thứ minh tinh gì!” Cung Huyền Nguyệt lạnh lùng nhìn Nghiêm Huyền Hi, mục quang hung ác ngoan lệ.

Vương Duy Duệ cùng Bạch Hy nhìn thấy liền trợn mắt há hốc mồm, như thế nào cũng không dám tưởng tượng, Cung Huyền Nguyệt cư nhiên lại có thể trở mặt nhanh như vậy. Bạch Hy lén lút lôi kéo góc áo Vương Duy Duệ, thấp giọng hỏi: “Lão công của người có phải là loại người đa nhân cách không a? Tốc độ trở mặt thật con mẹ nó dọa người.”

“Ta làm sao biết?” Vương Duy Duệ cũng là bị dọa sợ, hạ giọng nói: “Bạch Hy, ta đột nhiên phát hiện mình đối với Cung Huyền Nguyệt hiểu biết quá ít, ở bên cạnh hắn thật đáng sợ.”

“Đêm nay hảo hảo hỏi hắn một chút, nếu như thật sự sợ hãi, tìm cơ hội trốn ah. Dù sao hôn nhân của các người tại nước ta cũng không có hiệu lực –” Bạch Hy vừa đề nghị, liền thấy Cung Huyền Nguyệt về mặt bất mãn, lại một lần nữa tựa vào trên người Vương Duy Duệ, khí ngữ mang theo hiếu kỳ: “Các người đang thì thầm cái gì a?”

“Không có gì.” Hai người trảm miệng một lời, động tác lại nhất trí, cầm thìa ăn canh súp, ý đồ đem đối thoại vừa rồi che dấu triệt để.

Cung Huyền Nguyệt nhìn Bạch Hy, cười đến đặc biệt diễm lệ. Hừ! Đừng tưởng rằng hắn nghe không được, cư nhiên lại dám giật dây áy thê nhà hắn chạy trốn? Xem ra, phải nhắc nhở biểu ca tập kích ban đêm, sau đó đem tiểu gia hỏa dám chia rẽ vợ chồng người khác kia làm cho hư thoát! Xem có còn dám hay không xúi Duệ Duệ bỏ trốn!

Trong khoảng thời gian ngắn, cả đám người ngồi ở trước bàn cơm, mỗi người đều có tính toán riêng.

41. Chương 41

Ăn xong bữa trưa, Vương Duy Duệ lôi kéo Bạch Hy đi dạo quanh đảo nhỏ, thưởng thức cảnh sông nước tuyệt đẹp, lại đi khắp lâm viên [rừng cây tư nhân], đi dạo một vòng liền đem cần câu tới sông lớn ngoài kia câu cá. Mà Cung Huyền Nguyệt cùng Diệp Ý Tiêu còn bận bịu hàng mụ công việc cụ thể cho yến hội đêm nay. Nghiêm Huyền Hi vốn định bám theo, lại bị Diệp Ý Tiêu ép đi ngủ trưa rồi.

Khoảng 4:30 chiều, thân là chủ nhân yến hội, Cung Huyền Nguyệt phải xuất phát đến hội trường, tự nhiên sẽ mang Vương Duy Duệ cùng đi. Mà Vương Duy Duệ không muốn để Bạch Hy một mình ở lại Cung gia

nhằm chán, vì vậy cũng muốn kéo hấn cùng đi. Bất quá, lập tức bị Cung Huyền Nguyệt cự tuyệt, lý do rất đơn giản, lúc này, Bạch Hy không thể lộ diện trước công chúng.

Rơi vào đường cùng, Bạch Hy đành ở lại Cung gia, tiếp tục câu cá. Bốn người còn lại thì lên xe hơi, xuất phát đến khách sạn cử hành yến hội.

Cung gia tổ chức chắc chắn sẽ không tổ chức bất luận yến hội gì, bởi vì, đây là một trong những quy định của Cung gia.

Ầm ỉ nửa ngày rồi cục cũng yên tĩnh trở lại, Bạch Hy một mình trở về phòng, chuyển cái ghế dựa đến bancon, sau đó rút một quyển sách có nhan đề < nhân= ” ” tính= ” ” nhược= ” ” điểm= ” ” > ra đọc.

Nhìn một hồi lâu, quyển sách kia vẫn là đang ở trang đầu tiên. Trong đầu từng trận lộn xộn ong ong vang lên không ngừng. Bạch Hy lấy tay day day huyệt Thái Dương, chớp mắt mấy cái, nghĩ muốn tập trung chú ý đến quyển sách trên tay, chính là như cũ phí công. Sau hai ba lần, hấn liền dứt khoát bỏ ngang, ngừng đầu, xuất thần nhìn cảnh sắc phía xa xa.

Hiện tại, hấn có thể khẳng định bản thân rất để ý quan hệ giữa Diệp Ý Tiêu cùng Nghiêm Huyền Hi! Dù là Diệp Ý Tiêu luôn luôn cam đoan đây chẳng qua chỉ là thủ thuật che mắt, là vì bảo vệ an toàn của mình mới đưa ra lựa chọn này. Nhưng là, hấn vẫn rất để tâm!

Bạch Hy thừa nhận, hấn cho tới bây giờ cũng không phải là một người hào phóng gì, để có thể nhìn thấy người yêu của mình cùng người khác thân mật mà thờ ơ. Lúc này, Nghiêm Huyền Hi cùng Diệp Ý Tiêu sẽ nói cái gì? Sẽ làm gì?

Chỉ cần nghĩ đến, đầu lại bắt đầu đau nhức, tâm càng giống như bị đao cắt.

Bạch Hy đứng lên, di động của hấn chợt đổ chuông. Bạch Hy hữu khí vô lực cầm lấy điện thoại, lười xem thông báo trên màn hình, trực tiếp nhấn xuống trò chuyện: “Uy, ta là Bạch Hy.”

“Bảo bối, đang làm gì đó? Có hay không nhớ ta?” thanh âm Diệp Ý Tiêu từ điện thoại truyền tới, có chút mơ hồ, lại giống như kỳ tích an ủi trái tim Bạch Hy.

Hấn không tự giác cười cười: “Uh, ta đang nghĩ tới người. Tình huống bên kia như thế nào?”

“Rất đặc sắc. Bảo bối, người không thể nhìn tiểu tử Cung Huyền Nguyệt kia, chính là sói đội lột người trong đám cáo già, thật sự là đáng tiếc.” Diệp Ý Tiêu ngữ điệu nhẹ nhàng, chắc hẳn đầu kia Cung Huyền Nguyệt làm không ít chuyện tốt.

Bạch Hy không nói gì. Cung Huyền Nguyệt lớn lên hại nước hại dân thì thôi, hiện tại, cư nhiên còn có thể ở đẳng kia, lừa gạt cả đám thương nhân sói già đóng giả cừ non, chỉ sợ cũng là nhân vật lợi hại trong lợi hại. Khó trách Vương Duy Duệ bị ăn đến xương cốt cũng không còn một mẩu, vĩnh viễn không thể trở mình.

“Bảo bối, thật xin lỗi, để người một mình ở đó. Đợi yến hội kết thúc ta liền trở về cùng người.” Sau khi hứa hẹn sau, Diệp Ý Tiêu liền cúp điện thoại.

Bạch Hy đối với điện thoại đã tắt màn hình kia phát ngốc trong chốc lát mới đứng lên, đuổi đuổi lưng mồi. Xa xa, nhà nhà đã thấp đèn.

Ở lại Cung gia ba ngày Bạch Hy đã chịu không nổi, nhất định phải trở về đi làm. Xét thấy lần yến hội kia, Cung Huyền Nguyệt đã khơi lên tác dụng trấn áp làm người kinh sợ, cho nên Diệp Ý Tiêu đồng ý yêu cầu của Bạch Hy.

Mà Cung gia nhị thiếu, bởi vì muốn nhanh chóng làm chút chuyện trọng yếu nên tạm thời không cách nào ở bên người Vương Duy Duệ. Vì vậy, nghỉ ngơi ba ngày, Bạch Hy rốt cục có thể trở lại công ty đi làm. Tháng này, nghiệp vụ công ty tương đối bận rộn. Bởi vì, cuối năm đã càng ngày càng gần, người người đều đang gấp rút đuổi theo sinh ý cuối cùng trong năm. Vương Duy Duệ cùng Bạch Hy bắt đầu bắt tay vào chuẩn bị hạch toán công ty cùng tiền thưởng cá nhân cuối năm. Mặc dù nói, cái gọi là tiền thưởng cuối năm là chiếu theo âm lịch mà cấp, chính là sớm một chút chuẩn bị cũng không sai.

Thời gian từng ngày từng ngày trôi qua, một hồi mưa thu một hồi gió lạnh, nháy mắt lễ Giáng Sinh cũng sắp đến. Trong thành phố, các trung tâm thương mại lớn đều trang hoàng rực rỡ sinh động, cây thông Noel

cực lớn cùng đèn nhấp nháy đủ màu, hấp dẫn không ít ánh mắt người ngoài. Có không ít người lớn, trẻ nhỏ kéo nhau tới chụp hình.

Vương Duy Duệ tâm huyết dâng trào, nói muốn tặng Cung Huyền Nguyệt quà giáng sinh. Vì vậy, sau khi tan việc liền tha lời Bạch Hy đến trung tâm thương mại chọn mua. Ngày lễ tới gần, cộng thêm khuyến mãi “Mua ba trăm tặng hai trăm” cùng các chương trình sale off, trong trung tâm thương mại, biển người đông đúc bắt đầu như thủy triều túa ra. Hai cái đại nam nhân ở trong đám người, chính là bị các cô, các thím mang theo túi lớn mua đồ, chen chúc đến ngã trái ngã phải.

“Cho nên nói, ta ghét nhất đi dạo phố.” Thật vất vả mới bắt được cánh tay Bạch Hy, Vương Duy Duệ thở hổn hển nói.

Bạch Hy ngược lại điềm tĩnh hơn rất nhiều. Dù sao, đã từng ở dưới đáy xã hội lăn lộn vài năm, đối với tâm tính đa số tiểu thị dân [tầng lớp thu nhập thấp] vẫn tương đối thấu hiểu. Hắn khẽ mỉm cười nói: “Khó được siêu thị có đợt giảm giá lớn, lao động bình dân đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội có thể tiết kiệm. Bất quá, rốt cuộc, hưởng lợi vẫn là thương gia mà thôi.”

Hai người ở trong đám đông, gian nan đi về phía trước, cuối cùng dừng lại ở một gian bán hàng độc quyền cao cấp. Vương Duy Duệ chọn trúng một cái đồng hồ rất xa hoa quý phái, Bạch Hy lại cảm thấy đồng hồ đơn giản cùng đường viền tinh xảo dường như thích hợp với Cung Huyền Nguyệt hơn. Dù sao người kia lớn lên đã quá mức xinh đẹp rồi.

Vương Duy Duệ cầm hai cái suy nghĩ nửa ngày, không biết nên chọn cái nào. Hơn nữa, hai cái đồng hồ này giá cả cũng không hề rẻ. Cuối cùng, vẫn là Bạch Hy quyết định – hai cái đều mua, đưa Cung Huyền Nguyệt chọn, cái kia sẽ để lại cho Diệp Ý Tiêu.

Tuy nói là như vậy, kỳ thật Bạch Hy cũng muốn một lần nữa tặng đồng hồ cho Diệp Ý Tiêu. Đương nhiên, lúc này hắn không có khả năng lại bay đến Thụy Sĩ đặt làm riêng cho y.

Quét thẻ trả tiền xong, hai người đi thang máy đến lầu tám, đại sảnh chuyên bán mỹ thực dùng cơm tối, sau đó cùng ngồi một xe trở về Cung gia. Xe mới ngừng trước gara, đã thấy Cung Huyền Nguyệt lao thẳng tới, kéo ra cửa xe, ôm lấy Vương Duy Duệ mà gặm cắn, làm cho Bạch Hy xấu hổ không thôi.

Vương Duy Duệ giẫy dụa xuống xe, lại trải qua đấu tranh gian khổ mới thoát ly khỏi ma trảo của Cung nhị thiếu, nín lấy vạt áo hắn hỏi: “Người không phải đang trong kỳ thi thử sao? Như thế nào chạy về đây?” Thiếu chút nữa liền quên, vị thiếu gia này vẫn còn là sinh viên đại học năm thứ 2.

Cung Huyền Nguyệt vuốt vuốt tay Vương Duy Duệ, một lần lại một lần tranh thủ ăn đậu hũ, cười tủm tỉm nói: “Ta nhớ Duệ Duệ, nhớ đến đêm không thể ngủ, ảnh hưởng nghiêm trọng tới hiệu suất học tập, không có biện pháp a, đành phải quay lại tìm động lực.”

Bạch Hy không đếm xỉa bọn họ cái kia ân ái dây dưa, hảo tâm giúp Vương Duy Duệ rút chìa khóa xe. Sau đó đóng cửa xe, đi tới bên cạnh lão bản đang chơi trò người truy ta né kia, đem chìa khóa nhét vào trong tay hắn, sải bước rời đi, lưu lại hai người tại gara tiếp tục “Triền miên”.

Thời điểm cửa gara đóng lại, thanh âm Cung Huyền Nguyệt truyền ra: “Biểu tẩu, Ý Tiêu biểu ca đêm nay rất sớm đã về tới, hắn ở trong phòng chờ người.”

Diệp Ý Tiêu đã trở lại? Bạch Hy ngẩn người, vừa mới một hồi gió rét thổi tới, tấp lên mặt hắn một chút đau nhức. Tháng trước, sau khi yến hội kia kết thúc, Diệp Ý Tiêu ngày hôm sau liền bay thẳng tới thủ đô, nói là phải đi công tác nửa tháng, sẽ trở về trước đêm Giáng sinh. Nhưng là, hiện tại cách cách lễ Giáng Sinh còn tới một tuần a?

Bạch Hy sờ lên khuôn mặt bị gió tạt đau nhức, gia tăng cước bộ hướng tiểu viện kia đuổi tới. Con đường được những ngọn đèn tinh xảo chiếu sáng, cộng thêm tiếng lá rụng sần sật cũng là một loại phong tình khác lạ.

Vừa mở cửa, chợt nghe thấy một đạo thanh âm quen thuộc vang lên: “Ta nói bao nhiêu lần rồi, Thế Ngoại Đào Nguyên toàn bộ biệt thự đều đã bán hết, không có dư thừa. không được, Hy uyển chủ nhân chỉ có một. Đừng nói nữa, cứ như vậy đi!”

42. Chương 42

Bạch Hy trong lòng âm thầm kinh ngạc, ẩn ẩn có thể biết rõ Diệp Ý Tiêu đang nói chuyện với ai. Từ lần kia, Nghiêm Huyễn Hi không biết nặng nhẹ đắc tội Cung Huyền Nguyệt, hắn cũng chưa từng bước vào Cung gia nửa bước. Nghe nói, hắn cố gắng xông vào, đều bị bảo an trạm kiểm soát trên cầu không lưu tình nể mặt mà ngăn lại. Qua vài lần Nghiêm Huyễn Hi cũng hiểu ra, nếu như Cung Huyền Nguyệt không gật đầu, hắn đừng mơ tưởng có cơ hội tiến vào Cung gia chủ trạch!

Do dự trong chốc lát, Bạch Hy vẫn là nói một câu: “Ta đã trở về.”

Vừa dứt lời, Diệp Ý Tiêu đã đứng trước mặt Bạch Hy, mở ra hai tay chờ đợi hắn nhào đến, trên mặt mang theo mỉm cười nói: “Hoan nghênh trở về, bảo bối.”

Bạch Hy cũng cười, xông tới hung hăng ôm chặt đối phương. Nhiệt độ cơ thể quen thuộc, mùi hương quen thuộc làm hắn cảm thấy, bây giờ, mùa đông rét lạnh lại như mùa xuân ấm áp.

Chăm chú ôm nhau một hồi lâu, Diệp Ý Tiêu mới buông lỏng Bạch Hy, lôi kéo tay hắn vào phòng. Trong phòng, hệ thống sưởi hơi rất đủ, rất nhanh liền đuổi đi giá lạnh trên người Bạch Hy. Diệp Ý Tiêu kéo Bạch Hy, trực tiếp đem người áp đảo trên giường, nụ hôn nóng bỏng liền như mưa rơi xuống.

Bạch Hy ôm đối phương, khẩn thiết phối hợp với động tác của y, hai người rất nhanh liền quần giao cùng một chỗ.....

Nghĩ kỹ lại, trong khoảng thời gian này hai người đều công việc bề bộn, chuyện chăn gối đã có gần một tháng chưa làm. Cho nên, lúc này hoàn toàn giống như củi khô gặp lửa, thoáng chốc liền lửa tình hừng hực, càng cháy càng to.

Vuốt ve, tiến vào, rút ra, va chạm cuồng dã... Mỗi một bước đều thật gấp gáp, chỉ hận không thể đem đối phương hoàn toàn dung nhập vào thân thể chính mình, vĩnh viễn không thể tách ra.

Thời điểm Diệp Ý Tiêu rốt cục thỏa mãn, Bạch Hy đã là cả đầu ngón tay cũng lười nhúc nhích. Hắn nằm lỳ ở trên giường, hữu khí vô lực nhìn vẻ mặt thỏa mãn của Diệp Ý Tiêu, có chút thở dốc: “Mang ta đi tắm rửa.”

“Được, chờ ta đem nước chuẩn bị tốt đã.” Diệp Ý Tiêu cúi người, bên môi Bạch Hy trộm hôn một cái mới thỏa mãn mặc quần áo, đi đến phòng tắm mở nước.

Đợi Diệp Ý Tiêu đem nước ấm chỉnh tốt, lúc trở lại phòng, Bạch Hy cứ như vậy đã ngủ. Nhìn khuôn mặt an tĩnh đang say ngủ kia, Diệp Ý Tiêu không khỏi phóng nhẹ cước bộ, lặng yên không một tiếng động đi tới, nhìn ái nhân trên giường. Một hồi lâu mới nhẹ nhàng mà kêu: “Bảo bối, tắm rửa rồi ngủ tiếp.”

“Đừng ồn.” Bạch Hy lằm bằm một tiếng, tay còn đẩy đẩy thân thể Diệp Ý Tiêu, rõ ràng là rất bất mãn vì mộng đẹp của mình bị quấy rầy.

“Ngoan, nhất định phải đem phía dưới thanh lý sạch sẽ, nếu không sẽ tiêu chảy.” Diệp Ý Tiêu bắt được tay của hắn, cúi đầu hôn hôn mu bàn tay.

Bạch Hy mơ mơ màng màng mở to mắt, rút tay mình về, sau đó miễn cưỡng khởi động thân thể xuống giường, mới đi một bước, Diệp Ý Tiêu đã ghé sát, thân mật vịn eo, đỡ hắn đi tới phòng tắm.

Lần tắm rửa này đối với Diệp Ý Tiêu thật đúng là khảo nghiệm sức chịu đựng. Cả quá trình, Bạch Hy cọt a cọt, cực kỳ không phối hợp. Thậm chí còn không sợ chết lôi kéo tay đối phương sờ sờ hai điểm hồng anh trước ngực mình, khiến cho Diệp Ý Tiêu vừa phải giúp hắn tẩy trừ thân thể, đồng thời còn phải chống lại thử thách mê người kia.

Giằng co hơn nửa giờ, Diệp Ý Tiêu mới dùng một cái khăn tắm lớn đem người bao lại, sau đó ôm hắn mang về phòng ngủ. Bạch Hy đã mệt muốn chết rồi, ngã xuống giường, chạm gối liền o o ngủ, hoàn toàn mặc kệ trên người còn có bọt nước chưa khô. Bất đắc dĩ, Diệp Ý Tiêu đành phải nâng Bạch Hy dậy, để cho hắn tựa vào ngực mình, lại cầm khăn mặt lau sạch từng đám bọt nước trên người hắn.

“Ngủ ngon, bảo bối.” Diệp Ý Tiêu cẩn thận đem Bạch Hy đặt trên giường, sau đó tắt đèn, đắp kín mền, ôm hắn chậm rãi thiếp đi.

Ngày hôm sau lúc làm việc, Vương Duy Duệ lấy ra đồng hồ đã mua hôm trước, đưa cho Bạch Hy: “Ta nghĩ một buổi tối, vẫn là cái đồng hồ đơn giản mà tinh xảo kia phù hợp Huyền Nguyệt hơn, cái này liền cho Diệp Ý Tiêu a.”

“Hào, chờ một lát ta đem tiền chuyển khoản cho người.” Bạch Hy cười tiếp nhận, sau đó đem đồ bỏ vào trong ngăn kéo.

Vương Duy Duệ khoát khoát tay: “Cái này không cần gấp, trước tiên đem mấy cái báo cáo làm xong a. Buổi chiều người phải cùng kế toán A Đông đến ngân hàng một chuyến, sau đó còn phải gọi điện cho mấy công ty thúc khoản[aka đòi nợ]. Còn có, vài tuần nữa chính là tết âm lịch, quyết toán tiền thưởng không được sai sót.”

“Hào.” Bạch Hy gật đầu, theo phương diện nào đó mà nói, Vương Duy Duệ là một cấp trên hiếm có, có thể vì lợi ích nhân viên mà suy nghĩ.

Buổi chiều công tác rất thuận lợi. Thời điểm đến ngân hàng, đoàn người xếp hàng chờ đợi tương đối dài, Bạch Hy cũng thuận tiện chuyển tiền cho Vương Duy Duệ, đến huynh đệ ruột cũng phải rõ ràng, hắn cũng không muốn thiếu nợ người ta quá nhiều. Xong việc, trở lại công ty, chuyện thúc khoản cũng hoàn thành rất khá, Liên Thuận quốc tế cùng công ty Viễn Dương đều đáp ứng ngày mai tới đối chiếu sổ sách, còn lại vài khoản tiền nhỏ cũng không có vấn đề.

Bất quá, mới 4:50, cái kia, tuyệt lệ phi phạm[cực kỳ hiếm hoi, không giống người thường] Cung Huyền Nguyệt liền như “Thiên thần” lần nữa hạ phạm, không nói hai lời đã kéo Vương Duy Duệ bỏ chạy, khiến cho Bạch Hy chỉ có thể hướng các đồng nghiệp trong công ty giải thích: “Lão bản đêm nay có yến hội quan trọng, cho nên tan tầm sớm.”

Đương nhiên, cái cơ rách nát như vậy sức thuyết phục có mạnh hay không thì miễn bàn, dù sao cũng không có ai sẽ chăm chăm đi kiểm chứng.

43. Chương 43

Đêm trước giáng sinh, mảnh đất hoàng kim ngay giữa trung tâm thành phố kia rốt cục bị Diệp Ý Tiêu thành công đoạt được, nghe nói còn mượn cơ hội này đem đám sâu một bên trong Diệp gia đào ra, quang minh chính đại thanh lý gia môn. Mà cái công ty Nhật Bản kia, sau khi sự việc bại lộ đã bị người Cung gia bao vây chặn đánh, về sau cũng tương đối phối hợp, mai danh ẩn tích, không dám liều lĩnh khai thác bắt động sản ở thành phố này nữa.

Tất cả mọi việc đều kết thúc, mọi uy hiếp tiềm ẩn cũng theo đó mà biến mất, Bạch Hy liền chuyển khỏi Cung gia, dọn về chung cư cao cấp của Diệp Ý Tiêu.

Bởi vì sắp đến cuối năm, Diệp Ý Tiêu quyết định tận dụng thời gian nghỉ lễ trước tết một tuần, dẫn theo cán bộ cao cấp trong công ty ra ngoài du, hơn nữa còn cho phép mang theo người nhà. Thân là “người nhà” Bạch Hy chính là một trong những người có tên đầu tiên trong danh sách, rất sớm liền đem giấy tờ tùy thân cho Diệp Ý Tiêu đi làm thủ tục.

Diệp Ý Tiêu mấy ngày nay tâm tình không tệ, trong đôi mắt luôn hàm chứa ý cười thản nhiên, nhất là ở trước mặt Bạch Hy, càng không hề thu liễm. Cái này lại khiến cho Bạch Hy có chút không giải thích được.

“Diệp đại tổng tài, người đào được vàng rồi hả? Hay là công ty buôn bán lời được mấy tỷ? Những ngày này luôn thấy người tùm tùm cười nha.” Bạch Hy rốt cục nhin không được, khi Diệp Ý Tiêu đưa hắn đi làm liên lời việc ra hỏi.

Diệp Ý Tiêu vươn tay đem người ôm vào trong ngực, cúi đầu cho đối phương một nụ hôn nóng bỏng, sau đó mới mang chút chuyện vui nói ra: “Đáp án muốn tạm gác lại, đêm nay mới công bố, bảo bối phải kiên nhẫn chờ đợi một chút.”

“Chỉ cần không phải là chỉ có kinh không hỉ thì tốt rồi.” Ký ức về tiết trung thu không mấy vui vẻ ngày đó bất giác nổi lên trong lòng, Bạch Hy không khỏi thấp giọng nỉ non.

“Người nói cái gì?” Trùng hợp, đúng lúc tiếng loa từ một cỗ xe bê tông vang lên, làm Diệp Ý Tiêu không thể nghe rõ Bạch Hy đang nói cái gì.

Bạch Hy cười cười, từ trong ngực y ngồi thẳng người, lén lút liếc tài xế đang lái xe phía trước, phát giác người ta chính là hết sức chăm chú nhìn đường, tình huống mới không có quẩn bách như vậy. Hắn cũng không có ý định lại đem câu nói giống như phản nản kia lặp lại, thuận miệng nói: “Ta nói, nguyên lai, đêm nay chính là đêm giáng sinh.”

“Đúng vậy a, thời gian trôi qua nhanh nhất là lúc người ta bận rộn.” Diệp Ý Tiêu ngón tay nhẹ nhàng sờ sờ mũi Bạch Hy, hơi sùng nịch: “Đêm nay nhớ rõ đúng giờ tan tầm, không cần phải theo Vương Duy Duệ tăng ca, ta tới đón người.”

Tăng ca? Có cái tên yêu nghiệt, dự vọng độc chiếm siêu cấp mạnh mẽ Cung Huyền Nguyệt kia, Vương lão bản không trốn về sớm đã là chuyện may mắn ah! Mà sự thật chính là, Vương Duy Duệ chỉ vãn vãn làm hết buổi sáng, buổi chiều đã bị Cung Huyền Nguyệt lôi kéo đến sân bay, bảo là muốn ngồi hai giờ đồng hồ trên máy bay đến Nhật Bản, trải qua lễ Giáng Sinh màu trắng.

Cấp trên không ở công ty, lại là ngày lễ, hơn nữa Vương tổng trước khi đi đã nói buổi chiều có thể tan tầm sớm 2 tiếng. Vì vậy sau 4:00, người trong công ty đã về gần hết, chỉ còn lại Bạch Hy cùng hai gã trai trẻ phụ trách bảo hành cùng lắp đặt thiết bị. Lại đợi nửa giờ sau, hai người này cũng rời đi.

Bạch Hy đang thẩm tra đối chiếu sổ sách công ty kế toán đưa trước, thấy con mắt hơi có chút mỏi liền đứng lên đến gian để trà nước, pha một ly cà phê hòa tan. Lúc bưng cà phê về bàn làm việc, vô tình nhìn thoáng về phía cửa lại nhìn thấy một nhân ảnh quen thuộc, vì vậy lập tức ngưng người.

“Ý Tiêu? Làm sao người lên đây?” Bạch Hy chớp mắt mấy cái, vội vàng đem cà phê đặt lên mặt bàn gần nhất, bước nhanh về phía người kia.

“Tới đón người tan tầm.” Diệp Ý Tiêu mặc một bộ tây trang cắt may đặc biệt, đem khí chất cao nhã mà độc tôn của hắn tô đậm, phát huy vô cùng tinh tế. Diệp Ý Tiêu vươn tay ôm lấy eo Bạch Hy, sau đó quan sát văn phòng trống không: “Những người khác đều đi, chỉ mình người lưu lại à? Thật sự là tiểu ong mật chăm chỉ.”

Tuy đang mặc một thân quần áo khá dày, Bạch Hy vẫn có thể cảm nhận được cánh tay bên hông kia truyền đến khí lực cùng nhiệt độ quen thuộc. Người này luôn bá đạo như vậy, muốn làm cái gì thì làm cái đó, hoàn toàn không kiêng dè ánh mắt người khác. Cũng được, hiện tại cả tầng lầu đều không có người. Tất cả mọi người đã nghỉ lễ, cái gì mà tránh người hiềm nghi các loại, cũng không cần quan tâm nữa.

Người là lần đầu tiên lên đây đi? Muốn hay không đi thăm phòng làm việc của ta?” Bạch Hy nhích lại gần trong ngực ái nhân, cười hỏi.

“Không có hứng thú.” Diệp Ý Tiêu ngữ khí lãnh đạm, mục đích tới nơi này của y cũng không phải là đi thăm quan.

Bạch Hy gật đầu: “Ta biết rõ, một cái công ty gia đình quy mô nhỏ như vậy, sao có thể lọt vào mắt xanh Diệp đại tổng tài ni? Là ta tự mình đa tình mà thôi.”

“Chớ nói nhảm, mau thu dọn đồ đạc.” Diệp Ý Tiêu cũng không giải thích. Bởi vì đây là sự thật. Y vốn cũng có chút xem thường công ty nhỏ mà Vương Duy Duệ vất vả sáng lập. Rõ ràng đã là Cung gia nhị thiếu phu nhân, cư nhiên còn trông chờ vào một công ty đại lý nho nhỏ, có ý gì? Tùy tiện tìm một công ty dưới trướng Cung gia đều lớn hơn chỗ này nhiều. Cũng thật không hiểu, gia hỏa Cung Huyền Nguyệt cái đầu chỉ để mọc tóc kia đánh chủ ý gì? Cư nhiên lại bỏ mặc người của mình bên ngoài một mình dốc sức làm việc. Vạn nhất thật sự có việc gì ngoài ý muốn, khẳng định hối hận chết hần!

Bạch Hy trở lại trước bàn làm việc của mình, rất nhanh đã đem mọi thứ thu thập xong, lưu lại file tài liệu rồi tắt máy. Sau đó cùng Diệp Ý Tiêu rời khỏi văn phòng.

Trên đường rất náo nhiệt, khắp nơi đều thấy người mặc quần áo mới, khuôn mặt tràn đầy tươi cười vui vẻ. Bởi vậy, có thể thấy được, các ngày lễ phương tây vẫn rất dân chúng nước ta hoan nghênh.

Vì là Giáng sinh, nhà hàng Tây trong thành phố cái nào cái nấy cũng đều chật ních. Bất quá, dùng thân phận cùng địa vị của Diệp Ý Tiêu, cũng không đến mức rơi vào hoàn cảnh phải đợi bàn.

Bạch Hy ngồi ở một vị trí có tầm nhìn vô cùng tốt trong nhà hàng, từ góc độ này nhìn xuống, có thể đem toàn cảnh thành phố thu vào trong mắt. Bên ngoài là đèn hoa rực rỡ, tỏa ra vô vàn ánh sáng lấp lánh đan xen vào nhau, tựa như một dải ngân hà lộng lẫy.

Hai người mới ngồi được một lát, di động Diệp Ý Tiêu đã vang lên. Lấy điện thoại nhìn thoáng qua, lòng mày Diệp Ý Tiêu khẽ động, không hề do dự bắt máy: “Đêm nay ta có việc, người không cần phải tìm ta.” Một câu nói xong liền quyết tuyệt cúp máy, không để cho đối phương chút cơ hội nói chuyện.

Bạch Hy quay đầu nhìn phong cảnh bên ngoài, trầm mặc không nói. Trong lòng ẩn ẩn biết rõ cú điện thoại này là ai gọi tới. Tối nay là ngày gì? Đêm giáng sinh a, một trong những ngày lễ được các cặp tình nhân yêu thích nhất. Vốn là thời gian cùng người yêu ngọt ngào ôm ấp, mà người kia.....

“Tiểu Hy?” Thẳng đến khi gọi xong món ăn, Diệp Ý Tiêu mới phát giác Bạch Hy đang ngẩn người nhìn ra ngoài cửa sổ, liền nhẹ giọng kêu mới kéo được thần trí hẩn trở về. Bạch Hy mang theo áy náy hướng Diệp Ý Tiêu cười cười: “Thật có lỗi, vừa rồi đã thất thần.”

“Theo ta cùng một chỗ cũng chỉ có thể nghĩ tới ta.” Diệp Ý Tiêu rất bất mãn nói, đôi con ngươi sắc bén chăm chú nhìn vào Bạch Hy: “Người vừa rồi đang suy nghĩ gì?”

“Ta nghĩ tới Nghiêm Huyền Hi.” Bạch Hy thành thật nói ra đáp án: “Người ở cùng ta, vậy hẩn làm sao bây giờ? Dù sao, các người chính là đã công khai qua lại.”

Nghe được cái tên thoát ra từ trong miệng Bạch Hy, Diệp Ý Tiêu đột nhiên có chút nổi cáu, ngữ điệu hơi lạnh đạm: “Vì cái gì người phải suy nghĩ cho hẩn? Ta cùng một chỗ với người không tốt sao?”

44. Chương 44

“Ta cũng không phải vì hẩn mà nghĩ ngợi. Chỉ là, bản thân ngồi đây, vui vẻ chiếm đoạt vị hôn phu của người khác, thật giống như hành vi của kẻ thứ ba đáng ghét, cho nên có chút không quen.” Bạch Hy cầm ly quơ quơ, nhìn rượu đỏ sóng sánh bên trong, để lại một tầng nhàn nhạt dấu vết trên thành ly thủy tinh, cười đến thẳng thần thành khẩn: “Uy hiếp đối với ta cũng đã giải trừ, người có phải hay không cũng nên cùng hẩn phân rõ giới tuyến?”

Thân là người yêu, đưa ra yêu cầu như vậy không tính quá phận a? Người bình thường trong mắt cũng khó dung một hạt cát, huống chi, lại là quan hệ tình nhân! Hơn nữa, Diệp Ý Tiêu cùng Nghiêm Huyền Hi như vậy rất mập mờ, muốn không ngại cũng khó. Lúc này yêu cầu y phân rõ giới tuyến cũng là chuyện đương nhiên.

Diệp Ý Tiêu lơ đãng, tựa trên mặt ghế lạnh nhạt nói: “Cái này có quan hệ gì? Để hẩn trên truyền thông đại chúng, trước mặt mọi người giúp người che gió che mưa không tốt sao? Dù sao, ta cũng sẽ không bạc đãi hẩn.”

“Người như thế nào đền bù tổn thất cho hẩn? Phải biết rằng, không một ai có thể nguyện ý làm thể thân cho người khác, nhất là Nghiêm Huyền Hi, thiên kiều chi tử vốn đã quen được người nâng niu che trở lòng bàn tay. Hơn nữa, hẩn chính là ... thật sự yêu người. Xin người, không cần coi tình yêu của hẩn như một tấm bình phong. Ta cùng hẩn, người phải lựa chọn một người.” Vào lúc này lại đem những chuyện như vậy ra nói thật sự rất sát phong cảnh. Nhưng Bạch Hy cảm thấy vẫn là nên nói.

“Đáp án đã sớm nói cho người biết.” Diệp Ý Tiêu nhíu mày, không kiên nhẫn nhìn Bạch Hy: “Tiểu Hy, không cần phải nhắc lại cái này. Hôm nay là đêm giáng sinh, chúng ta cứ hảo hảo cùng nhau là tốt rồi biết không?”

“Đêm giáng sinh mỗi năm đều có thể qua. Nhưng là, ta cảm thấy nếu như người cùng Nghiêm Huyền Hi lúc này vẫn là dây dưa bất minh như vậy, trong lòng của ta rất không thoải mái. Giống như luôn có một cây gai cắm ở bên trong, ẩn ẩn làm cho phát đau. Nếu như ta yêu cầu như vậy lại khiến người khó xử, như vậy chúng ta cùng yên ổn chia tay, được không?” Bạch Hy rất chân thành nói, hẩn cũng không muốn phá hư

không khí giữa hai người. Chính là, cái kia ở trong lòng bèn rẽ không thể nhỏ bỏ. Hẳn thật sự không thoải mái.

Diệp Ý Tiêu đen mặt, trong đôi mắt bốc lên lửa giận làm cho người ta sợ hãi. Bất quá, cũng có thể nhìn ra được ý đang tận lực kiềm chế bản thân, thật lâu sau mới lên tiếng: “Đừng nói cái này, ta chuẩn bị cho người quà giáng sinh.” Nói xong, Diệp Ý Tiêu nhẹ nhàng ngoắc tay, một nam tử mặc đồ vest ôm sát, bưng một kẹp văn kiện đi đến. Sau đó, đem kẹp văn kiện kia mở ra, hai tay cung kính đưa qua Bạch Hy, khẽ cười nói: “Bạch Hy tiên sinh, đây là quà giáng sinh Diệp tổng cố ý vì ngài mà chuẩn bị, xin nhận lấy.”

Bạch Hy nhìn kỹ, cư nhiên lại là một quyển chứng nhận bất động sản. Hẳn mang theo nghi hoặc tiếp nhận, mở ra xem xét, cột ghi chủ hộ vậy mà lại viết tên của mình! Mà bất động sản kia, chính là trung tâm của khu biệt thự Thế Ngoại Đào Nguyên... Hy Uyển!

“Bảo bối thích không?” Nhìn bộ dáng kinh ngạc của Bạch Hy, Diệp Ý Tiêu tâm tình rõ ràng có chỗ chuyển biến tốt đẹp, sắc mặt cũng giống như trời quang mây.

“Phần lễ vật này rất quý trọng.” Dựa theo giá cả trên thị trường của Thế Ngoại Đào Nguyên, tòa Hi Uyển có giá trên dưới ba nghìn vạn[30.000.000 @@], nếu như cộng thêm lấp đặt nội thất xa hoa, ít nhất cũng trên năm ngàn vạn, cho dù đem nội tạng toàn thân Bạch Hy bán hết, cũng không đến cái giá này.

“Ngân vàng khó mua hạnh phúc trong lòng, chỉ cần Tiểu Hy người yêu thích, bao nhiêu tiền ta đều nguyện ý ra.” Diệp Ý Tiêu giống như vàng thật không sợ lửa, từng lời nói ra đều vô cùng khí phách.

Bạch Hy trong lòng cười lạnh, đây chính là điển hình của kiểu tiêu tiền như nước nha. Ngân vàng khó mua hạnh phúc trong lòng? Đúng, vấn đề chính là, nếu như cái hạnh phúc kia bản thân không cách nào gánh nổi, tất thấy sẽ chỉ là dày vò mà thôi. Hẳn rất yêu thích tòa biệt thự Hy Uyển xinh đẹp tinh xảo kia, có thể dọn vào đó ở thật là một loại hưởng thụ khó nói thành lời. Điều kiện tiên quyết là Diệp Ý Tiêu cùng Nghiêm Huyền Hi quan hệ đừng giống như bây giờ, mập mờ không rõ.

“Ý Tiêu, phần lễ vật này ta tạm thời không thể thu.” Bạch Hy đem chứng nhận bất động sản để xuống trước mặt Diệp Ý Tiêu.

“Vì cái gì? Người không thích Hy Uyển?” Diệp Ý Tiêu trên mặt thần sắc lại bắt đầu thay đổi.

“Ta rất thích Hy Uyển, bất quá ta không thích người cùng Nghiêm Huyền Hi không ngừng dây dưa. Trừ phi quan hệ giữa hai người các người rõ ràng, nếu không, ta sẽ không tiếp nhận phần lễ vật này.” Bạch Hy biết, mình lúc này chính là đang trêu chọc một con sư tử bắt đầu nổi giận, nhưng vẫn lấy hết dũng khí nói ra yêu cầu của mình. Nếu như Diệp Ý Tiêu vẫn khư khư cố chấp..., như vậy cũng chỉ có thể một đường chia tay. Dù sao, từ khi gặp lại, hẳn cũng không nghĩ tới sẽ cùng người kia thiên trường địa cửu.

Diệp Ý Tiêu quả nhiên nổi giận, dùng một đôi mắt đã ngưng kết băng sương nhìn Bạch Hy, ngữ điệu lạnh như băng: “Người uy hiếp ta? Tiểu Hy, xem ra trong khoảng thời gian này, ta đã quá dung túng người, làm người cơ hồ đã quên đi thân phận của mình!”

“Nếu như đoạn thời gian ở chung, người cảm thấy đã dung túng ta, như vậy mời người thu hồi hết cái gọi là dung túng kia. Lại nói tiếp, Diệp tổng người đối với ta tâm ngoan thủ lạt cũng không phải một lần, đừng nhin hồng chính mình.” Bạch Hy tâm cũng dần lạnh lẽo. Vốn cho là người kia đã thay đổi, kỳ thật, cái gì đã thuộc về bản chất thì sẽ không bao giờ thay đổi. Ý vẫn giống như trước kia, một Diệp Ý Tiêu chuyên quyền độc đoán, ngang ngược bá đạo. Từ trước đến nay, chỉ có người khác phải chiều theo ý, làm gì có chuyện Diệp đại tổng tài ý nhân nhượng người khác.

Không khí trên bàn ăn thoáng cái đã lạnh tới cực điểm, bởi bàn đem món ăn tới liền bị bầu không khí quỷ dị này làm cho trong lòng sợ hãi, run rẩy đặt món xuống bàn, sau đó giống như chạy trốn mà rời đi. Vị nam nhân cầm giấy tờ bất động sản cũng lén lút theo đuôi bởi bàn đi mất, mọi người đều cảm thấy bất an a!

Bạch Hy nhìn trên bàn bày ra các món sắc hương vị đều đủ, bụng cũng đói đến kêu rột rột. Vì vậy, dứt khoát không đếm xỉa đến ánh mắt nham hiểm hung ác cùng giọng nói lạnh lùng của Diệp Ý Tiêu, cầm lấy dao nĩa tự mình bắt đầu ăn.

Nửa ngày, mới nghe được Diệp Ý Tiêu nói: “Ta có thể đem 20% cổ phần bất động sản Lợi Hải chuyển nhượng cho người. Người có thể một lần nữa tiếp quản Đại Hồng. Sau khi thu mua, ta tiến hành điều động

nhân sự trên quy mô lớn, những cái gọi là cự thần toàn bộ đều bị thanh lý hết, ban lãnh đạo gia nhập không ít thành phần mới, quản lý sẽ thuận lợi hơn rất nhiều.” Những lời này nói ra rất bình thản, đã không còn chút tức giận nào.

“Ah?” Ăn hơn phân nửa đĩa cà ri bò, Bạch Hy sững sốt, ngẩng đầu nhìn qua Diệp Ý Tiêu. Hắn không phải nghe lầm đi? Diệp Ý Tiêu khi nào thì trở nên hào phóng như vậy rồi?

“Nếu như tiền có thể làm người có cảm giác an toàn, ta sẽ thỏa mãn người.” Diệp Ý Tiêu nói rất chân thành, hoàn toàn không giống như đùa giỡn: “Thậm chí, tất cả tiền gửi ngân hàng dưới tên ta đều có thể chuyển vào tài khoản của người, chỉ cần người ngoan ngoãn nghe lời.”

Bạch Hy sững sốt, nửa ngày mới hiểu được ý tứ của Diệp Ý Tiêu, không tự chủ được nở nụ cười, cười đến nước mắt đều tràn ra, toàn thân chấn động, kịch liệt run rẩy. Nhưng là, bên trong tiếng cười kia lại chứa đựng vô hạn thê lương.

Diệp Ý Tiêu nhíu mày, trầm giọng hỏi: “Người cười cái gì?”

“A, thật có lỗi.” Bạch Hy dùng giấy ăn đặt bên cạnh xoa xoa nước mắt trên khóe mi, thật vất vả mới ngưng được trận cười: “Diệp tổng, chẳng lẽ người cho rằng có tiền thì có tất cả sao?”

“Ta chỉ biết, từng có người nói qua một câu như vậy: Tình nguyện ngồi ở bên trong xe BMW yên lặng rơi lệ, cũng không nguyện ngồi phía sau xe đạp vui cười. Trong thế giới này, tiền tài ích lợi thủy chung là chí thượng[cao nhất].” Diệp Ý Tiêu nhìn Bạch Hy lông mi bị nước mắt thấm ướt, trong lòng có chút co rút, vô cùng đau xót.

Bạch Hy gật đầu, trong mắt lại nhiễm lên tầng một thất vọng. Đối Diệp Ý Tiêu thật sâu thất vọng, đối cái gọi là tình yêu càng mất hết niềm tin. Sự thật chính là, tình yêu duy mỹ mà đơn thuần cho tới bây giờ cũng chưa từng tồn tại. Để chạy theo lợi ích, người ta có thể làm ra rất nhiều việc không thể tưởng tượng. Cho dù là Diệp Ý Tiêu, cũng chạy không thoát khỏi ma lực đồng tiền.

Bạch Hy thật sự không hiểu, hiện tại tiền đối với Diệp Ý Tiêu mà nói đã chỉ là trò chơi con số, căn bản là không có quá nhiều ý nghĩa thật sự, vì cái gì y đối với cái này còn làm không biết mệt?

“Diệp Ý Tiêu, ta hỏi người một vấn đề, người không cần vội vã trả lời, nghiêm túc suy nghĩ kỹ rồi nói sau.” Bạch Hy thu liễm tiểu dung, hít hít cái mũi, sau đó rất chân thành nói.

Diệp Ý Tiêu không nói lời nào, lẳng lặng chờ đợi câu hỏi của Bạch Hy.

Bạch Hy không vội hỏi, cầm lấy dao nĩa tiếp tục ăn cà ri bò, tư thế cực kỳ ưu nhã. Diệp Ý Tiêu cũng vô cùng kiên nhẫn chờ, nhưng lại dao nĩa bất động.

Thật lâu sau, Bạch Hy rốt cục ăn no, còn uống một ngụm rượu đỏ, mới thản nhiên nhìn Diệp Ý Tiêu, chậm rãi nói: “Ta cùng Nghiêm Huyền Hi, người rốt cuộc chọn ai?”

“Người.” Diệp Ý Tiêu không chút nào do dự, ánh mắt kiên định.

“Ta thật cao hứng người sẽ chọn ta.” Bạch Hy cười đến càng thêm xán lạn, đứng lên đi tới bên người Diệp Ý Tiêu, duỗi ngón trở vuốt ve đôi môi lương bạc[mỏng] mà gợi cảm trên khuôn mặt kia, thấp giọng nói: “Như vậy, ta cũng nên triệt để rời khỏi người.”

Lời còn chưa dứt, Diệp Ý Tiêu đã bắt được cánh tay của hắn, dùng sức một chút liền đem người kéo vào trong ngực mình, tay kia dùng lực xiết chặt eo Bạch Hy, ánh mắt hung ác, ngữ điệu lạnh như băng cảnh cáo: “Mơ tưởng!”

45. Chương 45

Bị ép chặt trong ngực Diệp Ý Tiêu, trên lưng truyền đến trận trận đau đớn, cái này lại làm cho Bạch Hy ý thức được Diệp đại tổng tài lúc này đã tức giận đến mức mất tự chủ.

Bất quá, việc này không thể tiếp tục mập mờ không rõ ràng như vậy nữa. Cho nên Bạch Hy nhịn đau, cố gắng nhìn thẳng vào mắt Diệp Ý Tiêu: “Ý Tiêu, để cho ta rời đi trước khi hận người, nếu không...”

“Dù cho hận, người cũng chỉ có thể ở lại bên cạnh ta! Điểm này, bất luận Nghiêm Huyền Hi có hay không là tình nhân của ta, cũng không thể thay đổi! Bạch Hy, người tựa hồ còn chưa học ngoan. Đêm nay, phải ôn tập thật kỹ. Người, nên làm như thế nào!” Diệp Ý Tiêu bất chấp cơm còn chưa ăn, kéo Bạch Hy ra khỏi ghế lò.

Bị lửa giận đột nhiên bộc phát của Diệp Ý Tiêu dọa tới ngáy người, nhất thời, Bạch Hy cũng không rõ y muốn làm gì. Thẳng đến khi bị hung hăng ném tới trên giường, hắn mới chợt tỉnh táo lại, vội vàng xoay người muốn đứng lên, nói: “Ý Tiêu, người trước bình tĩnh lại, có chuyện hảo hảo nói, không cần phải như vậy...”

“Ta rất bình tĩnh.” Diệp Ý Tiêu động tác nhanh chóng đè ép xuống, ưu thế thân thể giúp cho y dễ dàng đem Bạch Hy chế ngự, cũng gọn gàng lưu loát lột sạch toàn bộ quần áo trên người hắn.

“Đừng có dùng vận động trên giường để giải quyết mâu thuẫn giữa chúng ta, như vậy ... ân ...” Lời muốn nói toàn bộ bị nộ hỏa như lửa nóng ngăn ở trong miệng, Bạch Hy đem hết toàn lực giãy dụa, càng làm lửa giận của Diệp Ý Tiêu cháy lớn thêm. Trong cơn tức giận, Diệp Ý Tiêu kéo điện thoại đang sạc tại đầu giường, dùng dây sạc tuy nhỏ nhưng rất cứng kia trói hai tay Bạch Hy lại.

Cổ tay truyền đến đau đớn làm cho Bạch Hy hít một ngụm lạnh khí, nhấc chân muốn đạp người, chưa từng nghĩ Diệp Ý Tiêu sớm có phòng bị, một tay đã bắt lấy cổ chân của hắn, lạnh lùng nói: “Đến lúc này, người còn không hướng ta thỏa hiệp sao?”

“Thỏa hiệp cái rắm! Diệp Ý Tiêu, người như vậy chính là giam người phi pháp!” Bạch Hy cố sức ngẩng đầu, rống giận.

“Ai kêu người muốn rời khỏi ta? Bạch Hy, ta cho phép người ngẫu nhiên tùy hứng làm nũng, chính là, tuyệt đối không cho phép người lần nữa rời khỏi ta! Nghĩ cũng đừng nghĩ!” Diệp Ý Tiêu rất sinh khí, tức giận đến không còn lý trí. Trong đầu chỉ có duy nhất một ý nghĩ: Như thế nào làm cho Bạch Hy lưu lại.

Tách ra hai chân thon dài, tìm được địa phương có thể dung nạp dục hỏa đang bùng bùng phấn chấn của mình, Diệp Ý Tiêu bỏ qua việc khuếch trương, giật khóa quần, thẳng lưng, một phát liền trực tiếp xông vào.

“Ah... đau nhức, Diệp Ý Tiêu người điểm nhẹ!” Bạch Hy tay chân bị kiềm chế, chỉ có thể vận vẹo vòng eo phản kháng. Nhưng thời điểm Diệp Ý Tiêu thô bạo tiến vào, thân thể cùng khí lực của hắn liền giống như khí cầu bị đâm thủng mà bay hơi, thoáng cái toàn bộ đều mất hết. Tình dục cưỡng ép làm cho nơi tư mật kia vô cùng đau đớn, khiến hắn không thể không mở miệng cầu xin tha thứ.

Diệp Ý Tiêu không dừng động tác, ngược lại, còn cúi người, dùng đầu lưỡi treu đùa tiểu hồng đậu trước ngực Bạch Hy, hai tay cũng không nhàn rỗi, linh hoạt tại những chỗ mẫn cảm trên người hắn vẽ loạn, treu chọc thân thể mê người kia.

Bạch Hy chưa bao giờ cảm thấy chán ghét cơ thể mình như lúc này. Thân thể này đã bị Diệp Ý Tiêu dạy dỗ thành quá nhạy cảm! Rõ ràng là tình dục ép buộc, thế mà lại có phản ứng. Phía dưới đã ngẩng đầu, hơn nữa còn cứng rắn như sắt, thậm chí còn có thể rõ ràng cảm nhận được lỗ nhỏ trên đỉnh đang chảy ra chất lỏng trong suốt! Điều này thật sự là mất thể diện.

Cảm giác vô cùng nhục nhã làm cho Bạch Hy không biết phải làm thế nào, nhắm mắt lại, nước mắt nóng hổi liền từ khóe mắt tràn ra, theo đường viền khuôn mặt trượt xuống. Tay giãy dụa được càng thêm lợi hại, dây điện sắc mảnh kia hằn sâu vào da thịt, đau đến tê dại.

Càng nghĩ càng cảm thấy bản thân vô cùng ủy khuất, hắn đưa ra yêu cầu rất đổi bình thường. Tình yêu là chuyện chỉ của riêng hai người, Nghiêm Huyền Hi một mực chen ngang, nếu như không giải quyết triệt để, sao có thể thiên trường địa cửu? Vì cái gì Diệp Ý Tiêu không chịu đáp ứng? Chẳng lẽ y thật sự đối với Nghiêm Huyền Hi động tình sao? Động tình, vậy thì cứ quang minh chính đại theo sát người kia cùng một chỗ a, vì cái gì còn mạnh mẽ ép buộc mình ở lại bên cạnh y!

Bạch Hy không muốn khóc, nhưng vẫn là khống chế không nổi bản thân nước mắt giọt lớn giọt lớn lăn xuống, traten traten rên rỉ khó nhịn cũng trở thành nức nở nghẹn ngào, nghe được càng cảm thấy đau khổ.

“Đừng khóc.” Diệp Ý Tiêu một bên co rút một bên hôn xuống. Nụ hôn mang theo vị mặn của nước mắt. Trầm mặc một lúc lâu, cuối cùng thở dài một hơi: “Hảo, ta đáp ứng ngươi, qua lễ Nô-en sẽ cùng Nghiêm Huyền Hi cắt đứt quan hệ. Từ nay về sau, bất luận là bên ngoài hay sau lưng, Bạch Hy ngươi đều là ái nhân duy nhất của Diệp Ý Tiêu ta.”

“Thật sự?” Bạch Hy mở to mắt nhìn người bên trên. Đôi mắt ướt át như bị một tầng sương mù che phủ lại tản ra sức hấp dẫn kinh người.

“Thật sự.” ngón tay Diệp Ý Tiêu xẹt qua môi Bạch Hy, sau đó cởi bỏ dây trói trên tay hắn, thấp giọng nói: “Đương nhiên, ngươi cũng phải hứa, từ nay về sau tuyệt đối sẽ không tự tiện rời khỏi ta.”

“Hảo.” Bạch Hy một ngụm liền đáp ứng, đôi tay đã khôi phục tự do ôm lấy cổ Diệp Ý Tiêu. Chỉ cần Diệp Ý Tiêu cùng Nghiêm Huyền Hi phân rõ giới tuyến, như vậy, hắn có thể độc chiếm người này đi? Mong tưởng tựa hồ đã từng bước từng bước trở thành hiện thực...

Sau khi hai người đều thỏa mãn, Diệp Ý Tiêu mới cảm thấy bụng trống trơn, đói đến kêu vang. Lúc ở nhà hàng, y cái gì cũng chưa ăn, bị đói là chuyện đương nhiên. Bạch Hy mặc xong quần áo liền đến phòng bếp nấu cho Diệp Ý Tiêu mì trứng gà, bỏ thêm rau củ cùng lạc xướng, hương vị cũng không tệ lắm.

Đợi Diệp Ý Tiêu lấp đầy bụng, hai người cùng nhau đi tắm, lại lăn đến trên giường.

“A, đêm giáng sinh cứ như vậy đã trôi qua.” Bạch Hy nằm ở trên giường cảm thán, đưa tay đẩy đẩy Diệp Ý Tiêu: “Đều tại ngươi, sớm một chút đáp ứng ta chẳng phải tốt lắm sao?”

“Đừng làm rộn, ta về sau còn phải suy nghĩ thật kỹ như thế nào mới có thể bảo hộ ngươi” Diệp Ý Tiêu khoác tay lên hông Bạch Hy, con mắt nhìn lên trần nhà đến xuất thần.

Bạch Hy không vui, xoay lại, nửa ghé lên trên người Diệp Ý Tiêu: “Đừng đem ta trở thành một kẻ yếu đuối, ta có thể tự bảo vệ mình ah!”

“Ngươi ngay cả ta đều đánh không lại.” Diệp Ý Tiêu bất đắc dĩ nói, ngón tay lướt nhẹ qua mái tóc mềm mại của Bạch Hy: “Tóm lại từ nay về sau, ngươi làm việc chú ý một chút.”

“Biết rồi.” Bạch Hy trông mắt vừa chuyển, nhìn thấy đầu giường đặt một cây bút Mark, không khỏi nổi lên ý muốn chơi đùa, với tay cầm lấy bút, sau đó nhảy xuống giường, cười tủm tỉm nói: “Ý Tiêu, ta muốn ở bàn chân ngươi vẽ một bức tranh.”

Đã lâu chưa thấy qua Bạch Hy có vẻ mặt hưng phấn như vậy. Vẽ dưới lòng bàn chân lại không có người nhìn thấy, Diệp Ý Tiêu liền khẽ gật đầu, phối hợp vuốt thẳng chân.

Bạch Hy cầm bút tinh tế phác họa, trên mặt mang theo tươi cười xinh đẹp. Mười phút sau hắn đã vẽ xong, sau đó nhào tới trên người Diệp Ý Tiêu hỏi: “Muốn biết ta vẽ cái gì sao?”

“Đồng cung đồ[aka hình hình khiêu dâm^^]?” Nhìn người này cười đến như vậy, chắc chắn có thâm ý khác, Diệp Ý Tiêu cũng nổi lên hứng thú.

“Phi! Nghĩ tầm bậy, mới không phải! Ta lấy điện thoại chụp cho ngươi xem.” Bạch Hy vui vẻ cười, cầm lấy điện thoại ở đầu giường mở màn hình, chụp lại, sau đó đưa cho Diệp Ý Tiêu: “Ngươi xem, thật đẹp ah.”

Trong tấm hình, vẫn là đôi chân mạnh mẽ rắn chắc của Diệp Ý Tiêu. Bất quá, tại gang bàn chân có một bức tranh vô cùng xinh đẹp. Dựa vào hình dáng vốn có của bàn chân, vẽ lên mây trắng, đại dương, thậm chí còn có thuyền buồm lay động trên đỉnh sóng. Mà trên năm đầu ngón chân, lại vẽ 5 icon vẽ mặt khác nhau, hỉ nộ ái ố túng[vui mừng, giận dữ, dễ thương, đáng ghét, xấu hổ] từng cái bày ra, phi thường sinh động.

Diệp Ý Tiêu cũng phì cười, y để điện thoại di động xuống, duỗi tay muốn nâng chân lên xem cho kỹ, Bạch Hy lại không chút khách khí mở ra đôi chân thon dài, ngồi đè trên người Diệp Ý Tiêu: “Không cho ngươi xem!”

“Hảo hảo, ta không nhìn.” Diệp Ý Tiêu để hai chân xuống, tay đỡ lấy cái eo mảnh khảnh của Bạch Hy. Mang theo nụ cười thần nhiên hỏi: “Có muốn hay không ta ở dưới bàn chân ngươi cũng vẽ một chút?”

“Ngươi sẽ vẽ cái gì?” Bạch Hy nương đến trước ngực tình nhân, ngửa mặt lên hỏi.

“Bí mật, chờ một lát chụp cho người xem.” Diệp Ý Tiêu đem Bạch Hy nhẹ nhàng ngả ra, để cho hắn nằm xuống giường, sau đó cầm bút, tại gang bàn chân Bạch Hy vẽ hai đường liền tuyên bố hoàn thành.

Bạch Hy đỏ mặt, từ xúc cảm dưới bàn chân truyền đến, hắn ần ần biết Diệp Ý Tiêu là vẽ cái gì.

“Đoán được sao?” Diệp Ý Tiêu cười, tiến đến trên người hắn.

“Không biết!” Bạch Hy đẩy y ra, xoay người, đem mặt chôn vào trong gối. Cái hình vẽ kia thật sự rất đơn giản, chính là, ý nghĩa lại không hề tầm thường.

“Bảo bối thật giảo hoạt a, biết rõ còn nói không biết.” Diệp Ý Tiêu nằm sấp xuống bên cạnh người yêu, nghiêng đầu mút lấy vành tai Bạch Hy, khí tức nóng hổi toàn bộ đều phun vào trong tai đối phương.

“Ai kêu người vẽ loại hình đó.” Bạch Hy bị hơi thở của đối phương làm cho tâm thần dao động, đưa tay muốn đẩy Diệp Ý Tiêu ra. Nhưng cánh tay mới vươn ra liền mất đi tự do. Diệp Ý Tiêu cầm lấy bàn tay kia, nhìn thấy trên da máu bầm tụ thành một vòng thâm tím, thở dài một tiếng: “Bảo bối, người phải hiểu rõ tâm tư của ta, đừng lại khiến ta tức giận.”

“Ấn.” Bạch Hy trở nên thật biết điều, dịu dàng ngoan ngoãn đáp ứng. Dưới bàn chân trắng nõn, chính là dùng hai đường cong đơn giản phác hoạ thành hình trái tim.

Ngoài cửa sổ, gió Bắc thổi vù vù. Nhưng là, trong phòng lại ấm áp như tiết trời mùa xuân.

46. Chương 46

Một cái lễ Giáng Sinh mới đầu bạo lực về sau vui vẻ lãng mạn qua đi, Bạch Hy cả người dung quang toả sáng, thần thái sáng láng làm cho tất cả mọi người trong công ty đều chấn động. Lão bản Vương Duy Duệ thậm chí còn chặc chặc tán thưởng: “Nhìn làn da của Bạch Hy nhà chúng ta kia, mềm mại trơn láng làm cho người ta thầm nghĩ một ngụm cần lên.”

“Bớt nói nhảm, coi ta là trái đào mật a?” Bạch Hy cười cười, trả lời một câu, rồi tiếp tục vui đùa vào mớ báo cáo, rất cố gắng hoàn thành công tác.

Việc Diệp Ý Tiêu cùng Nghiêm Huyền Hi giải trừ hôn ước là âm thầm xử lý, không giống lần kia, rầm rộ công bố trên truyền thông. Bất quá, thời điểm Diệp Ý Tiêu trình trọng nói cho Bạch Hy, y đã cùng Nghiêm Huyền Hi không còn bất cứ quan hệ gì, hắn vẫn là cao hứng trọn vẹn ba ngày ba đêm.

Một ngày bận rộn trôi qua, nhận được điện thoại của Nghiêm Huyền Hi khiến Bạch Hy rất ngạc nhiên, hơn nữa đối phương thái độ thành khẩn, đưa ra yêu cầu đêm nay gặp mặt. Bạch Hy vốn muốn cự tuyệt, chính là nghĩ đến mình cùng Diệp Ý Tiêu đang sống rất ngọt ngào hạnh phúc, đối với Nghiêm Huyền Hi có điểm đau lòng. Hơn nữa, vừa vặn đêm nay công ty Diệp Ý Tiêu muốn mở tiệc chiêu đãi đối tác, không rảnh bận tâm Bạch Hy, vì vậy, cuối cùng vẫn là đáp ứng lời hẹn kia.

Nghiêm Huyền Hi ước định gặp mặt tại địa phương rất xa hoa, ngoài cửa được bảo vệ nghiêm mật, tính bảo mật vô cùng cao, chắc là nơi mấy vị chính khách, quan lớn cùng nhân vật nổi tiếng, siêu sao mở tiệc chiêu đãi khách nhân trong truyền thuyết. Bạch Hy ở trước quầy lễ tân nói ra danh tự Nghiêm Huyền Hi, rất nhanh đã có một tiểu thư lễ tân ăn mặc tinh xảo đi tới, về mặt cung kính đưa hắn tới một nơi gọi là “Sơ hà vọng nguyệt.”

Cửa phòng vừa mở ra, đầu tiên đập vào mắt chính là một hồ sen được làm giống y như thật. Đèn trên trần nhà mô phỏng theo ánh trăng, tản mát ra quang mang nhàn nhạt, còn có tiếng nước chảy róc rách truyền đến, tạo nên một “Hồ sen dưới ánh trăng” vô cùng tươi đẹp. Bước qua một hành lang, liền gặp được Nghiêm Huyền Hi đang ngồi ở bên trong tiểu đình, trên mặt mang theo biểu cảm chưa từng xuất hiện trước mặt công chúng: cô đơn lạc lõng.

Sau khi Bạch Hy bước vào tiểu đình, Nghiêm Huyền Hi mới ngẩng đầu nhìn hắn, nhàn nhạt nói: “Người rốt cục tới rồi, ta chờ người thật lâu.”

“Có chuyện gì?” Bạch Hy cũng lười cùng người kia vòng vo, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề. Hiện tại, hắn cùng Nghiêm Huyền Hi là quan hệ tình địch, tuyệt đối không thể động lòng trắc ẩn, nếu không kết quả

chính là chết chẳng ai thương! Bản tính con người vốn ích kỷ, hẳn hiện tại rất quý trọng cùng Diệp Ý Tiêu thân mật khăng khít, không nghĩ sẽ chấp tay nhường lại.

“Đêm giáng sinh, lễ Giáng Sinh, Tiêu đều ở cùng người a?” Nghiêm Huyền Hi rót cho Bạch Hy một chén rượu, sau đó lại rót mình một chén đầy rồi mới hỏi.

Bạch Hy ngây ngẩn người trong chốc lát, không biết nên trả lời thế nào. Nếu như nói thật, có thể hay không quá mức khoe khoang? Kích thích đến Nghiêm Huyền Hi... chỉ sợ sẽ đem sự tình làm cho rối tinh rối mù.

Bạch Hy trầm mặc làm cho Nghiêm Huyền Hi cười khổ một tiếng: “Người cứ ăn ngay nói thật là tốt rồi, ta sẽ không để bụng.”

“Đúng.” Đối phương đều đã nói không ngại, Bạch Hy cũng nói thẳng ra. Dù sao, từ trước đến nay, Diệp Ý Tiêu ở trong mắt mọi người đều không phải là loại người chung tình, nổi tiếng phong lưu cũng không phải chỉ mới 1~2 năm.

Tuy đây là đáp án trong dự liệu, Nghiêm Huyền Hi khuôn mặt thoáng cái liền trở nên đau khổ, mí mắt có chút rũ xuống, đôi môi nở nụ cười cay đắng: “Ta biết ngay, hẳn nhất định là với người ở cùng một chỗ. Rõ ràng người hẳn yêu không phải ta, vì cái gì còn cố ý phải cùng ta đính hôn, còn muốn tuyên cáo toàn bộ thế giới! Hẳn rõ ràng hoàn toàn không cần nhắc tình cảnh của ta, muốn làm cái gì thì làm cái đó. Buồn cười nhất chính là, ta cư nhiên còn cao hứng bưng bưng dự hợp báo đính hôn, cười nói vui vẻ hơn bất cứ ai. Nguyên lai, tất cả đều là lừa mình dối người.”

Bạch Hy có chút không đành lòng, trong trò chơi thể thân này, Nghiêm Huyền Hi cũng là một người bị hại. Diệp Ý Tiêu là kẻ lãnh tình, y sẽ không bao giờ vì người khác mà lo lắng nhiều như vậy. Cẩn thận ngẫm lại, tình cảnh Nghiêm Huyền Hi thật sự cũng rất đáng thương. Thân là một nghệ sĩ, ở tại trước mặt tất cả truyền thông công khai tính hướng, sự nghiệp tất nhiên sẽ bị ảnh hưởng nghiêm trọng. Hiện tại, lại không chiếm được bất kỳ chút tình cảm nào của Diệp Ý Tiêu, thật sự là bi thảm thê lương.

“Bạch Hy, người nói, Diệp Ý Tiêu người này rốt cuộc có tim hay không ni? Hẳn một lần lại một lần thương tổn ta, một lần lại một lần đem ta xuất hiện trước mặt đại chúng. Đúng vậy, bề ngoài ta là vị hôn phu của hẳn, nhưng trên thực tế, trong mắt hẳn ta cũng chỉ là một người xa lạ, không có bất kỳ vị trí nào. Chiêu chi tắc lai, vung chi tắc khứ [vẫy tay phải tới, khuỷu tay phải đi], khi cần không tiếc dùng lời ngon tiếng ngọt, đem đủ loại lễ vật tới lừa gạt, lúc không cần lại giống như bao cao su đã qua sử dụng, không chút đắn đo liền ném đi.” Nghiêm Huyền Hi vừa nói vừa nâng chén rượu, đối với Bạch Hy tiếp tục kể ra đau khổ trong lòng.

“Người ở trong lòng Ý Tiêu, tuy nhỏ nhưng vẫn có một vị trí nhất định.” Bạch Hy nghĩ nghĩ, vẫn là nói ra một câu như vậy. Hẳn không muốn làm người tốt, chính là cũng không muốn lưu lạc tới mức giống như kẻ thứ ba chen vào chuyện tình cảm của người khác.

“Ha ha, ta không cần người an ủi.” Nghiêm Huyền Hi đặt chén rượu đã cạn xuống, hai tay đan chéo để dưới đệm ghế, ánh mắt mang theo tự giễu, trầm mặc một hồi mới lên tiếng: “Hôm nay tìm người là muốn hỏi một chút. Ta đều đã nguyện ý cùng người chung sống hoà bình, vì cái gì còn muốn hướng Tiêu đưa ra yêu cầu đoạn tuyệt với ta?”

“Ách?” Bạch Hy kinh ngạc, có chút không hiểu rõ được ý tứ của Nghiêm Huyền Hi.

“Tiêu tối hôm qua nói với ta giải trừ hôn ước, còn nói không muốn làm cho người lại ghen. Bạch Hy, ta không ngại người cùng Diệp Ý Tiêu lên giường, vì cái gì người còn không thỏa mãn, muốn một mình chiếm giữ hẳn ni? Người rõ ràng biết, yêu cầu như vậy đối với ta vô cùng bất công!” Nghiêm Huyền Hi cau mày, tựa hồ không cách nào hiểu được hành động của đối phương.

Bạch Hy bưng tỉnh đại ngộ, rốt cục triệt để minh bạch mục đích Nghiêm Huyền Hi hẹn gặp mình. Người ta Nghiêm đại bài [bảng hiệu lớn, ý nói có tên tuổi, nổi tiếng] khí độ phi phàm, nguyện ý cùng hẳn chung hưởng tình nhân. Nhưng là, không nghĩ đến có người cư nhiên không biết thân phận, muốn một mình độc chiếm ái nhân, cho nên rất không cam lòng, rất phần nộ ah.

“Nếu như đây là quan niệm tình yêu của người, như vậy thật có lỗi, ta không thể thưởng thức.” Bạch Hy uống một ly trà, chậm rãi nói.

“Ta không quan tâm người có thưởng thức hay không, tới chỗ này, ta chỉ muốn ở người một đáp án, có thể hay không cùng ta chỗ trở thành huynh đệ, cùng nhau ở cạnh bên Diệp Ý Tiêu.” Nghiêm Huyền Hi con mắt không hề chớp, nhìn chăm chăm vào Bạch Hy.

“Ta không có hứng thú.” Bạch Hy lời nói rất kiên quyết: “Nghiêm đại minh tinh, quan niệm tình yêu của ta không giống người. Ta không thể dễ dàng tha thứ chuyện người yêu của mình bên ngoài còn có tình nhân khác. Thứ tình yêu nhần nại hèn mọn như vậy ta tình nguyện không cần.”

Nghiêm Huyền Hi siết chặt nắm tay, trong mắt mang theo tức giận: “Người có được toàn bộ tình cảm của Tiêu, đương nhiên có thể dễ dàng nói ra mấy lời này! Nếu như người ở vào vị trí của ta, tuyệt đối sẽ không phóng khoáng như vậy.”

“Có thể a, bắt tại kỳ vị, bắt mưu kỳ chánh [Không ở vị trí thích hợp, không nên toan tính chuyện ngoài tầm tay. Ý nói nên bằng lòng chấp nhận hoàn cảnh] Tóm lại, ta sẽ không đáp ứng người.” Bạch Hy là đồng cảm Nghiêm Huyền Hi. Bất quá, cái kia cũng chỉ là đồng cảm mà thôi.

“Đạo bất đồng bất tương vi mưu [Không cùng chí hướng, quan niệm thì không thể hợp tác, bàn luận], có lẽ nói đúng hoàn cảnh ta và người.” Nghiêm Huyền Hi đột nhiên mỉm cười, dưới ngọn đèn hôn ám càng động lòng người. Giơ chén rượu trên tay, Nghiêm Huyền Hi hướng Bạch Hy nói: “Bạch Hy, nói trước, ta sẽ không buông tha người nam nhân này. Cho dù hấn quyết tâm muốn cùng ta giải trừ hôn ước, nhưng ta vẫn sẽ chờ hấn. Bởi vì ta tin tưởng, hấn đối với người sẽ có một ngày chán ghét. Người như hấn tuyệt đối sẽ không đem tình cảm đặt trên người người cả đời.”

“Tốt lắm, người liền kiên nhẫn chờ a.” Bạch Hy lắc đầu, thực sự nâng ly cùng đối phương nhẹ nhàng chạm cốc.

Một bữa cơm kết thúc không vui. Bạch Hy đi rồi, Nghiêm Huyền Hi xuất thần nhìn qua những đóa hoa sen nhân tạo kia. Thật lâu sau mới đứng lên, đem rượu trong chén toàn bộ đổ vào trong ao sen, khoe miệng câu lên một nụ cười nhợt nhạt: “Bạch Hy, người sẽ không thắng, bởi vì người không thật sự hiểu rõ Diệp Ý Tiêu, cũng kỳ vọng quá cao.”

47. Chương 47

Việc Nghiêm Huyền Hi tìm đến, Bạch Hy cũng không nói với Diệp Ý Tiêu, từ tận đáy lòng cảm thấy ân oán giữa hai người nên chấm dứt, không cần lại dây dưa.

Tết Nguyên đán trùng hai ngày nghỉ, cộng thêm Vương Duy Duệ hào phóng cho phép nghỉ đông, cho nên qua năm mới, Bạch Hy có khoảng 10 ngày nghỉ ngơi, vì vậy liền cùng Diệp Ý Tiêu đi du lịch.

Bởi vì tới gần kỳ nghỉ tết, công việc bận rộn, lần này công ty Diệp Ý Tiêu tổ chức du lịch là ở trong nước, dùng mấy ngày nghỉ phép nhân nhả, ngắm cảnh mua sắm là chính. Một đám cán bộ cao cấp của bất động sản Lợi Hải ở bãi đỗ xe dưới lầu công ty tập hợp, sau đó đi xe bus tới sân bay.

Bạch Hy vừa xuất hiện đã thu hút toàn bộ ánh mắt, làm cho hấn thập phần quần bách, vừa lên xe liền bay thẳng xuống hàng ghế cuối cùng, sau khi ngồi xuống, một lời cũng không nói.

Diệp Ý Tiêu mang theo vui vẻ ngồi vào bên cạnh hấn, không chút có ý tránh né hiềm nghi đem tay khoác lên vai Bạch Hy, còn dùng lực đem người kéo vào trong ngực.

“Nơi đông người, đừng –” Bạch Hy thấp giọng nói.

“Không sao, bọn họ sẽ không nói cái gì.” Diệp Ý Tiêu nhượng mắt, đối với những vẻ mặt đang dò xét của nhân viên, liếc một vòng, lập tức tắt cả những người kia đều cúi đầu.

Hướng dẫn viên du lịch cũng lên xe, tiểu dung chân thành hỏi: “Mọi người đã đến đủ sao?”

“Không có, còn thiếu một người.” Phó tổng bất động sản Lợi Hải ngồi ở phía trước xe bus lên tiếng. Bản thân còn kiêm luôn chức chủ tịch công đoàn, hấn chính là người toàn quyền phụ trách du lịch lần này.

“Không thể gọi điện thoại cho hấn sao?” Hướng dẫn viên du lịch cười hỏi.

“Không cần, hần đã chạy tới rồi.” Phó tổng chỉ vào một người đang chạy băng băng bên ngoài cửa sổ, bắt đầu cười cười.

Đó là một người thanh niên lớn lên phi thường anh tuấn, vừa lên xe liền lập tức xin lỗi: “Thực xin lỗi thực xin lỗi, ta ngủ quên.”

“Tiểu Tô, người luôn như vậy. Thực hoài nghi người lúc trước là như thế nào lên được chức giám đốc marketing ah!” Phó tổng vỗ vỗ vai người nọ, thở dài: “Tìm vị trí ngồi đi, chúng ta phải lập tức ra sân bay.”

Người bị gọi là “Tiểu Tô” vẫn còn đang thở phì phò, ánh mắt trên xe đảo qua một vòng, sau đó đi thẳng tới hàng cuối cùng ngồi xuống.

“Diệp tổng hảo.” Hần thoải mái hướng về phía Diệp Ý Tiêu chào hỏi, đem hành lý phóng tới cái ghế còn trống bên cạnh. Diệp Ý Tiêu nhìn hần một cái, nhàn nhạt ừ một tiếng, tiếp tục đùa giỡn Bạch Hy.

Bạch Hy chụp được tay Diệp Ý Tiêu, mỉm cười đối người kia nói: “Xin chào, ta là Bạch Hy, xin hỏi xưng hô như thế nào?”

“Tô Vân Khởi, người trong công ty đều gọi ta Tiểu Tô.” Tô Vân Khởi lộ ra nụ cười cực kỳ tiêu chuẩn, làm cho người ta cảm giác phi thường thoải mái.

Bạch Hy trong tiềm thức cảm thấy người này không đơn giản, hơn nữa còn có cảm giác uy hiếp rất nặng nề. Tối thiểu nhất, hần có thể đạt tới mức vinh nhục không sợ hãi. Bằng chứng chính là, trong xe tính cả hướng dẫn viên du lịch tổng cộng có 42 người, ngoại trừ Bạch Hy cùng Tô Vân Khởi, không ai dám ngồi bên cạnh Diệp Ý Tiêu. Hơn nữa trên đường đi, người này lại có thể tìm được chủ đề Diệp Ý Tiêu cảm thấy có hứng thú, chậm rãi mà nói.

Tình địch sao? Bạch Hy một bên nghe hai người nói chuyện với nhau, một bên nhìn cảnh sắc lướt qua ngoài cửa sổ đích. Vừa giải quyết một tên Nghiêm Huyền Hi, hiện tại lại chạy tới một tên Tô Vân Khởi, cái này đủ để chứng minh: hormone trên người Diệp Ý Tiêu thật sự quá mê người.

Xem ra, mình lại phải chuẩn bị ứng chiến. Nghĩ vậy, Bạch Hy quay đầu lại quan sát một bên sườn mặt đẹp như tượng của Diệp Ý Tiêu, khoe miệng có chút nhếch lên, lộ ra một cái tươi cười nhàn nhạt.

Lần này đích đến chính là một hải đảo phía nam, ngồi máy bay không đến một tiếng đồng hồ liền tới nơi, nhanh đến nỗi, thời gian uống chút đồ trên máy bay đều không có.

Biển xanh trời xanh, hàng hàng dừa khẽ rung trong gió, dù cho đang là mùa đông nhiệt độ vẫn rất dễ chịu. Bởi vì đây là lữ đoàn siêu cấp xa hoa, trong lịch trình cực ít điểm mua sắm, địa điểm chơi đùa ngược lại là tận hưởng.

Đoàn người đi dạo trên con đường ven biển, hoặc là chụp hình hoặc là ngắm cảnh, bốn phía đều là tiếng cười nói vui vẻ. Diệp Ý Tiêu cùng Bạch Hy sóng vai đi tới, sau lưng Tô Vân Khởi đột nhiên hô: “Diệp tổng, người cùng Tiểu Bạch cùng chụp tám hình a.”

Bạch Hy nhú mày quay đầu, hần khi nào thì biến thành Tiểu Bạch rồi? Diệp Ý Tiêu ngược lại rất hào hứng, một tay ôm lấy bả vai Bạch Hy: “Hảo.”

Không biết do ánh nắng mặt trời quá mức sáng lạn hay là cái gì khác, Bạch Hy thoáng thấy được trong mắt Tô Vân Khởi chợt lóe lên hàn quang, tựa hồ là ghen ghét, tựa hồ là phẫn hận. Nhưng khi cẩn thận nhìn lên, lại cái gì cũng không có, chỉ còn là gương mặt trẻ trung thập phần khí suất.

Sau khi chụp hình, Tô Vân Khởi đem máy ảnh giơ lên trước mắt Diệp Ý Tiêu, mỉm cười nói: “Diệp tổng, hai người tình cảm thật tốt, nhìn rất hài hòa. Hoàn toàn không cần qua chỉnh sửa, có thể trực tiếp phóng thành tấm hình lớn.”

Diệp Ý Tiêu cũng không để ý gì tới hần, ngược lại đem máy đưa cho Bạch Hy: “Tiểu Hy, người xem cái này thực hài hòa sao?”

Bạch Hy cẩn thận nhìn xem, trong tấm hình hai người thân mật dựa cùng một chỗ, bối cảnh là rừng dừa, trời xanh, biển xanh, rất đẹp mắt, lập tức nở nụ cười: “Nhìn rất tốt, trở về liền đi rửa hình.”

“Hào. Thuận tiện chúng ta cũng đi chụp một bộ ảnh cưới, dùng trang trí nhà ah.” Diệp Ý Tiêu đem máy ảnh trả lại cho Tô Vân Khởi, mỉm cười đối Bạch Hy nói.

“Hai cái đại nam nhân còn chụp ảnh cưới cái gì?” Bạch Hy nói thầm, một lần nữa nhìn thấy ánh mắt Tô Vân Khởi mang theo địch ý, cái này càng thêm khẳng định, hẳn đối Diệp Ý Tiêu có ý tứ.

Giữa trưa là bữa tiệc hải sản lớn xa hoa, Diệp Ý Tiêu trong bữa cơm một mực giúp Bạch Hy gấp thức ăn. Trên bàn, món tôm hùm ngon tuyệt kia gần như có đến một nửa là bị Bạch Hy giải quyết. Thời điểm trước khi ăn tôm, Diệp Ý Tiêu thậm chí còn đem lớp vỏ cứng cắt cho tốt mới bỏ vào trong chén Bạch Hy, đem vai trò tình nhân hoàn mỹ phát huy đủ mười phần.

Được người chăm sóc, Bạch Hy ăn rất vui vẻ, đương nhiên cũng giúp Diệp Ý Tiêu lột cua. Hai người tình ý triền miên cũng không ai dám dò xét. Chỉ là, Tô Vân Khởi ngồi chung bàn lại cười xán lạn đến bất thường.

Buổi chiều là tự do hoạt động, Diệp Ý Tiêu cùng Bạch Hy đến bờ biển thuê ô che nắng, một bộ ghế nằm cùng bàn nhỏ. Sau đó lại mua vài quả dưa tươi để lên. Ngồi trong chốc lát, Bạch Hy đã muốn đi bơi, Diệp Ý Tiêu lại muốn hóng gió thêm một chút rồi mới xuống tắm. Vì vậy hai người chia nhau hành động.

Bạch Hy thay quần bơi liền trực tiếp nhào vào trong nước, cùng sóng biển trò chơi truy đuổi. Diệp Ý Tiêu ngồi ở dưới ô che nắng, từ xa nhìn hẳn, khoe miệng thường trực nụ cười thản nhiên. Bạch Hy tràn ngập sức sống mới là hoàn mỹ nhất, ánh nắng mặt trời rực rỡ, biển xanh sóng vỗ, vô cùng thích hợp với hẳn.

“Diệp tổng, ta có thể ngồi xuống sao?” Một đạo thanh âm phá vỡ nhân thân chăm chú của Diệp Ý Tiêu đối với Bạch Hy, y thu hồi ánh mắt, lạnh nhạt nói: “Ngồi đi, đã cùng ra ngoài du lịch, đều là bằng hữu.”

Tô Vân Khởi cũng không nhần nhí, thoải mái ngồi xuống. Sau đó tự chiếu cố bản thân, nâng lên một trái dưa, cầm ống hút liền uống.

Diệp Ý Tiêu thả lỏng thân thể, từ từ nằm dài trong ghế, cánh tay đặt trên mặt bàn, đôi chân dài gác lên nhau, tiếp tục xem Bạch Hy vui đùa trong nước, không nói thêm nửa câu.

Tô Vân Khởi uống dưa nước một lát, ngẩng đầu nhìn Diệp Ý Tiêu, thật lâu mới lên tiếng: “Diệp tổng, người xem ta được không?”

“Không được.” Diệp Ý Tiêu cũng không quay đầu lại.

“Vì cái gì Bạch Hy kia có thể?” Tô Vân Khởi siết chặt nắm tay, rất không cam lòng nói.

“Trên đời này không ai có thể so với hẳn. Bất quá, nếu như người muốn cùng ta chơi đùa, vậy thì không có vấn đề. Chính là đừng nghĩ lâu dài.” Diệp Ý Tiêu cuối cùng cũng nhìn Tô Vân Khởi, bất quá chỉ là một cái liếc mắt nhần nhạt thoáng qua, không chút cao hứng.

Ý thức được bản thân có cơ hội, Tô Vân Khởi cười đến rất hạnh phúc: “Nếu như Diệp tổng nguyện ý thử một lần, như vậy Tiểu Tô cũng rất cam tâm tình nguyện hầu hạ. Vì ngày này, ta đã cố ý đến night club học hỏi suốt ba tháng, đảm bảo sẽ thỏa mãn Diệp tổng.”

“Ah?” Nghe được câu nói kia, Diệp Ý Tiêu vẫn thờ ơ như cũ. Những năm này, có không ít người vì tiếp cận y mà không tiếc bỏ mọi thủ đoạn, kể cả việc muốn kéo y lên giường. Cho nên, động thái này của Tô Vân Khởi, Diệp Ý Tiêu đã nhìn quen không trách.

“Diệp tổng tính toán thời gian nào sẽ cho ta biểu diễn?” Tô Vân Khởi sốt ruột cắt ngang hỏi.

“Liên đêm nay a, đợi Bạch Hy ngủ, ta sẽ liên lạc với người.” Diệp Ý Tiêu phát phát tay, đứng lên, “Cơ hội chỉ có một lần, người tự lo liệu.”

Lúc Bạch Hy từ dưới biển lên bờ, Tô Vân Khởi đã rời đi, Diệp Ý Tiêu đang cầm một bịch xốp trở về, bên trong có vài xâu mực nướng cùng cánh gà.

“Đói bụng? Tới ăn chút gì ah.” Diệp Ý Tiêu cầm lấy khăn mặt, giúp Bạch Hy lau khô bọt nước trên người, nhìn thấy làn da hẳn toàn bộ đều đỏ lên, khẽ nhíu mày: “Chờ một lát đừng bơi nữa, đi qua tắm nước ngọt, da phơi nắng biển đỏ hết rồi.”

“Không sao, lát nữa ta sẽ đi tắm rửa.” Bạch Hy cầm nướng mực liền cắn, ăn xong một xâu mới hỏi: “Vừa rồi họ Tô kia đã nói gì với người? Thần thần bí bí, các người có chuyện gì gạt ta?”

48. Chương 48

“Người để ý tới?” Diệp Ý Tiêu rút một tờ khăn giấy cho Bạch Hy lau miệng, gương mặt trầm tĩnh như nước: “Cũng không có gì, chỉ là một ít việc nhỏ. Tô Vân Khởi người này tuy tuổi trẻ nhưng trong công việc cũng có chút thành tích.”

Bạch Hy nở nụ cười, nâng trái dừa trên mặt bàn lên uống mấy ngụm, sau đó ngồi xuống ghế, nghiêng đầu nhìn về phía Diệp Ý Tiêu: “Lần đầu tiên nghe được người tán thưởng cấp dưới. Xem ra, Tô Vân Khởi này thật sự không tệ.”

“Phải không? Ta đây có hay không tán thưởng qua người?” Diệp Ý Tiêu đi tới, cúi người xuống, một chiếc bóng to lớn phủ lên làm đôi mắt đang quen với ánh sáng của Bạch Hy hơi nhú lại, duy chỉ có lúm đồng tiền trên mặt hằn vẫn như cũ xán lạn.

“Không có.” Bạch Hy vươn tay ôm lấy cổ đối phương, dùng đôi môi mềm lướt qua, điểm sáng trong mắt lấp lánh như những ánh sao, rất mê người.

“Ta đây muốn cho người biết: người bây giờ cực kỳ giỏi.” Diệp Ý Tiêu khen ngợi nói, hai tay đem người ôm vào trong ngực, hé miệng mút lấy đôi môi hằn, đầu lưỡi bá đạo linh hoạt một đường thẳng tiến vào trong miệng đối phương, mút vào mật ngọt say lòng người kia.

“Àn.....” Bạch Hy cố gắng ngẩng cao đầu, nhắm mắt cùng Diệp Ý Tiêu môi lưỡi giao triền, thẳng đến khi cảm giác được bụng bị thứ gì đó cương cứng chọc vào, mới đột nhiên mở mắt, đỏ mặt đẩy cái tên tự nhiên động dục kia ra.

“Làm sao bây giờ? Ta thật muốn ăn người.” Diệp Ý Tiêu lại một lần nữa sáp đến, ở bên tai Bạch Hy nói nhỏ.

“Ở đây không được, quá nhiều người, bị người phát hiện sẽ rất xấu hổ ah.” Bạch Hy dùng tay chống đỡ tại lồng ngực Diệp Ý Tiêu, nghiêng mặt nói.

Diệp Ý Tiêu cũng không miễn cưỡng, ôm lấy Bạch Hy. Trên da thịt trần trụi kia chậm rãi vuốt ve, khiến hân thờ dốc liên tục mới buông tay, về mặt xấu xa cười: “Không bằng chúng ta đi đến rừng cây bên kia giải quyết? Hoặc xuống biển làm? Àn, bên kia là bãi đá ngầm, chính là một chỗ tốt...”

Vì vậy bé ngoan Bạch Hy mơ mơ màng màng bị người lừa gạt xuống biển giải quyết vấn đề sinh lý.

Chỗ này là bãi đá ngầm, nước rất lạnh. Bất quá, bởi vì đá ngầm rất trơn, nên rất ít người tới chơi, thậm chí là không có ai. Cái này, với chuyện hai người tại bờ biển “Vận động” tự nhiên lại trở thành hoàn cảnh vô cùng thuận lợi.

Diệp Ý Tiêu mang theo Bạch Hy tới đằng sau một khối đá ngầm lớn. Sau đó không thể đợi thêm, vội vã hôn lên ngực hằn. Phía sau lưng đụng phải tảng đá lạnh như băng làm Bạch Hy nhin không được một hồi run rẩy. Diệp Ý Tiêu rất nhanh liền phát hiện, lập tức đem thân thể nóng rực của mình phủ lên.

Môi lưỡi quần giao, bàn tay Diệp Ý Tiêu đã lén vào bên trong quần bơi của Bạch Hy, lướt qua lông mao rậm rạp, cầm lấy tiểu khả ái nóng hổi đã hơi ngẩng đầu, sau đó hết sức ôn nhu vỗ về chơi đùa, làm nó hoàn toàn thức tỉnh.

“Cáp.....” Bạch Hy thờ dốc càng thêm lợi hại, ôm lấy tay Diệp Ý Tiêu, khiến nó tăng thêm không ít lực đạo. Giữa ban ngày ban mặt làm chuyện như vậy, đối với hân chính là một chuyện vô cùng kích thích xen lẫn ngượng ngùng. Vạn nhất bị người phát hiện ... hậu quả thật sự là không dám suy nghĩ. Nhưng là, hiện tại thân thể đã hoàn toàn rời bỏ ý trí, hân khao khát cơ thể người kia.

Khao khát được y vuốt ve, khao khát bị y tiến vào, khao khát cùng y ngụp lặn trong bể dục, cùng nhau sáng tạo những khoái cảm vô tận vô biên. Những thứ khác, đều tạm thời để qua một bên đi thôi!

Diệp Ý Tiêu lưu loát cởi ra quần bơi của đối phương, rồi tới của mình, đem hai cái quần bơi vo thành một đám, tùy tiện ném lên bãi đá. Sau đó tách đôi chân thon dài xinh đẹp của Bạch Hy ra, khiến chúng vòng ngang hông mình, chậm rãi đem nam căn thô to vùi vào địa phương làm người mất hồn kia.

Bạch Hy có thể rõ ràng cảm giác được cự vật kia từng điểm từng điểm chen vào, hắn cố gắng điều chỉnh hô hấp. Chính là, cảm giác bị lấp đầy vẫn làm cho hắn cơ dục điên cuồng, chỉ có thể dùng hai tay nắm chặt đá ngầm sau lưng, tận lực thả lỏng cơ thể mà tiếp nhận gia hỏa nóng rực cứng rắn kia.

Ban đầu, Diệp Ý Tiêu rất có kiên nhẫn, về sau lại mạnh mẽ xông lên, một lần đã hoàn toàn tiến sâu vào trong cơ thể Bạch Hy. “A!” Bạch Hy sợ hãi kêu thành tiếng, ngửa về phía sau, sống lưng cùng cần cổ đều uốn cong, tạo thành một đường vòng cung tuyệt đẹp, hô hấp càng thêm trầm trọng.

“Bảo bối, hiện tại mới bắt đầu.” Diệp Ý Tiêu giữ nguyên tư thế ôm lấy Bạch Hy, sau đó bên hông bắt đầu dùng sức, từng cái từng cái hướng địa phương ẩm áp kia chạy nước rút.

Thân thể Bạch Hy theo động tác của y mà lắc lư, không nhịn được rên rỉ thành tiếng: “A..... Ân..... Cáp.....” Hòa cùng tiếng sóng biển vỗ vào đá ngầm thành một loại thanh âm đặc biệt êm tai.

Diệp Ý Tiêu cũng rất thỏa mãn việc ái nhân rên rỉ, vừa cười vừa nói: “Bảo bối, người kêu thật là dễ nghe, lại kêu lớn thêm một chút.” Nói xong, eo hông tiếp tục dùng lực. Mỗi một lần xông tới đều chạm đến điểm sâu nhất, mang đến cho hai người khoái cảm không cách nào ức chế. Dần dần, khắp thân thể, mỗi một mạch đều như căng lên, kêu gào phóng thích.

“A! Nhẹ một chút — ân — dừng — dừng xuất vào — bên trong — a —” Bạch Hy căn bản là không cách nào nói ra một câu đầy đủ. Hắn hiện tại chỉ có thể chăm chú vịn chặt Diệp Ý Tiêu, đem thân thể kề sát y, để cho bản thân đạt được càng nhiều thêm nữa...

“Bảo bối yên tâm, chờ một lát ta sẽ giúp ngươi thanh lý sạch sẽ, hiện tại liền chuyên tâm hưởng thụ a.” Diệp Ý Tiêu một mặt trừu tượng một mặt nói.

Biển xanh trời rộng, chứng kiến hành động tối thân mật của hai người.

Lần đầu tiên cùng Diệp Ý Tiêu ở bên ngoài làm loại chuyện này, may mắn là đến tận lúc xong việc cũng không bị ai xen ngang, nếu không Bạch Hy thật sự sẽ nhảy quách xuống biển cho rồi.

Buổi tối, đoàn người vào ở khách sạn xa hoa nhất trên hải đảo, Diệp tổng quyền cao chức trọng tự nhiên là cùng Bạch Hy ở chung một phòng, những người còn lại thì tự do thành nhóm. Bởi vì, ban ngày ‘vận động mạnh’ ở bờ biển khiến Bạch Hy tiêu hao khá nhiều sức lực, toàn thân bủn rủn vô lực, căn bản là chẳng muốn đi chơi. Cho nên, khi phó tổng bọn họ đề nghị đến quán bar ngồi một chút, Diệp Ý Tiêu cự tuyệt, cùng Bạch Hy về phòng xem tv, thuận tiện giúp hắn bôi kem trị cháy da sau khi phơi nắng.

Ngược lại, Bạch Hy có chút áy náy, nhiều lần thúc giục y ra ngoài, dù sao đây là hoạt động tập thể của ban lãnh đạo Lợi Hải, Diệp Ý Tiêu như vậy lại khiến nó giống như du lịch trăng mật của hai người.

Diệp Ý Tiêu kiên quyết bất vi sở động, hầu hạ Bạch Hy tắm rửa, sau khi lên giường còn hồng hân ngũ say rồi mới thay đổi quần áo, ra khỏi phòng. Vừa đến đại sảnh khách sạn, đã thấy Tô Văn Khởi đi tới đón, cười nhẹ nhàng tựa lên bờ vai y.

Bên ngoài, đèn chùm của khách sạn rực rỡ, chiếu ra thứ ánh sáng làm người ta có chút chói mắt.

Nửa đêm, Bạch Hy bị cơn khát làm tỉnh, lại chẳng muốn đứng lên, vì vậy xoay người, duỗi tay muốn đánh thức Diệp Ý Tiêu dậy rót nước. Nào biết, ngón tay chạm đến lại là một khoảng trống. Bạch Hy thoáng cái liền thanh tỉnh rất nhiều, vận đèn trên đầu giường sáng thêm, mở to mắt nhìn nhìn, Diệp Ý Tiêu thực sự không có ở trên giường. Đưa tay sờ lại vị trí kia, là một mảnh lạnh buốt. Y...chưa có trở về.

Bạch Hy không kịp mặc quần áo, vội vàng xuống giường, cầm lấy điện thoại xem giờ, lúc này đúng là ba giờ rưỡi sáng. Đã giờ này, Diệp Ý Tiêu còn ở quán bar chưa trở lại sao? Là uống nhiều rượu quá a? Bạch Hy nghĩ nghĩ, bấm số của Diệp Ý Tiêu.

Rất nhanh, trong điện thoại truyền đến thanh âm máy bận. Bạch Hy ngáp một cái, nằm lại giường. Mấy người quản lý cấp cao trong công ty đi ra ngoài chơi, chỉ sợ thật sự sẽ thâu đêm, mình vẫn là không nên suy nghĩ nhiều quá.

Tới tận khi chuông báo thức vang lên, Bạch Hy mới lần nữa tỉnh lại. Hắn xoa xoa con mắt rồi giường rửa mặt, thay đổi quần áo cầm theo điện thoại, ví tiền cùng thẻ phòng đi xuống tiệc buffet hải sản ở đại sảnh lầu ba, tự mình ăn sáng.

Một bước vào nhà hàng, liền thấy được toàn bộ quản lý cấp cao của bất động sản Lợi Hải đều đến đông đủ, tựa hồ chỉ thiếu Diệp Ý Tiêu. Vị phó tổng đón tiến lên, mang theo vui vẻ nói: “Bạch tiên sinh, Diệp tổng chưa rời giường sao?”

“Hắn — còn chưa có.” Tâm Bạch Hy thoáng trầm xuống. Nếu như mọi người đều ở đây, như vậy có nghĩa là bọn họ tối hôm qua cũng không ra ngoài suốt đêm. Diệp Ý Tiêu đã đi chỗ nào?

“A, Diệp tổng có thể là do ngày hôm qua hoạt động tại bờ biển quá mệt mỏi, tối hôm qua cả quán bar cũng không có đi.” Vị phó tổng kia cười, mang theo Bạch Hy đi tới trước dãy bàn đặt rất nhiều món ăn: “Bạch tiên sinh, muốn ăn cái gì liền tự nhiên a, chúng ta đợi Diệp tổng một lát.”

Bạch Hy cười nói cảm ơn, trong lòng nghi hoặc càng nhiều thêm. Nếu như Diệp Ý Tiêu không tham dự tụ hội cùng nhân viên, vậy cả đêm y ở chỗ nào? Đột nhiên, trong đầu thoáng hiện lên khuôn mặt Tô Vân Khởi. Đúng, người kia tựa hồ cũng không ở chỗ này. Bạch Hy ngẩng đầu, quét mắt khắp nhà hàng, cũng không thấy Tô Vân Khởi.

Chẳng lẽ ... không thể nào, Diệp Ý Tiêu lại như vậy, cứ nhiên ở sau lưng mình tìm tình một đêm?

Bạch Hy tùy tiện cầm chén cháo hoa cùng hai cây bánh quẩy, tìm vị trí gần cửa sổ ngồi xuống. Nhưng là, giờ phút này hắn thực sự ăn mà không biết vị, lại lấy điện thoại gọi cho Diệp Ý Tiêu, máy vẫn bận. Bắt đầu có chút bối rối, rõ ràng mới ngọt ngào không đến nửa tháng, chẳng lẽ lại muốn phát sinh sóng gió?

Đang lúc nghĩ ngợi miên man, Bạch Hy lại nhìn thấy Tô Vân Khởi vẻ mặt xuân phong đặc ý bước vào nhà hàng, đến khu vực tiệc đứng lấy chén sữa cùng hai phần đồ ăn rồi đi thẳng về phía mình.

“Người để ý tới?” Diệp Ý Tiêu rút một tờ khăn giấy cho Bạch Hy lau miệng, gương mặt trầm tĩnh như nước: “Cũng không có gì, chỉ là một ít việc nhỏ. Tô Vân Khởi người này tuy tuổi trẻ nhưng trong công việc cũng có chút thành tích.”

Bạch Hy nở nụ cười, nâng dĩa trên mặt bàn lên uống mấy ngụm, sau đó ngồi trên mặt ghế, nghiêng đầu nhìn về phía Diệp Ý Tiêu: “Lần đầu tiên nghe được người tán thưởng cấp dưới. Xem ra, Tô Vân Khởi này thật sự không tệ.”

“Phải không? Ta có hay không tán thưởng qua người?” Diệp Ý Tiêu đi tới, cúi người sát Bạch Hy. Một chiếc bóng to lớn phủ xuống làm đôi mắt đang quen với ánh nắng chói chang của Bạch Hy hơi nhú lại, duy chỉ có lúm đồng tiền trên mặt hắn vẫn như cũ xán lạn.

“Không có.” Bạch Hy vươn tay ôm lấy cổ đối phương, dùng đôi môi mềm lướt qua, điểm sáng trong mắt lấp lánh như những ánh sao, rất mê người.

“Ta đây muốn cho người biết: người bây giờ cực kỳ giỏi.” Diệp Ý Tiêu khen ngợi nói, hai tay đem người ôm vào trong ngực, hé miệng mút lấy đôi môi hắn, đầu lưỡi bá đạo linh hoạt một đường thẳng tiến vào trong miệng đối phương, mút vào mật ngọt say lòng người kia.

“Àn.....” Bạch Hy cố gắng ngẩng cao đầu, nhắm mắt cùng Diệp Ý Tiêu môi lưỡi giao triền, thẳng đến khi cảm giác được bụng bị thứ gì đó cương cứng chọc vào, mới đột nhiên mở mắt, đỏ mặt đẩy cái tên tự nhiên động dục kia ra.

“Làm sao bây giờ? Ta thật muốn ăn người.” Diệp Ý Tiêu lại một lần nữa sát đến, ở bên tai Bạch Hy nói nhỏ.

“Ở đây không được, quá nhiều người, bị phát hiện sẽ rất xấu hổ ah.” Bạch Hy dùng tay chống đỡ tại lồng ngực Diệp Ý Tiêu, nghiêng mặt nói.

Diệp Ý Tiêu cũng không miễn cưỡng, ôm lấy Bạch Hy. Bàn tay ở trên da thịt trần trụi kia chậm rãi vuốt ve, còn cố ý kẹp lấy hai khóa anh đào trên ngực vờ về nhào nặn, khiến hắn thở dốc liên tục mới buông tay, vẻ mặt xấu xa cười: “Không bằng chúng ta đi đến rừng cây bên kia giải quyết? Hoặc xuống biển làm? Àn, bên kia là bãi đá ngầm, chính là một chỗ tốt...”

Vì vậy, bé ngoan Bạch Hy mơ mơ màng màng bị người lừa gạt xuống biển giải quyết vấn đề sinh lý.

Chỗ này là bãi đá ngầm, nước rất lạnh. Bất quá, bởi vì đá ngầm rất trơn, nên ít người tới chơi, thậm chí là không có ai. Cái này, với chuyện hai người tại bờ biển “Vận động” tự nhiên lại trở thành điều kiện vô cùng thuận lợi.

Diệp Ý Tiêu mang theo Bạch Hy tới đằng sau một khối đá ngầm lớn. Sau đó không thể đợi thêm, cúi đầu cắn mút hồng châu trên ngực hắn. Đầu lưỡi nóng ẩm chậm rãi đảo quanh, răng nanh nhẹ nhàng nhay cắn rồi lại bất ngờ dùng lực cắn vào thật mạnh, tựa hồ muốn đem trái cherry mọng nước ngon lành kia nuốt vào trong bụng. Khoái cảm mãnh liệt pha chút đau đớn từ nhũ hoa nhanh chóng lan tỏa khắp cơ thể làm thân nhiệt càng lúc càng tăng cao. Phía sau lưng lại đụng phải tảng đá lạnh như băng, cảm xúc nóng lạnh cùng lúc ập tới khiến Bạch Hy nhin không được một hồi run rẩy. Diệp Ý Tiêu rất nhanh liền phát hiện, lập tức đem thân thể nóng rực của mình phủ lên.

Môi lưỡi quần giao, bàn tay Diệp Ý Tiêu đã lén vào bên trong quần bơi của Bạch Hy, lướt qua lông mao rậm rạp, cầm lấy tiểu khả ái nóng hổi đã hơi ngẩng đầu, sau đó hết sức ôn nhu vỗ về chơi đùa. Ngón cái như có như không chạm tới đầu nầm hồng hồng, còn dùng móng tay trêu chọc lỗ nhỏ trên đó, làm nó hoàn toàn thức tỉnh, run rẩy tiết ra ái dịch mê người.

“Cáp.....” Bạch Hy thở dốc càng thêm lợi hại, ôm lấy tay Diệp Ý Tiêu, khiến nó tăng thêm không ít lực đạo. Giữa ban ngày ban mặt làm chuyện như vậy, đối với hắn chính là một việc vô cùng kích thích xen lẫn ngưỡng ngùng. Vạn nhất bị người phát hiện ... hậu quả thật sự không dám suy nghĩ. Nhưng là, hiện tại lý trí đã hoàn toàn rời bỏ thân thể, hắn khao khát cơ thể người kia.

Khao khát được y vuốt ve, khao khát bị y tiến vào, khao khát cùng y ngụp lặn trong bể dục, cùng nhau sáng tạo những khoái cảm vô tận vô biên. Những thứ khác, đều tạm thời để qua một bên đi thôi!

Diệp Ý Tiêu lưu loát cởi quần bơi của đối phương, rồi tới của mình, đem hai cái vo thành một đám, tùy tiện ném lên bãi đá. Sau đó, tách đôi chân thon dài của Bạch Hy, để chúng vòng ngang qua hông mình. Bóp chặt cặp mông trắng tròn chắc nịch, dùng ngón tay kéo căng những nếp uốn xinh đẹp trên lỗ nhỏ mê người kia sang 2 bên, Diệp Ý Tiêu chậm rãi đem nam căn thô to đã sưng trướng tới nỗi gần của mình vùi vào địa phương làm người mất hồn kia.

Bạch Hy có thể rõ ràng cảm giác được cự vật kia từng điểm từng điểm chen vào, cố gắng điều chỉnh hô hấp. Chính là, cảm giác bị lấp đầy vẫn làm cho hắn cơ dục điên cuồng, chỉ có thể dùng hai tay nắm chặt đá ngầm sau lưng, chân càng thêm quắp chặt eo Diệp Ý Tiêu, tận lực thả lỏng cơ thể mà tiếp nhận gia hỏa nóng rực cứng rắn kia.

Ban đầu, Diệp Ý Tiêu rất có kiên nhẫn, về sau lại mạnh mẽ xông lên, một lần đã hoàn toàn tiến sâu vào trong cơ thể Bạch Hy. “A!” Bạch Hy sợ hãi kêu thành tiếng, ngừng về phía sau, sống lưng cùng cần cổ đều uốn cong, tạo thành một đường vòng cung tuyệt đẹp, hô hấp càng thêm trầm trọng. Chân bắt giắc buông lỏng làm cơ thể đột nhiên mất điểm tựa, toàn bộ sức nặng đều tập trung tại nơi đang gắn kết kia, khiến cho khoái cảm càng thêm mãnh liệt.

“Bảo bối, hiện tại mới bắt đầu.” Diệp Ý Tiêu giữ nguyên tư thế ôm lấy Bạch Hy, sau đó bên hông bắt đầu dùng sức, từng cái từng cái hướng địa phương ẩm áp kia chạy nước rút.

Tốc độ tuy không quá nhanh nhưng lực đạo lại vô cùng mạnh mẽ. Mỗi lần đều là Diệp Ý Tiêu xấu ý, thông thả rút gần hết nam căn cực đại của mình ra khỏi cơ thể ái nhân, thỏa mãn cảm nhận huyết khẩu kia vì trống vắng mà ra sức siết chặt, sau đó hơi nhún người, dốc toàn lực thúc lên. Thân thể Bạch Hy theo động tác của y mà lắc lư, không nhin được rên rỉ thành tiếng: “A.. Ân.. Cáp...” Thanh âm gọi cảm hòa cùng tiếng sóng biển vỗ vào đá ngầm, tạo thành một loại âm sắc đặc biệt êm tai.

Diệp Ý Tiêu cũng rất thỏa mãn việc ái nhân rên rỉ, vừa cười vừa nói: “Bảo bối, người kêu thật là dễ nghe, lại kêu lớn thêm một chút.” Nói xong, eo hông càng thêm dùng lực. Mỗi một lần xông vào đều chạm đến điểm sâu nhất, mang đến cho hai người khoái cảm không cách nào ức chế. Dần dần, khắp thân thể, mỗi một mạch đều như căng lên, kêu gào phóng thích.

Để Bạch Hy xoay người trông tay lên đá ngầm, tránh cho lưng hắn vì ma sát mà thụ thương, rồi lại từ phía sau tiến vào. Diệp Ý Tiêu 1 tay vịn lấy vòng eo mềm mại, một tay vòng lên phía trước, vùi vào trong miệng,

trên đầu cái lưỡi tinh xảo của đối phương. Động tác của y khiến Bạch Hy không cách nào khép miệng, chỉ có thể ô ô nức nở, cổ hết sức ngửa cổ về phía sau, nghĩ muốn thoát khỏi bức hiếp của mấy ngón tay hư hỏng kia.

Bạch Hy hai tay chống lên đá, tấm lưng bóng loáng vươn dài, cần cổ thanh mảnh uốn cong lộ ra một bên sườn mặt thanh tú, mà trên đó, hai cánh môi hoa đào không cách nào khép chặt làm cho mật ngọt từ khoang miệng theo cử động của ngón tay tràn ra ngoài, men theo chiếc cằm tinh xảo, chảy thành dòng xuống cổ. Ánh nắng mặt trời chói chang phản chiếu lấp lánh lên dòng mật ngọt kia, làm cho khuôn mặt Bạch Hy giống như được bao bọc trong hào quang, cực kỳ xinh đẹp rực rỡ. Tất cả kết hợp hài hòa, tạo nên một hình ảnh vô cùng đậm mỹ, đánh sâu vào thị giác Diệp Ý Tiêu, khiến lý trí của y hoàn toàn tan biến.

Diệp Ý Tiêu thu lại bàn tay đang càn quấy trong miệng Bạch Hy, hơi dùng lực vỗ lên hai cánh môi vênh cao, chăm chú nhìn nơi hai người đang kết hợp. Nam căn thô to mỗi lần rút ra cơ hồ đều mang theo mị thị hòng nhạt, huyết khẩu không ngừng mấp máy, giống như đang van cầu y yêu thương.

Lúc này, Diệp Ý Tiêu đã hoàn toàn sa vào khoái cảm điên cuồng. Thân dưới gia tăng tốc độ, hai tay nắm lấy vai Bạch Hy, mỗi lần đâm vào đều dùng sức kéo mạnh hẳn về phía mình, làm cho va chạm càng thêm sâu, khoái cảm càng thêm cuồng dã.

“A! Nhẹ một chút — ân — dừng — dừng xuất vào — bên trong — a —” Bạch Hy căn bản là không cách nào nói ra một câu đầy đủ. Hắn hiện tại chỉ có thể chăm chú vịn chặt lực thả lỏng, đem thân thể kềm sát y, để cho bản thân đạt được càng nhiều thêm nữa...

“Bảo bối yên tâm, chờ một lát ta sẽ giúp ngươi thanh lý sạch sẽ, hiện tại liền chuyên tâm hưởng thụ a.” Diệp Ý Tiêu một mặt trừu tượng một mặt nói.

Biển xanh trời rộng, chứng kiến hành động tối thân mật của hai người.

Lần đầu tiên cùng Diệp Ý Tiêu ở bên ngoài làm loại chuyện này, may mắn là đến tận lúc xong việc cũng không bị ai xen ngang, nếu không Bạch Hy thật sự sẽ nhảy quách xuống biển cho rồi.

Buổi tối, đoàn người vào ở khách sạn xa hoa nhất trên hải đảo. Diệp tổng quyền cao chức trọng tự nhiên sẽ cùng Bạch Hy ở chung một phòng, những người còn lại thì tự do thành nhóm. Bởi vì ban ngày, ‘vận động mạnh’ ở bờ biển khiến Bạch Hy tiêu hao khá nhiều sức lực, toàn thân bủn rủn vô lực, căn bản là chẳng muốn đi chơi. Cho nên, khi phó tổng bọn họ đề nghị đến quán bar ngồi một chút, Diệp Ý Tiêu cự tuyệt, cùng Bạch Hy về phòng xem tv, thuận tiện giúp hắn bôi kem trị cháy da sau khi phơi nắng.

Ngược lại, Bạch Hy có chút áy náy, nhiều lần thúc giục y ra ngoài. Dù sao đây cũng là hoạt động tập thể của ban lãnh đạo Lợi Hải, Diệp Ý Tiêu như vậy lại khiến nó giống như du lịch trăng mật của hai người.

Diệp Ý Tiêu kiên quyết bất vi sở động, hầu hạ Bạch Hy tắm rửa, sau khi lên giường còn hống hấn ngủ, rồi mới thay đổi quần áo ra khỏi phòng. Đến đại sảnh khách sạn, Tô Văn Khởi liền đi nhanh tới đón, cười nhẹ nhàng tựa lên bờ vai y.

Bên ngoài, đèn trùm của khách sạn rực rỡ, chiếu ra thứ ánh sáng làm người ta có chút chói mắt.

Nửa đêm, Bạch Hy bị cơn khát làm tỉnh, lại chẳng muốn đứng lên. Vì vậy xoay người, duỗi tay muốn đánh thức Diệp Ý Tiêu rót nước, nào biết ngón tay chạm đến lại là một khoảng trống. Bạch Hy thoáng cái liền thanh tỉnh rất nhiều, vận đèn trên đầu giường sáng thêm, mở to mắt nhìn nhìn, Diệp Ý Tiêu thực sự không có ở trên giường. Đưa tay sờ sờ vị trí kia, là một mảnh chăn gối lạnh buốt. Y...chưa có trở về.

Bạch Hy không mặc y phục vội vã xuống giường, cầm lấy điện thoại xem giờ, lúc này đã là ba giờ rưỡi sáng. Đã giờ này, Diệp Ý Tiêu còn ở quán bar chưa trở lại sao? Là uống nhiều rượu quá a? Bạch Hy nghĩ nghĩ, bấm số của Diệp Ý Tiêu.

Rất nhanh, trong điện thoại truyền đến thanh âm báo máy bận. Bạch Hy ngáp một cái, nằm lại giường, mấy người quản lý cấp cao trong công ty đi ra ngoài chơi, chỉ sợ thật sự sẽ thâu đêm, mình vẫn là không nên suy nghĩ nhiều quá.

Tối tận khi chuông báo thức vang lên, Bạch Hy mới lần nữa tỉnh lại. Hắn xoa xoa con mắt rời giường rửa mặt, thay đổi quần áo cầm theo điện thoại, ví tiền cùng thẻ phòng đi xuống tiệc buffet hải sản ở lầu ba, tự

mình ăn sáng.

Bước vào nhà hàng, liền thấy được toàn bộ quản lý cấp cao của bất động sản Lợi Hải đều đã đến đông đủ, tựa hồ chỉ thiếu Diệp Ý Tiêu. Vị phó tổng đón tiến lên, vui vẻ nói: “Bạch tiên sinh, Diệp tổng còn chưa rời giường sao?”

“Hắn — còn chưa có.” Tâm Bạch Hy thoáng cái liền trầm xuống. Nếu như mọi người đều ở đây, như vậy có nghĩa là bọn họ tối hôm qua cũng không ra ngoài suốt đêm. Diệp Ý Tiêu đã đi chỗ nào?

“A, Diệp tổng có thể là do hoạt động tại bờ biển ngày hôm qua làm cho quá mệt mỏi, tối hôm qua cả quán bar cũng không có đi.” Vị phó tổng kia cười, dắt Bạch Hy đi tới trước dãy bàn đặt rất nhiều món ăn: “Bạch tiên sinh muốn ăn cái gì cứ tự nhiên a, chúng ta đợi Diệp tổng một lát.”

Bạch Hy cười nói cảm ơn, trong lòng nghi hoặc càng nhiều thêm. Nếu như Diệp Ý Tiêu không tham dự tụ hội cùng nhân viên, vậy cả đêm y ở chỗ nào? Đột nhiên, trong đầu thoáng hiện lên khuôn mặt Tô Vân Khởi. Đúng rồi, người kia tựa hồ cũng không ở đây. Bạch Hy ngẩng đầu, quét mắt khắp nhà hàng, cũng không thấy bóng dáng Tô Vân Khởi.

Chẳng lẽ ... không thể nào, Diệp Ý Tiêu lại như vậy? Cứ nhiên ở sau lưng mình tìm tình một đêm?

Bạch Hy tùy tiện cầm chén cháo hoa cùng hai cây bánh quẩy, tìm vị trí gần cửa sổ ngồi xuống. Nhưng là, giờ phút này hắn thực sự ăn mà không biết vị. Lại gọi điện thoại cho Diệp Ý Tiêu, vẫn là máy bận. Bạch Hy bắt đầu có chút bối rối, rõ ràng mới ngọt ngào không đến nửa tháng, chẳng lẽ lại muốn phát sinh sóng gió?

Đang lúc nghĩ ngợi miên man, Bạch Hy lại nhìn thấy Tô Vân Khởi vẻ mặt xuân phong đắc ý bước vào nhà hàng, đến khu vực tiệc đứng cầm chén sữa cùng hai phần đồ ăn rồi đi thẳng về phía mình.

49. Chương 49

“Ta có thể ngồi ở đây không?” Tô Vân Khởi thanh âm có vẻ hơi khàn khàn. Nhưng là, vui sướng trong đôi mắt lại không cách nào không chế, giống như thủy triều ào ạt tràn ra.

Bạch Hy hờ hững quay đầu nhìn cảnh biển bao la bên ngoài, lạnh nhạt nói: “Tùy tiện.”

“Đừng bày ra bộ mặt như vậy nha, Diệp tổng mới có một đêm không cùng người thôi mà.” Tô Vân Khởi đến bên cạnh Bạch Hy, ánh mắt mập mờ: “Bất quá, Diệp tổng mạnh mẽ như vậy, người trước kia là như thế nào ứng phó? Tối hôm qua ta rất nhanh đã bị chọc chết.”

Bạch Hy toàn thân chấn động, chiếc thìa trong tay rớt xuống mặt bàn, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Tô Vân Khởi.

“Ai nha, làm gì bày ra vẻ mặt này a? Nam nhân ai chẳng phải trải qua mấy chuyện này, làm gì phải thấy lạ! Tiểu Bạch, nói nhanh một chút, để huynh đệ ta học hỏi thêm kinh nghiệm. Người cũng không biết, ta hiện tại eo cùng thắt lưng đau muốn chết.” Tô Vân Khởi không biết xấu hổ, tựa hồ chuyện lên giường cũng chỉ đơn giản như cùng đi ăn cơm, dạo phố.

“Ta không có kinh nghiệm gì tốt để chia sẻ.” Bạch Hy rất nhanh đã ổn định lại tinh thần. Chỉ là, thời điểm nói ra những lời này, đôi môi không thể kiềm chế, có chút run run: “Tối hôm qua, Diệp Ý Tiêu qua đêm tại phòng người?” Hắn lần nữa chứng thực, tựa hồ còn chưa hoàn toàn tin vào lời nói của Tô Vân Khởi.

“Đương nhiên, người nhìn.” Tô Vân Khởi ghé sát vào Bạch Hy, nhấc lên cổ áo: “Đây đều là dấu vết Diệp tổng lưu lại. Đã sớm biết rõ Diệp tổng không đơn giản, không nghĩ tới hắn trên giường có thể dũng mãnh như vậy. Cái đó lại vừa cứng vừa có lực, đâm ta đến dục tiên dục tử. Cùng hắn làm tình thật sự rất sáng khoái!”

“Đủ rồi!” Bạch Hy nổi giận, đứng phắt dậy, sắc mặt u ám: “Bớt ở trước mặt ta khoe khoang, cút!”

“Ai nha. Đừng nóng giận, mọi người đang nhìn.” Tô Vân Khởi không để ý chút nào, vẫn như cũ cười hì hì, không có ý rời đi.

Bạch Hy lúc này tâm trạng gì cũng không có, một lòng muốn đi tìm Diệp Ý Tiêu hỏi cho rõ. Hắn rất muốn nắm chặt vạt áo Diệp Ý Tiêu, hỏi y vì cái gì lại làm như vậy? Rõ ràng mình còn đang bên cạnh y, xoay người một cái cứ nhiên lại làm trò xằng bậy, còn mặc kệ bạn tình mới đến trước mặt mình khoe khoang.

Cái này tính toán là gì!

Trong lòng rất đau, phảng phất như bị người ta từng dao từng dao cứa vào, trái tim đang không ngừng rỉ máu. Hắn rất muốn không tin tưởng vào lời nói của đối phương. Bạch Hy biết rõ, quan hệ tình nhân có thể lâu dài điều kiện cơ bản chính là tuyệt đối tin tưởng đối phương. Nhưng là, vì cái gì hắn vừa nghe thấy những lời Tô Vân Khởi nói, liền không nhận được hỏa đại ni?

Chẳng lẽ là bởi vì Diệp Ý Tiêu đã từng có tiền sử sao? Ba năm trước đây, Diệp đại tổng tài được xưng “Tình trường Quỷ Kiến Sầu”, từ trước đến nay luôn dùng thái độ đùa giỡn đối đãi giường bạn, hiếm ai có thể làm bạn lâu dài bên cạnh y.

Có phải là bởi vì đoạn thời gian trước buộc Diệp Ý Tiêu cùng Nghiêm Huyền Hi phân rõ giới tuyến cho nên y mới tìm người khác? Tô Vân Khởi kia lớn lên không tệ, cộng thêm giọng điệu nói về chuyện chăn gối có thể thấy phương diện này thực sự rất phóng khoáng cởi mở, cứ như vậy liền được Diệp Ý Tiêu coi trọng?

Cái này, thực con mẹ nó loạn! Bạch Hy trong thang máy lắc lắc đầu, tự nhủ cái gì cũng không muốn nghĩ, trước hết nghe Diệp Ý Tiêu giải thích rồi mới tính toán tiếp.

Thời điểm trở lại phòng, Diệp Ý Tiêu đang tắm rửa trong phòng tắm, tiếng nước ào ào giống như dao nhỏ đâm vào trái tim Bạch Hy. Vì cái gì sáng sớm đã phải tắm gội? Là muốn rửa đi hương vị thuộc về Tô Vân Khởi sao? Bạch Hy đè xuống ghen tuông trong lòng, muốn đi qua gõ cửa phòng tắm, nhưng vừa vươn tay liền dừng lại, xoay người đi tới bên giường ngồi xuống.

Vạn nhất tối hôm qua hai người bọn họ thật sự cùng nhau, mình nên như thế nào đối mặt? Hắn tự nhận bản thân không phải là một người hào phóng, không thể dễ dàng tha thứ cho sự bất trung trong tình yêu. Cho nên, nếu như Diệp Ý Tiêu cùng Tô Vân Khởi thật sự có quan hệ, cho dù là chỉ là tình một đêm, Bạch Hy hắn cũng sẽ lựa chọn chia tay.

Chỉ là, Diệp Ý Tiêu sẽ tuyệt đối không cho phép mình đơn phương quyết định. Loại người như Diệp Ý Tiêu, từ trước đến nay chỉ có y đá người, tuyệt đối không cách nào tiếp nhận bị người khác đá. Giống như trong ba năm này, y dùng mọi cách muốn tìm mình trở về, nói là do lòng tự trọng bị đả kích, kì thực chính là không muốn mất mặt.

Bạch Hy bình tĩnh suy tư nửa ngày, quyết định vẫn là lấy tĩnh chế động.

Diệp Ý Tiêu tắm rửa xong, lúc đi ra còn mặc áo tắm, dây lưng bên hông cũng không buộc chặt, lộ ra mảng lớn lồng ngực. Nhìn thấy Bạch Hy ngồi ở trên giường trầm tư, có chút kinh ngạc: “Bảo bối, người ăn xong bữa sáng rồi?”

Bạch Hy không đáp lời, nhìn chằm chằm vào ngực người kia cả buổi, sau đó tới bên cạnh, cởi áo tắm của Diệp Ý Tiêu, chỉ vào một loạt dấu đỏ hỏi: “Đây là cái gì?”

“Àn? Đây là dấu hôn a. Làm sao vậy?” Diệp Ý Tiêu ngược lại rất thản nhiên, bày ra bộ dạng vô cùng quang minh chính đại.

Thấy vẻ điềm nhiên như không có chuyện gì của người kia, Bạch Hy đột nhiên rất muốn cười. Tất cả tính toán do dự vừa rồi đều tiêu thất đi đâu hết cả. Hắn quay đầu nhẹ nhàng thở dài, sau đó trong nháy mắt liền đổi lại vẻ mặt khác: “Không có gì. Lúc này, ở nhà hàng ta cũng không ăn được gì, người mau thay quần áo, chúng ta cùng xuống dưới ăn điểm tâm a.”

Suốt thời gian còn lại của chuyến du lịch, Bạch Hy đều rất tập trung tinh thần. Nụ cười sáng lạn trên mặt có thể so với ánh nắng xinh đẹp trên hải đảo. Diệp Ý Tiêu tựa hồ bị hắn tác động, cũng lộ ra vẻ nhu hòa hiếm thấy. Tô Vân Khởi mấy lần muốn chen vào chỗ hai người đều bị Diệp Ý Tiêu dùng ánh mắt có thâm ý khác xua đuổi.

Tô Vân Khởi muốn nói lại thôi, cuối cùng đành bất mãn theo sát những người khác chơi đùa. Bạch Hy nhìn thấy, cũng không nói thêm nửa lời.

Năm ngày sau, đoàn người bắt động sản Lợi Hải ngồi máy bay trở về.

Diệp Ý Tiêu cảm thấy sau khi đi du lịch về, Bạch Hy giống như biến thành một người khác. Trước kia, Bạch Hy tuyệt đối sẽ không như hiện tại, một ngày gọi hơn mười cuộc điện thoại truy vấn: “Người ở chỗ nào?” “Người đang làm gì?” “Người cùng một chỗ với ai?” “Khi nào thì trở về?” Mọi việc chính là như vậy đó.

Còn có mỗi lần về đến nhà, Bạch Hy đều giống như chó săn vây quanh, đối với mình trái ngữ phải ngữ, chỉ cần hơi có chút mùi thơm sẽ phụng phịu hỏi: “Người cùng với ai lặn lội rồi? Người phải cùng những người kia giữ khoảng cách! Không nên quên mình là có ông xã.”

Càng làm Diệp Ý Tiêu cảm thấy quái dị chính là Bạch Hy cứ nhiên mở miệng đòi y mở một tài khoản không giới hạn, chỉ trong vòng hai ngày đã quét đi hơn bốn trăm vạn. Hỏi hẳn lấy tiền đi làm cái gì, Bạch Hy liền ậm ừ, cái gì cũng không nói.

Những việc như vậy thường xuyên lặp lại, Diệp Ý Tiêu đã cảm thấy có chút phiền. Thấy Bạch Hy điện thoại sẽ không tiếp, buổi tối cũng trì hoãn thời gian về nhà. Cho dù có về cũng là lập tức đi xuống giường, không muốn nghe hẳn liên miên cần nhân.

Vương Duy Duệ là người đầu tiên phát hiện Bạch Hy khác thường. Cảm thấy, hẳn giống như đang tiến hành một việc cực kỳ trọng yếu, hơn nữa còn rất mâu thuẫn, khi thì cao hứng khi thì ưu thương. Vì vậy, một ngày sau khi tan việc, Vương lão bản đem người gọi vào văn phòng.

“Bạch Hy, người làm sao vậy?” Vương Duy Duệ nhìn khuôn mặt ngày càng tiêu tụy kia, có chút bận tâm hỏi.

“Không có gì, sắp tết rồi, công tác quá nhiều, tinh thần không được tốt mà thôi.” Bạch Hy lấy tay vuốt vuốt mặt, vừa cười vừa nói.

“Có phải là người cùng Diệp đại tổng tài xảy ra vấn đề? Ta thấy dạo này người cùng Diệp Ý Tiêu điện thoại ngọt ngào thật là ít.” Vương Duy Duệ mới không tin lời Bạch Hy nói.

Bạch Hy vẫn cười cười. Từ sau khi bày trò đeo bám cùng xét nét thì đã không còn nhận được điện thoại của Diệp Ý Tiêu nữa. Hơn nữa, nhìn người kia thái độ ngày càng mất kiên nhẫn, xem ra kế hoạch của mình đã thành công.

Vương Duy Duệ theo dõi hẳn nửa ngày, mới gần từng chữ: “Bạch Hy, người là đang ủ mưu gì? Mau thành thật khai báo! Nếu không trừ người một nửa tiền thưởng!”

Đối mặt với uy hiếp, Bạch Hy cũng chỉ quay đầu không nói. Sau khi nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc bên ngoài cửa sổ, mới dương dương tự đắc nhướng mi: “Cung nhị thiếu phu nhân, phu quân nhà người tới đón, mau đi thôi.”

“A? Nhanh như vậy?” Vương Duy Duệ vừa nghe, hai tay vội vàng vung loạn, vừa đem đồ đạc trên bàn cất kỹ. Cung Huyền Nguyệt đẩy cửa tiến vào, mang trên mặt tiểu dung diễm tuyệt nhân gian: “Duệ Duệ, ta tới đón người tan tâm. Di, biểu tẩu cũng ở đây a, đã lâu không gặp.”

“Đừng gọi ta biểu tẩu.” Bạch Hy nhú mày, sau đó đi ra ngoài. Rất nhanh, hẳn cùng Diệp Ý Tiêu sẽ không còn chút liên quan.

50. Chương 50

Bạch Hy kiên nhẫn duy trì việc đeo bám đến tận mấy ngày trước giao thừa, Diệp Ý Tiêu rốt cục bạo phát. Chủ trì tiệc rượu cuối năm của công ty, trên người khó tránh khỏi việc nặng mùi son phấn, vừa về tới nhà, Bạch Hy đã không chút khách khí chặn phía trước, đi vòng quanh Diệp Ý Tiêu hai vòng, sau đó nhú mày: “Ý Tiêu, làm sao người lại cả người toàn mùi phấn son?”

“Xã giao.” Diệp Ý Tiêu không muốn giải thích, cởi áo khoác treo lên giá, sau đó mệt mỏi ngồi xuống. Bạch Hy rót cho y một chén nước, siết chặt nắm tay: “Ý Tiêu, người có phải chưa thỏa mãn dục vọng, lại ra bên ngoài tìm mấy người... không đứng đắn a?”

Lại nữa rồi, Diệp Ý Tiêu đau đầu vuốt vuốt mi tâm, vô cùng bất đắc dĩ nhìn Bạch Hy: “Tiểu Hy, người rốt cuộc làm sao vậy? Như thế nào giống như biến thành một người hoàn toàn khác? Ta quản cả một công ty lớn như vậy, hiện tại đã cuối năm, yến hội, tiệc rượu cái gì cũng sẽ nhiều hơn. Người lại suy nghĩ lung tung những thứ gì?”

Bạch Hy nghe xong, bất mãn bĩu môi: “Người ta chỉ là lo lắng người hoa tâm, dù sao cũng có tiền án nha.”

“Tiểu Hy, người lo được lo mất, nghi thần nghi quỷ linh tinh khiến ta cảm thấy mệt chết đi! Trước kia người chưa bao giờ như vậy, rốt cuộc là cái gì làm người thay đổi?” Diệp Ý Tiêu duỗi hai tay, đem Bạch Hy ôm đến trên đùi, nhíu mày hỏi.

“Ta không có, ta chỉ là có chút không tin.” Bạch Hy ôm cổ Diệp Ý Tiêu, trong mắt hàm chứa ủy khuất: “Người đã cùng Nghiêm Huyền Hi giải trừ hôn ước, cái kia, về sau sẽ theo ta kết hôn sao? Khi nào thì đem tài sản ngân hàng chuyển sang tên ta? Chỉ cần người đưa ra những cái này, ta liền có cảm giác an toàn.”

Sắc mặt Diệp Ý Tiêu nháy mắt liền trở nên tái nhợt: “Không có chuyện đó.”

“Người có ý gì?” Bạch Hy nhướng mắt nhìn nam nhân trước mặt, nhẹ nhàng hỏi. Chính là, thân thể lại ức chế không nổi run rẩy. Giờ khắc này rất cực đã đến. Từ khi cố ý làm ra những hành vi khiến người ta chán ghét, hẳn vô cùng mong chờ thời khắc này.

“Người run cái gì?” Diệp Ý Tiêu rất nhanh đã phát hiện Bạch Hy khác thường, một tay bắt được bờ vai của hắn.

“Người không thương ta.” Bạch Hy rũ mi mắt, không nhìn Diệp Ý Tiêu nữa. Kỳ thật, hành động của hắn có rất nhiều sơ hở, chỉ sợ rất nhanh sẽ bị vạch trần. Thừa dịp Diệp Ý Tiêu còn chưa nhìn ra manh mối, phải lập tức chấm dứt.

Diệp Ý Tiêu lại trầm mặc, một tay chống cằm tựa hồ đang suy nghĩ gì đó, đôi con ngươi thâm thúy sâu không thấy đáy, thẳng tắp nhìn vào Bạch Hy.

Đột nhiên trầm mặc làm Bạch Hy hơi mất kiên nhẫn, mà đôi mắt lợi hại kia cũng làm đáy lòng hắn có chút lạnh. Vội vàng từ trên người Diệp Ý Tiêu đứng lên, đi vào trong phòng ngủ lấy ra chứng nhận bất động sản của Hy Uyển, Ba~ một tiếng ném tới trên bàn trà: “Người đã chán ghét ta. Tốt lắm, Bạch Hy ta cũng không phải loại không biết nhìn sắc mặt người khác. Cái này trả lại cho người!” Nói xong, cũng không nhìn xem người kia có phản ứng gì, một lần nữa nhanh chân vào phòng ngủ, cầm túi hành lý đã sớm chuẩn bị tốt, đi thẳng ra cửa chính.

Mới chạm vào tay nắm cửa, đã nghe thấy sau lưng vang lên tiếng gió, cánh tay chợt đau xót, quay đầu liền thấy khuôn mặt đen như mực của Diệp Ý Tiêu gần ngay sát, Bạch Hy kinh hãi, vội vàng giãy dụa: “Thả ta ra!”

“Người rốt cuộc muốn làm gì?” Diệp Ý Tiêu sẽ không nói gì nghe nấy, đôi mắt sắc bén gắt gao nhìn vào Bạch Hy: “Đi? Không dễ dàng như vậy! Chờ ở trước mặt ta gỡ mảnh khóc.”

“Ta không có! Rõ ràng người nói yêu ta, nhưng cả ngày ở bên ngoài ăn chơi đàng điếm, làm loạn một trận! Cái gì mà tiệc rượu xã giao công ty, tất cả đều là lấy cớ mà thôi! Người chính là không thể một lòng một dạ với người khác, chỉ thích chơi trò giả tình nhân!” Bạch Hy ầm ầm phát giác Diệp Ý Tiêu đã biết được gì đó, liền tranh thủ thời gian “Ác nhân cáo trạng trước”.

“Người nói loạn cái gì.” Diệp Ý Tiêu một đường đoạt lấy hành lý trong tay Bạch Hy, sau đó đem người kéo về phòng khách ném tới trên ghế sofa, bản thân thì ngồi vào một bên, ánh mắt lợi hại như điện vẫn khóa chặt trên người Bạch Hy

Không xong, tựa hồ bị nhìn thấu. Bạch Hy có chút không yên liếc nhìn gương mặt trầm tĩnh của Diệp Ý Tiêu, trong lòng mềm nhũn. Nhưng chỉ nháy mắt, khuôn mặt Tô Vân Khởi lại hiện lên trong tâm trí. Bạch Hy xốc lại tâm tình cứng rắn, lạnh lùng nói: “Diệp Ý Tiêu, ta chính là người như vậy, người hẳn là đã sớm hiểu rõ.”

“Người rốt cuộc có chủ ý gì?” Diệp Ý Tiêu hai tay chống xuống thành ghế Bạch Hy đang ngồi, từ trên cao nhìn xuống: “Ta biết rõ. Bạch Hy người tuyệt đối không phải loại người cả ngày nghi thần nghi quỷ.”

“Tóm lại, nếu như người thật sự yêu ta, sẽ đem tất cả mọi thứ cho ta, hơn nữa, không bao giờ mang trên người hương vị của kẻ khác! Tan tằm ít đi xã giao, sớm một chút về nhà, đi tham gia các loại tụ hội cũng phải báo trước...” Bạch Hy cố gắng bày ra bộ dạng tiểu bá vương không nói lý lẽ, trong lòng lại vô cùng lo lắng. Diệp Ý Tiêu từng tiếp xúc vô số người, không biết có thể hay không nhìn thấu ý đồ trong đáy lòng hắn.

Diệp Ý Tiêu nhú mày nhìn Bạch Hy nửa ngày, sau đó ngồi xuống bên cạnh hắn: “Nếu như ta nói không?”

“Ta đây cứ tiếp tục quấy rầy người! Mỗi ngày đều điện thoại tra hỏi, có thời gian liền tới công ty người.” Bạch Hy nói rất nghiêm túc.

Diệp Ý Tiêu nổi giận: “Bạch Hy, người đừng được một tắc lại muốn tiến một thước!”

“Ta chính là được một tắc lại muốn tiến một thước, như thế nào? Đã yêu ta, chẳng lẽ hy sinh một chút cũng không được sao?” Bạch Hy không ngừng cố gắng.

“Nếu như người không thay đổi, như vậy chúng ta –”

“Hảo, ta đi.” Không đợi Diệp Ý Tiêu nói cho hết lời, Bạch Hy đã cắt ngang. Hơn nữa còn cầm lấy chứng nhận bất động sản trên bàn trà, dùng sức xé thành hai mảnh!

“Diệp Ý Tiêu! Là người nói lời chia tay trước. Từ nay về sau, chúng ta không còn bất cứ liên quan gì!” Bạch Hy đem giấy tờ đã xé ném trên mặt đất, xách hành lý vội vàng vàng tông cửa xông ra!

Diệp Ý Tiêu nhìn hắn, vẫn không nhúc nhích, con người đen thẫm ẩn ẩn mang theo quang mang quỷ dị.

Chia tay? Diệp Ý Tiêu y rõ ràng cái gì cũng chưa nói gì a? Dù cho bị Bạch Hy hâm hâm dở dở làm ra hành vi giống như khùng bố tinh thần, khiến cho có chút phiền chán. Chính là, y hoàn toàn không có nghĩ tới hai từ này.

Đợi thanh âm đóng cửa vang lên, Diệp Ý Tiêu lấy ra di động gọi một cú điện thoại: “Cung Huyền Nguyệt, ta cần người hỗ trợ. Đừng dài dòng, thành công liền cho người một căn biệt thự trong Thế Ngoại Đào Viên.”

Bạch Nhiên đến kỳ nghỉ đông, bị ca ca nhà mình đem tới phòng ở khá tiện nghi trong một cư xá gần trường. Mà vị ca phu cậu tự mình nhận thức lại không thấy đâu. Bạch Nhiên cảm thấy kỳ quái, liền hỏi: “Ca, ca phu đâu?”

“Chúng ta chia tay.” Bạch Hy một bên chuẩn bị món ăn một bên trả lời, sắc mặt bình tĩnh.

Bạch Nhiên đang cắn một khối bánh bích quy, nghe được lời hắn nói liền mắc nghẹn, vội vàng chạy đến máy đun nước, rót nước uống. Thật vất vả mới thấy thoải mái, liền trở lại phòng bếp truy hỏi: “Chuyện khi nào? Tại sao phải chia tay?”

“Mấy ngày trước đã chia tay. Nguyên nhân là chúng ta không thích hợp.” Bạch Hy bật bếp ga, đợi chảo nóng mới rót vào dầu đậu phộng, sau đó nói: “Tránh xa một chút a, coi chừng bị dầu văng nổi mụn nước.”

Bạch Nhiên nghe lời, dịch qua chỗ khác, nhìn ca ca nhà mình thuần thục xào món ăn, bĩu môi nói thêm: “Ta nói ca, kỳ thật Ý Tiêu ca rất được. Người một câu không thích hợp đã cùng hắn chia tay, cái này không tốt nha.”

“Không có gì là tốt hay không tốt. Ta cùng hắn đều đã dây dưa 4~5 năm, từ sớm đã nên kết thúc. Huống chi, người ta chính là vạn người mê, vạn người yêu, ta trào cao không nổi.” Bạch Hy nhìn món ăn trong chảo không sai biệt lắm, liền bỏ thêm chút nước, sau đó đẩy nắp.

Trên thực tế, từ sau khi rời khỏi căn hộ kia, Diệp Ý Tiêu cũng chưa từng liên lạc lại với hắn, chắc là đã chấp nhận chia tay. Trong lòng không phải không có mất mát, bất quá, là do bản thân trăm phương ngàn kế muốn Diệp Ý Tiêu nói ra lời chia tay, như vậy thì có tư cách gì để hối hận?

Bạch Nhiên vẻ mặt không đồng ý. Bất quá, lại không nói gì. Vừa đúng lúc điện thoại di động của cậu đổ chuông, vì vậy liền bỏ chạy ra ngoài nghe máy.

Vừa nhìn thấy cái tên hiển thị trên màn hình, Bạch Nhiên nở nụ cười, cầm điện thoại chạy tới bancon: “Ca phu, làm sao người cam lòng cho để cho ca ca ta chạy mất a?”

“Các người hiện tại ở chỗ nào?” Đầu bên kia điện thoại, Diệp Ý Tiêu cũng không trả lời ngay, ngược lại còn hỏi Bạch Nhiên.

“A, là ở một cư xá gần trường học của ta. Xem ra, phòng ở lắp đặt thiết bị còn rất mới. Ca phu, người thật sự cùng ca chia tay rồi?” Bạch Nhiên vụng trộm nhìn vào trong phòng, thấy Bạch Hy cũng không chú ý đến mình.

“Làm sao có thể? Ca của người buồn bực, trăm phương ngàn kế muốn ta nói chia tay trước. Nào ngờ, ta cái gì cũng không nói. Hắn liền không đợi nổi, tự mình nói ra. Ta đang điều tra xem rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra. Hai ngày này người giúp ta giám sát hắn thật chặt, đừng để hắn bị người khác túm mắt, sau này sẽ có phần thưởng thật lớn.” Diệp Ý Tiêu hiểu được, phải thu mua nhân tâm trước.

“Hảo, ca phu người yên tâm, ta chắc chắn sẽ giám sát ca ca thật chặt! Có thể hay không tiết lộ trước, phần thưởng là cái gì a?” Bạch Nhiên cười đến rất vui vẻ.

“Người nghĩ muốn cái gì cũng có thể.” Diệp Ý Tiêu nói, còn dặn dò vài câu mới cúp điện thoại.

Mà lúc này, Bạch Hy lại không hề hay biết, đệ đệ bảo bối trong nháy mắt đã đảo ngũ, trở thành gián điệp nằm vùng cho quân địch.

51. Chương 51

Công ty Bạch Hy chuẩn bị nghỉ tết, Vương Duy Duệ liền mở tiệc liên hoan tại khách sạn. Bởi vì cả công ty cũng chỉ có 17~18 người, cộng thêm cuối năm liên hoan chỉ là nội bộ nhân viên, chuẩn bị phòng lớn, gọi 3 bàn là tốt rồi.

Sau bữa cơm, mọi người đều say khướt, nhất là lão bản Vương Duy Duệ bị nhân viên chuốc không ít rượu, càng say đến lợi hại, lại một lần nữa gân cổร้อง tình ca. May mắn, Bạch Hy còn tỉnh táo, móc ra di động gọi điện nói Cung Huyền Nguyệt tới đón người.

Thời điểm hai người đứng trước phòng đợi Cung Huyền Nguyệt, Bạch Hy nhìn thấy Tô Vân Khởi cùng một đám nam nhân mang giấy tây từ ghế lô đi ra, chắc là tiếp khách hàng. Ân Vương Duy Duệ ngồi xuống sofa, quay đầu sang chỗ khác, hắn cũng không muốn cùng người kia đối mặt.

Đáng tiếc, Tô Vân Khởi lại nhìn thấy Bạch Hy. Sau khi đưa tiễn khách nhân liền thông thả quay lại, mang trên mặt mang theo tươi cười đắc ý: “Ồ, đây không phải Bạch tiên sinh sao?”

“Xin chào.” Bạch Hy nhíu mày, cùng hắn chào hỏi. Đôi mắt toát ra một tầng chán ghét.

“Nghe nói Bạch tiên sinh cùng Diệp tổng cảm tình xảy ra vấn đề, là vì quan hệ của ta sao? Thật xin lỗi a, ta cũng không nghĩ sẽ phá rối các người. Cái này chỉ có thể trách Diệp tổng mị lực quá lớn, làm cho ta kìm lòng không được.” Tô Vân Khởi ngữ khí rất chân thành, chính là, trên mặt lại mang theo thần sắc trào phúng.

Bạch Hy cảm thấy rất chán ghét. Bất quá ở nơi đông người, hắn cũng không tiện làm chuyện quá phận, đành phải lạnh lùng nói: “Tô tiên sinh quá đề cao bản thân rồi. Tự tin quá mức chính là tự phụ, coi chừng cuộc sống sau này.”

“Bạch tiên sinh, tuổi cũng nhiều rồi, môi đỏ răng trắng thế kia mà lại nói lời trù ừm người khác gặp chuyện sao? Làm người phải có chút lương tâm, qua sông đoạn cầu, loại hành vi này là đáng bị thiên lôi đánh xuống.” Tô Vân Khởi nói xong, lưu lại cho Bạch Hy một nụ cười thiếu đánh, xoay người bỏ đi

Bạch Hy chỉ có thể đối với bóng lưng tên kia nổi lên bực bội. Người này thật sự ăn nói bừa bãi, cái gì gọi là qua sông đoạn cầu? Bạch Hy hắn chưa bao giờ làm loại chuyện thiếu đạo đức này!

Lúc Cung Huyền Nguyệt lái xe đến khách sạn, Vương Duy Duệ vừa vận hát đến bài < người= ”” yêu= ”” anh= ”” và= ”” người= ”” anh= ”” yêu= ”” của= ”” du= ”” hồng= ”” mình= ”” >: “Trông chờ mãi người mình yêu, ta biết rõ là bản thân tình nguyện mãi chờ đợi. Chẳng thể cảm nhận tình yêu chân thành người dành cho ta. Ta không phải kẻ vô tình, lại làm tổn thương trái tim người sâu nhất. Ta không đành lòng, ta không thể. Xin người, hãy thôi yêu ta, hãy lãng quên ta...”

Một ca khúc thâm tình như vậy lại bị Vương Duy Duệ hát thành vô cùng kinh dị, quả thực là khiến người rơi lệ. Sau khi nhìn thấy Cung Huyền Nguyệt, Vương lão bản cũng chỉ cười ngây ngô. Cung Huyền Nguyệt về mặt bắt đắ dĩ đem người nhét vào trong xe, nhân cơ hội hôn lên môi ái nhân, mới khiến cho hắn thôi hát vang.

Bạch Hy thấy xấu hổ, vội vàng xoay người rời đi. Mới đi vài bước, chợt nghe thấy Cung Huyền Nguyệt ở phía sau nói: “Biểu tẩu, người cũng uống không ít rượu, ta đưa người về.”

“Không cần, ta có thể tự bắt xe.” Nói đùa gì vậy, hắn cũng không muốn làm bóng đèn giữa hai người. Bạch Hy một bên khoát tay một bên tiếp tục đi tới cạnh một chiếc taxi đậu bên đường.

“Bạch Hy, người phải tin tưởng biểu ca ta! Hắn là vô tội!” Thời điểm đóng cửa xe, thanh âm Cung Huyền Nguyệt lại mơ hồ vọng tới.

Bạch Hy cũng không mấy để tâm, nói cho lái xe biết địa chỉ liền ngồi phịch vào băng ghế phía sau nghỉ tạm. Cái gì mà vô tội với ít tội, rõ ràng chứng cứ đã vô cùng xác thực. Thật buồn bực! Chính là, tên hỗn đản Tô Vân Khởi kia còn đến trước mặt hắn thị uy, thật sự tức chết hắn!

Trở lại phòng ở mới, Bạch Nhiên còn đang vọc game trên máy vi tính, nghe được tiếng mở cửa liền ném con chuột chạy đến: “Ca, lão sư trên trường ta vừa mới điện thoại tới. Nói nghỉ đông lần này ta được phép tham gia lớp nâng cao Anh ngữ tại Canada, ngày kia phải xuất phát.”

“Ta như thế nào không có nghe người đề cập qua việc này?” Bạch Hy một bên đổi giày một bên hỏi.

“Bởi vì lúc đó còn chưa chắc chắn a, Hiện tại đã chính thức xác định, cho nên mới nói cho người biết.” Bạch Nhiên cười cười giải thích.

“Người đã làm visa rồi?” Bạch Hy cảm thấy rất kỳ quái. Mặc dù Bạch Nhiên rất sớm đã có hộ chiếu, nhưng là, bây giờ muốn làm visa vẫn có chút phiền toái. Coi như trường học dùng danh nghĩa trao đổi học sinh, cũng phải mất thời gian một hai tháng.

Bạch Nhiên gật đầu: “Kế hoạch này trường học đã sớm chuẩn bị, cho nên việc xin visa không cần lo lắng.”

“Tốt lắm.” Bạch Hy nghĩ nghĩ, rút từ trong ví ra một chiếc thẻ: “Bên trong có ít tiền, người xuất ngoại dùng tiết kiệm một chút. Còn có, ở nơi đất khách xa lạ, nhất định phải hảo hảo chiều cổ bản thân. Đúng rồi, người đại khái khi nào thì trở về?”

“Không biết, chắc là sau tết nguyên tiêu.” Bạch Nhiên tiếp nhận thẻ tín dụng, khoái khoái lặc lặc đi thu thập đồ đạc.

Tuy đã sát kỳ nghỉ lễ, nhưng trong công ty còn có rất nhiều công tác phải xử lý. Cho nên, ngày hôm Bạch Hy sau vẫn đi làm như bình thường.

Lúc tới công ty, Vương Duy Duệ đã ở đó. Bất quá, mới làm được 2~3 tiếng, Cung Huyền Nguyệt đã đuổi tới bắt người, còn cười tủm tỉm nói: “Duệ Duệ a, chúng ta đêm nay phải ngồi chuyến bay lúc 7:00 đến Toronto, người mau trở về thu thập a, sắp muộn không còn kịp rồi.”

“Các người cũng đi Canada?” Bạch Hy nhất thời ngây ngẩn cả người, Bạch Nhiên đi Canada là vì học tập trao đổi, như vậy hai người này đi Canada lại là vì cái gì?

“Đúng vậy a, chúng ta đi hưởng tuần trăng mật.” Cung Huyền Nguyệt ném lại câu giải thích, liền tha lời Vương Duy Duệ chạy ra ngoài. Vương Duy Duệ giẫy dụa, Cung Huyền Nguyệt ghé vào tai nói gì đó, hắn liền an tĩnh, trước khi đi còn vụng trộm địa liếc liếc Bạch Hy.

“Vậy các người đi chơi vui vẻ, chuyện của công ty không cần phải lo lắng.” Bạch Hy cho rằng ánh mắt long lanh của Vương lão bản chính là dặn dò hắn đem chuyện trong công ty xử lý cho thỏa đáng, vội vàng mở miệng cam đoan.

28 tết, trong tiểu khu rõ ràng đã vắng người hơn nhiều. Đại đa số mọi người đều trở về quê đón năm mới, Bạch Hy ở trong tiểu khu vắng vẻ yên tĩnh, cảm thấy rất khó chịu. Vì vậy chạy đến siêu thị bên ngoài mua hàng tết.

Siêu thị đang tổ chức hoạt động rút thăm trúng thưởng, hạng nhất chính là vé du lịch tới Vân Nam vào ngày 30 tết. Bạch Hy lúc tính tiền liền nghĩ, dù sao một thân một mình đón năm mới, nếu như có thể rút trúng giải nhất sau đó đi Vân Nam du lịch, ngược lại cũng không tệ.

Vì vậy hấn cầm hóa đơn tới chỗ rút thăm. Không nghĩ tới, thực sự bị hấn rút trúng giải nhất! Vận khí không tệ ah! Bạch Hy lập tức cao hứng, cô đơn mất mát vừa rồi đều bị quét sạch sẽ, cầm vé máy bay vui tươi hơn hờ trở về thu thập hành lý.

Sau khi ngồi máy bay Côn Minh, Bạch Hy trước du lãm Tây Sơn cùng Điền Trì, đến tối, thời điểm tìm chỗ nghỉ lại phát hiện bản thân thất sách nghiêm trọng! Bởi vì này lần rút thưởng chỉ là vé máy bay, cũng không có hỗ trợ khách sạn. Cho nên, khi Bạch Hy tìm 6~7 khách sạn đều bị báo hết phòng, không khỏi vì chỗ ở đêm nay mà phát sầu. Cũng không thể trên đường ngủ vậy một đêm a? Bây giờ là mùa đông, rất lạnh nha.

Đến 10:00 đêm, Bạch Hy kéo lê thân thể tràn đầy mệt mỏi tiến vào một khách sạn 4 sao. Tiểu thư lễ tân ở đại sảnh tiếp xúc nói cho hấn biết, phòng tiêu chuẩn, phòng đơn, phòng hai người, ba người đều đầy khách. Bất quá, vẫn còn lại một gian phòng trắng茫茫, còn nói là một đôi vợ chồng có chút chuyện, tạm thời trả phòng mới dư ra.

Bạch Hy vừa nghe có phòng, lập tức nói muốn, quản nó là tuần trăng mật hay trăng đường mới lạ. Hiện tại, hấn chỉ mơ có một nơi thư giãn tắm rửa, sau đó lăn ra ngủ!

Lễ tân rất nhanh đã mở phòng cho hấn, chính là, tại thời điểm cầm thẻ phòng cũng chỉ có một cái.

“Bởi vì là phòng trắng茫茫, cho nên khách sạn chúng ta chỉ đưa khách nhân một thẻ khóa phòng.” Tiểu thư lễ tân kia giải thích như vậy. Được rồi, quản gì hai hay một, có chỗ đặt chân là tốt rồi. Bạch Hy cầm thẻ phòng lên lầu.

52. Chương 52

Lang thang suốt cả ngày, có nước ấm rửa trôi một thân mệt mỏi, đó là bao nhiêu hưởng thụ ah! Bạch Hy lau khô bọt nước trên người, sau đó đối với hình ảnh của mình trong gương cười cười.

Mà ngay cả chính Bạch Hy, cũng có thể phát hiện trong đôi mắt sâu như biển kia có bao nhiêu cô đơn cùng tịch mịch. Đêm nay chính là giao thừa, lại chỉ có một mình lẻ loi trải qua. Từ ngày cùng Diệp Ý Tiêu nói chia tay, y cũng từng xuất hiện qua. Quả nhiên là chán ghét thất vọng rồi a, cái gì yêu hay không yêu, đều là biểu hiện giả dối mà thôi.

Bản thân, hấn là càng phải kiên cường.

Bạch Hy bỏ khăn tắm xuống, mặc vào đồ ngủ, lại một lần nữa hướng người trong gương cười cười rồi mới ra khỏi phòng tắm. Trong phòng có hệ thống sưởi hơi, không lo lắng sẽ bị lạnh.

Vừa rồi, vội vào tắm rửa, cũng không có cẩn thận nhìn kỹ căn phòng này. Hiện tại xem ra, cái này quả là không hổ danh “Phòng trắng茫茫”. Trong phòng bày đầy hoa hồng đỏ tươi, tại đầu giường vị trí còn có hai bó Bách Hợp mới nở mở thập phần rực rỡ, tản mát ra mùi thơm nhàn nhạt.

Chăn trên giường, gối đầu đều là một màu hồng đỏ thắm, trên mặt còn hết sức truyền thống, thêu hình uyên ương nghịch nước. Bạch Hy chần chờ một hồi lâu mới nằm vật xuống giường, nghĩ thầm mình sẽ phải ngủ qua một đêm giữa hương hoa nồng đậm này a?

Nghĩ nghĩ, hấn vẫn là gọi điện thoại đến đại sảnh, muốn gọi phục vụ phòng đem hoa chuyển đi.

“Thật xin lỗi, tiên sinh, ngài ở chính là phòng trắng茫茫, những cái kia là khách sạn chúng ta tặng nhân dịp giao thừa, không thể chuyển đi.” Lễ tân tiểu thư rất ôn nhu cự tuyệt yêu cầu của Bạch Hy.

Bạch Hy cúp điện thoại, sau đó đem chính mình nhét vào mềm mại ổ chăn, được rồi, bỏ đi a, dù sao... mấy thứ hoa lá này cũng không ảnh hưởng gì.

Dính chút ít không khí vui mừng năm mới cũng tốt, hi vọng năm sau mình không cần cô đơn như vậy a. Mang theo hi vọng nho nhỏ, đèn cũng không tắt Bạch Hy chậm rãi chìm vào giấc ngủ.

Ngủ đến nửa đêm, Bạch Hy cảm thấy có người chui vào trong chăn, hơn nữa lại còn trắng trợn cởi đồ ngủ của hắn, nộ hỏa bốc sôi rất nhanh đã in xuống.

“Ăn –” Bạch Hy càng hoảng sợ, mở mắt ra liền thấy được khuôn mặt vô cùng quen thuộc, kinh ngạc đến nói năng lộn xộn: “Diệp... Diệp.... Ý Tiêu, làm sao ngươi..... Đến đây? Không đúng! Ngươi..... Ngươi..... Là ngươi vào bằng cách nào!”

“Ta là dùng chân đi tới, bảo bối.” Diệp Ý Tiêu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt Bạch Hy, mang theo ôn nhu vui vẻ trả lời.

“Ta là hỏi, làm sao ngươi có thể vào phòng!” Nơi này chính là tầng hai mươi mấy, trèo cửa sổ là không thể nào! Chẳng lẽ –

“Ta có thể phòng a, đây là phòng trắng mặt, không có lão công, lão bà sẽ rất cô đơn nha. Cho nên, ta liền đến cùng ngươi.” Diệp Ý Tiêu ôm lấy người dưới thân, đầu đặt tại hõm cổ Bạch Hy, còn dùng cái mũi cọ xát lỗ tai hắn, thoả mãn hít vào hương vị đặc biệt chỉ có ở ái nhân.

Bạch Hy bị hành động mờ ám của Diệp Ý Tiêu làm cho nhột nhạt. Có thể nhiệt độ cơ thể quen thuộc kia khiến hắn cảm thấy rất an tâm, nhiều ngày chia lìa làm cho hắn đối với người này càng thêm nhớ nhung sâu đậm. Hắn yêu người này, yêu đến không cách nào tự kiềm chế bản thân. Nhưng là, hắn lại theo đuổi loại tình yêu chân thành, một lòng một dạ tha thiết, cho nên Diệp Ý Tiêu nhất định không phải là người có thể bầu bạn suốt kiếp với hắn.

“Diệp Ý Tiêu, ngươi rút ra ngoài cho ta, chúng ta đã chia tay!” Bạch Hy lấy tay đẩy người phía trên, phần eo cũng dùng sức nâng lên. Nhưng vừa động dậy, lại đụng phải đại gia hỏa đã bùng bùng phần chấn của ai đó, gò má không khỏi nóng lên. Bởi vì, động tác kia của mình, cùng chủ động đón ý nói đùa theo đối phương không khác nhau là mấy.

Diệp Ý Tiêu cúi đầu hôn lên môi của hắn, triền miên thật lâu mới buông ra, sau đó nhìn chằm chằm vào hai cánh hoa đỏ thắm kia nói: “Ta chưa từng đề cập đến việc chia tay, là ngươi ở đó tự biên tự diễn.”

“Ngươi rõ ràng đã phiền chán ta!” Bạch Hy đương nhiên biết rõ ý không có đề cập qua. Chính là, vào lúc đó, từ sâu trong tiềm thức hắn đã không muốn nghe Diệp Ý Tiêu nói chia tay, cho nên mới cố ý cắt đứt lời nói của y, chạy trốn chết.

“Ta không có.” Diệp Ý Tiêu dù bận vẫn ung dung ngẩng lên đầu nhìn người dưới thân, lại tiếp tục nói: “Nguyên nhân ngươi có thái độ bất thường ta đã điều tra được. Tô Văn Khởi, cái thứ tai họa kia ta cũng đã chinh lý xong.”

Sau khi biết được lý do Bạch Hy hành động kỳ lạ, Diệp Ý Tiêu liền đem đầu sổ Tô Văn Khởi gọi vào văn phòng, hung hăng giáo huấn một hồi, còn trừ hết tiền thưởng của hắn, đuổi khỏi tổng công ty. Sau đó mới bắt đầu cẩn thận tính toán, thề đem người yêu kéo trở về.

“Hừ! Giấu đầu hở đuôi, ngươi cùng Tô Văn Khởi những chuyện kia ta cũng đã biết rõ, ngươi có chính lý hắn thế nào cũng vô pháp xóa đi!” Nhắc tới cái này Bạch Hy liền sinh khí, nghiêng đầu sang chỗ khác không nhìn tới Diệp Ý Tiêu.

Diệp Ý Tiêu tốt tính ngoài dự liệu, nắm cái cằm Bạch Hy, buộc hắn nhìn mình: “Bảo bối, ngươi cũng không hỏi rõ ràng liền vội vàng kết luận, phán ta tử hình rồi? Đối với ta như vậy thật sự rất không công bằng! Đêm đó ta cùng Tô Văn Khởi cái gì cũng không có làm, nhiều lắm cũng là tùy ý hàn huyên vài câu mà thôi.”

“Vậy dấu hôn trên người ngươi –” Bạch Hy vẫn không quên trước ngực tên kia đầy đầy ấn ký đặc trưng.

“Bảo bối, đó là ngươi lưu lại được không?” Diệp Ý Tiêu vô cùng bất đắc dĩ, mấy cái dấu hôn trước ngực kia rõ ràng lúc ở bãi đá ngầm, Bạch Hy nhất thời hưng phấn làm ra. Nguyên lai, “nhà sản xuất” cư nhiên lại quên sạch sẽ.

Bạch Hy ngây người, hắn hoàn toàn không nhớ rõ mình ở trên người Diệp Ý Tiêu làm ra mấy thứ này: “Cái kia, trên người Tô Văn Khởi cũng có một ít –”

“Ta làm sao biết hắn từ chỗ nào lấy được? Buổi tối hôm đó ta rời phòng, mới vừa đi tới đại sảnh liền gặp họ Tô kia, hắn nói là vài vị phó tổng trong công ty ở đằng kia chờ, khuyên ta đến quán bar. Cuối cùng

ta thoái thác, muốn ra bãi biển hóng gió, lúc trở về lại gặp Tô Vân Khởi tại đại sảnh khách sạn cùng một người nam nhân dây dưa. Ta không muốn xen vào việc của người khác liền vào thang máy, không nghĩ tới hẳn lại đi theo. Chúng ta tùy tiện hàn huyên vài câu. Lúc về phòng, ta nhận được điện thoại trong nhà gọi tới, sợ đánh thức người nên đành ra bên ngoài nói chuyện. Bởi vì sự tình trong nhà rất căng thẳng, ta phải gọi vài cuộc điện thoại xử lý những việc kia. Mọi việc xong xuôi thì trời đã sáng, bảo bối người liền không chịu hiểu cho ta. Bình giấm chua thật quá lớn đi!” Diệp Ý Tiêu một bên giải thích một bên nheo nheo mũi Bạch Hy: “Tô Vân Khởi quả thực là có nói muốn cùng ta lên giường. Bất quá, hẳn sao có thể so với người? Ở trên bờ biển đáp ứng, bất quá chỉ là muốn trêu chọc hân thôi.”

Hiểu lắm? Kế hoạch mình mấy ngày qua tỉ mỉ bày ra lại là dư thừa! Bạch Hy lúc này chính là dở khóc dở cười, hẳn như thế nào cũng không có nghĩ đến, nguyên lai hết thấy đều đơn giản là hiểu lắm!

“Bảo bối, người tin tưởng ta a, ta thật sự là không có làm bất luận chuyện gì có lỗi với người. Ba năm sống như hòa thượng ta đều đã trải qua, như thế nào lại nhịn không nổi chút hấp dẫn kia a?” Bàn tay Diệp Ý Tiêu lướt xuống phía dưới, dừng lại trên tiểu đậu đỏ trước ngực Bạch Hy, nhẹ nhàng mà vuốt ve xoa nắn.

“Người..... Người.....” thân thể không khống chế được mà run rẩy, khoái cảm mãnh liệt trước ngực làm hô hấp của Bạch Hy có chút bất ổn.

“Bảo bối ngoan, kiên quyết theo ta náo loạn suốt một tuần, còn bỏ rơi ta nha.” Diệp Ý Tiêu cười đến mê hoặc lòng người, ở bên tai Bạch Hy đầu độc.

“Cái kia, trùng trùng gì đó đều là người sắp xếp?” Bạch Hy thở hổn hển, đẩy đẩy người bên trên.

“Đúng, phòng trắng mật này chính là ta cố ý gọi người bố trí, bảo bối thích không?” Diệp Ý Tiêu rất hài lòng giở trò, nhẹ nhàng cắn cắn vành tai ái nhân, tay cũng đã chụp lên hạ thân yếu ớt của hắn.

Bạch Hy khó nhịn giãy dụa thân thể, hai mắt mơ màng: “Người đã sớm..... Ân, đã sớm chuẩn bị tốt..... Để cho ta..... Để cho ta mắc lừa...”

“Ai kêu người trăm phương ngàn kế muốn làm ta tức giận? Cưng nhiên lại dám can đảm dùng đủ loại thủ đoạn để cho ta nói chia tay trước, bảo bối người rất có tiến bộ nha. Bất quá, đạo hạnh không đủ, không nghĩ qua ta rất nhanh đã phát hiện sơ hở.” Diệp Ý Tiêu hơi nâng lên khỏi người Bạch Hy, nhướn mày: “Đã như vậy, có phải là nên có chút trừng phạt, làm cho người nhớ kỹ, từ nay về sau không dám có loại ý niệm này trong đầu.”

Bạch Hy tự biết mình đuối lý, đành phải gật đầu. Trong lại tin tưởng vững chắc, Diệp Ý Tiêu sẽ không thật sự muốn trừng phạt mình.

Chứng kiến Bạch Hy ngoan ngoãn gật đầu, Diệp Ý Tiêu rất vui vẻ, lột quần áo trên người, nằm xuống cạnh Bạch Hy, đôi mắt mang theo tươi cười nói: “Đêm nay người phải ở phía trên, hiện tại liền liếm nó.”

53. Chương 53

Chơi trò cưới ngựa? Bạch Hy ngây người cả nửa ngày, sau đó đỏ mặt bỏ dậy, quỳ gối bên người Diệp Ý Tiêu, há mồm ngậm lấy cái kia đã sớm tiến vào trạng thái bùng bùng phấn chấn.

Bạch Hy rất ít làm việc này. Bởi vì trước kia Diệp Ý Tiêu sẽ không để cho hắn vất vả. Nhưng là, đêm nay đã muốn trừng phạt, đương nhiên phải làm chút việc khiến hai người đều thoải mái.

Bất quá, rất nhanh Diệp Ý Tiêu liền phát hiện, để cho Bạch Hy liếm láp phun ra nuốt vào nam căn của mình là hoàn toàn thất sách. Bạch Hy động tác vụng về chậm chạp khiến y da đầu đều ngứa ngáy. Khoang miệng ướt sũng mà ẩm áp tạo ra một loại hưởng thụ không cách nào nói rõ thành lời, đầu lưỡi hồng hồng mềm mại càng trêu chọc y đến phát điên.

“Bảo bối, ngậm thật tốt, mau một chút.” Bất tri bất giác, hô hấp của Diệp Ý Tiêu cũng trở nên rối loạn, chống nửa người dậy, nhìn Bạch Hy ra sức lấy lòng gia hỏa đã trưởng đến phát đau kia, hơn nữa trên mặt còn hừng thú dạt dào, làm cho lí trí y càng nhanh tan rã.

Bạch Hy cố gắng mở miệng thật lớn, còn cẩn thận từng chút, không để cho răng nanh đụng trúng nam căn kia. Hết lần này tới lần khác, Diệp Ý Tiêu còn thấy chưa đủ, thỉnh thoảng hướng trong miệng hắt đẩy thêm vào, sâu tới tận yết hầu, làm hần cơ hồ muốn phun ra. Bất quá, nhìn thấy vẻ thoải mái trên mặt người kia, hần lại cảm thấy bản thân cũng có chút thành tựu.

“Bảo bối, xoay người lại.” Diệp Ý Tiêu một bên nhìn Bạch Hy chuyên tâm lấy lòng mình, một bên dụ dỗ. Y cũng nên vì tính phúc kế tiếp của mình mà chuẩn bị.

Bạch Hy tuy không biết Diệp Ý Tiêu muốn làm gì, vẫn là rất nghe lời xoay người, cái mông tuyết trắng vùng cao thoáng cái đã đưa đến trước mặt kẻ đang có ý đồ xấu kia.

“Thực ngoan.” Diệp Ý Tiêu vui vẻ hôn lên bờ mông căng tròn, sau đó ngón tay liền theo khe hở trượt xuống.

“Ân!” xâm nhập bất ngờ làm cho toàn thân Bạch Hy run lên, trong miệng tăng thêm không ít lực hút, khiến Diệp Ý Tiêu cũng hít vào một ngụm lãnh khí: “Bảo bối, người thật lợi hại!”

Bạch Hy vội vàng nhả gậy thịt kia ra, quay đầu kinh hô: “Người... Người đừng bắt ngờ tập kích! Ân... A... Đừng.. Ta.. Ta sẽ... Không cẩn thận.. Không cẩn thận cắn trúng người..... Ách!”

“Cắn trúng cũng không sao, dù sao đó cũng là cục cưng của người nha.” Diệp Ý Tiêu một bên khước trương lỗ nhỏ, một bên cầm lấy túi da đáng yêu bên dưới, cười cười nói.

Bạch Hy mặt đỏ, còn chưa kịp nói gì, Diệp Ý Tiêu bảo: “Tốt lắm, bảo bối, tự mình ngồi xuống đi.”

Cũng đã đến mức này, lại giả mồm cái lão cũng là uống phí. Bạch Hy mở ra hai chân ngồi xuống người Diệp Ý Tiêu, vịn lấy nam căn cực đại thô to, cứng như sắt kia chậm rãi kê sát vào cửa động, sau đó thoáng dùng sức.

Nhưng mà Diệp Ý Tiêu đã sớm đã đợi không nổi, dương cụ vừa chạm tới động khẩu liền trực tiếp thẳng lưng đẩy tới. Bạch Hy bị xâm chiếm bất ngờ kia làm cho hét lên thành tiếng: “Ah...”, sau đó hai chân mềm nhũn, cả người cứ như vậy ngồi xuống. Đâm sâu ngoài ý liệu làm cho hai người đều lâm vào vực sâu dục vọng.

“Tiểu Hy, Tiểu Hy, bảo bối của ta, ta yêu người, ta thật sự yêu người.” Diệp Ý Tiêu một bên cử động, một bên hôn tay Bạch Hy, vong tình kêu.

Một cái lại một cái đâm sâu làm cho Bạch Hy thần chí cùng thân thể tựa hồ như chiếc lá nhỏ, lung lay theo cơn gió. Chính là, lời nói của Diệp Ý Tiêu lại xuyên thấu qua tầng tầng lớp lớp sương mù che phủ, xuyên thẳng vào tâm trí hần, yêu a! Hần có phải hay không đã thật sự có được?

Bạch Hy cúi người, khuôn mặt dán vào lồng ngực Diệp Ý Tiêu, lắng nghe tiếng trái tim đối phương đập loạn, sau đó nở nụ cười: “Ý Tiêu, ta cũng vậy, rất rất yêu người.”

Kết quả, tân niên đếm ngược này, Bạch Hy là ở trong lồng ngực Diệp Ý tiêu mà trải qua. Mà bước sang năm mới, Diệp Ý Tiêu cũng không có buông tha hần. Sau khi lật người ái nhân lại, tiếp tục đợt công kích thứ hai. Cuối cùng mệt mỏi đến mức không nhúc nhích nổi đầu ngón tay, Bạch Hy mơ màng chìm vào giấc ngủ.

Hôm sau chính là mừng 1 tết, Diệp Ý Tiêu sáng sớm đã đem Bạch Hy dựng dậy, sau khi mặc quần áo chỉnh tề liền tha lời hần ra cửa. Bạch Hy tựa ở trên người y buồn ngủ, thần chí còn chưa thanh tỉnh.

Đến khi hần đột nhiên tỉnh táo, người đã ngồi trên máy bay.

Một gã tiếp viên hàng không thanh tú đưa café cho Diệp Ý Tiêu, nụ cười trên mặt ôn nhu đến làm cho người ta muốn rơi vào tay giặc. Bạch Hy nhú mày, bất mãn xê dịch thân thể. Diệp Ý Tiêu lập tức phát hiện hần có điểm khác thường, vội vàng quay đầu đề tay Bạch Hy lại, dùng lòng bàn tay ấm áp vuốt vuốt mu bàn tay của hần, nhẹ nhàng nói: “Có thoải mái chút nào không?”

“Khá tốt.” Mới mở miệng nói chuyện, Bạch Hy bị thanh âm khàn khàn của chính mình dọa tới mức nhảy dựng, lập tức đỏ mặt. Đêm qua hần kêu rên quá phóng đãng, cứ nhiên đem cuồng hống làm đến khan cả tiếng.

Diệp Ý Tiêu nhìn hẩn một hồi lâu, mới ngẩng đầu đối tiếp viên hàng không đang ngầy người bên cạnh, dặn dò: “Thỉnh cho ta một ly nước sôi.” Tiếp viên hàng không vội vàng đáp ứng, nói rõ: “Chờ một lát” Sau đó mới đổ mặt quay đi.

Bạch Hy hừ một tiếng: “Diệp đại tổng tài mị lực thật đúng là vô biên, đến trên máy bay còn phát ra hormone.”

“Đừng ăn mấy thứ... dấm chua nhàm chán này.” Diệp Ý Tiêu vuốt vuốt mái tóc đen mềm mại của Bạch Hy, bên trong đáy mắt ánh lên sủng nịch nhàn nhạt. Không hiểu sao, lại khiến trái tim Bạch Hy bang bang đập dồn dập.

“Chúng ta là đi chỗ nào?” Bạch Hy vốn cho là lần này là bay tới Đại Lý. Chính là, ngẩng đầu nhìn đến lộ tuyến toàn là tiếng Anh, chợt phát hiện đây là chuyến bay quốc tế, không khỏi kinh ngạc.

Diệp Ý Tiêu cũng không trả lời, cười đến đặc biệt quỷ dị: “Người đoán a.”

“Ta khi nào thì làm thị thực xuất ngoại?” Bạch Hy càng hồ đồ, theo lý thì hộ chiếu vẫn luôn là hẩn tự bảo quản, Diệp Ý Tiêu không thể có được. Trừ phi y sớm đã có dự mưu!

“Tạm thời không nói cho người. Bảo bối, có đói bụng không? Có muốn ăn chút gì hay không? Lần này bay tới mười tiếng đồng hồ, nếu như mỗi một liên ngủ tiếp một giấc.” Diệp Ý Tiêu cũng không lập tức giải thích nghi hoặc cho Bạch Hy, ngược lại quan tâm thân thể hẩn.

Bạch Hy biết rõ Diệp Ý Tiêu lúc này cũng không muốn mình biết rõ, vì vậy cũng không hỏi nữa. Dù sao, Diệp Ý Tiêu hạ quyết tâm không nói, thì có làm gì cũng không ra đáp án.

Trên máy bay, dịch vụ cung cấp đồ ăn dù sao cũng có hạn, Bạch Hy tùy ý ăn chút gì đó cho no bụng, lại tiếp tục lăn ra ngủ. Cho nên, Bạch Hy không nhìn thấy, Diệp Ý Tiêu lúc đắp chăn cho hẩn, vẻ mặt lộ ra dịu dàng hiếm thấy.

Sau khi đến sân bay, Bạch Hy mới biết được mục đích của chuyến đi này — Canada Toronto. Tại sao lại là Canada? Bạch Nhiên nói muốn đi Canada tham gia huấn luyện Anh ngữ, Cung Huyền Nguyệt cùng Vương Duy Duệ nói muốn tới Canada hưởng tuần trăng mật..... Chẳng lẽ đây đều là trùng hợp?

Vừa ra khỏi cabin đã cảm giác hàn ý bức người, đưa mắt nhìn thấy khắp nơi đều là tuyết trắng. Toronto mùa đông đặc biệt rét lạnh, âm 3~4 độ là chuyện bình thường. Diệp Ý Tiêu đã sớm có chuẩn bị, lấy ra áo lông, khoác lên người Bạch Hy, sau đó dẫn hẩn rời khỏi sân bay.

Bàn tay Bạch Hy bị Diệp Ý Tiêu nắm chặt, lòng bàn tay ấm áp khiến hẩn có thể chống đỡ được cái lạnh của Toronto. Tại một khắc Diệp Ý Tiêu nhìn không tới cái kia, Bạch Hy nở nụ cười, may là không từ bỏ —

Diệp Ý Tiêu mang theo Bạch Hy đến một chiếc xe tới đón. Trên ghế phụ lái là một người Canada trung niên, vừa thấy Diệp Ý Tiêu liền cung kính dùng Anh văn chào hỏi, sau đó lại oa a oa a nói một tràng. Bạch Hy hết sức mơ hồ, chính là nghe được vài từ đơn lẻ như “Hôn lễ”, “khách mời”.

Ai muốn kết hôn? Bạch Hy hỗn độn, một ý niệm chợt hiện lên trong đầu, bất quá chênh lệch nhiệt độ cùng múi giờ, rất nhanh hẩn đã tựa trên người Diệp Ý Tiêu mơ màng ngủ.

Đợi khi tỉnh lại, Bạch Hy phát hiện mình nằm trong một căn phòng rộng rãi mà ấm áp, che phủ trên người là chăn gối mềm mại thoải mái.

Đang nghĩ ngợi thần thơ, chợt nghe bên cạnh truyền đến thanh âm quen thuộc: “Tỉnh? Nền đứng dậy ăn cơm tối.”

54. Chương 54

Ra khỏi phòng Bạch Hy mới biết, hiện tại, hẩn đang ở chính là tổ trạch Diệp gia tại Canada. Cho nên, thời điểm nhìn thấy cha mẹ Diệp Ý Tiêu, một chút chuẩn bị tâm lý cũng không có, chỉ có thể cứng ngắc cười, hướng hai vị hai vị lão nhân gia chào hỏi. May mắn, hai vị lão nhân gia ngược lại tư tưởng được đả thông vô cùng tốt, đối với Bạch Hy hỏi han ân cần, không chút nào vì hẩn là nam nhân mà khắp nơi khó xử.

Chính là, ánh mắt Diệp Ý Tiêu có điểm quỷ dị, làm Bạch Hy trong lòng có chút sợ hãi.

Ăn xong bữa cơm chiều, Diệp Ý Tiêu liền mang theo Bạch Hy trở về phòng nói là thử y phục. Bạch Hy thấy kỳ quái, bất quá cũng không có dị nghị. Chỉ là, sau khi nhìn thấy bộ lễ phục vô cùng xinh đẹp khó tưởng tượng kia liền ngây người, sững sờ hỏi Diệp Ý Tiêu: “Tại sao phải mặc loại quần áo này?”

“Bởi vì chúng ta phải kết hôn a.” Diệp Ý Tiêu trả lời cực kỳ thoải mái, nhưng lại rất lưu loát cởi quần áo trên người Bạch Hy.

Bạch Hy vẫn đứng im bất động, tùy ý Diệp Ý Tiêu cầm quần áo khoác lên người mình, đến tận khi tháo xong chiếc nơ xinh xắn, hắn mới hồi phục tinh thần lại, quát to một tiếng: “Chờ một chút! Người nói cái gì? Ai muốn kết hôn?”

“Chúng ta a, hôn lễ có chút gấp gáp, vốn là muốn đợi mùa thu sang năm mới cử hành. Bất quá, nhìn bộ dạng sốt ruột của ngươi, vẫn là tổ chức ngay là tốt nhất.” Diệp Ý Tiêu giúp Bạch Hy chỉnh nơ lại cho ngay ngắn, vô cùng thoả mãn gật đầu: “Không tệ, bảo bối của ta soái ngây người ah.”

“Ta khi nào thì sốt ruột — ài!” Không đúng! Bạch Hy từ từ nhớ lại. Trước đó vài ngày, hắn thật sự có thúc giục Diệp Ý Tiêu kết hôn... chính là... chính là, cái kia chỉ là muốn cho Diệp Ý Tiêu phiền chán mình a!

“Nhớ ra rồi? Ta coi đó là thật. Nhìn xem, bộ này lễ phục ngươi có hay không thích? Có chỗ nào không hài lòng thì nói, ta kêu người lập tức cầm đi sửa, hôn lễ là hai ngày sau cử hành.” Diệp Ý Tiêu giúp Bạch Hy đến trước gương.

Bạch Hy nhìn người trong gương, chỉ thấy trong gương là một nhân ảnh thon dài, phong độ tuấn nhã, xuân sắc trong đáy mắt không cách nào giấu được.

“Như thế nào? Hài lòng không?” Diệp Ý Tiêu duỗi tay, ôm lấy eo hắn, cái cằm gác trên vai Bạch Hy, nhìn người trong gương khen không dứt miệng: “Vẫn là bảo bối của ta nhìn đẹp nhất.”

“Cha mẹ ngươi không phản đối?” Bạch Hy nhích sát vào ngực Diệp Ý Tiêu, rất mãn nguyện hưởng thụ nhiệt độ cơ thể y. Nếu như có thể kết hôn — cái kia cũng không tệ lắm.

“Cha mẹ đã sớm biết rõ tính hướng của ta. Ba năm trước đã kêu ta đem ngươi về ở rể, tránh để ta ra ngoài quan hệ bừa bãi. Hiện tại chúng ta kết hôn, bọn họ vui mừng còn không hết, tuyệt đối sẽ không phản đối.” Diệp Ý Tiêu ôm chặt người trong ngực, khẽ mỉm cười giải thích: “Bọn họ rất thích ngươi, điểm này không cần lo lắng.”

Bạch Hy lấy tay khuỷu tay đỉnh đỉnh bụng Diệp Ý Tiêu, bất mãn kháng nghị: “Xem ta là nữ nhân a? Thật có lỗi, ta lại không thể cùng ngươi sanh con dưỡng cái! Còn có, trước ngươi không phải cùng Nghiêm Huyền Hi cao giọng đính hôn sao? Cha mẹ ngươi lúc ấy cũng có tham dự nha!”

“Thứ này ta chưa bao giờ trông cậy vào ngươi, nói dối tông đường gì đó cũng không cần ta hao tâm tổn trí. Cho nên, ta chỉ cùng ngươi làm bạn cả đời là tốt rồi.” Diệp Ý Tiêu cầm tay Bạch Hy, cười nói: “Chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão [nắm tay người cho tới bạc đầu]. Bạch Hy, theo ta kết hôn, ta cho ngươi một tờ hôn thú, một nghi lễ long trọng, để bạn bè cùng người thân làm chứng cho lời thề của chúng ta, để cho tuế nguyệt chứng kiến hạnh phúc của chúng ta. Về phần ngươi hỏi việc Nghiêm Huyền Hi kia, cha mẹ ta cũng biết đây là sách lược trong lúc cấp bách, tự nhiên sẽ phối hợp cùng ta. Bảo bối, trong ta, chỉ có một mình ngươi. Chỉ có ngươi, là Diệp Ý Tiêu ta nguyện bầu bạn cả đời.”

Cho nên mới nói, đồ ngon đồ ngọt có tác dụng phi thường lớn ah, Bạch Hy bị mấy câu đơn giản của Diệp Ý Tiêu làm cho đầu óc mê muội, lập tức gật đầu đáp ứng rồi.

Đến ngày cử hành hôn lễ, một đám thân hữu đã đến tập trung trên bãi cỏ rộng rãi, Bạch Hy gặp được Cung Huyền Nguyệt, Vương Duy Duệ còn có Bạch Nhiên, lập tức hiểu rõ, bọn họ đều là đáp ứng lời mời tới tham dự hôn lễ, không khỏi bội phục Diệp Ý Tiêu đã bỏ ra không ít dụng tâm vào hôn lễ này.

Diệp gia tại ngoại ô Toronto có một tòa nhà rất lớn, lần này cử hành hôn lễ càng mời nhiều bạn bè thân thích. Để cho tân khách có thể trải nghiệm đầy đủ mùa đông xinh đẹp của Toronto, Diệp Ý Tiêu còn cố ý mời người điêu khắc rất nhiều cột bằng nghệ thuật dựng trong sân. Có đồng thoại chuyện xưa, có kiến trúc

nghệ thuật hiện đại. Chỉ có điều, Bạch Tuyết công chúa biến thành tuyết trắng vương tử, cô bé lọ lem biến thành nam hài, nàng tiên cá biến thành nhân ngư vương tử.. mà thôi.

Hai vị chú rể đều rất đẹp mắt, theo chân bọn họ chụp ảnh chung có rất nhiều thân hữu. Âm nhạc lãng mạn, băng điệu lộng lẫy, thân hữu vui vẻ nói cười, tạo nên khung cảnh tiệc cưới vô cùng hạnh phúc.

Tại sân khấu nhỏ phía trước có một tháp chén dựng từ những chồng ly thủy tinh để cao, còn có một chiếc bánh ngọt mười tầng tuyệt đẹp. Diệp Ý Tiêu cùng Bạch Hy hai người dưới sự chứng kiến của toàn bộ thân hữu, hướng cái ly cao nhất rót xuống Champagne, sau đó lại cắt bánh ngọt, tiếp nhận chúc phúc của mọi người.

Hai giờ sau, Bạch Hy mệt mỏi đau lưng.

“Bảo bối, cố chịu đựng, chúng ta còn có một tiết mục đặc sắc khác.” Diệp Ý Tiêu kéo cánh tay Bạch Hy, mặt mỉm cười nói.

“Còn có?”

“Đúng.” Diệp Ý Tiêu lôi kéo Bạch Hy đến sân nhỏ phía sau, chỉ thấy một cái kính khí cầu màu sắc rực rỡ, nằm trên tuyết trắng càng tăng thêm vẻ xuất chúng. Một đám thân hữu đã vây quanh bên cạnh kính cầu, nhìn thấy hai người tới đều vui vẻ cười.

Vương Duy Duệ là người đầu tiên chạy tới, có chút hâm mộ đối Bạch Hy nói: “Các người trận này hôn lễ thật đúng là oanh oanh liệt liệt, kính khí cầu cũng đem ra nào.”

Lời vừa nói xong, Cung Huyền Nguyệt đã ôm vai hắn, đôi môi ghé vào bên tai thổi khí: “Duệ Duệ cũng thích kính khí cầu sao? Được rồi, đợi sau khi kết thúc hôn lễ của Ý Tiêu biểu ca, ta liền đem kính cầu kia đoạt lấy, đưa người chơi. Yên tâm đi, Duệ Duệ, năm đó ta cùng biểu ca đã từng dùng kính khí cầu đi một vòng quanh Australia, kỹ thuật của ta so với hắn cũng không kém.”

Vương Duy Duệ trừng mắt: “Người nói bậy bạ gì đó!”

“Thật sự a, không tin người hỏi biểu ca!” Cung Huyền Nguyệt cái cằm hướng về Diệp Ý Tiêu giương lên.

Diệp Ý Tiêu cũng là hiếm khi phối hợp: “Nếu như Duệ Duệ nhà người thật sự muốn ngồi kính cầu, chờ ta cùng Bạch Hy trở về, các người mê bao lâu liền chơi bấy lâu.”

Gặp Diệp Ý Tiêu hào phóng như vậy, Vương Duy Duệ vô cùng xấu hổ, lôi kéo Cung Huyền Nguyệt đi đến một bên.

Kính khí cầu chậm rãi bay lên giữa tiếng chúc phúc của mọi người, rất nhanh đã đến giữa không trung. Ánh nắng khó gặp vào ngày đông, chiếu lên hai người vô cùng ấm áp dễ chịu.

Bạch Hy nhìn quang cảnh trang viên bị tuyết trắng bao trùm ngày càng nhỏ phía dưới, không khỏi sợ hãi thán phục: “Đẹp quá.”

“Bảo bối, thích a?” Sau khi đem nhiên liệu thêm đủ, Diệp Ý Tiêu đi tới sau lưng Bạch Hy, hai tay dang ra ôm lấy hắn.

“Ân, ta rất thích.” Bạch Hy quay đầu lại, kiễng chân hôn lên môi Diệp Ý Tiêu: “Cảm ơn người.”

“Heo ngốc, nói cảm ơn cái gì, hồng người vui vẻ chính là trách nhiệm của ta.” Diệp Ý Tiêu bây giờ nói lời thâm tình vô cùng thuận miệng.

“Ý Tiêu, chúng ta cứ như vậy, vĩnh viễn cùng một chỗ, được không? Trong tình yêu, chỉ có chúng ta.” Bạch Hy tại trong ngực Diệp Ý Tiêu xoay người lại, để cho hai người đứng mặt đối mặt.

“Hảo, ta đáp ứng người.” Diệp Ý Tiêu nhìn thẳng vào đôi mắt trong trẻo tinh khiết như băng của Bạch Hy, nhẹ nhàng cười: “Honey, người phải nhớ kỹ, ta yêu người.”

“Ta biết rõ.” Bạch Hy cúi đầu vào ngực ái nhân: “Ta mãi mãi chỉ yêu người.”

Hai người mười ngón tay quấn quýt đan xen, hai chiếc nhẫn cùng kiểu đáng phản chiếu ánh sáng mặt trời ấm áp, tỏa ra hào quang chói mắt.

Ngày đó, khinh khí cầu trở hạnh phúc cùng tình yêu bay một vòng quanh Toronto, rắc xuống tầng tầng lớp lớp yêu thương...

55. Chương 55: Phiên Ngoại

Lại là lúc xuân về hoa nở, tiểu trấn sơn dã bốn phía hoa nở thơm ngát, ong mật, hồ điệp nườm nượp lui tới. Thế Ngoại Đào Nguyên trong ngoài đào hoa đua nở, không gian như chìm ngập trong sắc hồng rực rỡ. Một hồi mưa xuân qua đi, điểm thêm bọt nước trong suốt lên những cánh hoa mềm mại, khiến chúng trở nên xinh đẹp cực kỳ.

Cách đó không xa, có hai người chậm rãi đi vào giữa rừng hoa đào, khi thì nghỉ chân xem xét, khi thì nhìn nhau cười, không khí chuyển động ấm áp mà nhu hòa giữa hai người, vô cùng lãng mạn hài hòa.

“Tiểu Hy, có mệt hay không? Nếu không chúng ta về nhà nghỉ tạm trong chốc lát a.” Nam nhân cao lớn một tay cầm dù, một tay ôm eo nam nhân khác, thấp giọng nói.

“Ta không mệt, mới đi một lát, sẽ mệt mỗi mới là lạ! Ý Tiêu, đừng xem thường ta, tòa thế ngoại đào nguyên chính là có một phần công lao của ta.” Bạch Hy đem đầu tựa trên vai Diệp Ý Tiêu, cười trả lời.

Diệp Ý Tiêu đưa tay sờ sờ mũi của hắn: “Ừ, ngươi là đại công thần. Giữa trưa muốn ăn cái gì? Chúng ta cùng đi mua thức ăn được không?”

“Nhắc tới ăn, ta đột nhiên nhớ tới lúc trước có nếm qua đu đủ hầm gà, rất ngon miệng, không bằng làm cái này a, thêm sườn sốt tỏi tứ xuyên, thịt bò xào nấm rơm, rau muống xào dầu hào, vậy cũng đủ cho hai người chúng ta.” Nhắc tới ăn Bạch Hy đã thấy hứng thú rồi. Từ sau hôn lễ đầu năm, hắn và Vương Duy Duệ đều bị nhận thông báo không cần tới Nghiên Mục làm việc. Nguyên nhân dĩ nhiên là ...Cung Huyền Nguyệt dùng thủ đoạn cường ngành bức Vương Duy Duệ giao ra công ty, sau đó đem Nghiên Mục nhét vào dưới trướng của Liên Thuận quốc tế.

Vì thế, Vương Duy Duệ đã từng cùng tên kia chiến tranh lạnh nửa tháng, đáng tiếc cuối cùng vẫn bị thu phục, ngoan ngoãn ở nhà “Giúp chồng dạy con”.

Thủ trưởng đều đã đại bại, thân là trợ lý như Bạch Hy tự nhiên sẽ không có cơ hội thương lượng, tạm thời nhàn rỗi ở nhà, làm người đàn ông nội trợ, hầu hạ dạ dày kiên dục vọng của Diệp Ý Tiêu. Bất quá, hắn đã sớm cùng Diệp Ý Tiêu nói rõ, đợi qua thanh minh sẽ ra ngoài tìm việc.

Diệp Ý Tiêu cùng Cung Huyền Nguyệt bất đồng, y ngược lại ủng hộ Bạch Hy công tác, bất quá – tên này cười rất có thâm ý khác, lần này bất luận như thế nào đều phải đem Bạch Hy lừa gạt đến làm việc bên cạnh mình.

Thế ngoại đào nguyên tiện tạm thời chưa có siêu thị, cho nên hai người muốn mua nguyên liệu nấu ăn liền tới chợ tuy không lớn nhưng lại đầy đủ hết các loại thịt cá rau củ trong tiểu trấn. Sau khi đi một vòng lựa mua đồ, hai người đem theo một túi nguyên liệu nấu ăn đi bộ trở về.

Còn chưa đi đến Hy Uyển, xa xa đã nhìn thấy một cỗ Ferrari đỏ rực đỗ bên ngoài, Diệp Ý Tiêu liền nở nụ cười: “Tiểu Hi, ta đoán chiếc xe kia là tiểu tử Cung Huyền Nguyệt, buổi trưa hôm nay hai người bọn họ khẳng định lại qua ăn trưa.”

“Ta cũng thấy vậy.” Bạch Hy gật đầu đồng ý. Cung Huyền Nguyệt xí được một căn biệt thự trong Thế Ngoại Đào Nguyên là do lần trước tết kia đã giúp Diệp Ý Tiêu. Hiện tại, hắn cùng Vương Duy Duệ cũng ở tại Thế Ngoại Đào Nguyên.

“Biểu ca, biểu tẩu, các người đã về a?” Vừa đứng ở cổng Hi Uyển đích, liền gặp được Cung Huyền Nguyệt chống lên xe, mang theo tươi cười điểm tuyết không vương bụi trần chào đón.

Diệp Ý Tiêu nhìn qua hắn, hơi dịch người: “Như thế nào? Lại bị Duệ Duệ nhà ngươi đuổi ra ngoài?”

“Làm sao lại như vậy? Duệ Duệ đang ngồi ở bên trong cùng dì dưỡng nói chuyện phiếm lâu rồi, biểu ca người cũng thiệt là, đi dưỡng từ Canada trở về cũng không ra sân bay đón.” Cung Huyền Nguyệt khiêu mi nói, niềm nở nhận lấy túi đồ từ tay Bạch Hy.

Bạch Hy sững sốt, chậm rãi nhìn về phía Diệp Ý Tiêu: “Bác trai cùng bác gái, bọn họ –”

“Còn gọi bọn họ là bác trai bác gái?” Nghe thấy xưng hô kia, Diệp Ý Tiêu rất bất mãn: “Lúc ở Canada không phải gọi ba mẹ cực kỳ thuận miệng sao? Vì cái gì đến nơi này lại khách khí rồi?”

“Ách, ta không phải –”

“Được rồi, bớt nói nhảm a, nhanh đi gặp hai vị lão nhân gia!” Cung Huyền Nguyệt phụ giúp hai người mang đồ vào biệt thự.

Tại đại sảnh cách điệu tao nhã, vợ chồng Diệp gia đang hào hứng bưng bưng cùng Vương Duy Duệ nói chuyện phiếm, xem ra bọn họ cũng rất yêu mến đứa mồm miệng lanh lợi này.

“Cha, mẹ, các người đã tới.” Vừa vào cửa, Diệp Ý Tiêu liền nhún vai chào hỏi.

“Yêu, chúng ta là tới nhìn vợ người không được sao? Tiểu Hy, tới, để cho ba mẹ nhìn một cái, có hay không gầy đi. Nếu như Diệp Ý Tiêu hần khi dễ người, người có thể lập tức cáo trạng, mẹ giúp người không giúp hần.” Diệp mẫu trừng mắt liếc con trai, sau đó trực tiếp đi tới, lôi kéo Bạch Hy ngồi xuống.

Bạch Hy có chút sợ hãi, từ hiểu chuyện đến nay, phụ nữ lớn tuổi nhất chính là mẹ, rồi đến bác gái, cô cô rồi đến các dì, đối với hần đều rất khách sáo, chưa bao giờ có người như Diệp mẫu, vẻ mặt ôn hoà, thậm chí còn thiên vị rõ ràng, trong lòng có chút bất an.

Diệp Ý Tiêu đem lo lắng của hần thu hết vào mắt, đem đồ đạc trong tay tùy tiện ném lên mặt bàn, ngồi xuống cạnh Bạch Hy, đối với Diệp mẫu nói: “Mẹ, người cứ yên tâm, ta tuyệt đối không khi dễ Tiểu Hy. Nhìn người, bộ dạng giống như khởi binh vắn tội, khiến Tiểu Hy luống cuống cả lên. Cuối cùng, là người hù dọa Tiểu Hy.”

“A..... Ta thấy các người ân ân ái ái liên nhất thời cao hứng, cái gì cũng đều quên. Thật là có lỗi a, Tiểu Hy. Chúng ta đã là người một nhà, người cứ coi ta như mẹ của người là tốt rồi –”

Diệp mẫu vừa nhắc tới Bạch mẫu, Diệp Ý Tiêu liền nhú mày. Cái kia, người gọi là Bạch nhị thiếu phu nhân sau khi biết được con trai cùng mình kết hôn, gọi điện thoại cho Bạch Hy, câu nói đầu tiên không phải chúc phúc, mà là chất vấn: “Bạch Hy, người đã cùng Diệp Ý Tiêu kết hôn, vì cái gì không kêu hần đem nợ nần của Bạch gia thanh toán hết? Coi như tiền biếu.”

Bạch Hy lúc ấy liền nổi bão, lạnh lùng nói một câu: “Thật có lỗi, ta không biết người.” Liền cúp điện thoại, sau đó tức giận đến cơm cũng ăn không vô. Bản thân sau khi được sinh ra chính là mẹ không đau cha không thương, nguyên nhân mấu chốt là ở chỗ Bạch phu nhân cùng Bạch nhị thiếu chưa kết hôn đã có con.

Gia chủ Bạch gia khi đó là ông nội Bạch Hy, từ trước đến nay đặt nặng nhất chính là nề nếp gia đình, biết được hai người trước hôn nhân đã ăn nằm với nhau, thậm chí sinh hạ nhi tử, tức giận đến chửi ầm tại chỗ, hơn nữa còn bắt hai người lập tức kết hôn. Mà Bạch Hy còn đang cuốn tả cũng bị bắt tiến vào Bạch gia, do Bạch lão gia tử tự mình nuôi dưỡng.

Bởi vì sự tồn tại của Bạch Hy chính là bằng chứng của sự nhục nhã, cho nên, cha mẹ hần cũng không yêu mến đứa con trai này. Nhưng Bạch Hy cùng Bạch lão gia tử rất có duyên phận, từ nhỏ liền chiếm được toàn bộ yêu thương của ông nội. Nói đến nguyên nhân này, Bạch Hy thật sự cảm thấy bản thân oan uổng muốn chết. Chuyện được sinh ra cũng không phải hần có thể quyết định, vì cái gì đến cuối cùng cha mẹ chán ghét hần?

Chờ hần tốt nghiệp đại học xong, Bạch lão gia tử còn đem sản nghiệp trọng yếu nhất trong gia tộc — bất động sản Đại Hồng giao cho Bạch Hy quản lý. Kỳ thật, thời điểm Bạch Hy tiếp quản Đại Hồng, chính là lúc công ty trong ngoài đều khốn đốn. Thực tế, một năm trước đã mua vào một bộ tài liệu giá trị khai thác thấp với cái giá quá cao, làm cho giá phòng sau khi xây dựng cao đến dọa người, người đến mua càng ít đến đáng thương. Đa số phòng ở đều không bán đi được, nếu như hạ giá thì lại không thu hồi được vốn, cho nên cứ như vậy suy kiệt dần.

Bị một bàn này liên lụy, bất động sản Đại Hồng sinh ý đã không thuận, lại thêm một bầy lão thần chỉ biết đến mình, trong hội đồng quản trị khơi lên đủ loại sóng gió. Mà Bạch Hy vào lúc nước sôi lửa bỏng này lại tiếp quản công ty, khi đó thật sự là sứt đầu mẻ trán. Ngày đầu tiên đi làm đã bị bức phải xử lý đám đông

sự [thành viên hội đồng quản trị] đang âm ỉ kia, sau đó lại chạy sang công ty quảng cáo thương thảo một ít kế hoạch tuyên truyền, ngay sau đó lại chạy tới một ít hộ khách trọng yếu kết thân, đem chính mình mệt mỏi đến chết khiếp.

Mà trong lúc Bạch Hy vì cứu vãn Đại Hồng bốn phía bôn tẩu, dốc hết toàn lực làm việc, Diệp Ý Tiêu quản lý bất động sản Lợi Hải lại đem hắn coi như miếng thịt béo trong miệng. Lợi Hải vốn định dùng ưu thế của mình đả kích Đại Hồng, đợi đến khi hấp hối sẽ dùng giá thấp thu mua. Đột nhiên giữa đường lại xông ra một cái Bạch Hy, dùng sức lực đơn bạc của mình muốn ngăn cơn sóng dữ. Vốn Diệp Ý Tiêu đối với hắn chẳng thêm ghét, chính là chỉ thời gian một tháng, Bạch Hy lãnh đạo Đại Hồng cư nhiên bắt đầu toả sáng, sợt sợt sinh cơ, hơn nữa còn có xu thế ngẩng đầu.

Diệp Ý Tiêu lập tức ý thức được, nếu như không đem Bạch Hy nắm bắt, như vậy muốn thu mua Đại Hồng tuyệt không phải chuyện dễ. Vì vậy tâm hoài quỷ thai, y bắt đầu tiếp cận Bạch Hy.

Sau khi chặt chẽ cùng ôn nhu tấn công, Diệp Ý Tiêu chiếm được trái tim Bạch Hy, cũng biết được kế hoạch mới nhất của hắn. Dưới tình huống tri kỷ tri bỉ [biết mình biết người], Diệp Ý Tiêu đối với Đại Hồng tiến hành một kích trí mạng, thuận lợi thu mua.

Mà Bạch Hy cũng từ trong tình yêu ngọt ngào hoàn toàn tỉnh ngộ, nhưng hết thấy đều đã muộn. Bạch gia lão gia tử biết được Bạch Hy là bị Diệp Ý Tiêu cứ thế bề cong, vì vậy mà đánh mất công ty, tức giận đến huyết áp tăng vọt, té xỉu tại chỗ.

Vợ chồng Bạch nhị thiếu càng phản diện không nhận người, đối ngoại tuyên bố không có < đứa = ” ” con = ” ” biến = ” ” thái = ” ” này = ” ” > đem Bạch Hy đuổi khỏi gia môn.

Tình trường bị nhục, thân tình bị tổn thương, Bạch Hy theo số mệnh ít ỏi âm thầm ly khai Bạch gia, một mình tự sinh tự diệt. Lúc ban đầu, hắn là muốn tìm Diệp Ý Tiêu tính sổ, muốn chỉ vào mũi y hỏi cho rõ ràng, vì cái gì tình yêu cũng có thể trở thành quân cờ trong bàn tay của y. Nhưng trên đường Bạch Hy đã nghĩ thấu, nói cho cùng vẫn là bản thân ngu xuẩn, bị mấy lời dối trá ngọt ngào kia lừa gạt, quả đáng chỉ có thể tự nuốt.

Hơn nữa Bạch Hy cũng hiểu rõ, cho dù tìm được Diệp Ý Tiêu thì như thế nào? Kết quả là cũng chỉ sẽ là tự tìm khinh nhục mà thôi. Vì vậy, Bạch Hy quyết định trước tìm một phần công tác nuôi sống bản thân rồi nói sau. Kỳ thật, dùng bằng cấp cùng kinh nghiệm của hắn, muốn tại thành thị tìm một công tác bình thường cũng không khó, dù sao thành phố này buôn bán cực kỳ phát đạt, công ty lớn nhỏ nhiều san sát.

Điều kiện tiên quyết chính là không bị ai cản trở. Bạch Hy một lần lại một lần tìm việc thất bại, tất cả các xí nghiệp cự tuyệt hắn đều chỉ có một lý do thoái thác: “Thật có lỗi, người cũng không thích hợp với chỗ chúng ta.”

Ba phen mấy bận sau Bạch Hy rốt cuộc cũng hiểu được, đây hết thấy đều là Diệp Ý Tiêu đang âm thầm giở trò. Người kia từ trước đến nay làm việc rất tuyệt tình, mình trước kia bị tình yêu che mờ hai mắt, lại đem một đầu tham lam như sói cho là người tốt, tình thâm nghĩa trọng.

Muốn đem ta ép lên tuyệt lộ ah? Bạch Hy cười lạnh, thật không ngờ, như vậy hắn liền được ăn cả ngã về không! Dứt bỏ tất cả những gì mình vốn có, để mong tìm được lối thoát!

Buổi sáng hôm đó, Bạch Hy đem tất cả bằng cấp giấy chứng nhận của mình ném vào thùng rác, mang theo chứng minh thư, giấy lái xe cùng bọc hành lý đơn giản, tùy tiện mua một tấm vé xe lửa, bắt đầu ba năm lưu lạc.

Trong ba năm, màn trời chiếu đất, từng mùa đông lạnh lẽo đi qua, chịu đói rét chỉ là chuyện nhỏ, còn phải chịu đựng ánh mắt mỉa mai, lạnh lùng giễu cợt của người đời. Trong lòng chưa xót cùng cảm giác tội lỗi ngày một chồng chất.

Bạch Hy sau khi cùng Diệp Ý Tiêu kết hôn, trong lúc vô tình nhắc tới đoạn trải nghiệm này, lại làm cho Diệp Ý Tiêu áy náy không chịu nổi, đối với Bạch Hy càng thêm ôn nhu. Thậm chí còn tìm đến luật sư, đem tiền bạc cùng bất động sản mình đứng tên toàn bộ đều muốn chuyển sang danh nghĩa của Bạch Hy, hoa mỹ viết là “Đền bù tổn thất”.

Lúc này đây, Diệp Ý Tiêu thật sự đem Bạch Hy nâng ở lòng bàn tay, dốc hết toàn lực che chở, yêu thương.

Bạch Hy nhìn thấy Diệp Ý Tiêu nhú mày, trong lòng hiểu rõ, lập tức nhẹ nhàng cười, kéo tay y qua nắm, “Cám ơn mẹ đã quan tâm, Ý Tiêu đối với ta rất tốt.”

“Vậy là tốt rồi.” Diệp mẫu nhìn xem hai người hành động ăn ý, khẽ gật đầu, đột nhiên lại nói: “Tiêu, người năm trước không phải cùng cái tên Nghiêm Huyền Hi gì đó đính hôn sao? Một tuần trước, hắn đã gọi điện thoại đến hỏi thăm tình hình của người, người xem có phải hay không gọi lại a.”

Diệp Ý Tiêu bất đắc dĩ liếc mẫu thân đại nhân nhà mình, không hề ngoài ý muốn bắt gặp biểu lộ “Muốn xem trò vui” của nàng. Hiện tại, y cùng Bạch Hi chính là đang trong tuần trăng mật a, không lý do lại nhắc cái tên kia lên làm gì?

Bạch Hy ngược lại rất hào phóng: “A, làm khó hắn rồi, nghe nói trong khoảng thời gian này trôi qua không tốt. Hiện tại, trên ti vi, tạp chí cũng không thấy xuất hiện, có thể hay không bị công ty của hắn đóng băng?”

“Tạm thời nghỉ ngơi thôi.” Nhìn thấy Bạch Hy hào phóng như vậy, Diệp Ý Tiêu cũng yên lòng. Đã trải qua bao nhiêu mưa gió, hôm nay, rốt cục hai người có thể tương đối thản nhiên, cho đối phương toàn bộ tin tưởng.

Có lẽ, có thể còn gặp không ý va chạm, bắt quá cùng nhau chống đỡ, cũng có thể nắm tay nhau đi về phía hạnh phúc.

HOÀN TOÀN VẮN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dung-noi-yeu-toi>